

TORMENT

kín

A FALLEN FOLYTATÁSA

*finep
selection*

LAUREN KATE

L A U R E N K A T E

TORMENT

kín

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

PROLÓGUS

SEMLEGES VIZEK

Daniel az öböl felé bámult. Szeme olyan szürke volt, mint a Sausalito partját beburkoló sűrű köd, mint lába alatt a part kavicsait nyaldosó, fodrozódó víz. Érezte, hogy szemében most nem látszódik ibolyaszín ragyogás. A lány túl messze van.

Felkészült a víz felől érkező metsző szélrohamra. Bár vastag, fekete gyapjúkabátját is összehúzta, tudta, hogy mindhiába. Vadászat után mindig fázott.

Ma egy dolog melegíthette volna fel, de a lány messze volt. Hiányzott a dús haja, mely a fiú ajkainak tökéletes pihenőhelyéül szolgált. Elképzelte, ahogy a lány testét karjával körbefonva lehajol, s a nyakát megcsókolja. De közben meg mégis csak jó, hogy Luce most nem lehet itt, megrémítené, amit látna.

A mögötte, az Angyal-sziget déli partja mentén csapatokban dülöngélő oroszlánfókák bögése saját érzésére rímelt: gyötrelmesen magányos, sehol senki, aki meghallgatná.

Senki, csak Cam.

Cam Daniel előtt guggolt, és egy rozsdás horgonyt kötözött a lábuk előtt heverő, felfúvódott tetem köré. Még ilyen sötét foglalatosság közben is jól festett: zöld szeme csillogott, sötét haja rövidre vágva. A fegyverszünet volt az oka, az mindig különös ragyogást csalt az angyalok orcájára, sugárzóbb fényt adott a hajuknak, határozottabb körvonalat tökéletes, izmos testüknek. A fegyverszünet napjai az angyalok számára az emberek tengerparti nyaralásához hasonlítottak.

Így bár Daniel lelke minden alkalommal sajgott, mikor kénytelen volt emberéletet kioltani, mások számára olyannak tűnhetett olyankor, mint egy hétnapos hawaii útról hazatérő fiú: lazának, kipihentnek, napbarnítottnak.

Az egyik bonyolultabb csomót szorosabbra húzva Cam így szólt:

– Jellemző rád, Daniel! Mindig félreállsz, és a piszkos munkát rám hagyod!

– Miről beszélsz? Én végeztem vele! - Daniel lenézett a halott férfi puffadt homlokára tapadt, csapzott, drótszerű ősz hajra, a görcsös ujjakra, az olcsó műanyag sárcipőre, a mellkasán keresztül ívelő sötétvörös vágásra. A látványtól újra fájni kezdett. Ha nem kéne ölnie ahhoz, hogy Luce-t biztonságban tudják és megmenthessék, Daniel soha többé nem nyúlna fegyverhez. Soha többé nem harcolna.

Ráadásul valami nem egészen stimmel ennek az embernek a megölésekor. Danielnek valójában az a homályos, nyugtalanító érzése támadt, hogy mélysegen elhibáztak valamit.

– Végezni velük élvezet! - hurkolta Cam a kötelet a férfi mellkasa köré, majd a karjai alatt megerősít-ette. - Tengerre bocsátani őket, az viszont piszkos munka!

Daniel még mindig a kezében szorongatta a véres faágat. Cam jót kuncogott a választásán, Danielnek sohasem számított, mit használ. Bármivel tudott ölni.

- Siess már! - dörmögte émelyegve attól a leplezetlen élvezettől, amit az emberi vérontás Camnek okoz. — Vesztegeted az időt! Amúgy is jön az apály!

- És, hacsak nem úgy csináljuk, ahogy én szoktam, a holnap délután pont visszahozza a gyilkost a partra. Te túl ösztönösen cselekszel, Daniel, mindig is így volt. Soha nem gondolsz egy lépésnél előbbre?

Daniel összefonta a karját, és visszanézett a fehéren fodrozódó hullámokra. A San Franciscó-i móló felől turistahajó suhant feléjük. Régen egy ilyen hajó látványa tengernyi emléket idézett volna fel benne. Ezernyi boldog kirándulást, amit Luce-szal tettek ezernyi életük tengerén. De most... most, hogy a lány meghalhat, és talán soha nem tér vissza, mert minden megváltozik, és nem lesz többé újjászületés... Daniel mindig is túlságosan tudatában volt, hogy a lány emlékezete mennyire hiányos. Mindkettejük számára ez az utolsó esély. Tulajdonképpen mindannyiuké. Így aztán nem Daniel, hanem Luce emlékei számítanak, és megdöbbenő dolgokat kell számára óvatosan napvilágra hozni, ha egyáltalán túléli. Daniel szorongott attól a gondolattól, hogy mennyi mindent kell még a lánynak megtudnia.

Ha Cam azt hiszi, Daniel nem gondol a következő lépésre, téved.

- Tudod, ugye, hogy csak egy oka van annak, hogy még itt vagyok - mondta Daniel. - Beszélünk kell Luce-ról!

Cam felnevetett. - Én eddig is azt tettem. - Egy nyögéssel vállára kapta a bőrig ázott tetemet. A halott férfi sötétkék öltönye felgyűrődött a Cam által ráerősített kötelek alatt. A nehéz horgony véres mell-kasán pihent.

- Ez kissé nyámnyila alak volt, nem igaz? — kérdezte Cam. — Már-már sértő, hogy a vénnek nem olyan bérnyilkost küldtek, aki nagyobb kihívást jelentett volna.

Eztán, mintha csak olimpiai súlylökő lenne, Cam behajlított térddel háromszor körbefordult, hogy felgyorsuljon, és majd három méter magasra hajította a hullát a víz fölé, a levegőbe.

Pár hosszú másodpercig a test szinte úszott az öböl felett, aztán a horgony súlya kezdte lehúzni... egyre lejjebb. Látványosan csapódott a mély, kékeszöld vízbe, és azonnal eltűnt a szemük elől.

Cam megtörölte a kezét. - Azt hiszem, új csúcsot dobtam!

Sok szempontból hasonlítottak, de Cam valamivel rosszabb, ő démon volt, aki képes rá, hogy megbánás nélkül hajtson végre aljas cselekedeteket. Danielt lebénította a lelkiismeret-furdalás. Ráadásul most a szerelem fokozta a tehetetlenségét.

- Túl könnyen veszed az emberi áldozatot — jegyezte meg Daniel.

- Ez a fickó megérdemelte - szólt Cam. - Te tényleg nem látod a sportot ebben az egészben?

Daniel ingerülten, szinte az arcába köpte a szava-kat: - Luce nekem nem játék!

- Pont ez az, amiért veszíteni fogsz!

Daniel megragadta Camet acélszürke ballonkabátja gallérjánál fogva. Fontolgatta, hogy ugyanúgy belelöki a vízbe, mint az előbb ő azt a gyilkost.

Felhő úszott el a nap előtt, s árnyékot vetett az arcukra.

- Nyugi - szólt Cam, Daniel kezét eltolva magától. - Van neked elég ellenséged, Daniel, én most éppen nem tartozom közéjük. Ne felejtse el, fegyverszünet van!

- Jó kis fegyverszünet - felelte Daniel -, tizennyolc napig mások próbálják Luce-t megölni!

- Tizennyolc nap, míg mi ketten leszedegethetjük őket - javította ki Cam.

Az angyalok hagyománya szerint a fegyverszünet tizennyolc napig tart. A Mennysorszáiban a tizennyolc a legszerencsésebb, a leginkább isteni szám: a kétszer hét (7 arkangyal és 7 fő erény) életigenlő összege az apokalipszis négy lovasának intelmével kiegészítve. Néhány halandó nyelvben a tizennyolc magát az életet jelenti, bár ez esetben, Luce számára, ugyanolyan könnyen jelenthette a halált is.

Camnek igaza volt. Amint Luce halandóságának híre eljutott az égi páholyokba, ellenségeinek sora naponta megduplázódott. Miss Sophia és csapata, Zhsmaelin huszonnégy vénéje még mindig Luce-t üldözi. Daniel épp aznap reggel pillantotta meg futólag a véneket a *hirdetők* által vetett árnyékokban. Észrevett valami mást is, valami súlyos, alattomos sötétséget, amelyet először fel sem ismert.

A nap fénysugara áttört a felhőkön, mikor Daniel a szeme sarkából valamit megcsillanni látott. Megfordult, letérdelt, s egy nyilat talált a nedves homokba fúródva. Vékonyabb volt a hagyományos nyílvesszőnél, tompa ezüstsínű, kacskaringós, metszett díszítéssel. Érintése meleg.

Danielnek elakadt a lélegzete. Évmilliók óta nem látott csillagnyilat. Remegő ujjakkal, gyengéden húzta ki a homokból, vigyázva, nehogy halálos, tompa végéhez érjen.

Daniel ebből már tudta, honnan ered az a másfajta sötétség a ma reggel látott hirdetőben. A valóság tehát borzalmasabb annál, amitől tartott. A pihe-könnyű nyilat a kezén egyensúlyozva Camhez fordult:

- Nem volt egyedül!

Cam megdermedt a nyílvessző láttán. Szinte tiszteletudóan mozdult felé, majd odanyúlt, a Danieléhez hasonló óvatossággal érintette meg. — Elhagyni egy ilyen értékes fegyvert! Biztos nagyon sietve kellett menekülnie a kítaszítottinak.

A kítaszítottak: gerinctelen, ingatag angyalok szek-tája, akiket mind a Menny, mind a Pokol kivetett magából. Legfőbb erősségük Azazel, a visszavonultan élő angyal, az egyetlen fennmaradt csillagkovács, aki még mindig birtokolja a csillagnyilak készítésének mester-ségét. Az ezüstíjből kilőtt csillagnyíl a halandókat épp csak meghorzsolja, ám az angyalok és démonok számára a leghalálosabb fegyver.

Mindenki akart belőle, de senki sem vállalta fel, hogy a kítaszítottakkal kapcsolatos, így a csillag-nyilakkal való kereskedés mindig titokban, hírvivő útján történt. Ez azt jelentette, hogy a Daniel által megölt fickót nem a vének bérelték fel, pusztán kereskedő volt. Igazi ellenségük, a kítaszított, talán épp Daniel és Cam láttán vált kámforrá. Daniel megremegett. Ez nem jó hír.

– Rossz fickót tettünk el láb alól.

– Milyen „rosszat”? - hessegette el Cam. - A világ nem járt jól azzal, hogy eggyel kevesebb a gyilkos? És Luce? — Előbb Danielre, majd a tenger felé bámult. - Az egyetlen probléma...

– A kítaszítottak.

Cam bólintott. - Szóval már ők is Luce-t akarják.

Daniel érezte, amint szárnyának végei felborzolódnak kasmírpulóvere és nehéz kabátja alatt, és összerándult az égető viszketéstől. Lehunyt szemmel, karját teste mellett lógatva, mozdulatlanul állt, erőlködve, hogy megfékezze magát, mielőtt szárnyai dagadó vitorlákként kicsapód-nak, és felrepítik, túl az öblön, messzire erről a szigetről. A lány felé.

Behunyta szemét, és megpróbálta Luce-t maga elé idézni. El kellett szakítania magát attól a kunyhótól, a Tybee-től keletre fekvő kis szigeten békésen alvó lánytól. Ott már esteledik. Vajon Luce ébren van? Vajon meg-éhezett?

A Sword & Crossban lefolyt ütközet, az ott tett fedezések, legjobb barátja halála, mindez eléggé megviselte a lányt. Az angyalok azt remélték, hogy átalussza az egész napot és az éjszakát. Ám holnap reggelre készen kell állniuk a tervvel.

Ez volt az első alkalom, hogy Daniel fegyver-szünetet javasolt. Határokat szabni, szabályokat alkotni, és felvázolni a következményeket arra az esetre, ha bármelyik fél megszegi azokat, óriási felelősséggel járt. Ennek feszültek neki Cammel. De persze megtette, mindent megtenne Luce-ért... csupán biztos akar lenni abban, hogy jól csinálja.

— Biztonságos rejtekhelyet kell találnunk számára — mondta. — Észak felé, Fort Bragg közelében van egy iskola...

— A Shoreline — bólintott Cam. — Az enyéim is megnézték. Ott boldog lesz, és olyan módszerrel tanítják, ami nem veszélyezteti. De legfőképpen, köztük biztonságban lesz.

Gabbe már elmagyarázta Danielnek, hogyan nyújthat védelmet a Shoreline. Elég hamar híre megy majd, hogy Luce-t ott rejtegetik, de az iskola falain belül legalább egy kis időre szinte láthatatlan maradhat. Bent Francesca, a Gabbe-hoz legközelebb álló angyal vigyázna rá, kint pedig Daniel és Cam cserkészne be és ölne meg mindenkit, aki közel merészkedik az iskola falaihoz.

Ki beszélhetett Camnek a Shoreline-ról? Danielnek nem tetszett a gondolat, hogy az ő táboruk többet tud a sajátjánál. Már átkozta magát, hogy nem látogatta meg az iskolát, mielőtt kiválasztotta, így is elég nehéz elválnia Luce-tól.

— Már holnap elkezdhetné. Feltéve... — Cam tekintete végigfutott Daniel arcán. — Feltéve, ha igent mondasz.

Daniel keze pólója zsebéhez feszült, ahol a legutóbbi fényképet tartotta: Luce nedvesen csillogó hajjal a tónál, a Sword & Crossban. Arcán ritkán látható, széles mosoly.

Általában, mire egy életében esélye lett lefénnyképezni, már újra el is veszítette. Ezúttal azonban Luce még mindig itt van.

— Gyerünk, Daniel! - mondta neki Cam. — Mindketten tudjuk, mire van szüksége. Beíratjuk, aztán hagyjuk, hadd éljen. Nem tehetünk semmi mást azért, hogy felgyorsítsuk ezt az időszakot, mint hogy békén hagyjuk.

— Képtelen vagyok olyan sokáig magára hagyni - hadarta Daniel a szavakat. A kezében lévő nyíl-vesszőre meredt. Az óceánba hajította volna, de nem vitte rá a lélek.

— Szóval - hunyorgott Cam. — Nem mondtad el neki.

Daniel kővé dermedt. — Nem mondhatok el neki semmit! Elveszíthetjük!

— Te veszítheted el! - gúnyolódott Cam.

— Tudod, mire gondolok - mondta Daniel mereven. — Túl kockázatos azt hinni, hogy mindent elfogadna, anélkül...

Behunyta szemét, hogy elűzze a vörösen lobogó, forró tűzvész gyötrő képét, de az mindig ott szunnyadt a gondolataiban, azzal fenyegetve, hogy futótűzként terjed tovább. Ha elmondja Luce-nak az igazat, és azzal megöli, ezúttal *tényleg* vége lesz. És ez az ő bűne lenne. Daniel semmit nem tehet... nem létezik Luce nélkül. Szárnyát is égette a gondolat. A legjobb, ha még egy kis időre menedéket találnak neki.

— Milyen kényelmes ez neked! - dünnyögte Cam. — Csak remélni tudom, hogy nem csalódik benned!

Daniel tudomást sem vett róla. — Tényleg azt hiszed, képes lesz abban a suliban tanulni?

— Igen - válaszolta lassan Cam. — Feltéve, ha kintről semmi nem vonja el a figyelmét. Vagyis nincs Daniel, nincs Cam. Ez a legfőbb szabály.

Ne lássam tizennyolc napig? Daniel ezt el sem tudta képzelni. De ami ennél is fontosabb, biztos volt benne, hogy Luce soha nem menne bele. Ebben az életben még csak most találtak egymásra, és végre volt rá esélyük, hogy együtt legyenek. Ám régóta tudja, hogy Luce belehalhat, ha a részleteket megismeri. Nem hallhat korábbi életeiről az angyaloktól. Luce még nem tudja, de hamarosan magára marad, hogy egyedül jöhessen rá... mindenre.

A rejtély - de legfőképp, hogy Luce mit gondol majd róla - megijesztette Danielt. Az egyetlen módja annak, hogy megszakítsák ezt a szörnyű körforgást, az, ha Luce maga leplezi le. Ezért lesznek döntőek számára a Shoreline-ban szerzett élmények. Tizennyolc nap alatt Daniel megölhet annyi kitaszítottat, amennyi csak az útjába kerül, de a fegyverszünet lejártával minden újra Luce kezében összpontosul. Egyedül nála.

A nap lenyugodni készült a Tamalpais csúcsa felett, a köd kezdett mindent beburkolni.

— Hadd vigyem el én a Shoreline-ba! - kérte Daniel. Ez lesz az utolsó alkalom, hogy lássa.

Cam furán nézett rá, mintha azon tűnődne, engedje-e. Danielnek másodszor már szinte erővel kellett fájó szárnyait a bőre alá visszatuszkolnia.

— Rendben - egyezett bele végül Cam. – Cserébe a csillagnyílért.

— Daniel átadta a fegyvert, amit Cam a kabátjába süllyesztett.

— Vidd el egészen az iskoláig, aztán keress meg! Ne rontsd el, figyelni foglak!

— És aztán?

— Nekünk még vadásznunk kell.

Daniel bólintott, majd széttárta szárnyait, és mélyen átérezte a gyönyört, melyet szabadon engedésük okozott. Állt még egy percre, erőt gyűjtött, érezte a szél rideg ellen-

állását. Ideje elhagyni ezt az elátkozott, ronda helyet, engedni, hogy szárnyai visszarepítsék oda, ahol igazán önmaga lehet.

Vissza Luce-hoz.

Vissza abba a hazugságba, amelyben még egy darabig élnie kell.

- A fegyverszünet holnap éjfélkor kezdődik - jelentette ki Daniel, miközben felporzott a homok a parton, ahogy a magasba emelkedve az egekig szállt.

ELSŐ FEJEZET

TIZENNYOLC NAP

LUCE ÚGY TERVEZTE, csukva tartja szemét a Georgiából Kaliforniába tartó belföldi repülőút hatórás idő-tartama alatt, egészen addig, míg a gép földet nem ér San Franciscóban. Félálomban sokkal könnyebb volt azt hinni, hogy még mindig Daniellel van.

Egy egész örökkévalóságnak tűnt, mióta nem látta a fiút, holott valójában csak pár nap volt. Azóta, hogy a Sword & Crossban péntek reggel elbúcsúztak egymástól, egész testében szenvedett. A fiú hangjának, teste melegének és szárnya érintésének hiánya úgy járta át a porcikáit, mint valami különös betegség.

Egy kar súrlódott az övéhez, mire Luce felnyitotta a szemét. Nála pár évvel idősebb, csodálkozó szemű, barna hajú srácot látott maga mellett.

- Bocs - mondták egyszerre, karjukat pár centivel visszarántva a kartámla mindkét oldalán.

Az ablakból megdöbbenő kilátás nyílt, ahogy a gép megkezdte a leereszkedést San Francisco felett. Luce soha életében nem látott ehhez foghatót. Ahogy az öböl déli vonalát követtek, úgy vált élesebbé, amint egy kisebb,

kanyargó, kék folyó vág át a földeken útban a tenger felé. A folyó egyik oldalán harsogóan zöld mező terült el, a másikon kavargó, élénkpiros és fehér színű valami. Luce odanyomta homlokát a dupla műanyag ablakhoz, hogy jobban lássa.

- Az meg mi? - csodálkozott hangosan.

- Só - felelte a srác odamutatva. Közelebb hajolt. - A Csendesóceánból termelik ki.

A válasz olyan egyszerű volt, olyan... emberi. Majdnem meglepő, miután annyi időt töltött Daniellel meg a többi - még mindig bátortalanul használta a szó szerinti értelmében — angvállal meg démonnal. Kitekin-tett az éjfékete, nyugaton a végtelenbe nyúló hatalmas vízfelületre. A tenger feletti napkorong mindig a reggelt jelentette az Atlanti-óceán partján nevelkedett Luce-nak, ám itt éjfélhez közeledett.

- Nem vagy idevalósi, igaz? — kérdezte Luce ülés-szomszédja.

Luce megrázta a fejét, de nem szólt egy szót sem. Továbbra is kibámult az ablakon. Ma reggel, mielőtt elindultak Georgiából, Mr. Cole kioktatta, hogy visszafogottan viselkedjen. A többi tanár úgy tudta, Luce szülei kérték az áthelyezését, de ez hazugság volt. Ami Luce szüleit, Callie-t és a többieket illeti, számukra Luce még mindig a Sword & Crossba járt.

Néhány hete ez még bosszantotta volna. A Sword & Crossban töltött utolsó napok eseményei miatt viszont Luce egyre komolyabban vette a világot. Felvillant előtte egy másik élet pillanatképe, az egyiké azon számos élet közül, amelyet Daniellel közösen éltek. Olyan szerelmet fedezett fel, ami sokkal fontosabbá vált számára, mint bármi, amit valaha lehetségesnek hitt. Aztán látta, ahogy mindez veszélybe kerül egy őrült, törrel hadonászó öreg hölgy miatt, akiről azt gondolta, bízhat benne.

Luce tudta, hogy vannak még olyanok, mint Miss Sophia, de senki nem mondta el neki, hogyan ismerheti fel őket. Miss Sophia egészen a végéig normálisnak tűnt. Lehet, a többiek is ilyen ártatlannak látszanak, mint... akár ez a mellette ülő, barna hajú srác? Luce nyelt egyet, kezét összekulcsolta a térdén, és próbált Danielre gondolni.

Daniel biztonságos helyre viszi őt.

Luce elképzelte, ahogy vár rá a szürke, műanyag reptéri székek egyikében, a térdén könyököl, szőke fejét a vállai közé húzza, előre- hátra hintázik fekete Converse edzőcipőjében. S percenként felpattan, és fel-alá járkál a csomagkiadó szalag körül.

A gép földet éréskor megrázkódott. Luce hirtelen ideges lett. Vajon Daniel ugyanúgy örülni fog, hogy láthatja, mint amennyire ő?

Az előtte lévő üléshez barna-bézs mintájára összpontosított. Nyaka elzsibbadt a hosszú repüléstől, ruháinak áporodott, dohos repülőgépszaga lett. Az ablakból úgy tűnt, a tengerészkék ruhás földi személyzet-nek a szokásosnál is tovább tart a gépet a helyére kormányozni. Térde ugrándozott a türelmetlenségtől.

- Ezek szerint egy darabig itt maradsz Kaliforniá-ban? - mosolyodott el a mellette lévő srác lustán, amitől Luce még inkább azt kívánta, hogy végre felállhasson.

- Ezt meg miből gondolod? - kérdezte gyorsan. — Honnan veszed?

A fiú pislogott egyet. — Abból az óriási piros utazótáskából, meg minden.

Luce elhúzódott tőle. Két perccel ezelőttig, amikor is az álmából felzavarta, észre sem vette ezt a fiút. Honnan tud a csomagjáról?

- Hé, nem kell úgy begyulladni! - villant a szeme furcsán Luce-ra. — Pont mögöttem álltam a sorban, mikor becsekkoltál!

Luce zavartan elmosolyodott. — Barátom van — hadarta, majd azonnal elvörösödött az arca.

A srác köhintett. – Vágom.

Luce elfintorodott. Nem tudta, miért bukott ez ki belőle. Nem akart goromba lenni, de a biztonsági öv lámpáját kikapcsolták, ő pedig mást sem szeretett volna jobban, mint kifurakodni a fiú mellett, egyenesen le a gépről. A srác megérezhette, mert beállt a széksorok közé, és a kezével előreintett. Luce, amilyen udvariasan csak tudott, kikecmergett, és a kijárat felé indult.

Csakhogy elakadt a lejárófolyosó gyötrelmes las-súságú dugójában. Halkan átkozva az összes előtte csoszogó közömbös kaliforniai, Luce lábujjhegyen araszolgatott egyik lábtól a másikig. Mire a terminálba ért, majdnem teljesen eszét vesztette a türelmetlenségtől.

Végre halad! Ügyesen kígyózott át a tömegen, teljesen el is feledkezett a gépen megismert srácról. Még izgulni is elfelejtett, pedig életében először volt Kaliforniában. A missouribeli Bransonnál soha nem jutott nyugatabbra, akkor is szülei cibálták el Yakov Smirnoff kabaréestjét megnézni. Az utóbbi napokban eleinte azokról a szörnyűségekről is megfeledkezett rövid időre, amiket a Sword & Crossban látott. Az egyetlen dolog felé indult, ami képes felvidítani ezen a világon. Az egyetlen, ami miatt azt érezheti, hogy az összes elszenvedett fájdalom - az árnyékok, a temetőbeli lehetetlen küzdelem és legfőképp a Penn halála miatt érzett kín - ellenére talán érdemes tovább élnie.

És akkor meglátta!

Pontosan úgy ült, ahogy Luce elképzelte, az egyik szomorú, szélső, szürke széken, közel a fotocellás ajtóhoz, amely folyamatosan kinyílt és becsukódott mögötte. Luce megállt egy pillanatra, és csak gyönyör-ködött benne.

Daniel strandpapucsot és sötét farmert viselt, melyeket Luce még sohasem látott, valamint egy mellső zsebénél elhasadt, kinyúlt vörös pólót.

Ugyanúgy nézett ki, de valahogy mégis más volt. Kipihentebb, mint a minap, mikor elbúcsúztak. Lehet, azért, mert Luce-nak annyira hiányzott, de Daniel bőre még sugárzóbbnak tűnt, mint arra emlékezett. Daniel felnézett, és végre észrevette. Jóformán egész arcán mosoly ömlött el.

Luce felé szaladt. Daniel egy másodpercen belül átölelte, Luce arcát a fiú mellkasába fúrta, és hosszút, mélyet sóhajtott. Ajka megtalálta a fiút, és csókolózni kezdtek. Luce boldogan alélt el Daniel karjai közt.

Nem töltötte ki minden gondolatát, de sokszor eltűnődött azon, vajon látja-e még a fiút valaha, vagy az egész történet csak álom volt. Még mindig szürreálisnak tűnt ez a szerelem, a szerelem, melyet Daniel viszonzott.

Csók közben gyengéden belecsípett Daniel karjába. Nem álom! Hosszú idő óta először, végre otthon érezte magát.

- Itt vagy – suttogta Daniel a lány fülébe.
- Te is!
- Itt vagyunk!

Felnevettek, egymást csókolva próbálták meg-szüntetni a viszontlátás izgalmából fakadó, édes esetlenség nyomait. Ám amikor Luce a legkevésbé számított rá, nevetése hüppögésbe váltott. Valahogy szerette volna kifejezni, mennyire nehéz volt ez a pár nap a számára – Daniel nélkül, mindenki nélkül, félálomban, kótyagosan annak tudatától, hogy minden megváltozott de most, Daniel karjai közt nem találta a megfelelő szavakat.

- Tudom - mondta a fiú. - Vegyük fel a csomagodat, és menjünk innen!

Luce a futószalag felé fordult, és gépbeli ülés-szomszédjával találta magát szemben, kezében Luce piros sporttáskájának pántját szorongatva.

- Láttam ezt elhúzni mellettem - mondta erőltetett mosollyal az arcán, mintha mindenáron a jó szándékát akarná bizonyítani. - A tiéd, nem igaz?

Mielőtt Luce válaszolhatott volna, Daniel fél kézzel elvette a sráctól az ormóttan táskát. - Kösz, haver! Innen már viszem én! - mondta elég határozottan ahhoz, hogy be is fejezze vele a beszélgetést.

A srác nézte, ahogy Daniel, másik kezét Luce dereka köré fonva, az ellenkező irányba tereli a lányt. A Sword & Cross óta ez volt az első alkalom, hogy Luce úgy láthatta Danielt, ahogy a világ látja, az első alkalom, hogy eltűnődjön, vajon a külsejéből ítélve mások meg tudják-e mondani, hogy van benne valami rendkívüli.

Átléptek a fotocellás üvegajtón, s Luce először szívtá be a nyugati part levegőjét. A kora novemberi idő itt friss és élénk, valahogy egészséges volt, nem olyan nyirkos és hűvös, mint Savannah-é ma délután, mikor felszálltak. Ragyogó égszínkéék égbolt, egyetlen felhő sincs a láthatáron. Minden újnak és tisztának látszott, még a parkolóban is frissen mosott autók sorakoztak. Vöröses-barna hegyek sora keretezte a képet, szabálytalan zöld facsoportok foltjaival tarkítva követte egyik domb a másikat.

Többé nem Georgiában volt.

- Nem tudom eldönteni, meglepődjek-e — évődött vele Daniel. — Két napra engedlek ki a szárnyaim alól, és már le is csap rád egy másik srác!

Luce a szemét forgatta. — Ne már! Alig beszéltünk! Tényleg, az egész utat végigaludtam! - bökte oldalba Danielt. - Rólad álmodozva.

Daniel lebiggyedt ajka mosolyra fordult, és egy csókot nyomott Luce feje búbjára. Luce nem mozdult, várta a folytatást, ezért észre sem vette, hogy Daniel megáll egy kocsni előtt. Nem is akármilyen kocsni előtt.

Egy fekete Alfa Romeo.

Luce-nak leesett az álla, mikor Daniel kinyitotta a kocsi ajtaját.

- E... ez - dadogta. — Ez... tudtad, hogy ez az én eszményi álomautóm?

- Több annál - mosolygott Daniel. — Valaha a te kocsid volt!

Felnevetett, mikor Luce szinte nekiugrott e szavak hallatán. A lány még nem szokott teljesen hozzá a történetükhöz tartozó reinkarnációkhoz. Ez olyan igazságtalan! Egy egész kocsi, amire egyáltalán nem emlékszik! Teljes életek, melyeket képtelen felidézni. Kétségbeesetten szeretett volna többet megtudni, mintha korábbi énei azok a testvérei lennének, akiktől születés-kor elszakították. Kezét a szélvédőn nyugtatva kutatott valami jel, *déja vu* után.

Semmi.

- A tizenhatodik születnapodra kaptad a szüleidtől, pár emberöltővel ezelőtt — nézett félre Daniel, mint aki vívódik, mennyit is árulhat el neki. Mint aki tudja, Luce mennyire sóvárog a részletekre, de azt is tudja, hogy nem lenne képes egyszerre túl sokat megemésztetni. — Attól a pasitól vettem Renóban, aki utánad vette meg... hát, miután te...

Spontán elégttem, gondolta Luce, a keserű igazsággal kiegészítve, amit Daniel nem mondott ki. Múltbeli életeiben ez volt az egyetlen közös vonás: a befejezés ritkán változott.

Kivéve ezúttal, most úgy tűnt, talán megváltozhat. Ez alkalommal meg tudták fogni egymás kezét, csókolóztak, és... fogalma sem volt, mi mást tehetnének még, de majd meghalt érte, hogy megtudja. Leállította magát. Vigyáz-niuk kell. Tizenhét év nem elég semmire, és Luce mindenáron maradni akart ebben az életében, hogy lássa, milyen is igazán Daniellel lenni.

Daniel megköszöri a torkát, és megveregette a csillogó fekete motorháztetőt. — Még mindig úgy megy, mint az álom. Az egyetlen problémája, hogy...

– A sportautó kicsiny csomagtartójára, majd Luce sporttáskájára, aztán újra a csomagtartóra nézett.

Igaz, Luce-nak megvolt az az iszonyú szokása, hogy mindig jóval többet pakolt, ezt ő is készséggel elismerte. De ezúttal legalább nem az ő bűne. Arriane és Gabbe pakolta össze a dolgait a Sword & Cross-beli szobájából, minden egyes fekete és nem fekete ruhadarabot, melyeket alkalma sem volt hordani. Luce-t túlságosan lefoglalta a Danieltől és Penntől való búcsú ahhoz, hogy képes legyen csomagolni. Arca megvonaglott a bűn-tudattól, hogy ő itt van Kaliforniában Daniellel, oly messze attól, ahol jó barátját hagyta eltemetni. Nem tűnt igazságosnak. Mr. Cole biztosította, leszámolnak Miss Sophiával azért, amit Pennel tett, de mikor Luce ki akarta szedni belőle, mit is ért pontosan ez alatt, csak húzogatta a bajszát és elhallgatott.

Daniel gyanakodva pillantott körül a parkolóban. Luce hatalmas sporttáskájával a kezében felcsapta a csomagtartó tetejét. Lehetetlenségnek tűnt, de aztán lágy szívó hang hallatszott a kocsí hátuljából, mire Luce csomagja zsugorodni kezdett. Egy pillanattal később Daniel visszazárta a csomagtartót.

Luce pislogott. — Csináld még egyszer!

Daniel nem nevetett, inkább idegesnek látszott. Becsúszott a vezetőülésbe, és szó nélkül beindította a motort. Furcsa, új dolog volt ez Luce számára: látszólag higgadt az arca, de eléggé ismeri ahhoz, hogy megérezze, valami mélyen belül felkavarja.

– Mi a baj?

– Mr. Cole, ugye, mondta neked, hogy kerülnöd kell a feltűnést, nem igaz?

A lány bólintott.

Daniel kitolatott a helyről, aztán a parkoló kijárata felé kormányozva, hitelkártyáját kifelé menet az automatába csúsztatta. - Ez hihetetlen! Gondolhattam volna...

- Mi olyan nagy ügy? - tűrte haját a füle mögé Luce, ahogy a kocsi begyorsult. - Azt hiszed, felhívod magadra Cam figyelmét azzal, hogy egy táskát gyömöszölsz a csomagtartóba?

Daniel szórakozottan nézett a távolba, és megrázta a fejét. - Nem, nem Camét. — Egy perccel később megszorította Luce térdét. — Felejtsd el, hogy bármit is mondtam! Nem csak nekem, mindkettőnknek óvatosnak kell lennünk.

Luce hallotta, amit mond, de túlságosan le volt nyűgözve ahhoz, hogy jobban figyeljen. Imádta nézni, milyen szakszerűen kezeli Daniel a sebváltót, mikor az autópályára felhajtanak, és végigsüvitenek a forgalom-ban; szerette a kocsiba becsapódó fuvallatot érezni, miközben a láthatáron előttük magasodó San Francisco felé gyorsítottak; legfőképpen azonban egyszerűen szeretett Daniellel lenni.

San Franciscóhoz közeledve a vidék kezdett dom-bosabbá válni. Minden alkalommal, mikor átvágtak egy csúcson, és felkapaszkodtak a következőre, Luce más és más megvilágításban látta a várost. Egyszerre tűnt ősinek és újnak: tükörablakos felhőkarcolók támaszkodtak százévesnek tűnő éttermeknek és bároknak. Parányi autók sorakoztak az utcákon, a nehézségi erőt meg-hazudtoló szögben parkolva. Kutyák és sétálók minden-felé. A kék víz csillogása körben a város szélén. Majd az első futó pillantás a távolban felbukkanó harsány piros színű Golden Gate hídra.

Luce tekintete körbejárt, hogy az összes látnivalót magába szívhasssa. Hirtelen kimerültség tört rá, pedig az utóbbi pár nap legnagyobb részét alvással töltötte.

Daniel átölelte, és fejét a vállához húzta. — Kevésbé ismert tény az angyalokról, milyen remek párnaként szolgálnak!

Luce nevetve emelte fel a fejét, hogy arcon csókolja. — Képtelen lennék most aludni — mondta orrát Daniel nyakához dörgölve.

A Golden Gate hídon gyalogosok tolongtak, sport-szerkós biciklisek és kocogók kerülgették a kocsikat. Messze lenni a pompás öböl látszott, fehér vitorlákkal és az ibolyaszín napnyugta első jeleivel tarkítva. — Napok óta nem láttuk egymást! Be akarom hozni — mondta Luce. — Mondd el, mit csináltál! Mesélj el mindent!

Egy pillanatra úgy érezte, Daniel keze megfeszül a kormánykeréken. - Ha az a cél, hogy ne aludj el - szólalt meg vigyorogva -, akkor hanyagolnom kéne a tegnapi nyolcórás Angyalok Tanácsa- megbeszélést, amin egész nap ott ragadtam. Tudod, azért ült össze a vezetőség, hogy megvitasson egy módosítást a 362 B javaslaton, ami a harmadik kör angyali részvételének jóváhagyott formáit részletezi...

- Jól van, na, értem - mordult rá Luce. Daniel viccelt, de nem úgy, ahogy szokott. Felvállalta angyal voltát, amit Luce imádott, vagy legalábbis imádta volna, ha kicsit több ideje van emésztgetni. Luce még mindig úgy érezte, hogy szíve és agya is küszködik azzal, hogy utolérje az életében bekövetkezett változásokat.

Most, hogy végre újra együtt voltak, minden határozottan könnyebbé vált. Nem volt semmi, ami elválasztotta őket. Daniel karjába kapaszkodott. - Legalább azt mondd meg, hova megyünk!

Daniel arca összerezszent, és Luce érezte, a mell-kasában valami hűvös terjed szét. Kezét a fiú kezére tette, de hogy váltani tudjon, Daniel elhúzta azt.

- A Shoreline nevű iskolába, Fort Braggnál. Holnap kezdődik a tanítás.

- Beiratkozunk egy másik suliba? - kérdezte Luce. - De miért? - Olyan véglegesnek hangzott. Pedig úgy volt, ez csak egy ideiglenes megoldás lesz. Szülei nem is tudják, hogy elhagyta Georgia államot.

- Tetszeni fog neked a Shoreline-ban! Haladó szellemű, sokkal jobb, mint a Sword & Cross. Szerintem, ott képes leszel majd... fejlődni. És semmi baj nem érhet a sulikülönleges oltalmazó képessége miatt. Mint egy álcázóna.

- Nem értem. Miért kell nekem álcázás? Azt hittem, elég lesz csak eljönni ide, távol Miss Sophiától.

- Nem csak Miss Sophiáról van szó — jegyezte meg Daniel halkán. — Vannak mások is.

- Kik? Te meg tudsz védeni engem Camtól, Mol-lytól meg a többiektől. - Luce nevetett, de a hideg egyre jobban átjárta egész bensőjét.

- Nem is Cam meg Molly a gond. Luce, nem beszélhetek erről.

- Lesz ott bárki is, akit ismerünk? Más angyalok?

- Van ott pár angyal, akiket nem ismersz, de biztos vagyok benne, hogy kijössz majd velük. És még valami. — Hangja tompán csengett, ahogy bámult egyenesen maga elé. — Én nem iratkozom be! — Szemét egyszer sem vette le az útról. — Csak te. És te is csak egy kis időre.

- Mennyire?

- Néhány... hétre.

Ha Luce vezet, ez lett volna az a pillanat, mikor a fékre tapos.

- Néhány hétre?

- Ha tehetném, veled mennék. - Daniel érzelemmentes és józan hangja még inkább felbosszantotta a lányt. - Láttad, mi történt az előbb a táskáddal a csomagtartóban. Az olyan volt, mintha jelzőfényt lőttem volna fel, hogy mindenki tudja, hol vagyunk. Mintha riadóztattam volna mindenkit, aki engem keres... már-mint téged. Engem túl könnyű megtalálni, a többiek könnyen a nyomomra bukkannak.

Az a dolog a csomagoddal... Az semmi a többihez képest, melyekkel naponta magamra irányítom a figyelmüket. - Hevesen megrázta a fejét. — Luce, nem sodorhatlak veszélybe, én nem!

- Akkor ne!

Daniel arca gondterhelt lett. - Ez bonyolultabb ennél.

- Hadd találjam ki: meg tudod magyarázni!

- Bár meg tudnám!

Luce felhúzta és átölelte a térdét, elhúzódott Danieltől, és a saját ajtaja felé fordult. Valami szomorú bezártságot érzett Kalifornia hatalmas kék ege alatt.

Fél órán keresztül egy szót sem szóltak. Ködfoltok követték egymást, fel és le vitt az út a sziklás, terméketlen terepen. Elhagyták Sonoma tábláit. Amikor a kocsí a buja zöld szőlőhegyeken haladt keresztül, Daniel megszólalt: – Még három óra az út Fort Braggig. Egészen addig mérges leszel rám?

Luce tudomást sem vett róla. Száz meg száz kérdés, csalódás, vád tolt a fejébe, meg - legvégül - a mentegetőzés azért, hogy ilyen elkényeztetett fruskaként viselkedik, de nem volt hajlandó mindezt hangosan megfogalmazni. Az Anderson Valley közelében lévő leágazásnál Daniel nyugat felé fordult, és megint próbálta megérinteni a lány kezét. – Nem bocsátanál meg, hogy legyen időnk élvezni az utolsó együtt töltött perceinket?

A lány is ezt akarta. Valóban nem szeretett volna most veszekedni Daniellel. De az olyan dolgok emlegetése, mint „utolsó együtt töltött perceink”, az, hogy olyan okok miatt hagyja egyedül, melyeket a lány nem érthetett, melyek magyarázatát a fiú *mindig* elutasította, mindez

felidegesítette, majd megrémítette, és újabb és újabb csalódást okozott Luce-nak. Az új állam, új iskola, a mindenfelé leselkedő új veszélyek rengetegében Daniel volt az egyetlen biztos pont, akire számíthatott, és akkor ő arra készül, hogy elhagyja? Nem esett már át elég szörnyűségen? Nem történt már elég borzalom mind-kettejükkel?

Csak mikor a vörösfenyőket elhagyták, és kiértek a csillagos, királykében pompázó égbolt alá, mondott Daniel olyat, ami végre eljutott a lányhoz. Éppen elhagytak egy ISTEN HOZTA MENDOCINÓBAN táblát, Luce nyugat felé bámészkodott. A telihold rásütött az épületek csoportjára: a világítótornyra, néhány réz víztornyra és egy sor jó állapotban megmaradt régi faházra. Valahol mögöttük ott volt az óceán, amit hallott ugyan, de látni nem láthatott.

Daniel keletre mutatott, a vörösfenyő- és juharfa-erdők sűrű sötétjébe. — Látod azt a lakókocsitábort ott fenn?

Nem látta volna, ha Daniel nem mutatja, de most hunyorogva észrevette a szűk felhajtót, ahol egy zöldre meszelt fatáblán fehér betűkkel az állt: MENDOCINO LAKÓPARK.

- Régebben ott éltél.

- Micsoda? - Luce olyan gyorsan vette a levegőt, hogy köhécselni kezdett. A park szomorúan magányos-nak tűnt, alacsony mennyezetű süteményes dobozok lehangelő sora az elhagyatott kavicsos út mentén. — Ez rémes!

- Azelőtt éltél itt, mielőtt lakópark lett - mondta Daniel, lassítva, hogy megálljon az út szélén. - Még mielőtt lakóparkok egyáltalán léteztek. Abban az életben apád hozta el ide a családotat Illinoisból az aranyláz idején. - A gondolataiba merült, és szomorúan rázta meg a fejét. - Milyen gyönyörű hely volt!

Luce nézte, ahogy egy pocakos, kopasz férfi rühes, vörös kutyát húz pórázon. A férfi fehér trikót és flanel rövid-nadrágot viselt. Luce sehogy sem tudta magát ideképzelni.

Daniel számára mindez magától értetődő volt. – Egy kétszobás házikóban laktatok, anyád szörnyűségesen főzött, az egész hely állandóan káposztaszagtól bűzlött. Kék szövetfüggöny volt az ablakon, azon keresztül másztam be éjjelente hozzád, miután a szüleid elaludtak.

A kocsi halkan felberregett. Luce behunyta a szemét, próbálta leküzdeni azokat a buta könnyeit. A Daniel által mesélt történetük egyszerre hangzott lehetségesnek és lehetetlennek. Hallatán rettenetes büntudat kerítette hatalmába. A fiú oly sokáig, olyan sok életen keresztül kitartott mellette. Luce megfedkezett arról, milyen jól ismeri őt Daniel. Talán jobban, mint ő saját magát. Vajon tudja Daniel, mire gondol most? Luce azon tűnődött, bizonyos szempontból nem könnyebb-e az ő helyzete, aki soha nem emlékszik Danielre, mint a fiúé, akinek ezt újra meg újra át kell élnie.

Azt mondja, el kell mennie néhány hétre, de nem magyarázhatja meg, miért, és Luce-nak bíznia kell benne?

- Milyen volt az első találkozásunk? - kérdezte tőle.

Daniel elmosolyodott. – Abban az időben fát vágtam a megélhetésért. Egy éjszaka vacsoraideőben mentem el a házatok mellett. Anyád káposztát főzött, ami olyan bűdös volt, hogy majdnem elkerültem a házatokat. Aztán megláttalak az ablakon keresztül. Éppen hímeztél valamit. Nem tudtam levenni a szemem a kezetről.

Luce a kezére nézett, sápadt, vékony ujjaira és kicsi, szögletes tenyerére. Tűnődött, vajon mindig ilyen volt-e. Daniel utánanyúlt a műszerfalon. – Most is éppolyan finomak, mint annak idején.

Luce megrázta a fejét. Tetszett neki a történet, és szeretett volna még ezer ilyet hallani, de nem erre gondolt. – Arról mesélj, mikor először találkoztunk! – mondta. -

— A *legeslegelső* alkalomról. Az milyen volt?

A fiú hosszú szünetet tartva végül így szólt: — Nagyon késő van. Még éjfél előtt várnak a Shoreline-ban. — A gázpedálra lépve gyorsan balra kanyarodott Mendocino alvárosa felé. Luce az oldalsó tükörben figyelte, ahogy a lakópark egyre kisebb lett, sötétségbe borult, majd teljesen eltűnt. Pár másodperccel később Daniel leparkolt egy kihalt, sárga falú éjjel-nappali étterem előtt, melynek nagy, utcára néző kirakatablakai voltak.

A háztömb tele volt furcsa, érdekes épületekkel, melyek Luce-t régi iskolája, a New Hampshire-i Dover Prep közelében lévő New England-i partvidék kevésbé zsúfolt változatára emlékeztették. Az utca egyenetlen burkolatkövekkel volt kirakva, melyek sárgásán ragyogtak a felettük világító utcalámpák fényében. Úgy tűnt, az utca egyenesen az óceánnál ér véget. Borzongás futott át rajta. Figyelmen kívül kell hagynia visszatérő félelmét a sötétségtől. Daniel elmagyarázta neki az árnyakat, hogy nem kell félnie tőlük, hiszen csupán hírvivők. Ez persze meg kellett volna nyugtassa, ám azt nehezen tudta feledtetni, hogy ennél komolyabb dolgok is létezhetnek, amiktől tartania kell.

- Miért nem mondod el? - Nem bírt magával. Nem tudta, miért érzi olyan fontosnak, hogy megkérdezze. Ha egyszer bízni akar Danielben, akkor is, amikor azt mondja, el kell hagynia őt, holott egész életében erre a találkozásra vágyott... hát, talán Luce csak meg akarja érteni, honnan ered ez a bizalom. Tudni, mikor és hogyan kezdődött.

- Tudod, hogy mit jelent a családi nevem? - lepte meg Daniel a lányt a kérdéssel.

Luce az ajkába harapva próbált visszagondolni a Pannel végzett kutatásaikra. — Emlékszem, hogy Miss Sophia említett valamit a *figyelőkről*, de nem tudom, az mit jelent, sőt azt sem, hogy higgyek-e neki egyáltalán.

– Ujja a nyakára vándorolt, arra a helyre, ahol Miss Sophia kése hozzáért.

- Igaza volt. A Grigori klán. Valójában rólam nevezték el az egész nemzetséget. Figyelnek és tanulnak abból, ami velem történt... mikor még szívesen láttak engem a Mennyben. Mikor te még... mindegy, ez réges-régen történt, Luce. Sok dologra nehéz emlékezni.

- Hol? Hol voltam én? — faggatta Luce. — Emlékszem, Miss Sophia mesélt valamit arról, hogy a Grigorik halandó asszonyokat választottak hitvestársul. Ez történt? Te is... ?

Daniel ráemelte a tekintetét. Arc kifejezésében valami megváltozott, de a hold halovány fényében Luce nem tudta megmondani, mi is az. Mintha megkönnyebbült volna, hogy Luce kitalálja, így nem neki kell elmagyaráz-nia.

- A legelső alkalom, mikor megláttalak — folytatta Daniel —, nem különbözött az azóta megesett összes többitől. A világ megújul, de te ugyanaz maradtál benne. Bizony...

- Szerelem első látásra. — Ezt a részt ő is tudta.

A fiú bólintott. — Mint mindig. Az egyetlen különbség, hogy kezdetben számomra megközelít-hetetlen voltál. Büntetés alatt álltam, és a lehető legrosszabbkor szerettem beléd. A Mennyben kissé eldurvultak a dolgok. És mert az voltam, aki, elvárták, hogy tartsam távol magam tőled. Elterelted a figyel-memet a lényegről. A háború megnyerésére kellett volna összpontosítanom. A háborúra, ami azóta is dúl. - Felsóhajtott. - És, ha nem vetted volna észre, az eszem még mindig máshol jár!

- Szóval nagyon magas rangú angyal voltál — mormolta Luce.

- Bizony! — Daniel nyomorúságosan festett, aztán kis szünetet tartva újra megszólalt, és keserűen ezt mormolta: — Nagyon magasról zuhantam le.

Hát persze! A Mennyben Danielnek fontos helye kellett legyen, ha ekkora szakadást tudott okozni, és egy halandó lány iránti szerelmét ennyire tiltották!

- Mindent feladtál? Miattam?

Daniel a homlokát a lányéhoz érintette. - Soha nem tenném másképp!

- De én senki voltam! - mondta Luce. A lelke elnehezedett, mintha valami húzná lefelé. Ő pedig Danielt húzza magával. — Olyan sok mindenről kellett lemondanod! — Rosszízú lett a szája. — És emiatt örökre el vagy átkozva!

A kocsit leállítva Daniel szomorú mosolyt küldött felé. — Talán nem örökre.

- Hogy érted ezt?

- Gyere csak! - mondta a kocsiból kiugorva, hogy Luce ajtaját is kinyissa. — Sétáljunk egyet!

Elballagtak az utca végéig, kiderült, mégsem zsákutca, hanem meredek kőlépcsőben végződik, ami a vízhez vezet le. A levegő hűs és nedves volt a tengeri permettől. A lépcsőtől éppen balra gyalogút kezdődött. Daniel kézen fogta Luce-t, és a szikla pereméhez vezette.

- Hova megyünk? — kérdezte Luce.

Daniel rámosolygott, és vállát hátrahúzza kiterjesztette szárnyait.

Lassan, egy sor alig hallható puha reccsenés és roppanás kíséretében nyíltak szét a vállaiból előbújva. Teljesen szétterjesztve finom, tollszerű puffanás hal-latszott, mint mikor a felrázott paplan az ágyra huppan.

Luce most látta először Daniel pólóját hátulról. Volt rajta két kicsi, egyébként láthatatlan hasíték, mely most szétnyílt, hogy a szárnyait átengedje. Vajon Daniel minden ruhadarabján van ilyen angyali igsztítás?

Vagy akkor viseli ezeket a jellegzetes darabokat, mikor azt tervezi, repülni fog?

Bárhogy is van, Luce-t minden alkalommal lenyűgöz-ték a szárnyai.

Hatalmasak voltak, Daniel mindkét oldalán nála háromszor magasabb, szélesen dagadó fehér vitorlaként feszültek az égnek. Óriási felületük összegyűjtötte a csillagok fényét, hogy még erősebben tükrözze vissza, felszínük szivárványszínben remegve ragyogott. Teste közelében elhalványultak, vállizmai mellett pompás földes krémszín árnyalatot öltöttek. Csipkézett szélük elvékonyodott, végük szinte áttetszően világított.

Luce elragadtatottan bámulta, próbálta megjegyezni minden egyes káprázatos toll alakját, hogy megmaradjon neki arra az időre, mikor a fiú elmegy. Olyan fényesen tündökölt, hogy a nap kölcsönözhetett volna fényt tőle. Ibolyaszín szemének mosolya elárulta, milyen nagyszerű érzés számára a szárnyait kitárni. Amilyen nagyszerűen Luce érezte magát beléjük burkolva.

- Repülj velem! - suttogetta a fiú.

- Tessék?

- Egy kis ideig nem találkozunk. Adnom kell neked valamit, amiről eszedbe jutok.

Luce megcsókolta, és mielőtt a fiú többet mondhatott volna, ujjait nyaka köré fonva olyan szorosan megölelte, ahogy csak bírta, remélve, hogy ő is nyújthat neki valami emlékeztetés.

Hátával a fiú mellkasának dőlt. Daniel Luce fölé hajolva csókokkal borította a lány nyakát. Luce várakozón tartotta vissza a lélegzetét, mire Daniel térdét behajlítva, elegánsan ellökte magát a szikla pereméről.

Repültek.

El a partvonal sziklás kiszögelléseitől, el az alattuk robajló ezüsthullámok felett, nagy ívben át az égbolton, mintha egyenesen a hold felé szállnának. Daniel ölelése megvédte minden erősebb szellőkéstől, az óceán hűvösének érintésétől. Az éjszaka elképesztően csendes volt, mintha csak ők ketten lettek volna az egyedüli emberek a földön.

- Ez maga a Mennysország, igaz? — kérdezte Luce.

Daniel felnevetett. — Bár az lenne! Talán majd egy nap, nemsokára!

Mikor már annyira messze szálltak, hogy a part egyik oldalán sem látszott, Daniel szelíden észak felé dőlt, és széles ívben elhúzott Mendocino városa felett, amely forrón izzott a látóhatár szélén. Hihetetlenül gyorsan repültek, jóval a város legmagasabb épülete felett, de Luce soha életében nem érezte magát ennyire biztonságban. És ennyire szerelmesnek.

Túlságosan is hamar kezdtek lefelé ereszkedni, fokozatosan közelítve egy másik szikla pereméhez. Az óceán moraja egyre zajosabbá vált. Sötét egysávos út vezetett le a főútról. Mikor lábuk finoman földet ért egy hűvös, sűrű füves részen, Luce felsóhajtott.

- Hol vagyunk? — kérdezte, pedig természetesen már tudta.

A Shoreline. Az iskola! A távolban nagy épület látszott, de innen teljesen sötétnek tűnt, csak egy alakzat volt a látóhatáron. Daniel olyan szorosan tartotta, mintha még mindig a levegőben lennének. Luce a nyakát tekergetve a fiú arckifejezését tanulmányozta. Daniel szeme könnyezett.

- Azok, akik engem kiátkoztak, még most is figyelnek, Luce. Évezredek óta. Nem akarják, hogy egymáséi legyünk, és bármit megtennének, hogy meg-állítsanak. Ezért nem biztonságos itt maradnom.

Luce égő szemmel bólintott. — De miért vagyok itt én?

- Mert mindent megteszek, ami a hatalmamban áll, hogy biztonságban tudjalak, és számodra egyelőre ez a

legjobb hely. Szeretlek, Luce! Jobban, mint bármit és bárkit! Amint lehet, visszajövök hozzád!

Luce tiltakozni akart, de leállította magát. Daniel mindent feladott érte. Mikor Luce-t kiengedte az öleléséből, szétnyitotta az öklét, és egy kis piros tárgy kezdett növekedni a tenyerében. Luce sporttáskája! Kivette a kocsí hátuljából anélkül, hogy a lány észrevette volna, és egészen idáig a kezében hozta. Pár másod-percen belül teljes nagyságúra duzzadt, vissza az eredeti méretére. Ha nem fájt volna úgy a szíve amiatt, amit a csomag átadása jelent, Luce imádta volna ezt a mutatóváltást.

Az épületben felkapcsolódott egy lámpa, és a küszöbön árnyalak jelent meg.

- Nem tart soká! Amint a helyzet veszélytelenné válik, eljövök érted!

Forró kezével átkulcsolta Luce csuklóját, és mielőtt Luce magához tért volna, már elmerült az ölelésében, ajkainak közelségében. Minden mást elfeledett, hagyta, hogy szíve túlsorduljon. Talán nem emlékszik korábbi életeire, de mikor Daniel megcsókolja, a múltját is közelebbinek érzi. És a jövőjét.

Az ajtóban álló alak, egy rövid, fehér ruhás nő, feléjük közeledett.

A Daniellel váltott csók túl édes volt ahhoz, hogy ilyen hamar véget érjen. Utána most is levegőért kapkodott, ahogy korábbi csókjaiknál.

- Ne menj! - suttogta behunyt szemmel. Minden olyan gyorsan történik! Nem tud Danielről lemondani. Még nem. Nem hiszi, hogy bármikor is le tudna.

Apró fuvallatot érzett, ami azt jelezte, hogy Daniel már felszállt. Szíve majd utánaugrott, mikor kinyitotta a szemét, és látta, amint szárnyának utolsó darabját is elnyeli egy felhő a sötét éjszakában.

MÁSODIK FEJEZET

TIZENHÉT NAP

Kopp.
Luce összerezsent, és megdörzsölte az arcát. Valami megcsípte az orrát.

Kopp. Kopp.

Most meg az arcát. Szemhéját felnyitotta, és arca szinte azonnal összerándult a meglepetéstől. Egy mokány, fenyegető szájú és vastag szemöldökű, piszkos-szőke lány hajolt fölé. Haja rendetlenül feltornyozva a feje búbján. Jógaalsót és bordás khaki trikót viselt, ami jól illett zölddel tarkított mogyoróbarna szeméhez. Ujjai közt pingponglabdát tartott, készen arra, hogy eldobja.

Luce nehézkesen visszamászott a takarója alá, és eltakarta az arcát. Szíve sajgott Daniel távolléte miatt, több fájdalomra nincs szüksége. Lenézett, próbálta ösz-szeszedni magát, és eszébe jutott az ágy, amire tegnap éjjel gondolkodás nélkül lerogyott.

A fehér ruhás nő, aki Daniel búcsúztatásánál meg-jelent, Francesca-ként mutatkozott be, a Shoreline egyik tanára volt. Luce még kábult bódulatában is meg tudta ítélni, hogy

a nő gyönyörű. Harmincas éveinek közepén járt, szőke, vállig érő hajjal, ívelt arccsontokkal és nagy-szabású, lágy vonásokkal.

Angyal, döntötte el Luce szinte azonnal.

Útban Luce szobája felé Francesca nem kérdezett semmit. Biztosan számított a késő éjjeli érkezésre, érzékelte Luce teljes kimerültségét.

Most meg ez az idegen, aki Luce-t öntudatra dobálta, s kész volt újabb labdát hajítani felé. - Jól van! - szólalt meg reszelős hangon.

- Akkor felébredtél!

- Hát te ki vagy? — kérdezte Luce álmosan.

- Inkább *te* ki vagy? Azon kívül, hogy idegen, aki orvul beköltözik a szobámba, mire felébredek. Azon kívül, hogy egy kölyök, aki félbeszakítja a reggeli mantrát a furcsán személyes álombéli karattyolásával! Shelby vagyok! *Enchantée!*

Nem angyal, vélekedett Luce. Csak egy kaliforniai lány, aki erősen tisztában van a jogaival.

Luce felült az ágyán, és körülnézett. A szoba kicsit szűkös, de jó elrendezésű, világos keményfa padlóval, működő kandallóval, mikrohullámúval, két nagyméretű, széles asztallal, beépített könyvespolcokkal, melyek, mint Luce most rájött, létraként is szolgálnak a felső ágyhoz.

A fa tolóajtók mögött külön bejáratú fürdőszobát is látott. Ezenkívül — párszor pislognia kellett, hogy biztos legyen benne — az ablakukból kilátás nyílt az óceánra. Nem rossz egy olyan lánynak, aki az elmúlt hónapot egy förtelmes, régi temetőre néző, inkább kórházi, mint iskolai szobának megfelelő helyiségben töltötte. Igaz, a förtelmes temető és az a szoba azt jelentette, hogy Daniellel lehet. A Sword & Crossban is éppen kezdte otthonosan érezni magát. És most kezdheti előlről!

– Francesca nem említette, hogy szobatársam is lesz! – Luce Shelby arckifejezéséből azonnal tudta, hogy Ezt Nem Kellett Volna Mondania.

Gyorsan vetett inkább egy pillantást Shelby falára. Luce soha nem bízott saját lakberendezési képes-ségeiben, vagy lehet, hogy csak soha nem volt esélye rá, hogy kibontakoztassa őket. A Sword & Crossban nem tartózkodott olyan sokáig, hogy túl sok dekorálásra lett volna ideje, de azelőtt, a doverbeli szobája falai is csupasz fehérek maradtak. Steril tyúk, ahogy Callie egyszer megjegyezte.

Ebben a szobában viszont volt valami furcsán... klassz. Az ablakpárkányon általa soha nem látott cserepes növények sorakoztak, a plafonról imazászlók lógtak. Halvány színű, patchwork ágytakaró lógott le a felső ágyról, félig eltakarva Luce kilátását a tükör fölé ragasztott asztrológiai naptárra.

- Mit képzelte? Hogy kiűritik a dékán lakását, csak mert te vagy Lucinda Price?

- Mi? Nem! - rázta meg a fejét Luce. — Egyáltalán nem erre gondoltam! Várj csak, honnan tudod a nevem?

- Szóval, te vagy Lucinda Price? — A lány zöldes szeme megállapodott Luce vacak szürke pizsamáján. - Mekkora mákom van!

Luce megnémult.

- Bocsi. - Shelby kifújta a levegőt, változtatott a hangnemén, és letáborozott Luce ágyának a szélén. — Egyedüli gyerek vagyok. Leon, a pszichológusom, mindig azt akarja, hogy ne legyek olyan durva azokkal, akikkel először találkozom.

- És működik? - Luce is egyke volt, de nem volt undok minden idegennel, akivel kapcsolatba került.

- Úgy értem... — Shelby feszélyezetten elhúzódott. — ...nem vagyok hozzászokva az osztozkodáshoz. Nem lehetne... — Megcsóválta a fejét. — ...újrakezdeni?

- De, simán!

- Oké. — Shelby mély lélegzetet vett. — Frankie azért nem említette a szobatársadat múlt éjjel, mert akkor észre kellett volna vennie - vagy ha észreveszi, jelentenie hogy még nem vagyok ágyban, mikor megérkeztél. Azon az ablakon jöttem be - mutatta -, úgy három körül.

Az ablakon keresztül Luce egy széles párkányt látott, ami a tető ferde részéhez kapcsolódott. Elképzelte, amint Shelby a tetőn lévő párkányok során át szökdécsel ide vissza az éjszaka közepén.

Shelby feltűnően ásított egyet. — Tudod, mikor a shoreline-beli nefilimgyerekekről van szó, az egyetlen, amivel kapcsolatban a tanárok szigorúak, a *színlelt* fegyelem. Fegyelem, mint olyan, amúgy nem létezik. Persze, természetesen, Frankie nem reklámozza ezt az új lánynak! Főleg nem Lucinda Price-nak!

Tessék, megint! Az az él Shelby hangjában, mikor Luce nevét kimondja. Luce tudni akarta, mit jelent ez. És azt is, hol volt Shelby hajnali háromig. És hogyan jött be az ablakon a sötétben anélkül, hogy egyetlen cserepet is lesodort volna? És kik azok a nefilimgyerekek?

Hirtelen élénken megjelent Luce előtt az a furcsa sportpálya, amin Arriane első találkozásukkor keresztülvitte. Shoreline-beli szobatársának zord külseje sokban hasonlított Arriane-éra, és Luce-nak a Sword & Crossban eltöltött első napjáról hasonló érzés rémlett fel: hogy-a-fenébe-leszünk-mi-barátok.

Ugyanakkor, bár Arriane ijesztőnek, még talán kicsit veszélyesnek is tűnt, kezdettől volt benne valami kedves furcsaság. Luce új szobatársa viszont egyszerűen csak kellemetlennek látszott.

Shelby leugrott az ágyról, és átcoszogott a fürdőbe, hogy fogat mosson. Miután felforgatta a csomagját, hogy megtalálja a fogkeféjét, Luce követte, félszegen a fogkrémére mutatva.

- Elfelejtettem eltenni az enyémet.
- Nem kétséges, káprázatos hírneved elvakított, s nincs szemed az élet egyszerű szükségleteire! — felelte Shelby, de fogta a fogkrémet, és Luce felé nyújtotta.

Úgy tíz másodpercig csendben mosták a fogukat, míg Luce egyszer csak nem bírta tovább. Kiköpte a habot a szájából: - Shelby!

Fejével szinte teljesen benne a porcelán mosdókagylóban, Shelby kiköpött, és azt mondta: — Mi van?

Ahelyett, hogy a percekkel ezelőtt fejében kavargó kérdések közül tett volna fel egyet, Luce magát is meglepve ezt kérdezte: - Miről beszéltem álomban?

Már legalább egy hónapja szövevényes, Daniel által uralt, élményekkel teli álmai voltak, de a mai volt az első, melynek egyetlen apró részletére sem volt képes ébredéskor emlékezni.

Semmire. Még egy angyalszárny simítására sem. Sem ajkának egyetlen csókjára.

A tükörben Shelby goromba arcára bámult. Luce-nak szüksége volt a lányra, hogy segítsen az emlékezetét beindítani. Daniellel *kellett* hogy álmodjon! Ha nem, az vajon mit jelent?

- Gőzöm sincs - mondta végül Shelby. - Fojtott és zavaros volt. Legközelebb próbálj artikulálni! - Kiment a fürdőből, és egy narancsszínű strandpapucsba bújt. - Itt a reggeli ideje! Jössz, vagy mi lesz?

Luce kirohant a fürdőszobából. - Mit vegyek fel? - Még mindig pizsamában volt. Francesca nem mondta tegnap éjjel, hogy kell itt öltözködni. Persze a szobatárs-ügyet is elfelejtette megemlíteni.

Shelby megvonta a vállát. - Mi vagyok én, trendőr? Amit a legrövidebb ideig tart felvenni! Éhes vagyok!

Luce sietve szoros farmert és egy megkötős fekete pulcsit kapott magára. Jobb lett volna pár perccel többet tölteni az első-nap-az-iskolában öltözettel, de csak felkapta a hátí-

zsákját, és követte Shelbyt az ajtón át.

A hálósobák előtti folyosó másnak tűnt a nappali fényben. Bármerre nézett, világos, túlméretezett, óceánra néző ablakokat vagy vastag, színes, keményfedelű könyvekkel teli beépített könyvespolcokat látott. A padlók, a falak, a süllyesztett mennyezet és a meredek, kanyargós lépcsősorok mind ugyanolyan juharfából készültek, mint a Luce szobájában lévő bútorok. Ez az egész helynek barátságos, kunyhós jelleget adhatott volna, csak hogy az iskola elrendezése annyira bonyolult meg bizzarr volt, amennyire a Sword & Cross szobái unalmasak és egysíkúak. Úgy tűnt, a folyosóból pár lépésenként kis mellékfolyosók ágaznak el, ahonnan csigalépcsők vezetnek tovább a gyengén megvilágított útvesztőkbe.

Két lépcsőforduló és egy titkosnak tűnő ajtó után Luce és Shelby a duplán üvegezett franciaablakok sora mellett kilépett a napfényre. A nap hihetetlenül vakított, de a levegő elég hűvös volt, így Luce örült, hogy vett magára pulóvert. Érezni lehetett a tenger illatát, de nem olyan volt, mint otthon. Nem annyira sós, és a keleti parténál meszesebb illat.

- A reggelit a teraszon szolgálják fel. - Shelby a széles, óriási zöld földdarabra mutatott. A füves területet három oldalról sűrű, kék hortenziabokrok szegélyezték, a negyedik oldala pedig meredeken, közvetlenül a tengerbe torkollott. Luce alig tért magához, milyen gyönyörű környezetben helyezkedik el az iskola. El sem tudta képzelni, hogy lesz képes benn maradni az épületben akár csak egy órán keresztül.

A teraszhoz közeledve Luce észrevett egy másik, hosszú, téglalap alakú épületet, faszindellyel és vidám, sárgával díszített ablakfélfakkal. Bejárata felett hatalmas, kézzel megmunkált tábla lógott: rajta idézőjelben KANTIN felirat,

mintha önmaga iróniája akarna lenni. Minden bizonnyal ez volt a legszebb kantin, amit Luce valaha látott.

A terasz tele volt fehérre meszelt, kovácsoltvas kerti bútorokkal és körülbelül száz annyira laza diákkal, amilyet Luce soha máshol nem látott. Legtöbbjüknek a cipője lerúgva, lábuk fenn az asztalon, miközben a különböző reggeli fogásokat fogyasztották. Benedek tojást, gyümölcssel megrakott belga waffelt, laktatónak látszó, réteges, spenóttal tarkázott felfújtszeletet. A srácok újságot olvastak, mobilon locsogtak, a gyepon krokettet játszottak. Luce ismert gazdag gyerekeket a Doverben, de a keleti part gazdag kölykei elgyötörtek és morcosak, nem pedig napbarnítottak és gondtalanok. Az egész jelenet inkább a nyár első napjának tűnt, nem egy kora novemberi kedd reggelnek. Annyira kellemesnek tűnt, szinte lehetetlen volt nem irigyelni az arcukon tükröződő önelégült kifejezést. De csak szinte.

Luce megpróbálta Arriane-t ideképzelni, vajon mit gondolna Shelbyről, vagy erről az óceánparti reggeliről. Valószínűleg nem is tudná, melyikből úszik tréfát először. Luce arra vágyott, hogy Arriane-hoz fordulhasson. Jót tenne neki, ha megnevetetné.

Körülnézett, véletlenül elkapta pár diák tekintetét. A helyes barna bőrű lányét, aki apró pöttyös ruhában volt, s fényes fekete haját zöld sállal kötötte át meg egy homokszőke, széles vállú fiúét, aki hatalmas palacsintarakással küzdött.

Luce ösztöne azt súgta, hogy az összenézés után azonnal fordítsa el a fejét. A Sword & Crossban mindig ez volt a legbiztosabb. Csakhogy egyikük sem bámult rá tovább. A legnagyobb meglepetés a Shoreline-nal kapcsolatban nem a szikrázó napsütés, a hangulatos reggelizőterasz vagy a mindenkit körülengő bőröm-alatt-is-pénz-van légkör, hanem az, hogy az itteni diákok mosolyognak.

Vagyis, a legtöbbjük mosolygott. Mikor Shelby és Luce egy üres asztalhoz ért, Shelby felkapta az asztalon lévő táblácskát, és a földre dobta. Luce oldalra hajolva épp észrevette, hogy FOGLALT van ráírva, amikor a velük egykorú, kifogástalan fekete-fehér egyenruhás pincérsrác, ezüsttálcát tartva, feléjük indult.

- Hm, ez az asztal fog... - kezdte mondani, de a hangja megbicsaklott. Rosszkor.

- Kávét, feketét! — szólt Shelby, majd váratlanul Luce-hoz fordult:

- Te mit kérsz?

- Öö, ugyanazt — mondta Luce, feszengve, hogy kiszolgálják —, egy kis tejjel.

- Ösztöndíjasok! Robotolniuk kell, hogy kijöjjenek a pénzükből. - Shelby a szemét forgatta Luce felé, mikor a pincér elrohant a kávéjukért. Az asztal közepéről felkapta a *San Francisco Chronicle*-t, és ásítva széthajtogatta a címlapnál.

Luce-nak ekkor lett elege.

- Hé! - tolta le Shelby kezét, hogy láthassa az arcát az újság mögött. A meglepetéstől összeugrott Shelby sűrű szemöldöke. — Valaha én is ösztöndíjas voltam — közölte vele Luce. — Nem a múltkori suliban, hanem egyvel azelőtt...

Shelby lerázta magáról Luce kezét. — Az életrajzodnak ettől a szakaszától is el kéne ájulnom?

Luce épp meg akarta kérdezni, vajon mi az, amit Shelby róla hallott, mikor finom érintést érzett a vállán.

Francesca mosolygott le rá, az a tanár, akivel tegnap este az ajtóban találkozott. Magas volt, uralkodói testtartással, stílusa könnyed eleganciát sugárzott. Puha, szőke haját szépen oldalra fésülte, fényes, rózsaszín ajakfényt viselt. Divatos, testhezálló, fekete fűzős ruháját kék övvel és az ahhoz illő nyitott túsarkú cipővel hordta. Olyan öltözet volt,

ami mellett bárki slamposnak érezte volna magát. Luce bánta, hogy legalább szempillaspirált nem használt ma. Vagy ne a sártól kérges Converse tornacipőjét viselné!

- Ó, jól van, akkor ti ketten már megismerkedtetek egymással! - mosolyodon: el Francesca. - Tudtam, hogy gyorsan összebarátkoztok!

Shelby csendben maradt, de megzizegette az újságot. Luce csak a torkát köszöri.

- Szerintem, Luce, te is meglátod, milyen egyszerű lesz átállnod a Shoreline-ban. Úgy van kitalálva. A legtöbb tehetséges tanulónk könnyedén beilleszkedik. – *Tehetséges?* – Persze, bármilyen kérdésed van, megkereshetsz! Vagy bízd magad Shelbyre!

Aznap reggel először Shelby felnevetett. Rekedtes, reszelős nevetése olyasféle volt, amit egy egész életében dohányzó öregembertől várnánk, nem pedig egy tizenéves jóga-fanatiktól.

Luce érezte, hogy a tekintete hirtelen elkomorul. A háta közepére kívánta a „beilleszkedést” a Shoreline-ba. Nem tartozott az óceánra néző sziklán összegyűlt tehetséges, elkényeztetett kölykök közé. Valódi emberek közé tartozott, akiknek inkább lelkük van, mint squashütőjük, akik tudják, milyen az élet. Danielhez tartozott. Még mindig fogalma sincs arról, mit keres itt, azon kívül, hogy *abszolút* ideiglenesen rejtőzködik, amíg Daniel befejezi a... háborúját. Ami után hazaviszi őt. Vagy valami ilyesmi.

- Hát akkor, órán találkozunk mindkettőtökkel! Jó étvágyat a reggelihez! - Ahogy elvitorlázott, a válla felett hátrakiáltott: — Kóstoljátok meg a felfűjtat! - A kezével intett a pincérnek, hogy vigyen a két lánynak egy-egy tányérral.

Mikor elment, Shelby nagyot szürcsölt a kávéjából, és kézfejjével megtörölte a száját.

- Hm, Shelby...

- Hallottál már a csendben evésről?

Luce lekoccintotta a kávéscsészéjét a tányérjába, türelmetlenül megvárta, míg a pincér leteszi eléjük a felfújtat, és eltűnik. Legszívesebben másik asztalt keresett volna. Körülötte mindenfelé jó kedélyű beszélgetések moraja hallatszott. És ha már azokhoz nem csatlakozhat, ennél még egyedül ülni is jobb lenne. Összeavarta, amit Francesca mondott. Miért állítja be Shelbyt nagyszerű szobatársnak, mikor nyilvánvaló, hogy a lány csupa gyűlölködés? Szájába véve elnyammogott egy falatot a felfújtból, tudva, hogy addig nem tud többet enni, míg meg nem mondja a véleményét.

- Rendben, tudom, hogy új vagyok itt, és ez téged valami okból bosszant. Nem tudhatom, miért, talán mert eddig egyedül laktál a szobádban.

Shelby a szeme vonaláig leengedte az újságot. Felvonta egyik gigantikus szemöldökét.

- De *annyira* nem vagyok rossz! Szóval, miért baj, ha van pár kérdésem? Bocsásd meg, hogy úgy jöttem a suliba, hogy nem tudom, mi a franc az a neferman...

- *Nefilim*.

- Mindegy! Nem érdekel! Nem akarlak ellenséggemmé tenni, de ezen neked is dolgoznod kell — mondta Luce, miközben a kettejük között lévő térre mutatott. - Különben is, mi a bajod velem?

Shelby szája sarka megrándult. Félretette az összehajtogatott újságot, és hátradőlt a széken.

- Pedig törődnöd kell a nefilimekkel, hisz az osztálytársaid leszünk! - intett szélesre tárt karral a terasz felé. - Figyeld a Shoreline sulis kiváltságos, csinos kis diákseregét! Ezeknek a szédülteknek a felét sose látod többet, csak mikor mi éppen rászedjük őket.

- Mi?

- Igen, te is együtt vagy velünk a nefilim „kiemelt tanrendben”. De ne aggódj, ha nem vagy túl okos — Luce felhorkant —, ez a tehetséggondozás legfőképp csak arra fedőakció, hogy elrejtsek a nefeket, mielőtt bárki is túlságosan gyanút fogna. Tulajdonképp az egyetlen személy, aki valaha is gyanakodott, az Csőrös Brady.

- Ki az a Csőrös Brady? - kérdezte Luce közelebb hajolva, hogy ne kelljen túlkiabálnia a parton alattuk ritmikusan robajló hullámok zaját.

- Az az eminens könyvkukac két asztallal odébb — biccentett Shelby egy skót mintába öltözött, pufók kölyökre, aki épp joghurttal terített be egy vaskos tankönyvet. - A szülei nem bírják elviselni a tényt, hogy soha nem kerül be a kiemelt tanrendű osztályba. Minden félévkor kampányt indítanak. Mensa-pontokat meg tanulmányverseny-eredményeket lobogtatnak, általa lenyűgözött híres Nobel-díjasokat, mindent, amit akarsz. És Francescának minden félévkor ki kell találnia egy trükkös, megoldhatatlan feladat-sort, hogy távol tartsa! - Felhorkantott. — Mint például: „Hé, Csőrös, rakd ki a Rubik-kockát 30 másodperc alatt!” — Shelby csettintett egyet a nyelvével. — Mondjuk, a nagy vadász ezen átment!

- De ha fedőakció — kérdezte Luce, valahogy sajnálkozva Csőrös miatt —, mit akar elrejteni?

- Az olyan emberek, mint én. Nefilim vagyok. N-E-F-I-L-I-M. Ez lehet bárki, akinek angyaloktól származik a DNS-e. Halandók, halhatatlanok, az örökkévalóság felé tartók. Nem akarunk senkit sem megkülönböztetni.

- Az egyes száma nem, izé, *nephil* kellene hogy legyen, mint a *cherub* — *cherubim* meg a *seraph* — *seraphim* esetében?

Shelby összeráncolta a szemöldökét. — Ez komoly? Azt akarnád, hogy *nephilnek* hívjanak? Úgy hangzik, mint egy szégyellni való csúfnév. Kösz nem!

Nefilim, és kész, mindegy, hányunkról van is szó!

Tehát Shelby *valóban* angyalféle. Különös. Nem úgy néz ki, és nem is úgy viselkedik. Nem lenyűgöző, mint Daniel, Cam vagy Francesca. Nem rendelkezik olyan vonzerővel, mint Roland vagy Arriane. Inkább közönségesnek és házsártosnak tűnik.

- Szóval, ez olyan, mint egy angyalképző - szólalt meg Luce. — De minek? Hova mégysz ezután, az angyal-akadémiára?

- Az attól függ, mire van szükség a világban. Sokan halasztanak egy évet, és elmennek a Nefilim Seregbe. Utazol, külföldiekkel flörtölsz, és a többi. De tudod, ezt csak viszonylagos béke idején. Most azonban, hát...

- Most mi van?

- Mindegy. — Shelby elharapta a nyelvét. — Az csak attól függ, hogy ki vagy. Itt mindenkinek különböző mértékű a hatalma, tudod? — folytatta, mintha olvasna Luce gondolataiban. - A családfádon alapuló mozgó skála szerint. Persze a te esetedben...

Luce tudta ezt. — Én csak Daniel miatt vagyok itt.

Shelby rádobta szalvétáját az üres tányérra, és felállt. — Ez igazán impozáns módja a bemutatkozásnak, Luce! A lány, aki befolyásos barátja összeköttetéseit vette igénybe.

Vajon mindenki ezt gondolja róla itt? Ez... az igazság?

Shelby átnyúlt, és elcsente Luce tányérjáról az utolsó falat felfűjtat. — Ha Lucinda Price rajongói klubot akarsz, azt itt biztos megtalálod. Csak engem hagyj ki belőle, oké?

- Miről beszélsz? - pattant fel Luce. Tessék, kezdhetsz újra Shelbyvel. - Én nem rajongói klubot akarok...

- Látod, *mondtam* én neked! - hallott egy magas, de kellemes hangot.

Váratlanul a zöld sálas lány állt előtte vigyorogva, egy másik lányt tuszkolva maga előtt. Luce elnézett mellettük, de Shelby már messze járt, és valószínűleg nem is volt érdemes utolérni. Közelről úgy nézett ki a zöld sálas lány, mint a fiatal Salma Hayek, telt ajak és még teltebb keblek. A másik lány sápadt színeivel, mogyoróbarna szemével és rövid, fekete hajával kicsit Luce-ra hasonlított.

- Várj csak! Szóval, tényleg te vagy Lucinda Price? — kérdezte a sápadt lány. Apró fehér fogai közt pár díszített végű hullámcsatot tartott, miközben hajából néhány sötét tincset kis csomókba sodort össze. — A „Luce és Daniel”-ből? Az a lány, aki most érkezett abból a rémes alabamai suliból?

- Georgia — bólintott Luce.

- Dettó! Atyaég, milyen volt Cam? Egyszer láttam őt egy death metál koncerten, persze, túlságosan izgatott voltam ahhoz, hogy bemutatkozzak neki. Nem mintha téged Cam érdekelne, világos, hogy... Daniel! — nevetett fel trillázva. — Apropos, Dawn vagyok, ő meg Jasmine!

- Sziasztok — mondta lassan Luce. Ez újdonság. - Hm...

- Ne is foglalkozz vele, most ivott meg vagy tizenegy kávét! — mondta Jasmine legalább háromszor olyan lassan, mint Dawn. - Arra céloz, mennyire izgatottak vagyunk, hogy megismerhetünk. Mindig arról beszélünk, vajon hogy vagytok Daniellel, mert a tiétek a legnagyobb szerelmi történet. Mindörökre.

- Komolyan? — Luce az ujjperceit ropogtatta.

- Viccelsz? — kérdezte Dawn, de Luce folyton arra várt, mikor derül ki, hogy tréfát űznek vele. — Állandóan meghalni, újra meg újra? Tényleg, ettől nem váagsz ezerszer jobban Danielre? Fogadok, hogy *igen!* És jaj, mikor eléget az a tűz... — Behunyta a szemét, kezét a hasára helyezve végigsimogatta a mellkasáig, végül a szíve fölött ökölbe

szorította. - Mikor kislány voltam, anya sokszor mesélte nekem ezt a történetet.

Luce megdöbbsent. Körbepillantott a nyüzsgő teraszon, találgatva, vajon bárki is meghallhatta-e őket. Amúgy meg az égést említve, az arca mostanra biztosan céklavörös lett.

A kantin tetejéről megszólalt a reggeli végét jelző vaskolomp, és Luce örömmel látta, hogy mindenki mással van elfoglalva. Például órára mennek.

- Milyen történetet mesélt neked anyukád? - kérdezte Luce tagoltan. — Rólam és Danielről.

- Csak pár fontos részletet - felelte Dawn a szemét felnyitva. - Olyan érzés, mint a hóhullám? Olyan menopauzaszerű dolog, nem mintha te ezt tudnád...!

Jasmine rácsapott Dawn karjára. — Luce fékezhetetlen szenvedélyét a hóhullámokhoz mered hasonlítani?

- Bocsánat! — kuncogott Dawn. — Engem lenyűgöz! Olyan rettenetesen romantikus és megindító! Irigy vagyok... jó értelemben persze!

- Irigyled, hogy minden alkalommal belehalok, mikor megpróbálok álmaim fiújával összejönni? - vont a meg a vállát Luce. - Valójában elég illúzióromboló.

- Ezt annak a lánynak mondod, aki a mai napig egyetlen csókot váltott, azt is Ira Frankkel, a Túlérzékeny Bélszindróma Rendből? — intett Dawn felé Jasmine bolondozva.

Mivel Luce nem nevetett, Dawn és Jasmine békülékeny kuncogásba kezdett, mintha azt hinnék, csak szerénykedik. Luce kárára ezelőtt soha nem nevetett még így senki.

- Pontosan mit mondott anyukád? — kérdezte Luce.

- Ó, csak a szokásos dolgokat: kitört a háború, szar került a palacsintába, és mikor a felhők közt meghúzták a vonalat, Daniel azt hajtogatta:

„Semmi sem szakíthat szét bennünket”, ami *mindenkit* felbosszantott. Persze, ez az *én* kedvenc részem a történetből. Így aztán a szerelmetek örökös büntetést vont maga után, de ti mindig *kétségbe-esetten* csak egymásra vágytok, holott az nem teljesezhet be, érted...

- Van olyan élet, ahol lehetséges... - javította ki Jasmine Dawnt, aztán huncutul Luce-ra mosolygott, aki mozdulni is alig bírt, úgy megdöbbszent a hallottaktól.

- Olyan nincs! - emelte fel a kezét Dawn tiltakozva. - Az egészek az a lényege, hogy Luce-t lángok emésztik el, mikor... — Látva Luce rémült arckifejezését, Dawn arca összerándult. - *Bocsi!* Neked ezt nem lehet túl jó hallani.

Jasmine megköszönte a torkát, és közelebb hajolt. - A nővérem mesélte a múltadról ezt a történetet, ami esküszöm...

- Ó! - karolt bele Dawn Luce-ba, mintha ez a tudás - a tudás, amellyel Luce *nem* rendelkezik — még kíváncsiabb baráttá tenné. Őrjítő. Luce rettenetesen zavarban érezte magát. És, ismerjük be, kicsit felizgatták a hallottak. Teljesen bizonytalan volt abban, hogy vajon van-e mindebben szikrányi igazság is. Egy dolog biztos: Luce hirtelen afféle híresség lett. Különös érzés. Mintha egy lenne azok közül a névtelen csajok közül, akik a lesifotósok képein az aktuális híres filmsztár mellett tetszelegnek.

- Csajszik! - mutatott Jasmine erőteljesen a telefonján lévő órára. - Óriási késésben vagyunk! Mennünk kéne órára.

Luce grimaszolva gyorsan felkapta a hátizsákját. Fogalma sem volt, milyen órája lesz először, és azt hogyan találja meg, ahogy arról sem, hogyan értelmezze Jasmine és Dawn lelkesedését. Nem látott ilyen széles, lelkes mosolyokat, mióta... hát, talán soha.

- Tudja valamelyikőtök, hogy találom ki, merre lesz az első óráim? Nem hiszem, hogy van órarendem.

- Ó! — mondta Dawn. — Gyere velünk! Együtt leszünk. Mindig! Jó móka lesz!

A két lány két oldalról kísérté Luce-t a többi, reggelijét befejező diák asztalai között kanyargó úton. Annak ellenére, hogy „óriási késésben” voltak, mind Jasmine, mind Dawn tulajdonképpen ügyeleget vágott át a frissen nyírt gyepen.

Luce arra gondolt, megkérdezi a lányokat, mi a helyzet Shelbyvel, de nem akarta úgy kezdeni, hogy pletykásnak tűnjön. Emellett, bár a lányok kedvesek voltak meg minden, Luce helyzetében semmi szükség nem volt rá, hogy új legjobb barátokat szerezzen. Folyton emlékeztetnie kellett magát arra, hogy mindez csak ideiglenes.

Ideiglenes, de mégis megdöbbenően gyönyörű. Hármasban végigsétáltak a kantin körül kanyargó, hortenziákkal szegélyezett ösvényen. Dawn locsogott valamiről, de Luce nem tudta a szemét levenni a drámai esésben végződő meredek szirtfalról, ahol a terep minden átmenet nélkül több száz métert zuhan a csillogó óceánba. A hullámok majdnem olyan természetesen hömpölyögtek a szikla lábánál lévő vörösesbarna tengerpart felé, mint ahogy a shoreline -os diákok serege hömpölygött az órákra.

- Itt is vagyunk! — szólalt meg Jasmine.

Az ösvény végén lenyűgöző, kétszintes, alpesi tetős házikó álldogált magában. Vörösfenyők által körülzárt árnyas tisztásra épült, így a meredek, háromszög alakú tetőt és az előtte lévő hatalmas rétet lehullott tűlevelek takarója borította. Volt egy szép füves rész néhány piknikasztallal, de a fő látványosság maga a házikó: úgy tűnt, több mint a fele üvegből készült, mindenhol széles, színezett ablakokkal és nagy tolóajtókkal. Mint amit akár Frank Lloyd Wright is tervezhetett volna. Néhány diák a második emeleti, óceánra néző teraszon lebzselt, a többiek pedig az ösvényről nyíló dupla

lépcsősoron lépkedtek éppen felfelé.

- Isten hozott a nefrilakban! - mondta Jasmine.

- *Ezen a helyen vannak az óráitok?* — Luce-nak tátva maradt a szája. Inkább tűnt nyaralónak, mint iskola-épületnek.

Mellette Dawn felvisített, és megszorította Luce karját.

- Jó reggelt, Steven! - kiáltott Dawn a pázsiton keresztül, a lépcső tövében álló idősebb férfinak integetve. Sovány arcát divatos, szögletes szemüveg keretezte, sűrű, hullámos, őszülő fekete hajjal. — Egyszerűen *imádom*, mikor ezt a háromrészes öltönyt veszi fel! — sottogta.

- Jó reggelt, lányok! — mosolygott rájuk a férfi, és intett egyet. Elég sokáig nézett Luce-ra ahhoz, hogy a lány már-már szorongani kezdjen, de azért a mosoly az arcán maradt. - Pár perc múlva találkozunk! — kiáltott, és ő is megindult a lépcsőn felfelé.

- Steven Filmore — sottogta Jasmine Luce-nak, míg követték őt fel a lépcsőn. - Vagyis S. F., azaz Super Férfi. Vonzó ezüstróka. Az egyik tanárunk, és igen, Dawn tényleg mélységesen, örülten szerelmes belé, még így is, hogy ő már elkötelezte magát. Dawn, a szégyentelen!

- De szeretem Francescát is! — vágott Dawn Jasmine szavába, aztán sötét, mosolygó szemmel Luce-hoz fordult: — Megtiltom, hogy belezúgjal a párosukba!

- Várj csak! — torpant meg Luce. — Silver Fox és Francesca a tanáraink, ti meg a keresztnévükön szólítjátok őket? *És együtt* vannak? Melyikük mit tanít?

- Az egész délelőtti szekciót humán tárgyak teszik ki - mondta Jasmine -, bár az *angyaltárgyak* elnevezés találóbb lenne. Frankie és Steve közösen tanítják. Ez a megállapodás része, amolyan jin és jang.

Tudod, azért, hogy egyik diák esetében se történhessen... elhajlás.

Luce az ajkába harapott. Felértek a lépcsősor tetejére, és megálltak a fordulóban álló diákok között. - Mit értesz azon, hogy „elhajlás”?

- Mindketten bukottak, természetesen, de különböző oldalt választottak. Francesca angyal, Steven meg inkább démon. - Dawn közömbös hangon beszélt, mintha különféle fagyaltokról értekezne. Látva, hogy Luce szeme kikerekedik, hozzátette: — Nem mintha összeházasodhatnának vagy bármi... Pedig az lenne a valaha volt legdögösebb esküvő. Ők inkább afféle bűnben élők.

- Egy démon tartja a humán óráinkat? - kérdezte Luce.
- És ez teljesen rendben van így?

Dawn és Jasmine egymásra nézett, és kuncogni kezdtek. - *Nagyon* is - mondta Dawn. — Majd hozzászoksz Stevenhöz! Gyerünk, mennünk kell!

A gyerekek folyamát követve Luce is belépett az osztályterembe. Tágas volt, lépcsőzetesen három alacsonyabb dobogó helyezkedett el, melyeken padok sorakoztak, s ez vezetett le két hosszú asztalhoz. A fény nagy része a tetőablakokon áradt be. A természetes világítás és a magas mennyezet miatt a terem még nagyobbnak tűnt. Tengeri szellő fújdogált a nyitott ajtókon keresztül, ami a terem levegőjét is frissé és kellemessé tette. Nem is lehetett volna nagyobb a különbség a Sword & Crosshoz képest. Luce-nak eszébe jutott, hogy akár meg is szerethetné a Shoreline-t, ha nem lenne az a tény, hogy ittlétének pusztá oka — életének legfontosabb személye — hiányzik innen. Kíváncsian töprengett, vajon Daniel gondol-e rá? Hiányzik-e neki anyyira a lány, mint ő Luce-nak?

Luce egy ablakokhoz közeli padot választott, Jasmine és egy helyes, nyitottnak tűnő, levágott farmert, Dodgers-baseballsapkát és sötétkék polcsit viselő srác között.

A mosdó ajtajánál néhány lány csoportosult. Egyiküknek göndör haja és szögletes bordó szemüvege volt. Mikor Luce meglátta a lányt profilból, majdnem leesett a székéről.

Penn!

Ám, ahogy a lány Luce felé fordult, látszott, hogy arca kicsit szögletesebb, ruhái valamivel szűkebbek, nevetése picit hangosabb, mire Luce egész lénye elszomorodott. Hát persze, hogy nem Penn. Az soha többé nem lehetséges.

Luce érezte, ahogy a többiek felé pillantgatnak, néhányan egyenesen bámulták. Az egyetlen, aki nem, az Shelby, ő fejbőlintással nyugtázta Luce jelenlétét.

Nem volt igazán nagy osztály, a dobogókon csak húsz pad sorakozott, szemben a két elöl lévő hosszúkás mahagóni asztallal. Az asztalok mögött két, szárazon letörölhető fehér tábla. Mindkét oldalon egy-egy könyvespolc. Két szemetes. Két asztali lámpa. Az asztalokon egy-egy laptop. A két tanár, Steven és Francesca, bizalmasan összedugott fejjel sutyorogott a terem elülső részében.

Hirtelen mozdulattal, melyre Luce nem számított, ők is felé fordultak, rámeredtek, aztán elindultak az asztalaikhoz. Francesca egyik lábát maga alá húzva ráült a sajátja tetejére, másik lábán lévő túsarkújával könnyedén súrolva a parkettát. Steven nekidőlt a másik asztalnak, kinyitott egy nehéz, gesztenyebarna dossziét, miközben tollát a szájában tartotta. Korához képest tényleg jóképű volt, de Luce inkább azt kívánta, bár ne lenne. Camre emlékeztette, meg arra, hogy egy démon kedvessége mennyire félrevezető lehet.

Azt várta, hogy az osztály tanulói elővegyék a tanönyvüket, ami neki nem volt, és bele vessék magukat valami olvasási feladatba, amiben ő nyilvánvalóan lemaradt, így nem kell tettetnie, hogy nyakig van a munkában, nyugodtan álmodozhat Danielről.

Semmi ilyesmi nem történt. Viszont a gyerekek nagy része még mindig lopva felé tekingett.

- Mostanra bizonyára mindnyájan észrevettétek, hogy új tanulót üdvözölhetünk! — Francesca hangja mély és bársonyos, akár egy dzsesszénekesé.

Steven elmosolyodott, gyönyörű fehér fogsorát megvillantva.

- Elmondanád nekünk, Luce, hogy tetszik neked eddig a Shoreline?

A vér is kiszaladt Luce arcából, ahogy meghallotta a többi diák padját a padlón csikorogni. Tényleg megfordultak a székeiken, hogy rá figyeljenek.

Érezte, ahogy a szíve hevesebben ver, és izzadni kezd a tenyere. Meglapult a székén, és azt kívánta, bárcsak egy átlagos gyerek lenne egy normális suliban, otthon, egy átlagos kisvárosban a georgia-beli Thunderboltban. Az elmúlt pár napban többször vágyott arra, bár soha ne látott volna egyetlen árnyékot sem, soha ne került volna olyan bajba, amiben elveszíti legkedvesebb barátait, vagy ahol lebonyolódik valamibe Cammel, vagy ami lehetetlenné teszi, hogy Daniel közelében legyen. De volt egy pont, ahol nyugtalanul hányódó gondolatai minduntalan megtorpan-
tak: hogyan éljen normálisan Daniel elvesztése nélkül? Daniel annyira távol áll a megszokottól. Lehetetlenség! Megint arra a következtetésre jutott, hogy össze kell szednie magát.

- Azt hiszem, még nem szoktam meg igazán a Shoreline-t — remegő hangja, mely visszaverődött a ferde mennyezetről, elárulta -, de eddig megfelelőnek tűnik.

Steven nevetett. — Hát, Francescával úgy gondoltuk, segítünk neked megszokni, ezért sebességet váltunk, és a szokásos kedd délelőtti tanulói beszámolók helyett...

Shelby felkiáltott a terem másik végében: - Igen! - Luce meg észrevette, hogy nagy halom jegyzetcédula van az asztalán meg egy óriási poszter a lábánál a következő felirattal: JELENÉSEK — NEM OLYAN ROSSZ! Szóval Luce-nak köszönhetően megúsza a beszámolóját. Ez kell, hogy érjen valamit szobatársi pontokban számolva is!

- Steven úgy érti - kapcsolódott be Francesca -, hogy bemelegítésképpen játszani fogunk. — Lecsússzant az asztalról, és körbesétált a teremben, cipősarkai kopogtak, miközben minden diáknak kioszlott egy-egy papírlapot.

Luce panaszkórusra számított, ezek a szavak általában azt váltják ki egy osztályteremnyi tizenévesből. De úgy tűnt, ezek a gyerekek rugalmasak és beletörődőek. Valóban azt teszik, amit elvárnak tőlük.

Mikor a papírt Luce padjára helyezte, Francesca így szólt: - Ettől majd lesz fogalmad arról, kik is az osztálytársaid, és mik a célkitűzései az osztálynak a tanulásban.

Luce a lapra nézett. Az oldal vonalazása a lapot húsz kockára osztotta. Mindegyik rubrikában egy kifejezés. Játszott ilyet egy nyugat-georgiai nyári táborban, kisgyerekként, aztán meg néhányszor a doveri osztálytársaival. Az volt a cél, hogy a teremben körbejárva összepárosítsa diáktársait a különböző kifejezésekkel. Valamennyire megkönnyebbült, kétségtelenül ennél kínosabb bemelegítő gyakorlatok is léteznek. De mikor a kifejezéseket közelebbről megvizsgálta - a szokásos „Teknős a háziállata” vagy „Szeretne egyszer ejtóernyővel ugrani” típusúakra számítva kicsit megijedt, mert olyanokat látott, hogy „Több mint tizennyolc nyelven beszél” vagy „Megfordult már a másvilágom”.

Nemsokára fájdalmasan nyilvánvaló lesz, hogy az osztályban Luce az egyetlen nem nefilim. Visszaemlékezett az ideges pincérre, aki neki és Shelbynek a reggelit hozta.

Talán Luce kellemesebben érezné magát a nem kiemelt tanulók közt. Csőrös Brady nem is tudja, mitől menekült meg!

- Ha senkinek nincs kérdése — szólalt meg Steven a terem sarkában —, nyugodtan elkezdhetitek!

- Akár ki is mehettek, jó szórakozást! - tette hozzá Francesca. - Annyi időtök van, amennyi csak szükséges!

Luce követte a többieket a lépcsőfordulóig. Ahogy a korlát felé sétáltak, Jasmine hajolt át a válla fölött, és zöldre lakkozott körmével az egyik rubrikára mutatott: — Van egy rokonom, aki tiszta vérű kerub - mondta —. a jó öreg, ütődött Carlos bácsi.

Luce bólintott, mintha tudná, ez mit jelent, és be-firkantotta Jasmine nevét.

- Ó, én meg tudok szabadon lebegni! — csicseregte Dawn Luce lapjának bal felső sarkára mutatva. — Na, jó, nem az idő száz százalékában, hanem általában miután megittam a kávémat.

- Nahát! - Luce igyekezett nem hitetlenkedve bámulni, bár nem úgy tűnt, mintha Dawn viccelne. Tudna *levitálni*?

Próbálta nem mutatni, hogy egyre inkább oda nem illőnek érzi magát. Átfutotta a lapot, hátha talál olyan dolgot, amiről tud ő is valamit.

Van tapasztalata a hirdetőik avagy derengők meg-idézésében.

Az árnyékok! Daniel elmondta a rendes nevüket tegnap éjjel a Sword & Crossban. Bár Luce tulajdonképpen soha nem „idézte meg” őket - mindig csak úgy megjelentek neki -, azért volt némi tapasztalata.

- Engem meg beírhattok ide! - mutatott a papír bal alsó sarkára. Mielőtt továbbhaladtak, hogy a lap hátralevő részét is kitöltsék, Jasmine és Dawn nem kételkedve, hanem bizonyos tisztelettel nézett rá.

Luce szívdobogása kicsit alábbhagyott. Talán mégsem lesz ez olyan rossz.

A következő pár percben megismerte a csinos, vörös hajú Lilithet, aki egyike volt a nefilim hármas ikreknek. (— Az elcsökevényesedett farkancánkról tudsz megkülönböztetni bennünket - magyarázta. - Az enyém kunkori.) Olivert, a mély hangú, zömök fiút, aki a tavalyi nyári szünetben a másvilágon tett látogatást. (— El se kezdem neked ecsetelni, mennyire fel van fújva az egész, totálisan!) És Jacket, aki úgy érezte, a gondolatolvasás képességének már majdnem a birtokában van, úgyhogy szerinte abszolút rendben lenne, ha Luce őt oda írná be. (- Érzem, hogy egyetértesz ezzel, ugye? - csettintett a nyelvével, és ujjából pisztolyt formált.) Három üres hely maradt csak, amikor Shelby rántotta ki a lapot a kezéből.

- Én mind a kettőt tudom ezek közül — mondta két rubrikára mutatva. — Melyikbe akarsz beírni?

Több mint tizennyolc nyelven beszél vagy *Bepillantást nyert egy elmúlt életbe.*

- Várj egy percet! — suttogta Luce. — Te képes vagy elmúlt életekbe pillantani?

Shelby megbillegtette a szemöldökét, és gyorsan oda-firkantotta aláírását a rubrikába, ráadásul a „tizennyolc nyelven beszél” kalitkába is. Luce a papírra bámulva eddigi elmúlt életeire gondolt, és arra, mennyire kilátástalanul megközelíthetetlenek a számára. Alábecsülte Shelbyt.

Szobatársa már ott is hagyta. Helyén az a fiú állt, aki mellé leült a tanteremben. Jó tizenöt centiméterrel magasabb volt Luce-nál, derűs, barátságos mosollyal, orrára fröccsent szeplőkkel és tiszta, kék szemekkel. Ugyanakkor volt benne valami, amitől pimasznak tűnt, még az is, ahogy a tollát rágcsálta. Luce tisztában volt vele, hogy elég furcsa

leírás ez valakiről, akivel soha egy szót sem váltott, de nem tehetett róla.

- Ó, hál' istennek! — nevetett fel a homlokára csapva. — Az egyetlen dolog, amire képes vagyok, az az, ami nálad kimaradt!

- Életre kelteni a saját és mások tükörképét? - olvasta Luce tagoltan.

A fiú egyik oldalról a másikra mozgatta a fejét, és beírta nevét a rubrikába. Miles Fisher. - A magadfajtának elég hatásosnak tűnhet, az biztos!

- Hm. Ja! - Luce elfordult. Az olyannak, mint ő, aki még azt sem tudja, ez mit jelent.

- Várj, te, hova még? - rángatta meg a fiú a ruhája ujját. - Hohó, nem értetted a szerény kis tréfámat? — Mikor Luce megrázta a fejét, Milesnek leesett az álla. — Úgy értettem, hogy az osztály többi részéhez képest én is alig érek valamit. Rajtam kívül az egyetlen személy, akinek képes voltam a tükörképét életre kelteni, anyukám volt. Apámat úgy tíz másodpercre jól kiakasztotta, aztán elhalványodott.

- Várj! — hunyorgott Luce Milesra. — Létrehoztad anyád tükörképét?

- Véletlenül. Azt mondják, könnyű megcsinálni azokkal az emberekkel, akiket, izé, szeretsz. — Elpirult, egész arcán alig látható rózsaszín pír futott át. - Most azt gondolod, én afféle mama kedvence vagyok. Én úgy értem, „könnyű”, mert ez az, ahol a képességem tulajdonképp véget is ér. Ellenben te, te, a híres Lucinda Price... - Férfiasan megremegtette az ujjait, mintha varázsolna.

- Bárcsak mindenki abbahagyná ennek a mondogatását! — csattant fel Luce. Aztán, mivel ezt durvának érezte, felsóhajtott, és a lépcsőkorlátnak dőlve elnézett a tenger felé. Olyan nehéz volt ezeket az elszólásokat feldolgozni, azt, hogy az emberek itt többet tudtak róla,

mint ő saját magáról. Nem akarta a mérgét ezen a srácon kitölteni. – Ne haragudj, csak az van, hogy azt hittem, én vagyok az egyetlen, aki alig üti meg a mércét. Neked mi a történeted?

- Ó, engem úgy neveznek, hogy „híg” – mondta túlméretezett idézőjeleket rajzolva a levegőbe. – Anyában van ugyan némi angyalvár pár nemzedékkel korábbról, de az összes többi rokonom halandó. A képességeim kínosan alacsony fokúak. Azért lehetek itt, mert a szüleim támogatták a sulit, ööö... ezzel a faszerkezettel, amin most állsz.

- Ejha!

- Nem nagy ügy! A szüleim rögeszmésen ragaszkodtak ahhoz, hogy a Shoreline-ba járjak. Hallanod kéne, mekkora a nyomás otthon, hogy járjak már végre egy „kedves nefilimlánnyal”! – Luce felnevetett. Napok óta ez volt az első őszinte nevetése. Miles kedélyesen forgatta a szemét. - Amúgy láttalak ma Shelbyvel reggelizni. Ő a szobatársad?

Luce bólintott. – A kedves nefilimlányokról jutott eszedbe? – viccelődött.

- Hát, azt tudom, hogy elég, hm... – Miles felszisszent, egyik kezével karmot formált, mire Luce-ból újra kitört a nevetés. - Mindegy, itt nem én vagyok a legjobb tanuló vagy bármi ilyesmi, de ide járok egy ideje, és még mindig azt gondolom, elég örült hely ez. Szóval, ha bármikor kedved támad egy nagyon is normális reggelihez vagy bármi máshoz...

Luce azon kapta magát, hogy bólogatni kezd. *Normális!* Zene halandó füleinek.

- Például... holnap? - kérdezte Miles.

- Istenien hangzik!

Miles elvigyorodott és búcsút intett, Luce meg rádöbbsent, hogy a többiek már rég visszamentek. Aznap reggel először volt egyedül.

Lenézett a kezében tartott papírlapra, tanácstalan volt, nem tudta, mit érezzen a shoreline-beli gyerekekkel kapcsolatban. Hiányzott neki Daniel, aki mindebből sokat feltárhatott volna Luce-nak, ha nem lett volna... tényleg, *hol* is van? Luce még ezt sem tudja.

Elég messze.

Utolsó csókjukra emlékezve ujját az ajkához szorította. És a szárnyai elképesztő szorítása. Még a kaliforniai napsütésben is fázott nélküle. Miatta volt itt, ezért vették fel ebbe az angyalosztályba vagy akárhik is ők — és miatta ez a furcsa, új keletű hírnév -, mindezt Danielnek köszönheti. Különös módon jó érzés volt Daniellel ilyen szövevényes kapcsolatban lenni.

Míg el nem jön érte, ez az egyetlen szál, amibe kapaszkodhat.

HARMADIK FEJEZET

TIZENHAT NAP

~N A JÓ, NE KÍMÉLJ, mi eddig a legfurább dolog a Shoreline- nal kapcsolatban?

Szerda reggel volt, még órák előtt, Luce a teraszon ült Milesszal, az egyik napsütötte reggelizőasztalnál, egy kancsó teán osztozva. Míles sárga, Sunkist-emblémás retró pólót, strandpapucsot és kopott farmert viselt, baseballsapkáját közvetlenül a szemére húzta. A Shoreline igen laza öltözködési szabályainak sugallatára Luce lecserélte szabványos fekete öltözkékét. Piros nyári ruhát vett fel rövid, fehér kardigánnal, úgy érezte benne magát, mint a kiadós esők utáni első, napsütéses időszakban.

Kiskanál cukrot tett a csészéjébe, és felnevetett. — Azt sem tudom, hol kezdjem. Talán a szobatársammal, aki ma reggel, szerintem kicsivel napfelkelte előtt lopódzott haza, de mire felébredtem, már újra eltűnt. Nem is, várj csak, legyen az az óra, amit a démon-angyal páros tanít! Vagy - nyelt egyet -, ahogy a többiek néznek itt rám, akár egy mesebeli torzszülöttre. A névtelen torzszülöttséghez hozzá vagyok szokva, de a hírhedthez...

- Nem vagy hírhedt! - Miles hatalmasat harapott a croissantba. - Egyesével fogom elemezni a felsoroltakat - mondta tele szájjal.

Szalvétájával megnyomogatta a szája szélét. Luce félig csodálkozott, félig kuncogott az asztalnál tanúsított, időnként kifogástalan viselkedésén. Nem tudta megállni, hogy elképzelje, ahogy kisfiúként a golfklubban puccos etikettórákat vesz.

- Shelby viselkedése nem annyira kifinomult — mondta Miles —, de tud bevaló is lenni. Ha ahhoz van kedve. Nem mintha bármikor is láttam volna erről az oldaláról. — Felnevetett. — De ezt híresztelik róla. A Frankie/Steven dolgot először én is furcsának találtam, de valahogy megoldják, és működik. Olyan, mint egy égi egyensúlymutatvány. Valami miatt a két oldal együttes jelenléte adja meg a diákok kiteljesedéséhez szükséges legnagyobb szabadságot.

Megint itt ez a szó. *Kiteljesedés*. Emlékezett, hogy Daniel is ezt használta, mikor először kimondta, nem csatlakozik hozzá a Shoreline-ban. Kiteljesedni, de mivé? Ez csak a nefilimgyerekekre vonatkozhat. Nem Luce-ra, aki az egyetlen igazi ember az egész majdnem- angyal osztályban, s arra vár, mikor érzi az ő külön bejáratú angyala, hogy ide kell repülnie a megmentésére.

- Luce — szólalt meg Miles a lány gondolatmenetét félbeszakítva. - Azért bámulnak rád az emberek, mert mindenki hallott már rólad és Danielről, de az igazi történetet egyikük sem ismeri.

- Szóval ahelyett, hogy engem megkérdeznének...

- De miről? Hogy ti ketten tényleg a felhők tetején csináljátok-e? Vagy hogy Daniel féktelen dicsfénye megsemmisíti-e valaha a te halandó... - Abbahagyta, mert észrevette Luce rémült tekintetét. Nagyot nyelt. — Bocs! Igazad van, tényleg hagyták, hogy jókora mítosszá dagadjon.

Úgy értem, a többiek. Én próbálok nem bocsátkozni találgatásokba. - Miles letette a teáját, és a szalvétájára bámolt. - Talán, mert személyeskedésnek tűnik ilyesmiről kérdezősködni.

Miles felpillantott, és egyenesen Luce szemébe nézett, de a lányt nem kavarta fel. Tiszta, kék tekintete és kissé féloldalas mosolya inkább vonzotta, mint egy nyitott ajtó, hogy olyan dolgokról beszéljen, melyeket eddig nem volt képes senkinek sem elmondani. Bármennyire csalódott volt is, Luce megértette, miért tiltotta meg neki Daniel és Mr. Cole, hogy Callie-t vagy a saját szüleit keresse. Viszont Daniel és Mr. Cole az, aki a Shoreline-ba beíratta. Szerintük Luce jól fogja itt érezni magát. Így aztán nem látta okát, miért ne oszthatná meg a történetet valaki olyannal, mint Miles. Legfőképp, hogy a fiú *valamelyest* már ismeri az igazság egy részét.

- Hosszú történet - kezdte Luce. - Szó szerint. És még én sem vagyok tisztában az egésszel. Kezdem az elején. Daniel tekintélyes angyal volt. Azt hiszem, elég nagy szám lehetett a Bukás előtt. - Nyelt rgyet, mert nem akart Miles tekintetével találkozni. Kicsit szorongott. — Legalábbis, amíg szerelembe nem esett velem.

Ömleni kezdett belőle a szó. Mindenről, kezdve a Sword & Cross-beli első napjánál, azon keresztül, ahogy Arriane és Gabbe vigyázottrá, Molly és Cam kötekedő megjegyzésein át addig a gyomrot felkavaró érzésig, mikor meglátta magáról azt a képet az előző életéből. Penn haláláról, meg hogy az mennyire feldúlta. A temetőbeli szüürreális ütközetről. Ki-hagyott néhány Danielt érintő részletet, pár köztük lezajlott intim pillanatot, de mire befejezte, úgy gondolta, elég összetett képet adott Milesnek a történekről, és remélhetőleg legalább egy személy előtt eloszlatta titkos viszonyuk mitikusságát.

Megkönnyebbült a végére. — Huh! Erről tulajdonképp még senkinek sem meséltem. Jólesett hangosan kimondani. Valahogy olyan valóságos lett attól, hogy elmeséltem egy kívülállónak.

- Folytasd, ha akarod - mondta a fiú.

- Tudom, hogy csak rövid ideig leszek itt — felelte Luce —, de úgy érzem, a Shoreline segít majd abban, hogy hozzászokjak az emberekhez. .. úgy értem, a Danielhez hasonló angyalokhoz. Meg a hozzád hasonló nefilimhez. Csak azzal nem tudok mit kezdeni, hogy nem érzem magam idevalónak.

Miles egész idő alatt, míg Luce történetét hallgatta, bólogatott, egyetértett vele, de most megrázta a fejét. - Az nem lehet! Az a tény, hogy halandó vagy, az egész dolgot még lenyűgözőbbé teszi!

Luce körbepillantott a teraszon. Először lett nyilvánvaló számára a választóvonal a nefilim gyerekek és a többi tanuló asztalai között. A nefilim megszerezte a vízhez közelebbi nyugati oldal összes asztalát. Ők voltak kevesebben, alig több mint húszan, de sokkal több asztalt foglaltak el, volt, hogy csak egy gyerek ült egy hatszemélyes asztalnál, míg az összes többi tanuló a keleti oldalon fennmaradóak köré zsúfolódott össze. Nézzük példának okáért Shelbyt, aki teljesen egyedül ült, és az erős szél ellenében próbált újságot olvasni. Sok szabad szék volt, de a nem nefilim gyerekek közül egyik sem tűnt úgy, mint aki azt fontolgatná, hogy átül a „tehetséges” kölykök oldalára.

Tegnap Luce találkozott néhány nem tehetséges gyerekkel. Ebéd utáni óráikat az építésetileg kevésbé izgalmas főépületben tartották. Nekik is itt tanították a hagyományos tárgyakat, biológiát, geometriát, európai történelmet. Némelyikük kedvesnek látszott, de Luce érezte szótlan távolságtartásukat - csupán, mert ő a tehetségesekkel van -, és ez megghiúsította annak lehetőségét, hogy beszédbe elegyedjenek.

- Ne érts félre, volt szerencsém összebarátkozni néhányukkal a túloldalról — mutatott Miles egy zsúfolt asztal felé. — Előbb választanám Connort vagy Eddie G.-t, ha amerikai fociról van szó, mint bárkit a nefilimből. Komolyan azt gondolod, képes lett volna bármelyikük átvészelni a veled történeteket, majd elmesélni, hogy élte túl?

Luce megdörzsölte a nyakát, érezte, hogy könnyecsek gyülekeznek a szeme sarkában. Még élénken élt emlékezetében Miss Sophia töre, képtelen volt arra az éjszakára gondolni anélkül, hogy szíve meg ne hasadjon Penn elvesztése miatt. Teljesen értelmetlenül halt meg. Olyan igazságtalan! — Épphogy csak túléltem - mondta szelíden.

- Igen — felelte Miles hunyorogva. - Hallottam arról a részről, furcsa, Francesca és Steven annyira fontosnak tartja, hogy a jelenről és a jövőről tanítson, de a múlttal valahogy nem foglalkoznak. Ez talán a képességük átadásával van kapcsolatban.

- Hogy érted ezt?

- Kérdezhetsz bármit az előttünk álló nagy ütközetről és arról, hogy egy magamfajta keménykötésű fiatal nefilim milyen szerepet játszhat benne! De korábbi dolgokról, amilyenekről te is beszéltél? Igazán egyik órán sem megyünk bele azokba. Jut eszembe — mutatott Miles a fokozatosan kiürülő teraszra —, mennünk kéne! Folytatjuk valamikor?

- Mindenképp! - Luce tényleg így gondolta, mert megkedvelte Milest. Vele sokkal könnyebb volt beszélni, mint a többiekkel, akikkel eddig találkozott. Barátságos, és olyan humorérzékkel van megáldva, amelytől Luce rögtön felszabadult. Valami azonban nyugtalanította abból, amit a fiú mondott. Milyen előttük álló ütközet? Daniel és Cam ütközete? Vagy a Miss Sophia-féle vének társaságával való

küzdelem? Ha még a nefilim is erre készül, Luce-nak milyen választása marad?

Steven és Francesca mindig kiegészítő színeket viselve öltözködött, ettől úgy festettek, mintha inkább fotózásra mennének, mint előadást tartani. Luce shoreline-beli második napján Francesca majd tíz centi magas sarkú, aranypántos szandált és sötétbarnászínű A-vonalú ruhát viselt. A nyakánál laza masni tartozott hozzá, szinte pontosan illett Steven narancssárga nyakkendőjéhez, amit elefántcsontszínű szabott ingéhez és sötétkék zakójához vett fel.

Fantasztikusan néztek ki, és Luce vonzódott is hozzájuk, bár nem igazán a Dawn által előző nap megjósolt „beleszerettem a párosukba” módon. Ahogy elnézte tanárait Miles és Jasmine közötti padjából, személyesebb oka lett erre a vonzódásra Francescához és Stevenhez: emlékeztették Daniellel való kapcsolatára.

Bár úgy tűnt, igazán soha nem érintik meg egymást, amikor közel állnak — és szinte mindig ez volt a helyzet a köztük lévő szinte mágneses vonzerő úgyszólván meghajlította a falakat. Természetesen ennek köze lehetett a bukott angyalságukból eredő képességeikhez, de még inkább ahhoz, amilyen különlegesen egymáshoz viszonyultak. Luce nem tehetett róla, neheztelt is rájuk. Folyvást eszébe jutatták, mi hiányzik neki.

A legtöbb tanuló már elfoglalta a helyét. Dawn és Jasmine arról győzködte Luce-t, csatlakozzon a diák-tanácshoz, hogy segíthessen nekik mindenféle pompás társasági esemény szervezésében. Luce sosem rajongott az iskolán kívüli tevékenységekért, de ezek a lányok olyan kedvesek voltak hozzá, és Jasmine arca olyan lelkesen

ragyogott, amikor a hétvégére tervezett hajókirándulásról beszélt, hogy Luce elhatározta, ad egy esélyt a diáktanácsnak. Épp odaírta nevét a listára, mikor Steven előrelépett, zakóját a mögötte lévő asztalra hajította, és szótlanul széttárta a karját.

Mintha meg lenne ígézte, levált egy mélyfekete folt az egyik ablak előtt álló vörösfenyő árnyékáról. Elszakadt a fűtől, testet öltött, majd a nyitott ablakon keresztül hirtelen bevágódott a terembe. Gyors volt, s amerre járt, mindent elsötétített, így végül az egész terem sötétségbe borult.

Luce megszokásból levegő után kapkodott, de nem ő volt az egyetlen. Valójában a tanulók nagy része idegesen lapult a padjában, miközben Steven forgatni kezdte az árnyékot. Éppen csak beleért a kezével, egyre gyorsabban és gyorsabban tekerte, mintha dülakodna vele. Az árnyék hamarosan olyan gyorsan pörgött, hogy összemosódott, akár a küllők a forgó kerékben. Magjából erős, penészszagú levegőt árasztott, ami még Luce arcából is kifújta a haját.

Steven ügyesen bánt az árnyékkal, karja megfeszült, s formátlan, szabálytalan alakzatból szoros fekete gömbbé varázsolta, nem nagyobbá egy grépfrútnál.

- Osztály! — mondta vagányán pattogtatva a lebegő fekete golyót pár centire az ujjától. — Ismerjétek meg a mai leckénk tárgyát!

Francesca előrébb lépett, és átvette az árnyékot. Magas-sarkúban majdnem akkora volt, mint Steven. És ugyanolyan jártas az árnyékokkal való bánásmódban, pontosan, ahogy Luce képzelte.

- Mindnyájan láttatok már derengőket — mondta lassan sétálva a tanulópadok félkoszorúja mellett, hogy jobban megnézhessek. - És néhányatoknak — mondta Luce-t mustrálva — némi tapasztalata is van abban, hogyan kell bánni velük. De tudjátok-e igazán, mik ezek? Tudjátok-e, mire képesek?

Rosszindulatú *pletykálkodásra*, gondolta Luce, emlékezve, mit is mondott neki Daniel az ütközet éjjelén. Még túlságosan új volt itt a Shoreline-ban ahhoz, hogy bátran bekiáltsa a választ, de úgy tűnt, a többiek közül senki nem tudja. Lassan felemelte a kezét.

Francesca félredöntötte a fejét: - Luce?

- Történeteket hordoznak - mondta egyre magabiztosabban, visszagondolva Daniel biztatására. — De ártalmatlanok.

- Hírvivők, igen! De hogy ártalmatlanok lennének? — Francesca Stevenre pillantott. Hangsúlya semmit nem árult el arról, vajon Luce-nak igaza van-e, vagy sem, amitől Luce zavarba jött.

Az osztály ámulatára Francesca visszalépett Steven mellé, megkapaszkodott az árnyék egyik szélében, míg Steven megmarkolta a másik oldalát, és határozottan megrántotta. — Ezt úgy hívjuk, hogy „bepillantás”.

Az árnyék feldagadt, kinyúlt, mint egy felfújtt léggömb. Mély, kotyogó hangot adott, miközben feketesége szétesett, olyan élénk színeket mutatva, amilyeneket Luce ezelőtt talán sose látott. Mély sárgászöld, szikrázó arany, rózsaszín és bíborvörös márványszerű kavalkádja. Örvénylő színvilág izzott fel egyre fényesebben és elkülöníthetőbben az eltűnőben lévő fekete árnyéklepel mögött. Steven és Francesca lassan hátrálva még mindig húzta, míg az árnyék körülbelül olyan méretű és alakú lett, mint egy kivetítőképernyő. Ekkor abbahagyták.

Nem volt figyelmeztetés, semmi „amit most látni fogtok!” felvezetés, egy rettenetes perc után Luce azt is megtudta, miért. Erre a látványra semmi nem készíthette fel.

Az összegabalyodott színek szétváltak, és körülírható alakzatokat vettek fel a vásznon. Egy várost láttak maguk előtt. Ősrégi, kőfalú várost, amely lángokban áll. Túlzsúfolt és mocskos, s pokoli tűzvész pusztít benne.

A lángok sarokba szorítják az embereket, akiknek a szájuk helyén sötét űr tátong, karjukat az égnek emelik. Mindenfelől fényes szikrák és égő tárgyak darabjai záporoznak, mindenhova jut a halálos tűzesőből, lángra lobbantva mindent, amihez csak hozzáér.

Luce úgyszólván érezte az árnyékképernyőből áradó bomlás és pusztulás bűzét. Szörnyűséges látvány volt, ám a legkülönösebbnek azt találta, hogy semmilyen hang nem hallatszott. Mégis, körülötte mindenki behúzta a fejét, mintha csak a jajveszékelést próbálnák kizárni, a szörnyű kiáltásokat, melyek Luce számára kivehetetlenek voltak. Nem volt más, csak a dermesztő, totális csend, amelyben egyre több és több ember pusztult el a szemük előtt.

Mikor már csaknem képtelen volt több borzalmat elviselni, a kép megváltozott, mintha a kamera távolodott volna tőle, Luce mindent nagytotálban látott. Nem egy, hanem két város égett. Különös gondolat jutott eszébe, szelíden, mint egy tudatában mindig is jelenlévő emlék, mely hosszú ideje nem foglalkoztatta. Tudta, mit látnak: Szodomát és Gomorát, az Isten által lerombolt két bibliai várost.

Ezután Francesca és Steven csettintett az ujjával, mire a kép semmivé lett, mintha csak lekapcsolnák a villanyt. Az árnyék maradványa kis fekete hamufelhővé állt össze, ami végül az osztályterem padlóján állapotodott meg. Luce körül mindenki fellélegzett.

Luce nem tudta a szemét levenni arról a helyről, ahol az imént még az árnyék lebegett. Hogyan lehetséges ez? Kezdett megint besűrűsödni, a sötét darabok újra egyesültek, hogy egy sokkal hagyományosabb árnyékalakká alakuljanak lassan vissza. A derengő, szolgálatát teljesítve, lomhán végigarasztott a padlódeszkákon, aztán úgy csusszant ki az osztályteremből, mintha csupán a becsukódó ajtó által vetett árnyék lenne.

- Talán kíváncsiak vagytok, miért tettünk ki benneteket ennek a látványnak — szólalt meg Steven az osztály felé fordulva. Miközben körbenézett a termen, aggodalmaskodó tekintetet váltott Francescával. Dawn panaszosan nyöszörgött a padjában.

- Mint tudjátok — szólta Francesca —, ezen óra jelentős részében arra az erőre koncentrálunk, amit ti, mint nefilim, képesek kell legyetek kiaknázni. Legfőképpen a célból, hogy a dolgokat jobbá tudjátok tenni, bár ezt majd magatoknak kell közelebbről meghatározni. Inkább nézünk előre, mint hátra.

- Amit ma láttatok - mondta Steven -, több elképesztő trükkökkel megspékelte történelemleckénél. És nem csak az anyag felidézése miatt. Hanem, mert ti az igazi Szodomát és Gomorát láttatok, ahogy a Nagy Zsarnok éppen elpusztítja, amikor...

- Hohó! - szólta közbe Francesca, ujját helytelenítően ingatva. - Ne menjünk most ebbe bele, hagyjuk a könnyelmű gúnyneveket!

- Jó, persze! Igazad van, mint mindig. Néha még én is bedőlök a propagandának — nézett Steven derűs mosollyal az osztályra. — De, ahogy mondtam, a derengők többek pusztá árnyékoknál. Nagyon értékes információt hordozhatnak. Bizonyos szempontból árnyékok, igen, de a múlt árnyékai, hajdani és kevésbé régi eseményeké.

- Amit ma láttatok — fejezte be Francesca —, csak egy felbecsülhetetlen készség szemléltetése, melyet néhányan talán képesek leszteek hasznosítani. Egyszer majd.

- Most azonban jobb, ha még nem próbálkoztok vele. - Steven a zsebéből előhúzott kendőbe törölte a kezét. - Ami azt illeti, egyenesen megtiltjuk, hogy megkíséreljétek, mert könnyen elveszthetitek az uralmat felette, és beleveszthettek az árnyékokba. De egy napon talán lehetővé válik számotokra.

Luce összenézett Milesszal. A fiú nyíltan ránevetett, mintha megkönnyebbült volna a hallottaktól. Úgy látszott, egyáltalán nem érzi magát kirekesztve semmiből, ellentétben Luce-szal.

- Emellett - mondta Francesca - valószínűleg jelentős kimerültséget éreztek majd. - Francesca beszéde alatt Luce körbenézett a telemben lévő arcán. Hangjának olyan hatása volt, mint aloénak a napégésre. A gyerekek fele behunyt szemmel ült, mintha csillapodna fájdalmuk. - Ez teljesen természetes. Az árnyékba pillantásnak bizony nagy ára van. Sok energiát emészt fel a pár napra való visszatekintés is, hát még ezredévekre. Nos, a hatását nyilván érzitek. Ennek fényében - nézett Steve-re - korábban kiengedünk benneteket, hogy pihenhesetek.

- Holnap itt folytatjuk, úgyhogy feltétlenül olvassatok el mindent a láthatatlanná válásról - közölte Steven. - Az órának vége!

A tanulók lassan emelkedtek fel a padjaikból Luce körül. Teljesen kábultnak és kimerültnek tűntek. Mikor felállt, az ő térde is megremegett kissé, de valahogy nem érezte olyan összetörtnek magát, ahogy a többiek kinéztek. Összehúzta vállán a kardigánját, és követte Milest kifelé.

- Elég kemény cucc - mondta a fiú, kettesével szedve a lépcsőket lefelé. - Minden oké?

Jól vagyok — felelte Luce. Igaz volt. — És te?

Miles megdörzsölte a homlokát. — Úgy érzem, mintha tényleg ott lenünk volna. Örülök, hogy hamarabb kiengedtek, szükségem van egy kevéske szundításra.

- De tényleg! - tette hozzá Dawn, utolérve őket a hálósobák felé vezető kanyargós ösvényen. — Ez volt az utolsó, amit a szerda reggeltől vártam. Én most tutira bemondom az unalmast!

Volt benne igazság: Szodoma és Gomora pusztulása rettenetes látvány volt. Annyira valódi, hogy Luce még mindig forrónak érezte bőrét a lángoktól.

Levágták az utat a kollégiumhoz a kantin északi oldalánál álló vörösfenyők árnyékában. Furcsa volt az iskola területe ilyen kihaltan. A Shoreline összes többi tanulójának még mindig tartott az órája a főépületben. A nefilimcsapat az ösvényről egyesével leválva, azonnal ágyba bújt.

Luce-t kivéve. Ő egyáltalán nem volt fáradt. Furcsamód, inkább felvillanyozódott. Azt kívánta megint, bárcsak itt lenne Daniel. Haladéktalanul beszélni akart vele Francesca és Steven bemutatójáról, és arról, miért nem mondta el korábban, hogy több van ezekben az árnyékokban, mint amennyit Luce gondolt.

Luce a hálósobájába vezető lépcsősor alján téblábolt. Mögötte a vörösfenyőerdő. Fel-alá járkált a kollégium bejárata előtt, de nem akaródzott bemennie, nem akart aludni ezek után, úgy téve, mint aki semmit sem látott. Francesca és Steven nem akarhatta megijeszteni az osztályt. Biztosan az volt a szándékuk, hogy tanítsanak nekik valamit. Valamit, amivel nem állhattak elő csak úgy, és nem mondhatták ki. De ha a derengők történeteket hordoznak, és a múltat visszhangozzák, mi értelme mindannak, amit ma mutattak nekik?

Kisétált az erdőbe.

Órája délelőtt tizenegyet mutatott, de a fák sötét sátra alatt lehetett volna akár éjfél is. Meztelen lába libabőrös lett, ahogy egyre beljebb hatolt az árnyas erdőben. Nem akarta agyonrágni ezt az egészet, gondolatai növelhették a megfutamodás esélyét. Azon volt, hogy ismeretlen területre lépjen. Tiltott területre.

Megpróbálkozik egy derengő megidézésével!

Ezelőtt is volt már dolga velük. A legelsőt óra közben szorította meg, hogy megakadályozza, hogy a zsebébe lopakodjon. Aztán ott volt az az eset a könyvtárban, mikor Penn védelmében hajított félre egy másikat. Szegény Penn! Luce-t égette a kíváncsiság, vajon milyen történetet hordozhatott az a derengő. Ha tudta volna, hogyan bánjon vele, úgy, ahogy Francesca és Steven mutatta... vajon akkor megakadályozhatja, ami történt?

Behunyta a szemét. Maga előtt látta Pennt, ahogy a falnak zuhan, mellkasát vér borítja. Luce elesett barátja. *Nem!* Túlságosan fájó arra az estére visszagondolni. Luce soha nem tudja magát túltenni rajta. Most annyit tehet, hogy előre néz.

Meg kell küzdenie a belsejébe maró félelemmel. Úgy tíz méterrel előtte alattomos, ismerős fekete alakzat ólálkodott a vörösfenyő alacsony ágának valódi árnyéka mellett.

Felé lépett, mire a derengő visszahúzódott. Luce igyekezett kerülni minden hirtelen mozdulatot, de eltökélten haladt egyre közelebb és közelebb, nehogy az árnyék elillanjon.

Ott van!

Az árnyék a fa ága alatt rángatózott, de egy helyben maradt.

Szíve hevesebben dobogott, ezért Luce igyekezett megnyugtatni magát. Igaz, sötét volt itt az erdőben, és az is igaz, hogy egyetlen lélek sem tud a hollétéről, valamint nagy az esélye, hogy ha valami történik vele, jó darabig senkinek sem hiányzik... de pánikra még sincs semmi oka. Nem igaz? Akkor miért érzi mégis a marcangoló félelem szorítását? Miért kezd a keze ugyanúgy remegni, mint amikor kislányként látta ezeket az árnyékokat, mielőtt megtudta volna, hogy alapjában véve ártalmatlanok?

Ideje volt tenni valamit. Állhat itt ledermedve az örökkévalóságig, visszaosonhat a hálósobák felé meghátrálva, vagy pedig...

Karja nem remegett tovább, előreleendőlt, és megragadta. Közelebb húzta a mellkasához, miközben szorosán markolta, meglepődve a súlyán és azon, milyen hideg és nyirkos. Mint egy nedves törülköző. Karja újra remegni kezdett. Na, és most mit csináljon vele?

Eszébe ötlött az égő városok képe. Kíváncsi volt, meg bírja-e nézni egyedül ezt a történetet. Egyáltalán ki tudja-e találni, hogyan fejtse meg a titkát? Hogy is működnek ezek az izék? Francesca és Steven nem csinált vele mást, csak megrántotta.

Lélegzetét visszatartva Luce végigtapogatta az árnyék tollszerű szélét, megmarkolta és gyengéden meghúzta. Meglepetésére a derengő rugalmas volt, majdnem, mint a gyurma, és olyan alakot vett fel, amelyet a kezével formázott. Fintorogva próbálta négyzetté nyújtani, hogy ugyanolyan képernyőszerű legyen, amelyet tanárai a másiktól készítettek.

Először könnyen ment, de úgy tűnt, minél jobban próbálja nyújtani, az árnyék annál inkább megkeményedik. Minden alkalommal, mikor áttette a kezét, hogy máshol húzza szét, a fennmaradó rész hideg, csomós, fekete masszává ugrott vissza. Hamarosan fújtatni kezdett, kezével törölte le az izzadságot a szemöldökéről. Nem akarta feladni, de mikor az árnyék rezegni kezdett, Luce felsikoltott, és a földre dobta.

Az azonnal kilőtt a fák közé. Csak miután eltűnt, jött rá Luce, hogy nem az árnyék rezgett, hanem a hátizsákjában lévő mobiltelefon.

Megszokta, hogy nincs nála. Eddig a percig el is felejtette, hogy mielőtt feltette őt a Kaliforniába induló gépre, Mr. Cole visszaadta a régi telefonját. Majdnem teljesen feleslegesen, tulajdonképpen csak azért, hogy időnként elérje Luce-t, és felvilágosíthassa arról, milyen mesékkel eteti a szüleit, akik továbbra is úgy hiszik, a Sword & Crossban tartózkodik.

Így aztán, mikor Luce beszél velük, következetesen hazudhat tovább.

Mr. Cole-on kívül senki nem tudta a számát. Meglehetősen bosszantóan, biztonsági okokból Daniel sem hagyott számára elérhetési lehetőséget. És most ez a telefon hiúsította meg Luce első valódi előrelépését egy árnyékkal.

Elővette, és kinyitotta a Mr. Colé által küldött üzenetet.

Hívd fel a szüleidet!

Úgy tudják, ötöst kaptál a történelemdolgozatra, amit én írtam! És hogy megpróbálsz jövő-héten bekerülni az úszócsapatba! Ne feledd úgy viselkedni, mintha minden rendben lenne!

Majd egy perccel később a következő:

Minden rendben?

Luce nyűgösen tette vissza a mobilt a hátizsákjába, és trappolva elindult a vastag tűlevéltakarón át az erdő szélé, majd a hálósobája felé. Az SMS eszébe juttatta a Sword & Crossban maradt többi gyereket. Vajon ott van-e még Arriane, és ha igen, kinek küldözget papírrepülőket óra alatt? És Molly talált valakit, akit az ellenségévé tehet most, hogy Luce nincs ott többé? Vagy mindketten továbbléptek, mióta Luce és Daniel távozott? Bevette vajon Randy azt a történetet, hogy Luce-t a szülei kényszerítették az iskola-váltásra? Luce felsóhajtott. Gyűlölte, hogy nem mondhatja meg az igazat a szüleinek, gyűlölte, hogy nem szólhat nekik, milyen elveszettnek és magányosnak érzi magát.

Egy telefonhívás? Minden kimondott hazugság - a kitalált történelemdoga ötöse, a nem létező úszócsapat válogatója - csak még jobban éreztetné vele, mennyire honvágya van.

Mr. Cole-nak elment az esze, hogy azt javasolja, hívja fel őket, és hazudjon! Ha viszont elmondja szüleinek az ígazat - a valódi igazságot -, azt gondolnák, Luce-nak ment el az esze. Ha pedig nem lép velük kapcsolatba, azt hiszik, hogy valami történt. Kocsival elmennek a Sword & Crossba, és megtudják, hogy eltűnt, és aztán?

E-mailt is írhatna. E-mailben nem olyan nehéz hazudni. Nyerne vele pár napot, mielőtt telefonálnia kell. Ma éjjel ír nekik egy e-mailt!

Kilépett az erdőből az ösvényre, és elakadt a lélegzete. *Éjszaka* lett! Visszanézett a buja, árnyékos fákra. Milyen sokáig maradt ő ott azzal az árnyékkal? Az órájára pillantott. Este fél kilenc. Lemaradt az ebédről. Meg a délutáni óráiról. És a vacsoráról. Az erdőben olyan sötét volt, hogy észre sem vette az idő múlását, de most belényilallt. Fáradt volt, éhes, és fázott.

Az útvesztőszerű kollégiumban tett három elvétett forduló után Luce végre megtalálta a szobáját. Csendesen, azt remélve, Shelby most is ott van, ahova ilyenkor éjjel szokott eltűnni, Luce becsúszta a hatalmas, régimódi kulcsot a zárba, és elfordította az ajtógombot.

A villany leoltva, de a kandallóban égett a tűz. Shelby törökülésben a padlón ült, és becsukott szemmel meditált. Luce beléptekor egyik szeme kipattant, és elég bosszúsán nézett az eléje táruló látványra.

- Bocs — suttogta Luce belesüppedve az ajtóhoz legközelebbi íróasztalszékebe. - Ne törődj velem! Tégy úgy, mintha itt se lennék!

Kis ideig Shelby így is tett. Becsukta gonosz szemét, és visszatért a meditáláshoz, a szobában újra nyugalom honolt. Luce bekapcsolta az asztalán álló számítógépet, és a képernyőt bámulva megpróbálta a szüleinek szóló lehető legártatlanabb üzenetet fejben megfogalmazni. Meg, ha már itt tartott, egyet Callie-nak is, aki az elmúlt héten kitartóan küldöztette az eddigi olvasatlan e-mailek áradatát Luce címére.

Olyan lassan gépelt, ahogy csak tudott, nehogy a billentyűzet kopogása újabb okot adjon Shelbynek az ellenségeskedésre. Ezt írta:

Drága Anya és Apa! Annyira hiányoztok! Csak akartam pár sort írni nektek. Az élet a Sword & Crossban jó.

Mellkasa szorítani kezdett, ahogy azon erőlködött, hogy ujjai be ne gépeljék: Ha jól tudom, ezen a héten senki sem halt meg. Ezt írta inkább helyette:

Még mindig minden tantárgyból jól állok. Talán megpróbálok az úszócsapatba is bekerülni!

Kínézett az ablakon a csillagos, tiszta égboltra. Hamarosan be kell fejeznie, különben kiborul.

Kíváncsi vagyok, meddig tart ez az esős idő... úgy látszik, ilyen a november Georgiában! Csókol benneteket: Luce

Bemásolta az üzenetet Callie-nak is egy új e-mailbe, megváltoztatott benne pár szót, a kurzort az ELKÜLD gomb fölé húzta, behunyt szemmel duplán rákattintott, és le-

horgasztotta a fejét. Visszataszító, csaló gyerek és hazug barát! De hogyan is gondolta? Ezek voltak a valaha írt legjellegtelenebb, piros zászlócskát érdemlő e-mailek! Csak kiborítják majd a címzetteket.

Megkordult a gyomra. Másodszorra még hangosabban. Shelby megköszörülte a torkát.

Luce megpördült a székében, hogy szembenézzen vele, de lefelé néző kutya pózban találta. Luce érezte, hogy könnyek gyűlnek a szeme sarkába. – Éhes vagyok, rendben? Miért nem panaszolsz be, hogy helyezzenek át másik szobába?

Shelby békésen előreszökkent jógamatracán, kezét imádkozó pózba tette, és így szólt: – Csak mondani akartam, hogy van egy doboz bio sajtos makaróni a zoknis fiókomban. Nem kell az egereket itatni! Jézusom!

Tizenegy perccel később Luce egy gőzölgő tál tésztával a kezében ült az ágyán, betakarózva, száraz szemmel és egy szobatárssal, aki egyszerre csak nem utálta többé.

- Nem azért sírtam, mert éhes voltam - kezdett Luce magyarázkodásba, bár a sajtos makaróni annyira jó volt, olyan váratlan, kedves ajándék Shelbytől, hogy majdnem újra könnyeket csalt a szemébe. Luce meg akart nyílni valaki előtt, és hát, éppen Shelby volt ott. Nem enyhült meg teljesen, de rejtett élelmiszer-tartalékait megosztani valakivel óriási lépés attól, aki eddig alig szólt Luce-hoz. – Hm, van egy kis családi problémám. Elég nehéz távol lenni tőlük.

- Brü-hü-hü - mondta Shelby a saját tál makaróniján csámcsogva. – Hadd találjam ki, a te szüleid még mindig boldog házasságban élnek!

- Ez nem ér! – mondta Luce kiegyenesedve. – Fogalmad sincs, min mentem keresztül!

- Na, és neked van arról fogalmad, én min mentem keresztül? - Nézett le Shelby Luce-ra. – Gondoltam! Figyu, ez vagyok én: egyedüli gyerek, akit egyedülálló anya nevelt. Apakomplexus? Talán. A hátad közepére kívánsz, nem pedig velem együtt élni, mert nem tudok osztozkodni? Minden bizonnyal. De akkor is ki nem állhahom, ha egy babaarcú, édes kislány, aki mindent megkapott, a boldog családi háttérével és a puccos fiújával megjelenik a küszöbömön, hogy a szerencsétlen hosszú távú szerelmi kapcsolatáról siránkozzon!

Luce mély levegőt vett. – Egyáltalán nem erről van szó!

- Ó, tényleg? Felvilágosíthatnál!

- Csaló vagyok - mondta Luce. - Hazudok... azoknak az embereknek, akiket szeretek!

- Hazudsz a puccos fiúdnak? - Shelby szeme résnyire szűkült, amitől Luce-nak az a benyomása támadt, hogy szobatársát mindez valóban érdekli.

- Nem – mormolta Luce. – Nem is beszélek vele.

Shelby hátradőlt Luce ágyán, s feltámasztotta a lábát a felső ágy alsó feléhez. – Miért nem?

- Ez hosszú, ostoba és bonyolult.

- Nos, minden féleszű lány tudja, hogy csak egy dolgot tehetsz, szakítasz az embereddel...

- Nem, nem szakítunk... – mondta Luce pont akkor, mikor Shelby folytatta:

- Meg kell változtatni a hajad!

- *Megváltoztatni a hajam?*

- Tiszta lappal kezdeni! - mondta Shelby. - Én az enyémet narancsszínűre festettem és levágattam. A pokolba, egyszer még le is borotváltam, mikor az egyik bunkó totál összetörte a szívemet!

A szoba túloldalán lévő szekrény falára túldíszített, fakeretes, ovális kis tükröt erősítettek. Az ágyról, ahol ült, Luce láthatta a tükörképét. Letette a tál makarónit, és felállt, hogy közelebb menjen.

Trevor után ő is lenyíratta a haját, de az más volt. Annak akkor már amúgy is megperzselődött a nagy része. És mikor a Sword & Crossba ért, levágta Arriane haját. Mégis, Luce úgy gondolta, tudja, mit ért Shelby „tiszta lap” alatt. Mássá válsz, tetteted, hogy nem az vagy, aki átesett azon a rettenetes szívfájdalmon. Ugyanakkor, ha - hál’ istennek - Luce nem is a Daniellel való kapcsolata végét siratta, azért gyászolt ő elég, más jellegű veszteséget. Pennt, a családját, azt az életet, amelyet azelőtt élt, hogy a dolgok ennyire összetetté váltak.

- Most tényleg elgondolkodtál rajta, nem igaz? Ne kényszeríts, hogy előkapjam a peroxidos flakont a mosdókagyló alól!

Luce végigfuttatta ujjait rövid, fekete haján. Mit szólna Daniel? Ha azt akarja, hogy Luce boldog legyen addig is, míg újra együtt lehetnek, Luce-nak meg kell szabadulnia attól a lánytól, aki Sword & Crossban volt.

Odafordult Shelbyhez. - Hozd azt a flakont!

NEGYEDIK FEJEZET

TIZENÖT NAP

A NNYIRA AZÉRT NEM LETT SZÓKE. Luce benedvesítette kezét a kézmosóban, és megrángatta rövid, kiszőkített tincseit. Csütörtökön túlélte egy csomó órát, köztük egy Francesca által tartott, meglepően száraz, kétórás biztonsági előadást, melyben megismételte, alkalomadtán miért is nem szabad kikezdeni a derengőkkel (ami olybá tűnt, mintha egyenesen Lucenak címezné); aztán egymás utáni tesztek jöttek a „hagyományos” biológia- és matekórákon az iskola főépületében; valamint, ami úgy érződött, mint nyolc megszakítás nélküli óra, mikor is nefilim és nem nefilim társai egyaránt megdöbbenve bámultak rá.

Bár előző este szobájuk magányában Shelby tök jól reagált Luce új megjelenésére, nem pazarolta úgy a bókokat, mint Arriane, és nem volt olyan szilárd támasz, mint Penn. A világba ma reggel kilépő Luce-on elhatalmasodott az idegesség. Miles volt az első, aki meglátta, és feltartott hüvelykujjal rábólintott. De ő olyan kedves, soha nem mutatná, ha netán azt gondolja, hogy Luce rémesen fest.

Természetesen Jasmine és Dawn is ott tolongott a humán tárgyak után, buzgón érintgették a haját, és kérdezzgették, ki inspirálta a változásra.

- Olyan Gwen Stefani-s - mondta Jasmine bólogatva.

- Nem is, inkább Madonna, igaz? — kérdezte Dawn. — A Vogue korszakából. — Mielőtt Luce válaszolhatott volna, Dawn magára és Luce-ra mutatott: — Akkor nem vagyunk ikrek többé?

- Ikrek? — rázta meg a fejét Luce.

Jasmine Luce-ra hunyorított. - Na, ne mondd, hogy sose vetted észre? Ti ketten annyira hasonlóan néztek... vagyis, *néztetek* ki! Tulajdonképpen testvérek lehetnétek.

Most, egyedül állva a tükör előtt a sulis főépületének mosdójában, Luce végignézett a tükörképén, és a tágra nyílt szemű Dawnra gondolt. Valóban hasonló volt az összehatás: sápadt arc, kipirult ajkak, sötét haj. De Dawn alacsonyabb volt nála. És élénk színeket hordott a hét hat napján. Meg sokkal jobb kedélyű, mint Luce valaha is lehetne. Szóval, néhány felületes szemponttól eltekintve, Luce és Dawn nem is különbözhetett volna jobban.

A mosdó ajtaja kicsapódott, és egy életerőtől duzzadó, barna hajú lány lépett be farmerban és sárga pulcsiban. Luce felismerte az európai történelem-óráról. Amy Valaki. A Luce melletti mosdókagyló fölé hajolva a szemöldökét kezdte babrálni.

- Miért csináltad ezt a hajaddal? — kérdezte Luce-t fixírozva.

Luce pislogott egyet. Az egy dolog, hogy beszél róla a shoreline-beli majdnem barátaival, de ezzel a lánnyal még soha egy szót nem váltott ezelőtt.

Shelby válasza, a *tiszta lap* jutott eszébe, de kit akar becsapni? Az összes, amit az a peroxidos flakon tegnap éjjel tett vele, hogy Luce most már kívülről is ugyanolyan siralmasan festett, mint ahogy belül érezte magát.

Callie meg a saját szülei aligha ismernének rá, ami pedig messze nem volt célja.

És Daniel. Mit gondol majd Daniel? Hirtelen végtelenül szánalmasnak és hamisnak érezte magát. Még egy idegen is átlát rajta.

- Nem tudom. - Elsietett a lány mellett, ki a mosdóajtón. - Nem tudom, miért csináltam.

Hajának kiszőkítése nem mossa tisztára az elmúlt néhány hét sötét emlékeit. Ha tényleg tiszta lappal akar kezdeni, magának kell azt elérnie. De hogyan? Jelenleg olyan kevés dolog van, amit igazán ő irányít! Egész élete Mr. Cole és Daniel kezében van. Ők pedig mindketten valahol messze tőle!

Ijesztő, hogy mennyire gyorsan és milyen eszelősen kezdett Danielre támaszkodni, még ijesztőbb, hogy nem tudja, mikor láthatja újra. Ahhoz képest, hogy arra számított, hogy Kaliforniában mennyi gyönyörteljes napot töltenek majd együtt, magányosabbnak érezte magát, mint valaha.

Átcammogott a campuson, s közben lassan rádöbbsent, hogy mióta a Shoreline-ba érkezett, az egyetlen alkalom, mikor bárminemű önállóságot érzett, akkor...

Az erdőben, egyedül az árnyékkal.

A tegnapi órai bemutató után Luce ma valami hasonlóra számított Francescától és Steventől. Sőt, reménykedett, hátha nekik is lehetőségük lesz rá, hogy kísérletezzenek az árnyékokkal. Kis időre azt is elképzelte, hogy képes lesz az egész nefilimosztály előtt megismételni, amit az erdőben csinált.

Ebből semmi sem lett. Valójában úgy érezte, a mai óra óriási visszalépés volt. Unalmas előadás a derengők társadalmi szokásairól és a biztonságról, meg hogy a tanulóknak nem szabad soha, semmilyen körülmények között egyedül megpróbálni azt, amit előző nap láttak.

Csalódottság, visszalépés. Így aztán ahelyett, hogy visszatért volna a szobájába, Luce azon vette észre magát, hogy a kantin mögötti ösvényen kocog a szirtfal mentén, majd fel a nefilimház falépcsőin. Francesca irodája a második emeleten volt. Azt mondta az osztálynak, hogy bármikor bátran megkereshetik.

Az épületnek feltűnően más jelleget adott, hogy nem voltak diákok, akik felmelegítenék. Homályos és huzatos, majdnem lakatlannak tűnt. A Luce által okozott minden zaj felerősödött, és csak úgy visszhangzott a ferde fagerendákról. Egy emelettel feljebb lámpafényt látott a lépcsőfordulóban, és megérezte a készülő kávé gazdag aromáját. Még nem tudta, elmondja-e Francescának, meddig jutott az erdőben. Talán jelentéktelennek tűnhet olyan gyakorlott valaki számára, mint Francesca. Vagy még inkább utasításai megszegésének.

Luce főképp puhatolózni szeretett volna a tanáránál, hogy lássa, vajon olyan ember-e, akihez bizalommal fordulhat az olyan napokon, mint a mai, amikor kezdi úgy érezni, hogy apró darabokra hull szét.

Elérte a lépcső tetejét, hosszú, nyitott folyosó elején találta magát. Bal oldalán, a fakorlát mögött leláthatott a másodikon lévő sötét és üres osztályteremre. Jobb oldalán egy sor nehéz faajtó sorakozott, felettük színezett üvegű szellőztetőablakok. Luce halkan osont végig a fapallókon, majd hirtelen rájött, nem tudja, melyik Francesca irodája. Az egyik ajtó félig nyitva volt, jobbról a harmadik, szép színezett üveglakán át fény szűrődött ki az ajtó fölért. Azt gondolta, férfihangot hall. Rákészült, hogy bekopogjon, mikor egy éles női hang megtorpanásra kényszerítette.

- Hiba volt csak megpróbálni is! — Francesca voltaképpen sziszegett.

- Kockáztattunk. Nem volt szerencsénk - válaszolt Steven.

- *Nem volt szerencsénk?* — gúnyolódott Francesca. — Úgy érted, abszolút meggondolatlanok voltunk! Már statisztikai szempontból nézve is túl nagy annak az esélye, hogy a derengő rossz történetet cipel. Láttad, mit tett azokkal a gyerekekkel. Nem voltak rá felkészülve.

Szünet. Luce a folyosón lévő perzsaszőnyegen kicsit közelebb araszolt.

- De a lány igen!

- Nem fogom egy egész osztály előmenetelét kockáztatni, csak mert valami, valami...!

- Ne légy megfontolatlan, Francesca! Gyönyörű tananyagot állítottunk össze! Ezt mindketten tudjuk. A diákjaink teljesítményben felülmúlják a világ minden más neofilimprogramját. És ez az egész neked köszönhető! Méltán büszke lehetsz magadra! De a dolgok megváltoztak.

- Stevennek igaza van, Francesca! - Harmadik hang. Egy férfié.

Luce-nak ismerősen csengett. De ki az? — Egyúttal kidobhatod az egész akadémiai naptárat is az ablakon. Az oldalaink közti fegyverszünet az egyetlen időtényező, ami mostantól számít.

Francesca felsóhajtott. - Te tényleg azt gondolod...

Az ismeretlen hang ezt válaszolta: — Ha Danielt jól ismerem, ő pontos lesz. Valószínűleg már számolja vissza a percek.

- Van még valami - mondta Steven.

Kis szünet, aztán kihúzott fiók zaja, majd valamelyikük levegő után kapott. Luce ölni tudott volna azért, hogy a fal másik oldalán lehessen, és lássa, amit ők láthatnak.

- Hát ezt honnan szerezted? — kérdezte a másik férfihang. - Kereskedtek?

- Ugyan, dehogy! - Francesca sértődöttnek hangzott. - Steven találta valamelyik éjjel az erdőben, az egyik ellenőrző körútja alkalmával.

- Eredeti, igaz? - kérdezte Steven.

Sóhaj. — Túl régen volt már ahhoz, hogy tudjam - bújt ki az idegen a válasz alól. - Időtlen idők óta nem láttam csillagnyilat. Daniel tudni fogja. Elviszem hozzá!

- Ez minden? Mit javasolsz, mit tegyünk addig? - kérdezte Francesca.

- Nézzétek, ez nem az én dolgom. — A férfihang ismerős volta nem hagyta Luce-t nyugodni. — És nem is az én stílusom...

- Kérlek! — könyörgött Francesca.

Az irodára csend telepedett. Luce szíve kalapált.

- Rendben. A helyetekben? Itt jóval nagyobb sebességre kell kapcsolni! Megerősíteni a felügyeletüket, és mindent megtenni azért, hogy *mindnyájan* készen álljanak. A világvége feltételezhetően nem lesz annyira élvezetes.

Világvége! Arriane mondta, hogy ez történik, ha Cam és serege győz aznap éjjel a Sword & Crossban. De nem győztek. Hacsak nem volt másik ütközet is azóta. De akkor meg mire kell még a nefilimnek felkészülni?

A padlón a nehéz széklábak súrlódásának hangja hirtelen visszavonulásra készítette Luce-t. Tudta, nem lenne jó, ha elkapnák, hogy kihallgatta ezt a beszélgetést. Bármiről is szólt.

Most az egyszer örült, hogy a Shoreline építészetét végtelen számú rejtett beugró jellemzi. Lebukott két könyvespolc között egy tetszetős faszindelyés párkány alá, és a fal mélyedésébe tapadt.

Egyetlen ember léptei hallatszottak az irodából jövet, az ajtó határozottan csukódott be mögötte. Luce visszatartotta a lélegzetét, és várta, hogy az alak elinduljon a lépcsőn lefelé.

Először csak a lábát látta. Barna európai bőrbakancs. Aztán sötét, koptatott farmer került a szeme elé, ahogy a férfi lekanyarodott a korlát mentén a ház második emelete felé. Kék-fehér csíkos, gombos ing. És végül a világosan felismerhető, fekete és aranyszínű rasztás sörény.

Roland Sparks bukkant fel a Shoreline-ban!

Luce előugrott a rejtékhelyéről. Talán Francesca és Steven előtt még idegességében is a legjobb modorát mutatja, hisz ők felfoghatatlanul bámulatosak, hatalmasak, felnőttek... és a tanárai. De Roland nem hozza zavarba - legalábbis annyira már nem. Ráadásul napok óta a legközelebbi kapocs Danielhez.

Olyan halkan lopakodott le a belső lépcsőn, amennyire csak tudott, aztán gyorsan át az ajtón az előtérbe. Roland az óceán felé battyogott, mint akinek semmi gondja e világon.

- Roland! - kiáltott utána Luce, és leviharzott az utolsó lépcsőfordulón a földszintre, majd futásnak eredt. Roland az ösvény végén állt meg, ahol a függőleges szirtfal meredeken zuhant a sziklás kövek közé.

Olyan mozdulatlanul állt a víz felé nézve, hogy Luce meglepődve tapasztalta, lámpalázás, mikor a fiú nagyon lassan felé fordul.

- Nocsak, nocsak - mosolyodon el. — Lucinda Price felfedezte a peroxidot!

- Ó — markolta meg a haját Luce. Milyen hülyén festhet Roland szemében!

- Ne, ne! — mondta a fiú Luce felé lépve. Megborzolta haját az ujjaival. - Jól áll neked! Sokkhatás, nehéz időkre.

- Mit keresel itt?

- Beiratkoztam. - Vállat vont. - Most vettem fel a tanrendemet, és találkoztam a tanáraimmal. Elég kellemes kis helynek tűnik.

Szövött hátizsák volt az egyik vállára vetve, amiből valami hosszú keskeny, ezüstös tárgy kandikált ki. Roland, Luce tekintetét követve áttette a zsákot a másik vállára, és csomóval megszorította a száját.

- Roland — remegett meg Luce hangja. — Otthagytad a Sword & Crosst? Miért? Mit keresel itt?

- Csak tempóváltásra volt szükségem - felelte rejtélyesen.

Luce szerette volna a többiekről kérdezni... Arriane-ról és Gabbe-ról. Még Mollyról is. Vajon észrevette vagy törődött vele valaki, hogy Luce eljött? De mikor végül a száját szóra nyitotta, korábbi szándékától eltérően ezt kérdezte: - Miről beszéltél ott benn Francescával és Stevennel?

Roland arckifejezése egyszeriben megváltozott. Megkeményedett, megkomolyodott, nem volt többé gondtalan. - Az attól függ! Menynyit hallottál?

- Daniel. Hallottam, hogy azt mondd, Daniel. Nem kell hazudnod nekem, Roland! Mennyi idő, míg visszatér? Mert nem hiszem, hogy képes vagyok...

- Gyere, Luce, sétáljunk egyet!

Amilyen esetlennek érződött volna a Sword & Crossban, hogy Roland Sparks átkarolja Luce vállát, olyan megnyugtató volt ma itt a Shoreline-ban. Soha nem voltak igazán barátok, de Roland a múltjára emlékeztette, és ez olyan kapocs, amit nem tudott nem kihasználni.

Elsétáltak a szirtfal mentén, a reggelizőterasz körül, majd a kollégium nyugati oldalánál, a Luce által még sosem látott rózsalugas mellett. Esteledett. Jobb oldalra tőlük a víz élénk színekben pompázott, visszatükrözve a nap előtt úszó rózsá-, narancs- és ibolyaszín felhőket.

Roland egy víz felé néző padhoz vezette, messze a campus épületeitől. Lenézve láthatta a sziklába vájt durva lépcsősort, mely épp ott kezdődött, ahol ültek, és levezetett egészen a partra.

- Tudsz valamit, amit nem árulsz el! - állapította meg Luce, mikor a csend kezdett kényelmetlenné válni a számára.

- Az a víz ott tízfokos — mondta Roland.

- Nem így értettem - szólt Luce mélyen a szemébe nézve. - Daniel küldött, hogy vigyázz rám?

Roland megvakarta a fejét. - Nézd! Daniel elment, és a saját dolgával van elfoglalva. - Röpködő mozdulatot tett az ég felé. - Addig - és Luce úgy látta, mintha a kollégium épülete mögötti erdő felé sandítana - neked is megvan a saját teendőd, amivel foglalkoznod kell.

- Micsoda? Nem, nekem nincs dolgom. Csak azért vagyok itt, mert...

- Bolondság! — nevetett fel a fiú. — Mindenkinek megvan a maga titka. Az enyém idehozott engem a Shoreline-ba. A tiéd meg odavezetett téged abba az erdőbe.

Luce tiltakozni kezdett, de Roland leintette, azzal az örökké titokzatos kifejezéssel a szemében.

- Nem foglak bajba sodorni! Inkább szurkolok neked. - Tekintete félresiklott a lányról a tenger felé. - Nos, visszatérve ahhoz a vízhez. Jéghideg! Voltál már benne? Tudom, hogy szeretsz úszni.

Most döbbent csak rá Luce, hogy bár már három napja itt van a Shoreline-ban, ahol mindig látja az óceánt, hallja a hullámok zaját, mindent sós levegő burkol be, a lábát még le sem tette a tengerpartra. Pedig ez nem olyan hely, mint a Sword & Cross, ahol végeérhetetlen a tiltott dolgok listája. Nem is tudta, miért nem jutott eddig eszébe.

Megrázta a fejét.

- Az összes, amit egy ilyen hideg tengerparton tehetsz, hogy tábornözet gyűjtasz. — Roland rápillantott. — Összebarátkoztál már valakivel?

Luce vállat vont. - Néhányukkal.

- Hozd le őket ma este, sötétedés után! - Rámutatott egy szűk homok félszigetre a kőlépcsők lábánál. - Egészen oda le!

Luce oldalról fürkészte Roland arcát. - Pontosan mit tervezel?

Roland ördögien vigyorgott. - Ne aggódj, csak valami ártatlant. De tudod, hogy van ez. Új vagyok a városban, és szeretném, ha híre menne, hogy megérkeztem!

- *Hapikám!* Ha még egyszer rátaposol a sarkamra, komolyan, kitöröm a bokádat!

- Talán ha nem irányítanád a zseblámpa összes fényét felfelé, Shel, mindenki látná, hová lép!

Luce megpróbálta elfojtani a nevetését, miközben követte a sötétben civakodó Milest és Shelbyt a campuson keresztül. Majdnem tizenegyre járt, egy bagoly huhogásától eltekintve a Shoreline-ban koromsötét és csend honolt. A narancs-sárga, egyre növekvő hold alacsonyan látszott az égen, ködpalást borította. Hármójuknak csak egy zseblámpát voltak képesek szerezni (Shelbyét), így csak egyikük (Shelby) látta tisztán a vízhez vezető ösvényt. A másik kettőnek a talaj - ami nappal olyan bujának és szépen gondozottnak tűnt - most csapdákkal, lehullott tuskés tobozokkal, vastag páfránygyökerekkel és Shelby sarkával volt tele.

Mikor Roland arra kérte, hozza el néhány barátját ma este, Lucenak összeszorult a gyomra. A Shoreline-ban nincsenek folyosói figyelőkamerák a diákok mozgásának a követésére, így nem attól lett ideges, hogy veszély fenyegeti vagy elkapják. A kollégiumból kiosonni valójában elég könnyű. Összetoborozni egy csapatot, az a kihívás!

Dawn és Jasmine tűnt a legjobb jelöltnek egy tengerparti összejövételhez, de mikor Luce elment ötödik emeleti szobájukhoz, a folyosón sötét volt, és senki nem felelt a kopogásra. Szobájába visszatérve Shelbyt valamilyen tantrikus jógapózba gabalyodva találta, melyre fájdalmas volt még csak ránézni is. Luce nem akarta megtörni szobatársa szigorú koncentrációját az ismeretlen partira való meghívással, de az ajtójukon felhangzó hangos kopogás miatt Shelby mérgesen mégis kiesett a pózából.

Miles volt az, Luce-t kérdezte, nem akar-e elmenni fagyizni.

Luce oda-vissza kapkodta a tekintetét Miles és Shelby között, aztán elmosolyodott. - Jobb ötletem van!

Tíz perccel később, kapucnis pulóverekbe burkolózva - fordított baseballsapkával a fején (Miles), olyan gyapjúzokniban, amelyben a lábújjak külön voltak választva, hogy így is tudja hordani a strandpapucsát (Shelby) és a Roland meg a Shoreline-bagázs összekeveredése miatt érzett gyomorszorító idegességgel (Luce) - már mindhárman a szirtfal széle felé gyalogoltak.

- Szóval, még egyszer, ki is ez a fiú? — kérdezte Miles, rámutatva a kavicsos úton egy bemélyedésre, épp mielőtt Luce elbukott volna benne.

- Csak... egy srác az előző sulimból. — Luce jobb leírást keresett, ahogy elindultak lefelé a kőlépcsőkön. Roland nem igazán volt a barátja. És bár a shoreline-beli gyerekek elég nyitottnak tűntek, nem volt benne biztos, hogy el kellene nekik mondani, Roland melyik oldalon áll a bukott angyalok viszályában. — Daniel barátja — mondta végül. — Valószínűleg elég kicsi összejövétel lesz. Nem hiszem, hogy ismer itt rajtam kívül mást.

Előbb érezték meg a szagát, mint hogy meglátták volna a jókora hikorifából rakott máglyarakás árulkodó füstjét. Aztán, mikor már majdnem a lépcső aljára értek, az kissé

elkanyarodott a kövek között. Ahogy a vadnarancsszínben lobogó tűz szikráinak látványa eléjük tárult, egyszeriben megtorpantak.

Legalább száz ember gyűlt össze a parton.

Vad szél fújt, hangja egy meg nem szelídített állaté, de nem vetekedett az összegyűlte lármájával. A gyülekezet egyik végén, Lucehoz legközelebb, egy csapat hosszú, tömött szakállú, vacak szövött pólót viselő hippi fickó rögtönzött kört alakított, s dobolt. Folyamatos dobolásuk változó ritmust szolgáltatott egy csoport közelben táncoló kölyöknek. A buli másik végében maga a máglyarakás állt, és onnan, ahol Luce ágaskodott, felismert egy csomó shoreline-beli srácot a tűz köré gyűlve, abban reménykedve, hogy legyőzik a hideget. Mindenki nyársat tartott a tűzbe, a legjobb helyekért hajtottak virslijük és mályvacukruk süttetéséhez, öntöttvas bográcsaikban bab rotyogott. Lehetetlen volt kitalálni, hogyan jutott tudomásukra a buli, de nyilvánvalóan mindenki jól érezte magát.

Az egésznek a közepén Roland állt. Átcserélte gombos ingét és drága bőrbakancsát, s most úgy öltözött, mint mindenki más: kapucnis pulcsiba és szakadt farmerba. Egy nagyobb kövön állt, zajosan, túlzón gesztikulálva mesélt egy történetet, amit Luce nem hallott jól. Dawn és Jasmine is ott tömörült a lenyűgözött hallgatóság soraiban, a tűz megvilágította gyönyörű, életteli arcukat.

- A te fogalmaid szerint ez a kis összejövétel? - kérdezte Miles.

Luce Rolandot nézte, kíváncsian, vajon milyen történetet mesél. Abban, ahogy átvette az irányítást, volt valami, ami Luce-t a Cam szobájában tartott egyetlen összejövételre emlékeztette, amin a Sword & Crossban részt vett. És aminek emlékére azonnal hiányozni kezdett neki Arriane. Meg persze Penn, aki ugyan izgult, mikor megérkezett a partira, de végül mindenki másnál jobban érezte magát.

És Daniel, aki akkor még alig beszélt Luce-hoz. Azóta minden annyira megváltozott!

- Nos, nem tudom, ti hogy vagytok vele — mondta Shelby a papucsát lerúgva, zokniban taposva a homokba -, de én szerzek magamnak egy italt, aztán hot dogot, aztán meg lehet, dobleckét is veszek azoktól a körben ülő fickóktól!

- Én is! — csatlakozott hozzá Miles. — Kivéve a dobleckés részt. Ha ez nem lenne nyilvánvaló!

- Luce! — integetett feléjük Roland a nagy kő tetejéről.
- Hát eljöttél!

Miles és Shelby jóval előtte járva a hot dogos hely felé tartott, így aztán Luce átkelt egy hűvös és nedves homokbuckán Rolandhoz és a többiekhez.

- Nem tréfáltál, mikor azt mondtad, emlékezetessé akarod tenni a jelenléted! Roland, ez aztán a valami!

Roland kecsesen bólintott. - Valami? De valami jó vagy valami rossz?

Belemenős kérdésnek tűnt, és Luce azt akarta felelni, hogy már maga sem tudja megmondani. A tanári irodában kihallgatott heves vitára gondolt. Milyen csípősnek hallotta Francescát! A jó és rossz közötti határvonalat meglepően elmosódottnak érezte. Roland és Steven bukott angyalok, akik átálltak. Démonok lettek, nem igaz? Tudta ő egyáltalán, ez mit jelent? Aztán meg ott van Cam és... amúgy is mit ért Roland ez alatt? Luce ráhunyorgott. Lehet, hogy tényleg csak azt kérdezte, vajon Luce jól érzi-e magát?

Számtalan tarka ruhás ember kavargott körülötte, Luce mégis érzékelte nem messze tőlük a végtelen, sötét hullámokat. A vízhez közel hideg szél kavargott, de a tűz átforrósította a bőrét. Úgy tűnt, minden összeesküdik ellene, rengeteg dolog hadakozott benne.

- Kik ezek az emberek, Roland?

- Lássuk csak! - mutatott Roland a dobolós hippikre. - Városiak. - A jobb oldalukon látható nagy csomó fickó felé intett, akik egy jóval kisebb csoport lányt próbáltak lenyűgözni, néhány igen rosszul kivitelezett táncos csípőmozdulattal. - Azok a fickók a Fori Braggben állomásozó tengerészek. Ahogy így belemelegedtek, remélem, egész hétvégére van kimenőjük! - Mikor Dawn és Jasmine oda oldalgott mellé, Roland mindkettőjük vállát átölelte. - Ezt a kettőt, úgy hiszem, ismered!

- Nem mondtad, Luce, hogy ilyen jóban vagy a menyei programigazgatóval! — mondta Jasmine.

- De komolyan! — Dawn közelebb hajolt, és hangosan ezt súgta Luce-nak: — Azt csak a naplóm tudja, hányszor akartam Roland Sparks partijaira elmenni! És a naplóm nem árulja el!

- Ó, de én lehet, hogy igen! — viccelődött Roland.

- Nincs valami köret ezen a partin? - bukkant fel Luce mögött Shelby, Milesszal az oldalán. Egyik kezében két hot dogot tartott, a másikat Roland felé nyújtotta. — Shelby Sterris. És te ki vagy?

- Shelby Sterris - ismételte meg Roland. - Roland Sparks vagyok. Éltél te valaha Los Angeles keleti részén? Találkozhattunk?

- Nem.

- Fényképmemóriája van - magyarázta Miles, oda-csúsztatva Luce-nak egy vegetáriánus hot dogot, ami ugyan nem a kedvence, de gesztusnak azért szép volt. - Miles vagyok. Dögös parti, mellesleg!

- De még mennyire - értett egyet Dawn távolodóban Rolanddal a dobok felé.

- Mi van Stevennel és Francescával? - Luce-nak szó szerint kiabálnia kellett Shelbyhez. — Nem fognak bennünket onnan fentről meghallani? — Az egy dolog, hogy kibújtak a radar alól. De más kérdés, hogy hangrobbanást okoznak közvetlenül mellette!

Jasmine visszapillantott a campus felé. — Hallanak bennünket, az tuti, de a Shoreline-ban elég hosszú pórázon vagyunk. Legalábbis a nephilimgyerekek. Addig, amíg a campuson belül maradunk, az ő felügyeletük és védelmük alatt, tulajdonképp azt csinálunk, amit akarunk!

- Beleértve akár egy limbóversenyt? — vigyorgott Roland huncutul, miközben vastag lécet varázsolt elő a háta mögül. - Miles, megírnád ennek a másik végét?

Pár másodperccel később felemelték a lécet, a dobok ritmusa megváltozott, úgy tűnt, mindenki abbahagyja, amit addig csinált, hogy hosszú, elevenen kigyózó limbósort alakítson.

- Luce - hívta Miles –, csak nem fogsz ott álldogálni, ugye?

Luce a tömeget tanulmányozta, mozgásképtelennek érezte magát, mint akinek homokba gyökerezett a lába. Ám Dawn és Jasmine szétvált, hogy helyet szorítson neki kettejük közt a sorban. Shelbyt már átjárta a versenyláz — valószínűleg versenyszellemben jött a világra is ,

Bemelegítésképp kinyújtóztatta a hátát. Még a nyakig begombolt tengerészfiúk is játszani akartak.

- Rendben - nevetett fel Luce, és beállt a sorba.

Mikor a játék elkezdődött, a sor gyorsan haladt. Három kör erejéig Luce könnyedén táncolt át a lécek alatt. Negyedszerre már kis nehézséget okozott neki. Annyira hátra kellett hajtania az állát, hogy látta a csillagokat, kapott is érte nagy ovációt. Nemsokára ő maga is drukkolt a többieknek, kicsit meglepődve, hogy fel és alá ugrál, miúgy Shelbynek sikerül átjutnia. Volt valami elképesztő abban, ahogy az ember visszajött a limbó hátrahajlásból egy sikeres forduló után. Az egész társaságot felvillanyozta. Luce-t minden alkalommal meglepte ez az adrenalinbomba.

Jól szórakozni általában nem volt könnyű számára. Nagyon sokáig a nevetést rögtön lelkiismeret-furdalás követte, valami gyötrő érzés, hogy ilyen vagy olyan okból ne-

ki nem szabadna jól éreznie magát. De ma éjjel valahogy könnyedebben fogta fel. Anélkül, hogy eljutott volna a tudatáig, sikerült megszabadulnia sötét gondolataitól.

Mire Luce körbeért az ötödik fordulóra, a sor jelentősen megcsappant. Az ott lévők fele már kiesett, és mindenki vagy Roland vagy Miles köré csoportosult. Luce szédelgett, fejét könnyűnek érezte, így amikor valaki megszorította, elvesztette az egyensúlyát.

Felkiáltott, mire ujjak tapadtak a szájára.

- Pszt!

Daniel rángatta ki a sorból, el az összegyűlt tömegtől. Erős, meleg keze leszánkázott a nyakára, ajkai finoman súrolták az arcát. Daniel bőrének érintése, társulva a szemében tükröződő fényes, ibolyaszín ragyogással és Luce több napja növekvő vágyával, hogy a fiút a karjában tarthassa, és soha többé el ne engedje... mindez Luce-t teljesen megrészesítette.

- Mit keresel itt? - suttogta. Azt akarta mondani, *Hál' istennek, itt vagy!*, esetleg *Olyan nehéz volt nélküled!*, vagy amit valóban érzett, *Szeretlek!* Aztán ott volt még az *Elhagytál engem!* és az *Azt hittem, ez nem biztonságos!* meg a *Mi van ezzel a fegyverszünettel?* Ezek a kérdések harcoltak a fejében.

- Látnom kellett téged - mondta a fiú. A tengerparton fekvő hatalmas vulkanikus kőszikla mögé terelte, arcán cinkos mosollyal. Olyan mosollyal, ami ragadós volt, és átterjedt Luce ajkaira is. Olyan mosollyal, amely elismerte nemcsak azt, hogy ezzel megszegik Daniel szabályait, hanem hogy örülnek is annak, hogy ezt teszik.

- Mikor elég közel értem ahhoz, hogy lássam a partit, észrevettem, hogy mindenki táncol - mondta a fiú. - És kicsit féltékeny lettem.

- Féltekeny? — kérdezte Luce. Most már egyedül voltak. Luce átkarolta Daniel széles vállát, és mélyen belenézett ibolyaszín szemébe. — Miért kéne féltekenynek lenned?

- Azért — mondta a fiú Luce hátát simogatva —, mert a te táncrended már betelt! Egy örökkévalóságra!

Daniel kezébe vette Luce jobb kezét, balját a vállára tette, és a homokban lassan elkezdett vele táncolni. Hallották a partiról a zenét, és a szikla innenső oldalán úgy érezték, mintha csak nekik szólna.

Luce behunyta a szemét, és Daniel mellkasához bújt, megtalálva azt a helyet a fiú vállán, ahova feje úgy illett, mint egy kirakós játék darabja.

- Nem, ez így nem egészen tökéletes — mondta Daniel egy perccel később. Lemutatott Luce lábára. Luce látta, hogy a fiú mezítláb van. Vedd le a cipődet - parancsolta Daniel -, és megmutatom neked, hogy táncolnak az angyalok!

Luce kibújt fekete balerinacipőiből, és arrébb tolta őket a parton, a lábujjai között érezte a puha, hűvös homokot. Mikor Daniel magához húzta, lábujjai rátapostak az övére, amitől Luce majdnem kibillent az egyensúlyából, de a fiú erősen tartotta. Lenézve látta, hogy Daniel lábán áll. Felnézve pedig azt, amire éjjel-nappal vágyódott: hogy Daniel kiterjeszti ezüstfehér szárnyait.

Betöltötték a látóterét, mintegy hat méterre nyúltak a magasba, terjedelmesen és csodálatosan ragyogtak az éjszakában, a legpompásabb szárnyaknak kellett lenniük az egész Mennysorszámban. Lába alatt Luce érezte, amint Daniel éppenhogy csak elemelkedik a talajtól. Szárnyai könnyedén verdestek, majdnem, mint a szívverés, mindkettejüket pár centire a part felett tartva.

- Kész vagy? — kérdezte Daniel.

Kész, bár hogy mire, Luce nem tudta. De nem számított.

Mostanra már olyan egyenletesen suhantak visszafelé a levegőben, ahogy a jégkorcsolyázók mozognak a jégen. Daniel, Luce-t a karjai közt tartva, átsiklott a víz fölé. Luce-nak elakadt a lélegzete, mikor az első hullám tajtéka ráfröccsent a lábujjára. Daniel felnevetett, és egy kicsivel magasabbra emelkedett, az ég felé. Kissé hátradöntötte Luce-t, majd elkezdett vele forogni, körbe-körbe. Táncoltak! *Az óceán felett.*

A hold, mint egy reflektor, csak őrájuk világított. Luce nevetett a gyönyörtől, olyan nagyon kacagott, hogy Daniel is rákezdte. A lány soha nem érezte még ilyen könnyűnek magát.

- Köszönöm! - suttogta.

Daniel csókkal felelt. Először szelíden csókolta meg. A homlokán, aztán az orrán, végül eljutott az ajkáig.

Luce erősen és mohón csókolta vissza, kicsit kétségbeesetten, egész testét átadva a gyönyörnek. Ilyenkor talált otthonra Danielnél, ilyenkor érintette meg az a könnyű szerelem, amit oly régóta osztottak meg egymással. Egy pillanatra az egész világ elcsendesedett, aztán Luce levegő után kapott. Észre sem vette, hogy újra a tengerparton vannak.

Daniel kezét Luce tarkójára tette, a sísapkára, amit Luce jól a fejébe húzott. A sapkára, ami jól elrejtette festett szőke haját. Daniel lehúzta a sapkát a fejről, Luce enyhe fuvallatot érzett az óceán felől.

- Mit tettél a hajaddal?

Finoman kérdezte, de mégis úgy hangzott, mintha vádolná. Talán mert véget ért a zene, mint ahogy a tánc és a csók is, és most nem voltak mások, csak két, tengerparton ácsorgó ember. Daniel szárnyai vállai fölött messze hátrafelé íveltek, még mindig láthatóan, de elérhetetlenül.

- Kit érdekel a hajam? - Őt nem érdekelte más, csak hogy Danielt ölelje. Nem ez az egyetlen, amivel a fiúnak is törődnie kéne?

Luce odanyúlt, hogy visszavegye a sapkát. Fedetlen szőke feje miatt meztelennek érezte magát, mint egy világító vörös posztó, figyelmeztetés Daniel számára, hogy Luce talán elvesztette lába alól a talajt. Ahogy azonban el akart fordulni, Daniel átölelte.

- Hé! - mondta, Luce-t magához húzva. - Ne haragudj!

Luce felsóhajtott, közelebb hajolt hozzá, hagyta, hogy a fiú érintése átjárja. Megbillentette a fejét, hogy a szemébe nézhessen.

- Biztonságban vagyunk? — kérdezte, azt akarva, hogy Daniel szóba hozza a fegyverszünetet. Lehetnek végre együtt? De a Daniel szemében tükröződő kimerültség megadta a választ, mielőtt a fiú szóra nyitotta volna a száját.

- Nem szabadna itt lennem, csak aggódom érted! - mondta Luce-t magától karnyújtásnyira tartva. - És ahogy látom, van is rá okom! - Megérintett egy tincset Luce hajából. - Nem értem, miért tetted, Luce! Ez nem te vagy.

Luce eltolta magától. Mindig is zavarta, mikor ezt mondták neki.

- Nos, én voltam, aki befestette, szóval a szó szoros értelmében én vagyok! Talán nem az az „én”, akit szeretnél, hogy legyek...

- Igen, ez van! Nem akarom, hogy más legyél, mint aki vagy!

- Aki kicsoda is, Daniel? Mert ha erre tudod a választ, kérlek, segíts! - Luce hangja egyre hangosabb lett, ahogy a benne lévő csalódottság legyőzte az ujjai közül elillanó szenvedélyt. — Egyedül vagyok itt, és próbálom megfejtetni, miért! Próbálom megfejtetni, mit is csinálok ezek között a... mikor nem is vagyok...

- Mikor mi nem vagy?

Hogy jutottak el ilyen gyorsan a levegőben táncolástól ide?

- Nem tudom! Csak megkísérlem túlélni egyik napot a másik után. Barátkozni, tudod? Tegnap beléptem egy szakkörbe, ahol hajókázást tervezünk valahova. Ilyesmik. - Amikről igazából beszélni akart neki, azok az árnyékok vol-

tak. Legfőképp az, amit az erdőben csinált. De Daniel összeszűkítette a szemét, mintha Luce már hibázott volna.

- Nem mégý sehova hajókázni!

- Mi van?

- Amíg én azt nem mondom, itt maradsz ezen a campuson! - Érezve Luce feltoluló dühét, Daniel kifújta a levegőt. - Gyűlölöm, hogy parancsokat adok neked, Luce, de olyan sokat teszek azért, hogy biztonságban tartsalak! Nem engedem, hogy bármi történjen veled!

- Szó szerint — csikorgatta a fogát Luce. — Se jó, se rossz, se semmi! Úgy látszik, ha nem vagy itt, azt akarod, egyáltalán semmit ne csináljak!

- Ez nem igaz! - fenyegette meg az ujjával Daniel. Luce soha nem látta ilyen gyorsan feldühödni. Aztán Daniel felnézett az égre, Luce követte a tekintetét. A fejük felett árnyék hasított el, mint egy éjsötét tűzijáték, szörnyű füstcsíkot hagyva maga után. Úgy tűnt, Daniel egyből érti.

- Mennem kell — mondta.

- Milyen meglepő! — fordult el Luce. — Felbukkansz a semmiből, elkezdesz veszekedni, aztán kitolatsz belőle! Ez aztán az igaz szerelem, az biztos!

Daniel megragadta a vállánál fogva, és addig rázta, míg Luce rá nem nézett. — Ez az, ez igaz szerelem! — mondta olyan elszántsággal, amelyről Luce nem tudta megállapítani, hogy csökkenti vagy növeli szívében a fájdalmat. — Tudod, hogy az! — Daniel szeme ibolyaszínben égett... nem a dühtől, hanem a mérhetetlen vágytól. Az a tekintet, amiből sugárzik: annyira szereted azt a valakit, hogy már akkor hiányzik, mikor még előtted áll.

Daniel lehajolt, hogy megcsókolja az arcát, de Luce sírással küszködött, amitől zavart lett, és elfordult tőle. Hallotta Daniel sóhaját, aztán meg szárnyai csapkodását.

Ne!

Mikor a fejét hátrakarta, Daniel már az egekben szárnyalt, félúton az óceán és a hold között. Szárnyait ragyogó fehérre festette a holdsugár. Egy pillanattal később nehéz volt megkülönböztetni az ég bármelyik csillagától.

ÖTÖDIK FEJEZET

TIZENNÉGY NAP

A SZÉLCSENDES ÉJ LEPLE ALATT vastag, mozdulatlan Aködréteg vonult be, mint egy hadsereg, és rá-telepedett Fort Bragg városára. Nem múlt el napkeltére sem, és nyomott hangulata mindenén és mindenkin éreztette a hatását. Így Luce pénteken egész nap úgy érezte, mintha lassan mozgó áramlat sodorná magával. A tanárok szét-szórtak és semmitmondóak voltak, unalmas előadásokat tartottak. A diákok fásult halomban ültek, és alig bírtak ébren maradni ezen a hosszú, nyirkos és lusta napon.

Mire az osztályokat kiengedték, a búskomorság a velejéig átjárta Luce-t. Nem tudta, mit keres ebben az iskolában, ami nem igazán az övé, ebben az ideiglenes életben, mely csak hangsúlyozza valódi, állandó élete hiányát. Nem akart mást, mint bebújni emeletes ágyuk alsó szintjére, és kialudni magából nemcsak az időjárást vagy első hosszú hétvégéjét a Shoreline-ban, hanem a Daniellel folytatott vitát és a kérdések és aggodalmak zűrzavarát, melyek elszabadulva ott kavaroztak a fejében.

Az elmúlt éjjel képtelen volt aludni. A reggel legsötétebb óráiban egyedül botorkált vissza a szobájába. Hánykolódott, anélkül, hogy álomba merült volna. Hogy Daniel nem osztja meg vele a dolgait, nem lepte már meg, de ettől nem volt könnyebb elviselnie a tényt. És neki adott bántó, sovíniszta parancsa, hogy maradjon az iskola területén? Mi ez, a tizenkilencedik század? Eszébe ötlött, hogy Daniel talán így beszélt vele századokkal ezelőtt, de Luce biztos volt benne, hogy — mint Jane Eyre vagy Elizabeth Bennet — a korábbi énei sem fogadhatták el ezt soha. És ő most sem fogja!

Még óra után is indulatos és mérges volt, ahogy átvágott a kollégium felé a ködben. Szeme fátyolos, szinte alva járt, mire kezét rákulcsolta az ajtókilincsre. A homályos, üres szobába bebotorkálva alig látta meg a levelet, amit valaki az ajtó alatt becsúsztatott.

Megfordította a krémszínű, vékony, négyzet alakú borítékot, és a saját nevét látta kis, zömök betűkkel az elejére gépelve. Feltépte, azt akarta, hogy Danieltől legyen bocsánatkérés. Tudta, hogy ő is tartozik eggyel a fiúnak.

A borítékban lévő harmadrét hajtogatott levél is krémszínű papírra volt gépelve.

Kedves Luce!

Van valami, amivel túl sokáig vártam, hogy elmondhassam. Találkozzunk a városban, a Noyo Pointhoz közel, ma este hat körül, jó? Az 5-ös busz 400 méterre a Shoreline-tól délre áll meg az 1-es főúton. Használd ezt a buszjegyet! Az Eszaki- sziklánál várlak. Alig várom, hogy láthassalak!

*Szeretlek:
Daniel*

A borítékot megrázva Luce apró papírdarabot érzett benne. Előhúzta a vékony kék-fehér buszjegyet, melynek az elejére az ötös szám volt nyomtatva, hátuljára pedig Fort Bragg elnagyolt kis térképét rajzolták. Ennyi. Semmi más.

Luce egyszerűen nem értette. Semmi említés a tengerparton lezajlott veszekedésükről. Semmi utalás arra, hogy Daniel felfogta, milyen kiszámíthatatlan viselkedés egyik éjjel gyakorlatilag elillanni a levegőbe, aztán másnap elvárni, hogy ha neki úgy tetszik, Luce csak úgy hozzá utazzon.

És semmi bocsánatkérés.

Különös. Daniel bárhol, bármikor fel tudna bukkanni. Rendszerint megfélekeznek a logisztikai tényekről, amivel a közönséges emberi lényeknek kell megküzdeniük.

A levelet kimértnek és hűvösnek érezte. Indulatosabbik énje kísértésbe esett, hogy úgy tegyen, mintha sose kapta volna meg. Elege volt a vitatkozásból, elege abból, hogy Daniel a részletekkel kapcsolatban nem avatja a bizalmába. Ám bosszantóan szerelmes énje azon tűnődött, vajon nem volt-e túl kemény vele. Hiszen a kapcsolatuk megér minden erőfeszítést. Luce próbálta felidézni Daniel tekintetét és hangszínét, amikor a kaliforniai aranyláz idején leélt életéről mesélt neki. Arról, ahogy Luce-t az ablakban megpillantotta, és - vagy ezredszerre - beleszeretett.

Ezt a képet vitte magával, mikor pár perccel később elhagyta a szobáját, hogy kilopózzon a Shoreline főkapujához vivő ösvényen a Daniel által megjelölt buszmegálló felé. Amíg a nedves, szürke égbolt alatt várakozott, szíve Daniel esedező, ibolyaszínben játszó tekintetével viaskodott. Nézte, ahogy a ködből szürke autók öltenek testet, elbukkannak, majd eltűnnek a védőkorlát nélküli 1-es főút hajtúkanyarjaiban.

Mikor visszanézett a Shoreline hatalmas campusára, eszébe jutottak Jasmine szavai: *Addig, amíg a campuson belül maradunk, az öfelügyeletük és védelmük alatt, tulajdonképp azt csinálunk, amit akarunk!* Luce éppen kilépni készült a védelmük alól, de mi is ezzel a baj? Nem volt igazi diák itt. És amúgy is, megéri a lebukás kockázatát, ha újra láthatja Danielt.

Fél után pár perccel az ötös busz beállt a megállóba.

Régi, szürke és rozoga busz volt, ahogy a sofőr is, aki kinyitotta a távirányítású ajtót, hogy Luce-t felengedje. Luce leült egy üres helyre a busz elején. A busz pókhálós volt, és a ritkán használt padlás szaga terjengett benne. Az olcsó műbőr üléshez kellett megkapaszkodnia, ahogy a busz 80 km/órával vette a kanyarokat, nem törődve azzal, hogy pár araszra az úttól a csipkézett sziklafal majd másfél kilométert zuhan a szürke óceánba.

Eleredt az eső, mire a városba értek, sűrűn és ferdén permetezett, csaknem, mint az igazi záporosó. A főutcán az üzletek nagy része már bezárt éjszakára, a város lucskosnak és elhagyatottnak tűnt. Nem éppen az a színtér, amit egy békülős beszélgetéshez képzelt az ember.

A buszról leszállva Luce elővette a sísapkáját a hátizsákjából, és a fejére húzta. Orrán és ujjvégein is érezte a hűvös esőcseppeket. Észrevett egy hajlott zöld fémtáblát, és követte a nyilat a Noyo Point felé.

Egy széles félszigetnyi földterület, nem olyan buja zöld, mint a Shoreline gyepe, hanem felváltva füves foltok és nedves szürke homokos sávok keveréke. A fák lombja itt megritkult, leveleiktől megfosztotta őket a váltakozó tengeri szél. Az egészen a peremén, úgy száz méterre az úttól, magányos pad árválkodott pont egy sártócsa közepén. Ez lehet a találkahely, amire Daniel gondolt. Onnan, ahol állt, Luce látta, hogy a fiú még nincs ott. Ránézett az órájára. Luce öt percet késett.

Daniel sohasem késik.

Az eső megült a hajtincsei végén, nem áztatta el, mint általában. Még az anyatermészet sem tudja, mit kezdjen Luce festett szőke hajával! Nem volt kedve kint várakozni Danielre. A főutcán volt egy sor üzlet. Luce visszasétált, és egy hosszú fatornácon álló rozsdás fém napellenző alá húzódott. FRED - HALBOLT, olvasta a bezárt bolt feletti kifakult kék betűket.

Fort Bragg nem volt olyan érdekes, mint Mendocino, az a kisváros, ahol Daniellel megálltak, mielőtt az végigszárnyalta vele a partvonal mentén. Inkább munkástelepülés jellegű, egy igazi régimódi halászfalu, melyben bűzös dokkok sorakoztak az ívelt kis öböl mentén, ahol a víz felé menet a szárazföld elvékonyodott. Míg Luce várakozott, csónak kötött ki a parton, tele halászokkal. Nézte az edzett, szikár férfiak sorát, amint csuromvizes esőkabátjukban az alatta lévő dokkból közeledtek a kőlépcsőn felfelé.

Mikor felértek az utcaszintre, magányosan vagy néma csoportokban sétáltak el az üres pad, a szomorú, megdőlt fák, aztán a bezárt parti üzletsor mellett a Noyo Point déli peremén lévő, kavicsos borított parkolóig. Beültek agyonstrapált, öreg furgonjaikba, beindították a motort, és elhajtottak. A zord arcok tömege egyre ritkult, míg aztán egyikük fel nem tűnt Luce-nak. Ő nem valamelyik hajóról érkezett. Tulajdonképpen úgy látszott, mintha a ködből bukkant volna elő hirtelen. Luce a halbolt fémredőnyének tántorodott, és levegőért kapkodott.

Cam!

A kavicsos úton sétált nyugat felé, éppen Luce előtt, oldalán két sötét ruhás halásszal, akik, úgy tűnt, észre sem veszik a jelenlétét. Passzos fekete farmert és fekete bőrdzsekit viselt. Sötét haja, mely rövidebb lett, mióta Luce legutóbb látta, csillogott az esőben. Nyakán oldalról látni

lehetett fekete naptetoválásának egy részét. Az ég szürkességének háttérében szeme vakítóbb zöldnek látszott, mint valaha.

Mikor legutóbb látta, Cam egy undorító fekete démon-sereg élén állt, kőszívű, kegyetlen és egyszerűen velejéig gonosz volt. Megfagyott ereiben a vér. Készen állt, hogy egy sor szitokkal és váddal támadjon rá, de a legeslegjobb persze az lenne, ha el tudná kerülni.

Túl késő volt! Cam zöld tekintete ráesett... és Luce kővé dermedt. Nem azért, mert Cam olyan mézescmázos lett, ami miatt a lány egészen közel került ahhoz, hogy beleessen a Sword & Crossban.

Hanem mert a fiú láthatóan őszintén megrémült, amikor meglátta Luce-t. Irányt váltott, most az utolsó még csellengő halással szemben haladt, és szinte azonnal Luce mellett termett.

- Mit keresel itt?

Cam több volt, mint rémült, Luce szinte úgy érezte, hogy retteg. Vállát a nyakába húzva szeme nem időzött tovább semmin egy másodpercnél. Nem tett megjegyzést Luce hajára, úgy tűnt, észre sem veszi. Luce biztos volt benne, hogy Camnek nem volt szabad tudnia, hogy ő itt van Kaliforniában. Egész áthelyezésének ez az oka, hogy távol tartsák az olyan fickóktól, mint ő. És Luce ebbe most belerondított.

- Én csak... - A Cam mögötti fehér kavicsos útra bámult, ami átvezetett a szikla pereménél elterülő gyepen. - Én csak sétálni indultam.

- Nem igaz!

- Hagyj békén! - próbált Luce elmenni mellette. - Nincs mit mondanom neked!

- Ami rendben is van, mivel nem is szabad beszélünk egymással! Viszont neked meg nem szabadna elhagynod azt az iskolát!

Luce hirtelen ideges lett attól, hogy Cam olyat tudhat, amit ő nem. - Azt meg honnan tudod, hogy egyáltalán ide járok iskolába?

Cam felsóhajtott. - Tudok mindent, oké?

- Akkor azért vagy itt, hogy megküzdj Daniellel?

Cam zöld szeme összeszűkül. - Miért akarnék... Várj csak, azt mondod, hogy azért vagy itt, hogy *vele* találkozz?

- Ne tegyél úgy, mintha megdöbbennél. Hisz össze-tartozunk! - Mintha Cam még nem tette volna túl magát azon, hogy Luce Danielt választotta helyette.

Cam aggódva megvakarta a homlokát. Mikor végre megszólalt, sietős szavakkal mondta: — Ő kérte, hogy ide gyere? Luce?

Luce arcizmai összerándultak, nem bírta állni Cam tekintetét. - Kaptam egy levelet.

- Hadd nézzem!

Luce meghökkenve vizsgálgatta Cam különös arckifejezését, hogy megértse, mit tudhat. Cam legalább olyan nyugtalan volt, mint ő. Nem moccan.

- Téged becsaptak, Luce! Grigori most biztosan nem küldene érted.

- Nem tudhatod, mit tenne értem! - fordult el Luce azt kívánva, bárcsak Cam sose látta volna meg, s bár ő maga is messze lenne innen. Gyerekes késztetést érzett, hogy azzal kérkedjen Cam előtt, hogy Daniel tegnap éjjel meglátogatta. Bár a kérdés ezzel véget is érne, mivel sok dicsőség nem lenne abban, ha részletezné a vitájukat.

- Tudom, hogy ha meghalnál, utánad halna, Luce! De ha túl akarod élni ezt a napot, jobb, ha megmutatod azt a levelet!

- Megölnél egy darab papírért?

- Én nem, de bárki küldte, annak valószínűleg feltett szándéka!

- Micsoda? - Úgy érezte, hogy a levél szinte égeti a zsebét, de Luce ellenállt a kísértésnek, hogy Cam kezébe nyomja. Cam azt se tudja, miről beszél! Nem tudhatja! Ám

minél tovább bámult rá a fiú, Luce fennál inkább eltűnődött a levél idegenszerűségén. Az a buszjegy, az útbaigazítás. Valóban furcsán gyakorlatias és hivatalos. Egyáltalán nem vall Danielre. Remegő ujjakkal halászta elő a zsebéből.

Cam kikapta a kezéből, és fintorogva olvasta. Mormolt valamit a bajusza alatt, és tekintete az út túloldalán lévő erdő felé lövellt. Luce körülnézett, de nem látott semmi gyanúsat, néhány éjszakázó halász egy rozsdás platóra pakolta fel a felszerelését.

- Gyerünk! - szólalt meg végül Cam, s könyökénél megragadta Luce-t. — Itt az ideje, hogy visszavigyelek az iskolába! Luce elkapta a kezét. - Nem megyek veled sehova! Gyűlöllek! Egyáltalán, mit keresel itt?

Cam körbejárta a lányt. — Vadászom.

Luce végigmérte, és próbálta leplezni, hogy még mindig milyen ideges Cam jelenlétében. A sudár, punk-rockernek öltözött, *fegyvertelen* Cam. — Tényleg? — döntötte oldalra a fejét kételkedve. — Mire vadászol?

Cam Luce mögé bámult, a sötétségbe borult erdőre. Bólintott egyet. - Rá. Arra a lányra!

Luce a nyakát nyújtogatta, hogy lássa, Cam kiről beszél, de mielőtt bárkit észrevett volna, Cam hirtelen félrelökte. Furcsa hangot hallott a levegőben, aztán valami ezüstös zúgott el az arca mellett.

- Feküdj! - ordította Cam, keményen leszorítva Luce vállát. Luce szinte belesüllyedt a járda burkolatába, Cam súlyát magán érezve lélegezte be a fapallók poros szagát.

- Szállj le rólam! - kiáltotta. Ahogy méltatlankodva vonaglott, hideg félelem járta át. Bárki is az ott, biztos, hogy velejéig gonosz. Különben Luce sose került volna olyan helyzetbe, hogy *Camnek* kelljen megvédenie!

Egy pillanattal később Cam már az üres parkolón rohant keresztül. A lány felé száguldott. Egy körülbelül Luce-szal egykorú, nagyon csinos, hosszú, barna palástba öltözött lány felé. Finom vonású arca volt, tejfölszőke haját magas copfba kötötte, és volt valami furcsa a szemeiben. Kifejezéstelen tekintete még ilyen messziről is félelemmel töltötte el Luce-t.

Sőt mi több: a lány fegyvert viselt. Ezüstíjat tartott, melybe sietősen egy nyilat helyezett be.

Cam előregördült, lába csikorgott a kavicsos részen, miközben egyenesen a lánynak támadt, akinek bizarr ezüstíja még a ködben is csillogott. Mintha nem evilági lenne.

Elszakítva tekintetét az örült íjászlánytól, Luce feltérdelt, és a parkolót pásztázta, hogy lássa, más is annyira pánikba esett-e, mint ő. De a hely üres volt, hátborzongatóan elhagyatott.

Tüdeje összeszorult, alig kapott levegőt. A lány tétovázás nélkül, majdnem gépiesen mozgott. És Cam fegyvertelen! A lány megfeszítette a húrt, Cam közvetlen lőtávolságon belül volt.

De a lány a másodperc törtrészével tovább időzött. Cam nekirohant és hátralökte. Könyökét az arcába nyomta, míg az el nem engedte az íjat, akkor durván kicsavarta a kezéből. A lány felsikoltott - magas, tiszta hangon -, és hátrahőkölt a földön, mikor Cam az íjat felé fordította. Megadóan emelte magasba nyitott tenyerét.

Ekkor Cam a nyilat egyenesen a szívébe lőtte.

A parkoló túloldalán Luce felkiáltott, és az öklébe harapott. Bár nagyon, nagyon messze szeretett volna lenni innen, azon vette észre magát, hogy esetlenül lábra áll, és közelebb szalad. Valami nem volt rendben. Luce azt várta, hogy a lányt vérben fekvé találja, de az nem vonaglott, nem is sírt.

Merthogy egyáltalán ott sem volt.

A lány a nyíllal együtt felszívódott.

Cam átkutatta a parkolót, felszedegelve az íjász által elpotyogtatott nyilakat, mintha ez lenne a valaha volt leg-sürgősebb tennivalója.

Luce leguggolt ott, ahol a lány elesett. Végigsimította a kavicsokat az ujjaival, még jobban összezavarodva és megijedve, mint egy perccel ezelőtt. Nem volt semmi jele, hogy bármikor is lett volna ott valaki.

Cam az egyik kezében három nyíllal, a másikban az ezüstíjjal tért vissza Luce-hoz. Luce ösztönösen odanyúlt, hogy az egyiket megérintse. Soha életében nem látott ehhez foghatót. Valami okból kifolyólag különös elragadtatás hullámozott át rajta. Bőre libabőrös lett.

A feje kótyagos.

Cam elrántotta előle a nyilakat. — Ne! Halálosak!

Nem tűntek halálosnak. Valójában nem is volt hegyük. Csak tompa végű ezüstpálcák. És mégis, az egyik miatt az a lány eltűnt.

Luce párat pislogott. — Mi volt ez, Cam? - Hangját nehézkesnek érezte. - Ki volt ez a lány?

- Egy kitaszított. — Cam nem nézett Luce-ra. A kezében tartott ezüstíj kötötte le a figyelmét.

- Egy micsoda?

- A legrosszabb angyalfajta. A Sátán oldalára álltak a Lázadás alatt, de valójában nem léptek be az alvilágba.

- Miért nem?

- Ismered a fajtájukat. Mint azok a lányok, akik szeretnék, hogy meghívád őket a partira, de nem feltétlenül tervezik, hogy meg is jelennek. — Fintorgott egyet. — Amint vége lett az ütközetnek, elég gyorsan megpróbáltak visszakozni a Mennysország felé, de ahhoz meg már késő volt. Csak egy esélyt kapsz fenn az égben. — Luce-ra pillantott - Vagy hát, legtöbbünk, csak egyet kap.

- Szóval, ha nem a Mennyország oldalán állnak... - még nem szokott hozzá, hogy ténylegesen beszéljen ezekről a dolgokról - ...akkor a Pokollal vannak?

- Aligha. Bár emlékszem, mikor visszamásztak - nevetett fel Cam rosszat sejtetően. - Általában beveszünk szinte mindenkit, de van, ami még a Sátánnak is sok. Végleg kiűzte, és ráadásképpen, még meg is vakította őket!

- De ez a lány nem volt vak! — suttogta Luce, visszaemlékezve, hogy a lány íja követte Cam minden mozdulatát. Az egyetlen ok, amiért nem találta el, az volt, hogy Cam olyan gyorsan mozgott. De Luce érezte, hogy *valami* nincs rendben ezzel a lánnyal.

- De az volt! Csak a többi érzékét használta. Érted, úgy-ahogy *lát*. Aminek vannak korlátai, de előnyei is.

Cam szeme folyamatosan a fák vonalát kémlelte. Luce elnémult attól a gondolattól, hogy esetleg még több kiszított rejtőzik az erdőben. Még több ezüstj és nyíl.

- Nos, akkor mi történt vele? Hol van most?

Cam rábámult. — Meghalt, Luce. *Puff*. Vége!

Meghalt? Luce lenézett a földön arra a helyre, ahol történt, és ahol ugyanúgy nem volt semmi, mint máshol a környéken. Szédelegve hajtotta le a fejét. — Én azt hittem, az angyalokat nem lehet megölni!

- Csak fegyver kérdése! - villantotta meg utoljára a nyilakat Luce felé, mielőtt becsomagolta volna őket a zsebéből előhúzott kelmébe, és elrejtette bőrdzsekije belsejében. - Ilyenekre elég nehéz ráakadni. Jaj, hagyd már abba a reszketést! *Téged* nem foglak megölni! - Elfordult, és fessegetni kezdte a parkolóban lévő autókat. Elvigyorodott, mikor végre talált egy vezető oldalon lehúzott ablakú sárgaszürke teherautót. Benyúlt, és felrántotta a zárat. - Légy hálás azért, hogy nem kell gyalog visszamenned a suliba! Gyerünk, ülj be!

Mikor Cam kinyitotta az utasülés felőli ajtót, Luce-nak leesett az álla. Bebámult a nyitott ablakon, nézte, ahogy Cam a gyújtással babrál. - Azt hiszed, csak úgy beülök egy lopott kocsiba veled, közvetlenül azután, hogy végignézttem, ahogy megölsz valakit?

- Ha nem ölöm meg - tapogatózott tovább Cam a kormány-kerék alatt -, ő öl meg téged, világos? Mit gondolsz, ki küldte neked azt a levelet? Azért csalogattak el a suliból, hogy végezzenek veled! Ettől könnyebben fel tudod dolgozni?

Luce a kocsí motorháztetejének dőlt, nem tudva, mit tegyen. Visszaemlékezett, hogy közvetlenül mielőtt eljött a Sword & Crossból, miről beszélgetett Danielle, Arriane-nal és Gabbe-bal. Azt mondták, lehet, hogy Miss Sophia meg a szektájából többen vadászni fognak rá. - De ez a lány nem úgy nézett ki. A kitaszítottak is a vénekhez tartoznának?

Ekkorra Cam beindította a motort. Gyorsan kiugrott, átsétált a kocsí innenső oldalára, és betuszkolta Luce-t az utasülésbe. - Gyerünk, mozgás, gyorsan, gyorsan! Olyan ez, mint macskát őrizni! - Végre beültette, és becsatolta Luce biztonsági övét. — Sajnos, nem csak egyféle ellenséged van, Luce. Ezért most visszaviszlek az iskolába. Ott biztonságban leszel. Oké? Azonnal!

Luce nem hitte, hogy okos dolog Cammel egy autóban kocsikázni, de arról sem volt meggyőződve, hogy bölcsebb lenne egyedül itt maradnia. - Várj egy percet! - mondta, ahogy Cam a Shoreline irányába kanyarodott. - Ha ezek a kitaszítottak sem a Mennnyországhoz, sem a Pokolhoz nem tartoznak, kinek az oldalán állnak?

- A kitaszítottak a szürkeség undorító árnyai. Ha netán nem vetted volna észre, nálam rosszabb dolgok is léteznek a világon!

Luce összekulcsolta a kezét az ölében, türelmetlenül várva, hogy visszajusson a szobájába, ahol biztonságban érezheti, vagy legalábbis azt tetheti, hogy úgy érzi magát.

Miért higgyen Camnek? Túl sokszor dőlt már be a hazugságainak.

- Nálad semmi nem lehet rosszabb! Amit te akartál, amit megpróbáltál a Sword & Crossban tenni, az rettenetes, gonosz dolog volt. - Luce megrázta a fejét. – Megint be akarsz csapni!

- Nem igaz! - Cam hangjában kevesebb volt az ellenkezés, mini amire Luce számított. Elgondolkoznak, még inkább komornak tűnt. Ekkorra már ráhajtott a Shoreline hosszú, ívelt felhajtójára. - Luce, én soha nem akartalak téged bántani, soha!

- Ezért hívtad azokat az árnyékokat az ütközetbe, mikor a temetőben voltam?

- Jó és rossz nem válik el olyan világosan egymástól, mint gondolod. - Cam kinézett az ablakon a Shoreline sötét és lakatlannak tűnő épületei felé. – Te délről származol, igaz? Ezúttal, legalábbis. Akkor értened kell a győztesek szabadságát a történelem újraírásában. Jelentéstan, Luce. Amit te gonosznak gondolsz, nos, az én fajtámnak az egyszerűen a mellékkörülmények szükségszerű problematikája.

- Daniel nem így gondolja. - Luce azt kívánta, bárcsak mondhatná, ő sem így gondolja, de ehhez még nem tudott eleget. Még mindig azt érezte, azért fogadja csak el Daniel legtöbb magyarázatát, mert bízik benne.

Cam leparkolta a teherautót egy füves részen a kollégium mögött, kiszállt és körbesétált, hogy az utas felőli ajtót kinyissa. - Daniel meg én ugyanannak az éremnek a két oldala vagyunk. – Kezét nyújtotta, hogy a lányt lesegítse, de azt Luce szándékosan figyelmen kívül hagyta. - Biztosan bánt, hogy ezt hallod!

Luce mondani akarta, hogy ez nem lehet igaz, hogy Cam és Daniel között nincs semmiféle hasonlóság, bármennyire is próbálja Cam szépíteni a dolgokat. De ezen a héten olyasmiket látott és hallott a Shoreline-ban, amelyek ellent-

mondtak korábbi nézeteinek. Francescára és Stevenre gondolt. Ugyanarról a helyről származtak: valakikor, réges-régen, a háború és a Bukás előtt csak egy oldal létezett. Nem Cam az egyetlen, aki azt vallja, hogy az angyalok és démonok közti viszálykodás nem tisztán fekete-fehér.

Ablakában még égett a lámpa. Luce elképzelte Shelbyt a narancsszín jógaszőnyegen, amint lábát lótuszpozícióban keresztezve meditál.

Hogy menjen most haza? Tegyen úgy, mintha nem látott volna egy angyalt meghalni? Mintha ez a hét nem töltené csordultig kételyekkel és talányokkal?

- A ma este történeteket tartsuk meg magunknak, jó? - mondta Cam - És a továbbiakban, kérlek, tegyél mindannyiunknak egy szívességet azzal, hogy a campuson maradsz, ahol nem kerülhetsz bajba!

Luce elsétált mellette, ki a lopott teherautó reflektorának fényéből a kollégium falait burkoló sötétségbe.

Cam visszaszállt a kocsiba, ellenszenvesen túlpörgette a motort, még mielőtt elindult volna, letekerte az ablakot, és Luce után kiáltott: - Szívesen!

Luce visszafordult. - Mit is?

Cam vigyorogva lépett a gázra. — Hogy megmentettem az életedet!

HATODIK FEJEZET

TIZENHÁROM NAP

ITT VAN! - énekelte valaki hangosan másnap kora reggel Luce szobájának ajtaja előtt. Kopogtak. - Végre megérkezett!

A kopogás még sürgetőbb lett. Luce nem tudta, mennyi az idő, csak hogy még túl korán van ehhez a kacarászáshoz, ami az ajtó túloldaláról hallatszott.

- A te barátaid! - szólt le Shelby a felső ágyról.

Luce felnyögött, és kicsusszant az ágyból. Shelbyre pillantott, aki a felső ágyon hasalt, már teljesen felöltözve, farmerban és buggyos ujjú piros blúzban, a szombati keresztretjvényt fejtve.

- Alszol te valaha egyáltalán? - mormolta Luce, miközben benyúlt a szekrényébe, hogy magára kapja lila skót kockás köntösét, melyet anyukája varrt a tizenharmadik születésnapjára. Még mindig illett rá úgy ahogyan.

Arcát a kukucskálóhoz nyomva Dawn és Jasmine szélesen mosolygó arcát látta. Elénk sálakkal és bolyhos fülvédőkkel voltak felszerelve. Jasmine egy pohártartót emelt a magasba, benne négy kávéval, míg Dawn, aki kezében

nagy papírzacskót tartott, újra kopogtatott.

- Elhessegeted őket, vagy hívjam a campus biztonsági őreit? - kérdezte Shelby.

Rá se hederítve, Luce szélesre tárta az ajtót, mire a két lány folyamatosan kerepelve befurakodott mellette a szobába.

- Na, végre! - nevetett Jasmine, s egy pohár kávét nyújtott át Luce-nak, mielőtt lehuppant volna a bevetetlen alsó ágyra. - Annyi megbeszélnivalónk van!

Még sem Dawn, sem Jasmine nem járt náluk, de Luce élvezte, hogy úgy viselkednek, mintha otthon lennének. Pennt juttatták az eszébe, aki „kölcsonvette” Luce szobájának tartalék kulcsát, hogy bármikor átugorhasson, ha úgy hozza a szükség.

Luce belebámult a kávéjába, és nyelt egyet. Nem, nem érzékenyülhet el most itt, hármójuk előtt!

Dawn a fürdőszobában, a mosdó melletti szekrényekben kotorászott. - Mint a szervezőbizottság nélkülözhetetlen tagja, úgy hisszük, kötelező részt vened a mai köszöntőben! - mondta, és hitetlenkedve nézett fel Luce-ra. - Hogy lehet, hogy még fel sem öltöztél? A hajó kevesebb mint egy óra múlva indul!

Luce megvakarta a homlokát. - Emlékeztetnél?

- Ööö... - nyöszörgött Dawn színpadiasam - Amy Branshaw? A labortársam? Akinek az apjái az a szörnyű nagy jacht? Kapiskálsz már?

Egyszerre derengeni kezdett. Szombat van! A hajókirándulás felfelé a part mentén! Jasmine és Dawn adta elő a távrolról sem tanulmányi kirándulás ötletét a Shoreline programszervező bizottságának - avagy Francescának amit az valahogy mégis jóváhagyott. Luce beleegyezett, hogy segít, de eddig nem csinált semmit. Jelen pillanatban csak

Daniel arcára tudott gondolni, mert mikor elmondta neki, ő azonnal elvetette az ötletet, hogy Luce nélküle szórakozzon.

Dawn most Luce szekrényét forgatta fel. Előhúzott egy hosszú ujjú, padlizsánszínű szövetruhát, Luce-ra dobta, és betelerelte a fürdőszobába. - Ne felejts el cicanadrágot venni alá! Kint a vízen hideg lesz.

Befelé menet Luce lekapta a telefonját a töltőről. Múlt éjjel, mikor Cam hazahozta, olyan rémültnék és magányosnak érezte magát, hogy megszegte Mr. Cole első számú szabályát, és küldött egy SMS-t Callie-nak. Ha Mr. Cole tudná, milyen rettenetes szüksége van arra, hogy halljon a barátja felől... valószínűleg akkor is dühös lenne rá. Most már késő!

Kinyitotta a beérkező SMS-eket, és emlékezetébe idézte, mennyire remegett az ujjá, mikor ezt a hazugsággal teli üzenetet írta:

Végre szereztem egy mobilt! Csak helyenként van térerő, de hívlak, mikor tudlak! Minden nagyszerű itt, de hiányzol! Írjál!

Callie-tól semmi válasz.

Beteg lenne? Elfoglalt? Elutazott a városból?

Nem foglalkozik Luce-szal, mert Luce se foglalkozott vele?

Luce a tükörbe pillantott. Pocsékul nézett ki, és pocsékul is érezte magát. De megígérte Dawnnak és Jasmine-nak, hogy segít nekik, ezért felkapta a szövetruhát, és néhány hullámcsattal hátratűzte szőke haját.

Mire kijött a fürdőszobából, Shelby már a lányok által papírzacskóban hozott reggelivel szolgálta ki magát. Nagyon jól nézett ki, cseresznyés péksütemény és almás fánk, muffin és

fahéjas tekercs, meg háromféle gyümölcsle. Jasmine egy túl-méretezett korpás muffint és egy tubus krémsajtot nyújtott felé.

- Jó az agynak!

- Mi folyik itt? - dugta be Miles a fejét a résnyire nyitott ajtón.

Luce nem láthatta a szemét a mélyen a fejébe húzott baseballsapkától, de barna haja oldalt felkunkorodott, és az arcán lévő óriási gödröcskék mutatták, hogy mosolyog. Dawn azonnal nevetőgörcsöt kapott, azon egyszerű okból kifolyólag, hogy Miles helyes volt, Dawn meg Dawn.

Úgy látszott, Miles ezt nem veszi észre. Majdhogynem lazább és lezserebb a sok csajszis lány társaságában, mint Luce. Talán van egy csomó nővére, vagy mi? Nem olyan, mint a többi srác a Shoreline-ban, akiknek a lazasága csak álarcnak tűnt. Miles őszinte, eredeti fickó.

- Neked nincs fiúbarátod? - kérdezte Shelby, tettetve, mintha nagyon bosszantaná, pedig valójában nem is annyira. Most, hogy szobatársát kicsit jobban megismerte, Luce kezdte majdnem elragadónak találni Shelby nyers humorát.

- Dehogynem — lépett Miles a szobába, egyáltalán nem zavartatva magát. — Csak az én fiúbarátaim rendszerint nem reggelivel állítanak be. Ennyi. — Kihúzott egy nagy fahéjas tekercset a zacskóból, és hatalmasat harapott bele. — Csinos vagy, Luce! — mondta teli szájjal.

Luce elpirult, Dawn abbahagyta a röhöngést, Shelby meg a ruhája ujjába köhintett: - Ciki!

A folyosón lévő hangosbemondó első hangjaira Luce összerezsent. A többiek úgy néztek rá, mint aki megőrült, de Luce a Sword & Cross szigorú közleményeihez szokott hozzá. Ehelyett Francesca bársonyos hangja áradt be a szobába:

- Jó reggelt, Shoreline! Azoknak, akik a mai hajókirándulásunkon csatlakoznak hozzánk: a kikötőbe tartó busz tíz perc múlva indul. Gyülekező névsorolvasásra a déli bejáratnál! És ne felejtsetek el melegen öltözni!

Miles felkapott még egy süteményt az útra. Shelby pettyes sárcipőt húzott. Jasmine megszorította rózsaszín fülvédője pántját, és vállat vonva Luce felé fordult. - Ennyit a tervezésről! Rögtönöznünk kell a köszöntőt.

- Úlj mellénk a buszon! — utasította Dawn. — Az egészet megtervezzük, mire a Noyo Pointhoz érünk.

Noyo Point. Luce-nak erőlködni kellett, hogy lenyelje a falatot a korpás muffinjából. A kitasztított lány halott arckifejezése, meg amikor még élt... a rettenetes út Cammel hazafelé... az emlékektől libabőrös lett. Az sem segített, hogy Cam az orra alá dörgölte, megmentette az életét. Rögtön azután, hogy ráparancsolt, nehogy elhagyja a campust még egyszer.

Milyen furcsa, hogy ezt mondta. Mintha egy követ fújna Daniellel.

Luce tétovázva ült az ágya szélén. — Szóval, mindnyájan megyünk?

Még soha nem szegte meg a Danielnek tett ígérését. Még akkor sem, ha nem igazán ígérte meg, hogy *nem* megy el a hajókirándulásra. Ez a korlátozás olyan szigorú, úgy érezte, nem vonatkozik rá, és ösztöne azt súgta, ne törődjön vele. Viszont ha Daniel szabályai szerint viselkedik, talán nem kell végignéznie mások meggyilkolását. Bár ez valószínűleg megint csak a paranoiája újabb fellángolása. Az a levélke előre megfontoltan csalta el a campusról. Az iskolai hajókirándulás egészen más dolog. Az szóba sem jöhet, hogy a kitasztítottak irányítanak a hajót!

- Hát persze, hogy mindnyájan megyünk! - markolta meg Miles Luce kezét, felhúзва őt az ágyról, ki az ajtón. - Miért ne mennénk?

Ez volt a választás pillanata: Luce maradhat a campuson, ahogy Daniel (és Cam) utasította. Mint egy fogoly. Vagy kísétálhat ezen az ajtón, és bebizonyíthatja magának, hogy a saját életével ő rendelkezik.

Fél órával később Luce, a Shoreline-ba járók felével együtt bámulta a csillogóan fehér, majd 40 méteres Auster luxusjachtot.

Fent a Shoreline-ban a levegő tisztább volt, lenn a víznél, a dokkokkal szomszédos kikötőben az előző napról még maradt egy vékony ködréteg. Mikor Francesca leszállt a buszról, azt mormolta: – Ami sok, az sok! – és tenyerét a levegőbe emelte.

Csak úgy mellékesen, mintha az ablakon lévő függönyöket húzná szét, ujjaival szó szerint szétválasztotta a ködöt, óriási felületű, egyenletesen tiszta égboltot nyitva a meg-megcsillanó hajótest felett.

Olyan finoman hajtotta végre, hogy a nem nefilimdiákok és tanárok egyike sem tudott volna mást mondani, mint hogy a természet intézkedett. Luce azonban hitetlenkedve, tátott szájjal bámulta, vajon tényleg azt látja-e, amit gondol, míg Dawn halkán tapsikolni nem kezdett mellette.

- Elképesztő, mint mindig!

Francesca kissé elmosolyodott. - Igen, így jobb lesz, nem igaz?

Luce egyszeriben kezdte észrevenni azokat az apró változásokat, melyekben angyalkez nyoma lehet. A bérelt busz útja is inkább zökkenőmentes volt, mint a helyi járaté, amin tegnap az esőben utazott. Az üzletek utcafrontja is felfrissültnek tűnt, mintha az egész kisvárost friss festék-réteg vonná be.

A diákok sorba álltak, hogy felszálljanak a jachtra, mely káprázatos volt, mint általában a drága dolgok. A kecses

hajónak oldalnézetben tengeri kagylóhoz hasonló íve volt, mindhárom szintjén tágas fehér fedélzettel. Az elülső fedélzeten szálltak fel, ahonnan Luce az óriási ablakokon át három bársonybútoros kabinba láthatott be. Lenn, a tengeri kikötő meleg, nyugodt napsütésében Luce aggodalma Cammel és a kitaláltakkal kapcsolatban nevetségesnek tűnt. Meglepődve érezte, ahogy szertefoszlik.

Követte Milest a jacht második szintjén lévő kabinba. A fala meg nyugtató sötétszürkés árnyalatú volt, s fekete-fehér padok ölelték körül benne az ívelt falakat. Már vagy fél tucat diák lehuppant a falra erősített padokra, és ott csipegettek a kávéasztalkákon felhalmozott ételek óriási választékából.

A bárpultnál Miles kinyitott egy doboz kólát, két műanyag pohárba öntötte szét, és az egyiket Luce-nak adta. — Szóval, a démon azt mondja az angyalnak: *Beperelsz?* Mit gondolsz, hol fogsz ehhez ügyvédet találni? — bökte meg Luce-t. — Érted? Mer' hogy az ügyvédek állítólag mind...

Csattanó. Luce teljesen máshol járt, még azt sem vette észre, hogy Miles viccet mesél. Erőltetetten reagált rá, hangosan nevetett, még a pult tetejét is csapkodta. Miles megkönnyebbültnek látszott, de talán kicsit gyanakodott az eltúlzott reakció miatt.

- Ejha! — mondta Luce, elég ócskán érezve magát, ahogy visszavett a műnevetésből. — Ez jó volt!

Balra tőlük Lilith, a magas, vörös hajú hármas iker, akivel Luce a sulis első napján találkozott, megállította az éppen a szája felé tartó tonhalfalatot. — Miféle béna, félvér vicc ez? — Leginkább Luce-ra nézett mogorván, fénylő ajkait lebiggyesztve. — Te tényleg azt gondolod, ez vicces? *Voltál* valaha az alvilágban? Nem nevetség tárgya! Milestől nem számítottam másra, de azt gondoltam, neked jobb ízlésed van!

Luce zavarba jött. - Nem voltam vele tisztában, hogy ez ízlés kérdése - felelte. - Ebben az esetben, mindenképpen kitartok Miles mellett.

- Ssssss! — Francesca manikűrözött keze hirtelen Luce és Lilith vállán landolt. — Bármiről is van szó, ne feledjétek: hetvenhárom nem nefilim tanulóval együtt vagytok ezen a hajón. A nap szava a *diszkréció!*

Ami Luce-t illeti, még mindig ezt találta a legfurcsább dolognak a Shoreline-nal kapcsolatban. Az a rengeteg idő, amit a hétköznapi gyerkekkel az iskolában töltöttek, miközben úgy tesznek, mintha semmi különös nem lenne abban, amit a nefilimdiákok házon belül valójaoan csinálnak. Luce még mindig beszélni akart Francescával a kitaláltokról, hogy szóba hozhassa, amit a héten az erdőben művelt.

Francesca tovasuhant, és Shelby tolakodott Luce és Miles mellé.

- Pontosan mennyire kell diszkrétnnek lennem, amíg hetvenhárom nem nefilim kölyök fejét belelógatom a hajóvécébe beavatásul?

- De csúnya vagy! - nevetett Luce, akkor vette észre, hogy Shelby felé nyújtja a kis falatkákkal telt tányérját. - No, nézd csak, ki osztja meg a dolgait! — mondta Luce. - És te hívod magad egykének!

Shelby persze visszarántotta a tányérját, miután Luce vett magának egy darab olajbogyót. — Ja, nos, ezt ne szokd meg, semmi esetre sem!

Mikor a motor felbőgött a lábuk alatt, az egész hajónyi diáksereg üdvívalgásban tört ki. Luce legjobban az ilyen pillanatokot szerette a Shoreline-ban, amikor nem igazán tudta megmondani, ki nefilim és ki nem. Egy csapat lány bátran álldogált kinn a hidegben, nevettek, hajuk összeborzolódt a szélben. A történelemóráról ismert fiúk egy része pókercsatát szervezett a fő kabin egyik sarkában. Luce ennél az asztalnál remélte Rolandot megtalálni, de nem volt ott.

A bárnál Jasmine fényképezte az egész helyiséget, míg Dawn jelzett Luce-nak, a levegőben tollat és papírt utánózva, hogy még mindig hátra van a beszédek megírása. Luce épp megindult feléjük, hogy csatlakozzon, mikor az ablakon át a szeme sarkából meglátta Stevent.

Egyedül volt, hosszú fekete ballonkabátjában a korlátnak támaszkodott, őszülő fekete haját puha kalap fedte. Luce-t még mindig nyugtalanította, ha démonként gondolt rá, főleg, mert őszintén kedvelte, vagy legalábbis azt, akit ismert belőle. Francescával való kapcsolata még inkább összezavarta. Annyira egyek voltak, ami arra emlékeztette, amit Cam mondott neki előző éjjel arról, hogy ő meg Daniel sem különböznek annyira. Még ezen az összehasonlításon bosszankodott, ahogy széthúzta a színezett üvegajtót, és kilépett a fedélzetre

A jacht nyugat felé néző oldalán nem látott mást, mint végtelen kékséget, a tiszta kék égboltot az óceán kékjét. A víz nyugodt volt, de a hajó két oldalán élénk fuvallat játszadozott. Luce-nak bele kellett kapaszkodnia a korlátba, hunyorgott a tiszta napfényben, szemét a kezével takarta el, ahogy Steven felé közeledett. Francescát nem látta sehol.

- Szia, Luce! - Steven rámosolygott, és levette a kalapját, mikor Luce odaért a korláthoz. Arca ahhoz képest, hogy november van, napbarnított. - Hogy s mint állnak a dolgok?

- Ez itt a nagy kérdés — felelte Luce.

- Túlterheltnek érezted magad ezen a héten? Nem zaklatott fel túlságosan a derengő bemutatása? Tudod - vette lejjebb a hangját -, ezt még sohasem tanítottuk!

- Felzaklatott? Nem. Nagyon tetszett! - mondta Luce gyorsan. - Úgy értem, nehéz volt végignézni, de ugyanakkor lebilincselő. Beszélni is akartam róla egy ideje valakivel... - Steven tekintetét látva visszaemlékezett a két tanára és

Roland közti beszélgetésre, amit kihallgatott. Hogy Steven az, nem Francesca, aki nyitottabb a derengők tantervébe való beiktatásával kapcsolatban. - Mindent meg akarok tanulni róluk!

- Róluk mindent? - Steven félrehajtotta a fejét, már eleve aranyszínű bőrét tovább fürdetve a napsütésben. - Az eltarthat egy darabig. Billiónyi derengő létezik, a történelem szinte minden pillanatára akad egy. Kimeríthetetlen terület. Legtöbbünk azt sem tudja, hol kezdjen hozzá.

- Ez az oka, amiért nem tanították ezelőtt?

- Ez bonyolult — felelte Steven. — Vannak angyalok, akik nem hiszik, hogy a derengők bármilyen értéket képviselnek. Vagy hogy az általuk közhírré tett rossz történetek nagyobb súllyal esnek a latba, mint a jók. Az olyan szószólókat, mint én, történethalmazónak bélyegzik, akik túlságosan a múlt megszállottjai ahelyett, hogy a jelen idők bűneinek szentelnének kellő figyelmet.

- De mintha ezzel azt mondanák... a múltnak semmi értéke!

Ha ez igaz lenne, az azt jelentené, hogy Luce korábbi életei jelentéktelenek, hogy Danielhez fűződő története is értéktelen. Szóval csupán azzal kell foglalkoznia, amit ebben az életében tud meg Danielről. Az valóban elég lenne?

Nem. Nem elég.

Hinnie kellett abban, hogy több van a mögött, amit Daniel iránt érez: nagyszabású, titkos történetek, amelyeket összeadva egy még nagyobb kerekedik, több néhány boldog csokolózással meg még több vitával töltött éjszakánál. Mert ha a múltnak nincs értéke, nekik összesen ez marad.

- Az arckifejezésedből ítélve - szólalt meg Steven - úgy látom, nem vagyok egyedül ezzel a véleményemmel!

- Remélem, nem tömöd tele Luce fejét mindenféle démoni mocsokkal! - jelent meg Francesca mögöttük, kezét a csípőjére téve, bosszús ábrázattal. Míg nevetni nem kezdett, Luce-nak fogalma sem volt, hogy csak incselkedik.

- Az árnyékokról beszélgettünk éppen, mármint a derengőről - mondta Luce. - Steven most mondta el nekem, hogy szerintem több billió lehet belőlük.

- Steven szerint vízvezeték-szerelőt sem kell hívni, ha túlfolyik, a kagyló - mosolygott melegen Francesca, de hangjának tónusáról Luce zavarba jött, mintha túl vakmerően beszélt volna.

- Szeretnél tanúja lenni még több olyan borzalmas jelenetnek, mint amit a múltkor az osztályban tanulmányoztunk?

- Nem, nem így gondoltam...

- Van annak oka, miért jobb bizonyos dolgokat szakemberekre bízni - nézett Francesca Stevenre. - Attól tartok, csakúgy, mint egy elromlott illemhely, a múltba néző derengők is ezek közé tartoznak

- Azt természetesen megértjük, hogy téged miért érdekelnek annyira - tette hozzá Steven, ezzel végképp felkeltve Luce figyelmét.

Szóval Steven tud róla! Luce elmúlt életeiről.

- De meg *kell* értened - tette hozzá Francesca -, hogy az árnyékok történeteinek megpillantása rettenetesen veszélyes megfelelő képzettség nélkül! Ha érdekel, vannak egyetemek meg szigorú akadémiai programok is, amikről szeretnék majd beszélni neked, *ha eljön az ideje*. De most, Luce, meg kell bocsátanod nekünk, melléfogás volt idő előtt megmutatni ezt az osztálynak, és a legjobb, ha ennyiben hagyod

Luce furcsán kiszolgáltatottnak érezte magát. Mindketten őt fürkészték.

A korláton kissé áthajolva látta néhány barátját egygel lejjebb, a hajó főfedélzetén. Miles messzelátót szorított a szeméhez, és próbált valamit megmutatni Shelbynek, aki

pedig tudomást sem vett róla óriási Ray-Ban napszemüvege mögül. A hajó hátsó részén Dawn és Jamine üldögélt egy padkán Amy Branshaw-val. Egy sötétbarna papírdosszié fölé hajolva sietősen firkantgatták le megjegyzéseiket.

- Mennem kell, hogy segítsek nekik a köszöntővel! — mondta Luce, eltávolodva Francescától és Steventől. A kanyargós lépcsősoron lefelé végig magán érezte a tekintetüket. Luce leért a központi fedélzetre, átbújt egy sor összegöngyölt vitorla alatt, átfurakodott egy csoport nem nefilim diák mellett, akik unatkozóan álltak körül Mr. Kramert, a vékonydongájú biológianárt, aki a lábuk előtt elterülő törékeny ökoszisztémáról vagy valami ilyesmiről tartott nekik előadást.

- Na, itt vagy! - vonta be Jasmine Luce-t a tanácskozásba. - Végre kezd körvonalazódni a tervünk!

- Klassz! Miben segíthetek?

- Pontban 12 órakor megkongatjuk azt a harangot - mutatott Dawn egy hatalmas sárgaréz harangra, mely egy fehér gerendáról lógott a hajó orrában lévő csigasor mellett. — Azután mindenkit üdvözlök, Amy arról fog beszélni, hogy jött létre ez a kirándulás, Jas pedig a félévben sorra kerülő további rendezvényekről. Még kellene, aki valami környezetbarát dologról szövegel. — Mindhárom lány Luce-ra nézett.

- Ez egy hibrid jacht, vagy nem? - kérdezte Luce.

Amy vállat vont, és megrázta a fejét.

Dawn arca felragyogott az ötlettől. - Mondhatnál valami olyasmit, hogy mindannyian zöldebbek leszünk attól, hogy kinn vagyunk a vízen, lévén aki közelebb kerül a természethez, inkább természetbarát lesz a cselekedeteiben is.

- Nem vagy véletlenül jó versírásban? — kérdezte Jasmine. — Megpróbálhatnád, tudod, viccesre venni.

Ludasnak érezve magát amiatt, hogy teljesen kibújt minden komoly felelősség alól, Luce szükségét érezte, hogy engedelmeskedjen,

- Környezetvédelmi költészet - mondta, miközben arra gondolt, hogy az egyetlen, amiben talán rosszabb volt még a költészetnél és a tengerbiológiánál is, az az ékesszólás. - Persze! Meg tudom csinálni,

- Jól van! Fú! - törölte meg Dawn a homlokát. - Akkor itt van, hogyan képzeltem. - Felugrott a padkára, amin ültek, és ujjain listázni kezdte a teendőket.

Luce tudta, hogy figyelnie kéne Dawn javaslataira (Nem lenne isteni, ha magassági sorrendben állnánk?), főleg, mivel arra számítanak, hogy rövid idő múlva mond valami értelmeset – rímekben! – a környezetről, majdnem száz évfolyamtársa előtt. De agyát meg mindig elhomályosította a Francescával és Stevennel folytatott bizarr beszélgetés.

Hagyd a derengőket szakemberekre! Ha Stevennek igaza van, és valóban a történelem minden pillanatához létezik egy-egy derengő, nos, akkor ez olyan, mintha azt javasolnák neki, hagyja az egész múltját a szakemberekre. Luce nem Szodoma és Gomora szakértője kívánt lenni, csak a saját múltja – az övé és Danielé – érdekelte.

Luce úgy vélte, ha bárki is szakértője lesz ennek a témának, az elsősorban ő lehet.

De Steven maga mondta: több billió árnyék létezik. A lehetetlenséggel határos még csak meghatározni is azokat, amelyeknek közülük van hozzá és Danielhez, nem hogy tudni, mit tegyen velük, ha meg találja őket!

Felpillantott a második szinti fedélzetre. Csak Francesca és Steven feje búbját látta. Ha Luce szabadjára engedi a képzeletét, kivehetné a közöttük zajló heves vitát. Luce-ról. Meg a derengőkről. Valószínűleg egyetértene abban, hogy soha többé ne hozzák szóba ezt előtte.

Eéggé biztos volt benne, hogy a régi életeit illetően csak magára számíthat.

Várjunk csak!

Az osztály első napján. A bemelegítő játék! Shelby azt mondta...

Luce felpattant, s megfedkezve arról, hogy egy megbeszélés közepén van, már rohant is a fedélzeten keresztül, mikor velőtrázó sikoltást hallott maga mögül.

Aliogy hirtelen a hang felé fordult, a hajó orrában meglátott valami feketeséget felsejleni zuhanás közben.

Egy másodperccel később eltűnt.

Aztán csobbanás.

- Úristen! Dawn! - Jasmine és Amy félig kihajolt a hajó orrából, úgy néztek le a vízre. Sikoltoztak.

- Hozom a mentőcsónakot! - ordította Amy, a kabinba berohanva.

Luce felugrott a Jasmine melletti párkányra, és elszorult a torka attól, amit látott. Dawn kizuhant a hajóból, és a vízben hanykolódott. Először csak sötét hajkoronája és hadonászó kezei látszottak, de aztán felpillantott, és Luce meglátta sápadt arcán a félelmet.

Egy borzalmas másodperccel később óriási hullám borította el Dawn törekeny testét. A hajó továbbhaladt, egyre távolodva tőle. A lányok remegve várták, hogy újra a felszínre kerüljön.

- Mi történt? - kiabálta a mellettük felbukkanó Steven. Francesca egy mentőöv kötelékeit lazította ki éppen a hajó orra alatt.

Jasmin ajka reszketett. - Dawn megpróbálta megkongatni a harangot, hogy mindenki a beszédre figyeljen. A... a... alig hajolt csak ki .. nem is értem, hogy vesztette el az egyensúlyát!

Luce még egy fájdalmas pillantást vetett a hajó orra felé. A jéghideg vízbe csapódás útja lehetett vagy kilenc méter.

Dawnnak még mindig nyoma sem volt. - Hol lehet? - kiáltott Luce. - Tud úszni?

Anélkül, hogy megvárta volna a választ, kikapta a mentőgyűrűt Francesca kezéből, egyik kezét átfűzte rajta, és felmászott a hajó orrába.

- Luce, állj meg!

Hallotta maga mögött a kiáltást, de már túl késő volt. Lélegzetét visszatartva beugrott a vízbe. Útban lefelé Daniel-re gondolt, a tónál történt utolsó merülésükre.

Először a mellkasában érezte meg a hideget, a tüdeje körüli kiméletlen szorítást a hőmérsékleti sokk miatt. Várt, míg süllyedése lelassul, aztán a felszínre rúgta magát. Hullámok csapkodtak a feje fölön sót okádva a szájába és az orrába, de szorosan tartotta a mentőövet, Fáradtságos volt vele úszni, de ha megtalálja Dawnt - *miután* megtalálja Dawnt -, mindkettejüknek szükségük lesz rá, hogy a felszínen maradjanak, míg a mentőcsónakra várnak.

Érzékelte a jachton a lármázást, az emberek kiabálását és a rohangelést a fedélzeten. De ha Luce valamennyire is segíteni akart most Dawnnak, mindent ki kell zárnia.

Luce úgy hitte, a fagyos vízben Dawn fejének sötét foltját látja. Teljes sebességgel indult felé, szemben a hullámokkal. Lába hozzáért valamihez - egy kézhez? -, de aztán az eltűnt, és Luce nem volt biztos benne, hogy Dawn volt-e egyáltalán.

Luce nem tudott a víz alá merülni, amíg a mentőgyűrűbe kapaszkodott, de az a rossz érzése támadt, hogy Dawn mélyebben van. Tudta, hogy nem kellene elengednie a mentőgyűrűt, de addig nem mentheti meg Dawnt, amíg nem ezt teszi.

Félredobta a mentőövet, megtöltötte a tüdejét levegővel, aztán alábukott, erőteljesen egyre mélyebbre úszva, míg a

felszíni melegség eltűnt, és a víz annyira hideggé vált, hogy az már fájt. Nem látott semmit, markolászott mindenfelé, amerre csak tudott, remélve, hogy eléri Dawnt, mielőtt még túl késő lesz.

Luce először Dawn haját érezte meg, a vékony, bozontos, rövid és sötét hullámokat. Mélyebbre nyúlva felismerte barátja arcát, majd a nyakát és a vállát. Dawn elég mélyre merült ilyen rövid idő alatt. Luce Dawn hóna alá csúsztotta a karját, aztán minden erejét összeszedte, hogy hatalmasakat rúgva felhúzza a felszín felé.

Olyan mélyen a vízfelszín alatt voltak, hogy a nap fényét csak távoli pislákolásnak látta.

Dawn ráadásul sokkal nehezebbnek tűnt, mint az lehetséges volt, mintha ólomsúly lett volna hozzákötözve, ami mindkettejüket lefelé húzza.

Luce végre felért a felszínre. Dawn köpködött, vizet hányt, majd felköhögött. Szemei vörösek voltak, haja a homlokára tapadt. Egyik farjával Dawn mellkasát átkarolva Luce óvatosan tempózott a mentőgyűrű felé.

- Luce — suttogta Dawn. A hullámok közt hánykolódva Luce nem hallhatta, de a szájáról leolvasta. - Mi történt?

- Nem tudom - rázta meg a fejét Luce azon erőlködve, hogy mindkettejüket a felszínen tartsa.

- Ússzatok a mentőcsónakhoz! - jött mögülük egy kiáltás. De lehetetlenség volt bármerre is úszni. Alig bírták a fejüket is a víz felett tartani.

A legénység épp a felfújható mentőcsónakot engedte le, benne Stevennel. Amint a csónak leért a vízre, Steven gyorsan evezni kezdett feléjük. Luce behunyta a szemét, és hagyta, hogy a következő hullámmal együtt eláraszsa a nyilvánvaló megkönnyebbülés. Ha csak egy kicsit hosszabban kitart, megmenekülnek!

- Kapaszkodjatok a kezembe! - kiáltotta Steven a lányok felé. Luce a lábában úgy érezte, mintha már legalább egy órája úszna. Dawnt Steven felé lökte, hogy először őt húzza ki.

Steven már zakóra és ingre vetkőzött, ami most nedvesen tapadt a mellére. Izmos karja hatalmasnak tűnt, ahogy Dawn felé nyúlt. Aázérőlködéstől vörös arccal, nyögve húzta fel a lányt. Mikor már elég messze húzta Dawnt a csónak peremén át ahhoz, hogy vissza ne essen, Steven megfordult, és gyorsan megragadta Luce karját.

Súlytalannak érezve magát, szinte kiszökkent a vízből Steven gítségével. Csak mikor elernyedte teste a csónakba omlott, vette észre, mennyire bőrig ázott, és hogy majd megfagy.

Annak az egy helynek a kivételével, ahol Steven a kezét fogta.

Ott a vízcseppek mintha gőzölnéne a bőrén.

Felült, hogy segítsen Stevennek a reszkető Dawnt még beljebb húzni a csónakba. Az elcsigázott lány alig bírta magát függőleges helyzetbe tolni. Luce-nak és Stevennek meg kellett fognia mindkét karját, és felsegíteni. Dawn már majdnem teljesen bent volt a csónakban, mikor megdöbbenésére Luce hirtelen rántást érzett, ami Dawnt lefelé kezdte húzni a vízbe.

Dawn sötét szeme kidüledt, felkiáltott, ahogy csúszni kezdett visszafelé. Luce nem volt rá felkészülve: Dawn kicsúszott nedves szorításából, Luce pedig nekiesett a csónak peremének.

- Tarts ki! - kapta el Steven Dawn derekát épp az utolsó pillanatban. Felállt, amitől a csónak majdnem felborult. Ahogy megfeszült, hogy kivegye Dawnt a vízből, a pillanat töredékére kidudorodó, aranyszínű villanást látott Luce a hátán.

A szárnyai! Azonnal kitüremkedtek, abban a pillanatban, mikor Stevennek a legnagyobb erejére volt szüksége, s úgy tűnt, mintha a saját akarata ellenére bukkannának elő.

Olyan színben szikráztak, mint valami drága ékszer, melyet Luce csak a nagyáruházakban, üvegvitrinek mögött látott. Egyáltalán nem hasonlított Daniel szárnyára. Danielé barátságos és csalogató, mégis pompás és érzéki volt. Stevené nyers, zavarba ejtő, egyenetlen és ijesztő.

Steven felmordult, karjában az izmok megfeszültek, szárnyának egyetlen csapása elegendő felfelé irányuló lendületet adott neki ahhoz, hogy Dawnt kirepítse a vízből.

A szárnyak elég nagy szelet kavartak, és odalapították Luce-t a csónak másik széléhez. Amint Dawn biztonságba került, Steven lába újra leérkezett és megállapodott a csónak alján. Szárnya azonnal vissza húzódott a bőre alá. Hagyott két apró szakadást az inge hátulján, annak egyetlen bizonyítékeként, hogy amit Luce látott, valóban megtörtént. Steven arca elszíntelenedett, keze megremegett.

Mindhárman összecsuklottak a csónak belsejében. Dawn nem vettt észre semmit, és Luce kíváncsi volt, vajon a jachtról szemlélődők láttak-e bármit. Steven úgy nézett Luce-ra, mint akit épp az imént láttak meztelenül. Luce szerette volna bevallani neki, milyen elképesztő volt a szárnyait nézni. Eddig nem is tudta, hogy még a bukott angyalok sötét oldala is ilyen lélegzetelállító lehet.

Dawn után nyúlt, részben azt várva, hogy valahol a bőrén vérnyomot talál. Tényleg úgy érződött, mintha *valami* az állkapcsa közé kapta volna. De sebesülésnek semmi nyoma nem volt.

- Jól érzed magad? — suttogta végül Luce.

Dawn megrázta a fejét, amitől vízcseppek repültek a hajáról szerteszét. - Tudok úszni, Luce! Jó úzó vagyok. Valami elkapott... valami... - ...ami még mindig ott van lenni - fejezte be helyette Steven, majd felvette az evezőlapátot, és megfordult velük a jacht irányába.

- De milyen érzés volt? - kérdezte Luce. - Egy cápa vagy...

Dawn vállat vont. - Kezek.

- Kezek?

- Luce! — szólt rá nyersen Steve.

Luce feléje fordult: teljesen más lénynek tűnt, mint az, amellyikkel percekkel előbb a fedélzeten beszélgetett. Olyan szigor volt a tekintetében, amit Luce még soha ezelőtt nem látott.

- Amit ma tettél, az... - Hirtelen abbahagyta. Vízről csöpögő arca mérgesnek tűnt. Luce visszatartotta a lélegzetét, és várt. *Meggondolatlanság. Ostobaság. Veszélyes.* - .. nagyon bátor dolog volt - mondta végül Steven, és lehiggadva felöltötte szokásos arckifejezését.

Luce felsóhajtott, nehéznek találta még azt is, hogy megszólaljon és megköszönje. Nem tudta levenni a szemét Dawn reszkető lábáról. És a bokája körül előtűnő vörös nyomokról. Ujjnyomoknak látszóttak.

- Lányok, most biztosan meg vagytok ijedve - mondta Steven halkan. - De semmi okunk, hogy az egész iskolában tömeghisztériái keltsünk. Hadd beszéljek pár szót Francescával! Amíg nem hallotok felőlem: erről egy szót se, senkinek. Dawn?

A lány rémülten bólintott.

- Luce?

Luce arca megrándult. Nem volt benne biztos, hogy titokban kéne tartani. Hisz Dawn majdnem meghalt!

- Luce! - ragadta meg Steven a vállát, és szögletes keretű szemüvegét lekapva mélybarna szeme Luce mogyorósbarnáját fürkészte. Ahogy a csónakot felhúzták a központi fedélzetre, ahol az iskola többi része várakozott rájuk, Steven forró lélegzetét érezte a fülében. - Egy szót se! Senkinek! A saját biztonságod érdekében!

HETEDIK FEJEZET

TIZENKÉT NAP

NEM ÉRTEM, MIÉRT VISELKEDSZ ILYEN FURCSÁN! - mondta Shelby Luce-nak a következő reggel. - Alig vagy itt, mennyi is, hat napja? És már te vagy a Shoreline legnagyobb hőse! Még a végén tényleg beváltod a hírnevedhez fűzött reményeket!

A vasárnap reggeli égboltot gomolyfelhők tarkították. Luce és Shelby a Shoreline kis strandja mentén sétált egy narancson és egy termosz teán osztozva. Az erős szél lehozta hozzájuk az erdőből az öreg vörösfenyők földszagát. A tenger is viharos volt, és a dagály folyton összecsomósodott fekete hínárt, medúzákat és korhadó uszadékfát sodort a lányok útjába.

- Semmiség volt - mormolta Luce, ami, ugye, nem éppen igaz. Dawn után ugrani abba a jeges vízbe mindenképpen *valami*. De Steven - hangszíneinek szigora, szorításának erőssége a karján - beleültette a félelmet Luceba, annyira, hogy soha többé nem akart Dawn megmentéséről beszélni.

A visszahúzóódó hullámok által hagyott sós tajtékot nézte. Megpróbált nem figyelni a feneketlen, sötét víz irányába, hogy ne kelljen a jeges mélyén megbújó *kezekre* gondolnia.

A saját biztonságod érdekében! Steven biztos inkább többes számban értette. *Biztonságotok.* Mármint az összes diák biztonsága. Máskülönben, ha csak Luce-ra gondolt..

- Dawn jól van — mondta. — Csak ez számít!

- Ühüm, *ja*, de neked köszönhetően, Baywatch!

- Ne merészelj Baywatchnak hívni!

- Inkább úgy szeretsz magadra gondolni, mint egy mindenhez kicsit értő, ezermester típusú megmentő? — Shelby a legunottabb fapofával tudta húzni. — Frankie azt mondja, hogy valami titokzatos pasas ólálkodott az iskola területén a legutóbbi két éjjelen. Meg kéne neki mondanod, minek...

- Mi van? - köpte ki Luce majdnem a teáját. - Ki az?

- Megismétlem: *titokzatos pasas!* Nem tudni. - Shelby leült egy lapos, málladozó mészkőre, és ügyesen kacsázott néhány kavicsal az óceánba. - Egyszerűen valami pasi. Meghallottam, ahogy tegnap a hajón Frankie Kramernek beszél róla a nagy húhó után.

Luce Shelby mellé ült, és köveket kezdett keresgélgni a homokban.

Valaki a Shoreline körül settenkedik. Mi van, ha Daniel az?

Pontosan rá vallana. Konokul ragaszkodik az ígéretéhez, hogy nem láthatja Luce-t, de képtelen távol maradni. Ahogy rá gondol, még sokkal jobban sóvárgott utána. Majdnem a sírás határán volt, ami örültség. Van rá esély, hogy a titokzatos pasas nem is Daniel. Lehet Cam is. Vagy bárki más. Lehet egy kitalált.

- Francesca aggodalmaskodónak tűnt? — kérdezte Shelbyt.

- Te nem lennél az?

- Várj csak egy pillanatot! Emiatt nem osontál ki tegnap éjjel? - Ez volt az első éjszaka, mikor Luce nem arra ébredt, hogy Shelby bemászik az ablakon.

- Nem. - Shelby dobókarja izmos volt a sok jógától. A következő kavics hosszú ívben elhajolva hatot pattant, majdnem visszajött hozzájuk, mint egy bumeráng.

- Egyébként is, hova jársz te éjszakánként?

Shelby a vörös pufi símellénye zsebébe dugta a kezét. Olyan feszülten bámult a szürke hullámokra, hogy világos volt, vagy látott valamit ott kinn, vagy csak ki akar térni a kérdés elől. Luce követte a tekintetét, szinte megkönynyebbülve, hogy a láthatáron nem lát mást a vízen, mint szürkésfehér hullámokat mindenfelé.

- Shelby!

- Mi az? Nem járok én sehova!

Luce kezdett felkecmeregni, bosszúsan, hogy Shelby nem érzi úgy, hogy elmondhatja neki. Épp a nedves homokot söpörte le hátul a lábáról, mikor Shelby visszahúzta maga mellé a köre.

- Na jó, régen tényleg jártam a szárnalmas fiúkhöz. - Shelby mélyet sóhajtott, ezúttal olyan ügyetlenül dobva be a követ a vízbe, hogy majdnem eltalált vele egy halra lecsapó kövér sirályt. - Még mielőtt a szárnalmas volt fiúm lett volna belőle.

- Ó, Shel, nagyon sajnálom! - harapta be Luce a szája szélét. - Azt sem tudtam, hogy van barátod!

- Távolságot kellett tartanom tőle. Túlságosan érdekelte az a tény, hogy új szobatársam van! Folyton zargatott, engedjem meg, hogy átjöjjön az egyik éjjel. Találkozni akart veled! Nem tudom, mit gondol, *miféle* lány vagyok! Nem bántásból, de hármásban, nekem az már csődület.

- Ki az? - kérdezte Luce. - Ide jár?

- Phillip Awes. Végzős a főépületben.

Luce nem hitte, hogy ismeri.

- Az a tejfehér hajú sápadt kölyök, nincs meg? - kérdezte Shelby. - Aki kicsit úgy néz ki, mint egy albínó Dávid Bowie? Nem igazán lehet mással összetéveszteni! — Megrándult az ajka. — Sajnos.

- Miért nem mondtad, hogy szakítottatok?

- Szívesebben töltök le Vampire Weekend-dalokat, és mikor nem vagy itt, úgy teszek, mintha én énekelném. Jobb a csakráimnak. Amellett — bökött tömpe mutatójával Luce-ra — ma te vagy az, akit rosszkedvű és furcsa. Daniel rosszul bánt veled, vagy mi?

Luce a könyökére támaszkodva hátradőlt. - Ahhoz az kéne, hoy lássuk egymást, amitől szemmel láthatóan el vagyunk tiltva.

Luce behunyta a szemét, és hagyta, hogy a hullámok hangja visszarepítse az első éjszakához, mikor Danielt megcsókolta. Ebben az életben. Nyirkos, egymásba gabalyodott testük azon a savannah-i sétányon. Daniel kezének vágyakozó sürgetése, ahogy közelebb húzza magához. Akkor minden lehetségesnek tűnt. Felnyitotta a szemét. Mostanra rettenetesen messze került mindettől.

- Szóval, visszatérve a szálnalmas volt fiúdra...

- Nem! — Shelby elcipzározta száját az ujjaival. - Azt hiszem, én sem akarok jobban az exemről beszélni, mint amennyire te Danielről! Térjünk át másra!

Jogos. De a helyzet valójában nem az, hogy Luce nem akart Danielről beszélni. Inkább az, hogy ha *elkezd* Danielről beszélni, talán sosem lesz képes abbahagyni. Saját fejében már úgy hangzik, mint egy elakadt lemez, újra és újra ismételteti az életében eddig megesett összesen, ó, négy találkozásukat. (Úgy döntött, csak onnan számolja, mikor Daniel abbahagyta annak tettetését, hogy Luce nem létezik.) El lehet képzelni, milyen hamar elunná Shelby, akinek valószínűleg egy csomó fiúja volt már, és rengeteg a tapasztalata, Luce majdnem zérójával összehasonlítva.

Egy lángra lobbant fiú csókja, amire már alig emlékezett. Egy maroknyi nagyon forró pillanat Daniellel. Ezzel össze is számolta.

Luce semmiképpen nem számított szakértőnek a szerelem területén. Megint érezte helyzetének igazságtalanságát: Danielnek annyi nagyszerű emléke van kettejükről, amikre számíthat, mikor a dolguk eldurvulnak! Luce-nak semmije sincs.

Amíg fel nem nézett a szobatársára.

- Shelby?

Shelby vörös pufi kapucniját a fejébe húzva bökdöste egy pálcával a nedves homokot. - Mondtam már neked, hogy nem akarok róla beszélni!

- Tudom. Csak kíváncsiságból, emlékszel, mikor említetted, hogy tudod, hogy kell az előző életeidbe bepillantani?

Ezt akarta éppen Shelbytől megkérdezni, mikor Dawn kizuhant a hajóból.

- Én ezt sose mondtam! — A pálca mélyebbre nyomódott a homlokba. Shelby arca kipirosodott, sűrű szőke haja kikunkorodott a copfjából.

- De, de mondtad! — döntötte a fejét oldalra Luce. - Ráírtad a lapomra aznap, mikor azt a bemelegítő gyakorlatot csináltuk! Kikaptad a kezemből, és azt mondtad, több mint tizenhét nyelven beszélsz, és elmúlt életekbe tudsz bepillantani, és amelyiket akarom, te azt írod be nekem...

- Emlékszem, mit mondtam, de félreértetted, amire gondoltam!

- Jól van - mondta Luce lassan -, nos...

- Csak mert *egyszer* bepillantottam *egy* elmúlt életbe, nem jelenti azt, hogy tudom, hogy kell csinálni, és azt sem, hogy az a sajátom volt.

- Szóval, nem a tiéd volt?

- A csudába, dehogy, a reinkarnáció csodabogaraknak való!

Luce összehúzta a szemöldökét, és bedugta kezét a nedves homokba, azt akarva, hogy elsüllyedjen benne.

- *Helló*, ez vicc volt! - bökte meg Shelby játékosan Luce-t. - Személyesen arra a lányra szabva, akinek több ezerszer át kellett élnie a kamaszkort. — Fintorgott egyet. - Nekem egyszer is elég, köszönöm szépen!

Tehát Luce volt A Lány. A lány, akinek több ezerszer át kellett élnie a kamaszkort. Ebben az összefüggésben még soha nem gondolt erre. Majdnem viccesnek találta: kívülről nézve a végtelen számú kamaszkor tűnik élete legrosszabb részének. De ennél annyival összetettebb! Luce kezdte úgy gondolni, hogy átélne ennél akár ezerszer több pattanást és hormoningadozást, ha belenézhetne régi életeibe, és többet megtudhatna magáról, de aztán felnézett Shelby re. - Ha nem a tiéd volt, akkor kinek az elmúlt életébe tekintettel bele?

- Minek ütöd bele mindenbe az orrod? A francba!

Luce érezte, hogy felforr ereiben a vér. - Shelby, az istenit, csak egy kicsit segíts!

- Jól van — mondta végül Shelby, egy „nyugi!” jelentésű kézmozdulattal. - Coronában voltam egy partin. Elég őrült dolgok történtek, félmeztelen szeánszok meg minden, és... nos, igazából nem ez a történet. Szóval, emlékszem, kimentem sétálni, hogy levegőzzek. Esett, nehezen lehetett látni, merre megyek. Befordultam a sarkon egy sikátorba, és ott volt ez az összevert kinézetű fickó. Egy sötétségből álló golyó fölé hajolt. Soha előtte semmi ilyesmit nem láttam, gömb alakú, de ragyogó, szinte lebegett a kezei fölött. A fickó sirt.

- Mi volt az?

- Akkor még nem tudtam, de most már igen, hogy egy derengő.

Luce meg volt babonázva. — És te beleláttál abba az elmúlt életbe, amit tartalmazott? Milyen volt?

Shelby és Luce tekintete találkozott, Shelby nyelt egyet. - Elég hát borzongató, Luce.

- Sajnálom - mondta Luce. - Csak azért kérdeztem, mert... A számára elég nagy dolog azt bevallani, amit éppen beismerni készült. Francesca határozottan ellenezné. De Luce-nak válaszra volt szüksége, meg segítségére. Shelby segítségére.

- Bele kell pillantanom néhány előző életembe - szólalt meg Luce. Vagy legalábbis meg kell próbálnom. Elvárják tőlem, hogy csak úgy elfogadjam azokat a dolgokat, amik mostanában történtek velem. Mert... mert nem ismerem őket jobban..., ha többet tudnék, sikkal többet, ha láthatnám, honnan jöttem! Merre jártam. Van érlelme ennek a számodra?

Shelby bólintott.

- Tudnom kell, a múltban mi volt köztem és Daniel között, hogy biztosabb lehessen abban, ami most összetart minket! - Luce vett egy mély lélegzetet. — Az a fickó ott a síkátorban..., láttad, mit tett a derengővel?

Shelby vállat vont. — Végül is csak átalakította. Abban az időben még nem tudtam, miről van szó, és nem tudom, hogy talált rá. Ezért borultam ki annyira Francesca és Steven demonstrációján. Láttam, mi történt azon az éjjelen, és azóta próbálom elfelejteni. Csak arról nem volt fogalmam, hogy amit láttam, az derengő.

- Ha egy derengő nyomára bukkannék, szerinted tudnád irányítani?

- Nem ígérem - mondta Shelby -, de megpróbálhatom. Te tudod, hogy kell őket megtalálni?

- Nem igazán, de mennyire lehet nehéz? Egész életemben kísértetek.

Shelby átkarolta a kövön ülő Luce-t. - Szeretnék neked segíteni, de elég furcsa ez. Félek! Mi van, ha esetleg olyat látsz, amit nem lenne szabad?

- Mikor szakítottál az exeddel...

- Mondtam már, hogy ne...!

- Csak figyelj: nem örülsz, hogy inkább előbb tudtad meg, bármi legyen is az, ami miatt szakítottatok, mint később? Úgy értem, mi van, ha eljegyzitek egymást, vagy valami, és csak akkor...

- Oké! - tette föl Shelby a kezét, hogy Luce-t megállítsa.

- Egy pont oda! Na akkor, gyerünk, találj nekünk egy árnyékot!

Luce visszafelé vezette Shelbyt a parton, fel a meredek kőlépcsőkön, ahol a nedves, homokos talajon viharvert vörös és sárga vasfűpamacsok törtek át. Átvágtak a rendezett zöld teraszon, és próbálták nem zavarni az egyszerű frizbit játszó nem nefilim diákok csoportját. Elhaladtak harmadik emeleti szobájuk ablaka alatt, és az épület mögé kanyarodtak. A vörösfenyőerdő szélénél Luce a fák közötti helyre mutatott: - Itt találtam egyet a múltkor!

Shelby Luce előtt masírozott be az erdőbe, utat törve a vörösfenyők közti juharfák hosszú, karomszerű levelein át, és megállt egy óriási páfrányfenyő alatt.

Sötét volt a vörösfenyők árnyékában, Luce örült Shelby társaságának. Visszagondolt arra a napra, mikor az idő olyan gyorsan elszállt az árnyék nyaggatása közben, és mégsem jutott vele dűlőre. Hirtelen mindezt túl soknak érezte.

- *Ha* találunk és elkapunk egy derengőt, *ha* egyáltalán el tudjuk kezdeni a történet megtekintését - mondta -, mit gondolsz, mi az esély arra, hogy a derengőben lesz bármilyen

információ rólam és Danielről? Mi van akkor, ha megint csak egy olyan rémes bibliai jelenetet kapunk, amelyet az órán láttunk?

Shelby megrázta a fejét. — Danielről nem tudok, de *ha* előhívunk, aztán szóra bírunk egy derengőt, akkor *hozzá* biztosan köze lesz.

Elvileg az előhívójukra jellemzőek, bár nem mindig érdekes számodra, amit mondanak. Olyan, mint amikor a hirdetések összekeverednek a fontos leveleiddel, mert azokat is neked címezték.

- Hogy lehetnek az előhívójukra jellemzőek? Ez azt jelenti, hogy Francesca és Steven ott volt Szodoma és Gomora pusztulásánál?

- Nos, igen. Ők örökké jelen voltak. A szóbeszéd szerint elég lenyűgöző a szakmai életrajzuk. - Shelby furcsán nézett Luce-ra. - Máskülönben hogy szereztek volna állást a Shoreline-ban? Ez egy rendkívül jó iskola!

Valami sötét és csúszós mozdult meg felettük: egy derengő súlyos leple vált le álmosan az egyik vörösfenyő vastag ágának árnyékáról.

- Ott van! - mutatott rá Luce, nem vesztegetve az időt. Felhúzózkodott a Shelby mögött kinyúló alacsony ágra. Luce-nak egy lábon kellett egyensúlyoznia és teljesen kihajolni balra, csakhogy ujjvégeivel súrolja a derengőt. - Nem érem el!

Shelby felkapott egy fenyőtobozt, és az árnyék ágról legördülő közepébe dobta.

- Ne! — suttogetta Luce. — Felbosszantod!

- Engem meg az bosszant fel, hogy olyan ijedős vagy! Csak nyújtsd ki a kezéd!

Vonakodva, de Luce azt tette, amit mondott neki.

Nézte, ahogy a fenyőtoboz visszapattan az árnyék külső oldaláról, aztán hallotta azt a finom, suhogó hangot, amely régen rettegéssel töltötte el. Az árnyék egyik oldala kezdett nagyon lassan elválni az ágtól.

Lepottyant, és Luce kinyújtott, reszkető karján landolt. Luce felcsípte az ujjával a szélénél fogva.

Leugrott az ágról, amelyen állt, és odament Shelbyhez, kezében a hideg, állott szagú ajándékkal.

- Na, most - szólt Shelby -, egyik felét én, a másikat te fogd meg, ahogy az órán is láttuk! Fúj, ez nyálkás! Na, jó, engedd el kicsit, nem megy ez sehová! Csak hagyd, hogy megnyugodjon és alakot öltjön!

Hosszú időnek tűnt, mielőtt az árnyék bármit is tett. Luce úgy érezte, mintha a régi ouija tábláján játszana spiritisza szeánszot mint gyermekkorában. Ujjbegyében megmagyarázhatatlan energia. Apró, de folyamatos mozgást érzékelt, mielőtt bármilyen változást is látott a derengő alakjában.

Aztán hallott egy *husst*: az árnyék összehúzódott, és lassan, sötéten hajladozni kezdett. Hamarosan az egész egy nagy doboz alakját és méretét vette fel. Éppen az ujjbegyük felett lebegett.

- Látod ezt? — hüledezett Shelby. Hangját alig lehetett hallani az árnyék suhogásától. - Nézd csak a közepét!

Pont, ahogyan az órán történt, egy sötét lepel emelkedett fel a derengőről, megdőbbentő színekavalkádot felfedve. Luce eltakarta a szemét, figyelve, ahogy a ragyogó fény, úgy tűnt, homályos, életlen képpé alakul az árnyékképernyő belsejében. Majd végül visszafogott színű, de kivehető alakzatokká.

Egy nappalit láttak maguk előtt. Hátulról kék skót kockás fotelt, kihúzott lábtartóval és a nagyon kikopott alsó részével. Régi fabetétes televízióban az *Egy úr az úrből* ismétlése ment, hang nélkül. Egy kerek foltszőnyegen kövér Jack Russel terrier feküdt összegömbölyödve.

Luce nézte, ahogy a csapóajtó, ami úgy látszott, hogy a konyhába vezet, kinyílik. Egy nő sétált be, idősebb, mint Luce nagymamája volt amikor meghalt.

Rózsaszín-fehér mintás ruhát viselt, vaskos fehér tenisz-cipőt, a nyaka körüli zsinóron vastag szemüveg lógott. Egy tál feldarabolt gyümölcsöt hozott be.

- Kik ezek az emberek? — csodálkozott Luce.

Mikor az idős hölgy letette a tál gyümölcsöt a kis asztalkára, májfoltos kéz nyúlt utána a karosszékből, és kiválasztott egy darab banánt.

Luce közelebb hajolt, hogy jobban lássa, mire a kép fókusza is elmozdult. Mint egy 3D-s panorámakép. Előtte észre sem vette a fotelben ülő öregembert. Törékenynek látszott, fején pár ősz hajszál, homloka telis-tele májfoltokkal. A szája mozgott, de Luce nem hallott semmit. A kandalló párkányán bekeretezett képek sorakoztak.

A susogás egyre hangosabb lett Luce fülének, annyira, hogy az arca is összerándult tőle. Ahogy a képek felé fordult az érdeklődése, a derengő képe is azokra közelített. Luce, mintha ostorcsapást érzett volna, mikor nagyon közlről meglátta az egyik keretes fényképet.

Vékony, aranyozott keretbe foglalt füstös üveg volt. Benne finoman fogazott szélű kis fénykép sárguló, fekete-fehér alakokkal. Két alak volt a fényképen: ő és Daniel.

Lélegzetét visszatartva először a saját arcát tanulmányozta, ami kicsit fiatalabbnak tűnt a mostaninál. Hosszú, vállig érő, fekete haja loknikba csavarva. Fehér körgalléros blúz. Széles, vádliját verdeső A vonalú szoknya. Fehér kesztyűs kezeivel Danielét fogja. A fiú pedig mosolyogva néz egyenesen rá.

A derengő rezegni, majd remegni kezdett, ezután a rajta lévő kép pislákol és elhalványult.

- Ne! — kiáltotta Luce, készen arra, hogy beleugorjon. Vállá hozzáért a derengő széléhez, de ennél tovább nem jutott. Metsző hideg súrolta és lökte vissza, bőrét is megnedvesítve. Egy kéz kulcsolódott a csuklója köré.

- Ne legyenek vakmerő ötleteid! - figyelmeztette Shelby.

Túl késő.

A képernyő elsötétült, és a derengő ezer darabra törve esett ki a kezükből az erdő avarjára, mint egy törött fekete üveg. Luce visszafojtotta a nyöszörgését. Mellkasa megemelkedett. Úgy érezte, egy része meghalt.

Négykézlábra ereszkedve homlokát a talajhoz nyomta, és oldalra dőlt. Hidegebb és nagyobb félhomály volt, mint amikor elkezdtek. A csuklóján lévő óra szerint már elmúlt két óra, de az erdőbe reggel jöttek ki. Nyugatra, az erdő széle felé tekintve Luce láthatta a kollégiumra eső fény változását. A derengők elnyelték az időt.

Shelby melléfeküdt. - Jól vagy?

- Annyira össze vagyok zavarodva! Azok az emberek...
— Luce a keze közé fogta a fejét. - ... Fogalmam sincs, kik voltak.

Shelby megköszörülte a torkát, és kényelmetlenül feszengett. - Nem gondolod, hm, hogy valaha ismerted őket? Mondjuk hosszú idővel ezelőtt. Lehet, hogy ők voltak a te...

Luce várt, hogy befejezze. - Az én kicsodáim?

- Az eszedbe se jutott, hogy esetleg a szüleid, egy másik életedből? Hogy akkor úgy nézhetek ki?

Luce-nak leesett az álla. — Nem! Várj... úgy gondolod, hogy minden egyes múltbéli életemben teljesen mások voltak a szüeim? Én azt hittem, Harry és Doreen... feltételeztem, hogy ők egész idő alatt velem voltak!

Hirtelen eszébe jutott valami, amit Danieltől hallott, az anyjáról, aki nagyon rossz káposztát főzött az egyik régebbi életében. Akkor ezen nem időzött, de most kicsit több értelmet nyert. Doreen fantasztikusan főz! Mindenki tudja ezt, egész Kelet-Georgiában.

Ami azt jelenti, Shelbynek biztosan igaza van. Luce valószínűleg egy egész sereg régebbi családdal rendelkezik, amelyekre egyáltalán nem emlékszik.

- Annysira hülye vagyok! - mondta Luce. Miért nem nézte meg jobban, hogy nézett ki az a férfi és a nő? Miért nem érzett szemernyi vonzódást sem hozzájuk? Úgy érezte, mint aki leélte az egész életét, és csak most tudja meg, hogy örökbe fogadták. Hány alkalommal adták különböző szülők kezébe? — Ez... ez egyszerűen...

- Teljes zűrzavar — fejezte be Shelby. — Tudom. Nézd a jó oldalát! Valószínűleg csomó pénzt spórolhatsz a terápián, ha visszanézel az összes eddigi családdra, és meglátod, miféle problémáid voltak a több száz eddigi anyáddal a jelenlegi előtt.

Luce a kezébe temette az arcát.

- Persze csak akkor, ha családterápiára lesz szükséged — sóhajtott fel Shelby. - Bocsánat, ki is beszél itt megint magáról? - Felemelte a jobb kezét, aztán lassan letette. - Tudod, hogy a Shasta nincs olyan messze innen?

— Mi az a Shasta?

— Egy hegy. Mount Shasta, Kalifornia. Csak pár óra arra - bökött a hüvelykujjával észak felé.

— De a derengők csak a múltat mutatják! Mi értelme lenne most odamenni? Ők már valószínűleg...

Shelby megrázta a fejét. - A múlt egy tág fogalom. A derengők megmutatják a távoli múltat, egészen a pár másodperccel ezelőtt történetekig, és a kettő között minden mást is. Láttam egy laptopot a sarokban álló asztalon, úgyhogy van rá esély... érted...

- De nem tudjuk, hol laknak!

- Lehet, hogy te nem! De én ráközelítettem egy levelükre, és megvan a címük. Az emlékezetembe véstem! 1291 Shasta Shire Circle, 34-es lakás. - Shelby vállat vont. -

Szóval, ha meg akarod őket látogatni, egy nap alatt tutira meg tudjuk járni kocsival.

- Rendben! - Luce fújta egyet. Borzalmasan szeretne volna meglátogatni őket, de valahogy olyan lehetetlennek tűnt. — Kinek a kocsijával?

Shelby felnevetett azzal a színleltén vészjósló kis mosolyával. - Csak egy dolog van, ami nem volt szánalmas az én szánalmas ex fiúmban. - Benyúlt a pulcsija zsebébe, és egy hosszú láncot húzzon elő, rajta kulccsal. - Az a nagyon drága Mercedese, ami most is a diákok parkolójában áll. Szerencsédre, elfelejtettem visszaadni neki a tartalék kulcsot!

Mielőtt bárki megállíthatta volna őket, végigszánguldottak az úton.

Luce talált egy térképet a kesztyűtartóban, és ujjával végigkövette az utat Shastáig. Adott pár támpontot Shelbynek, aki eszelősen és pokoli gyorsan vezetett, de a sötétbarna Mercedes mintha szeretne volna a durva bánásmódot.

Luce kíváncsi volt, hogy tud Shelby ilyen nyugodt lenni. Ha Luce épp túl lenne egy szakításon Daniellel, és délutánra „kölcsonvenné” a kocsiját, nem tudná megállni, hogy ne emlékezzen az együtt töltött kirándulásokra, a vitákra, amikbe a mozi felé vezetve bonyolódtak, vagy amit a kocsi hátsó ülésén csináltak akkor egyszer, az összes ablakot leeresztve. Bizonyára Shelby is gondol az exére. Luce meg akarta kérdezni, de Shelby világosan kijelentette, hogy ez a téma nincs napirenden.

- Meg fogod változtatni a hajad? — kérdezte végül Luce, eszébe idézve, amit Shelby mondott arról, hogy kell az embernek túltennie magát egy szakításon. — Tudok neked segíteni, ha azt szeretnéd!

Shelby homloka és egész arca összerándult. - Az a szörnyeteg még ennyit sem ér! - Aztán hosszú szünet után hozzátette: - De, azért köszi.

A vezetés a délután hátralévő részét majdnem egészében felemésztette. Shelby ezt azzal töltötte, hogy felizgatta magát, a rádióval veszekedett, ahol a legőrültebb elmebajosokat sikerült megtalálnia csatornaváltogatás közben. A levegő lehűlt, a fák megritkultak, és a táj tengerszint feletti magassága egész idő alatt folyamatosan emelkedett. Luce arra koncentrált, hogy nyugodt maradjon, miközben száz jelenetben is elképzelte a találkozását ezekkel a szülőkkel. Próbált nem gondolni arra, mit mondana Daniel, ha tudná, hova megy.

- Itt is van! - mutatott ki Shelby, amikor jókora hóborította hegycsúcs jelent meg a látóterükben, közvetlenül előttük az úton. - A városka pontosan annak a hegynek a lábánál fekszik. Kicsivel naplemente után ott leszünk.

Luce nem tudta, hogyan köszönje meg Shelbynek, hogy gondolkodás nélkül elrándíthatta őt egészen ideig. Bármilyen állt is annak hátterében, hogy Shelby hozzáállása megváltozott, Luce hálás volt. Egyedül nem lett volna képes ezt véghezvinni.

Shasta külön, művészies kisváros volt, egy csomó idős ember sétálgatott benne ráérősen a széles sétányokon. Shelby letekerte az ablakokat, és beengedte a friss kora esti levegőt. Ez segített Luce gyomrát helyretenni, mert kezdett görcsbe rándulni annak a lehetőségére, hogy valóban beszélnie kell azokkal az emberekkel, akiket a derengőben látott.

- Mit kellene nekik mondanom? Meglepetés, a lányotok vagyok, feltámadtam halottaimból! - gyakorolta Luce hangosan, amíg megálltak egy piros lámpánál.

- Hacsak nem akarsz egy kedves öreg párt teljesen halálra rémiteni, ezen még dolgoznunk kell - mondta Shelby.
- Miért nem mondd azt, ügynök vagy, csak hogy beengedjenek, és puhatolózhasz?

Luce a farmerjára, viseltes teniszcipőjére és a lila hátizsákjára nézett. Nem tűnt jó benyomást keltő kereskedelmi ügynöknek. - Mit árulnék?

Shelby megint vezetett. - Autólemosót vagy valami más ilyen vacakságot. Mondhatnád, hogy a zsákodban vannak ingyenutalványok! Csináltam egy nyáron, háztól házig. Majdnem lelőttek. - Összerázkódott, aztán ránézett Luce elfehéredett arcára. - Ugyan már, a saját anyád meg apád nem fog lelőni! Ó, hé, nézd csak, itt vagyunk!

- Shelby, ülhetnék egy kicsit még itt csöndben? Levegőt kell kapnom.

- Bocs. - Shelby beállt egy nagy parkolóba, ami egy olyan komplexumra nézett, amely több kis egyszintes bungalószerű épületből állt össze. — Lélegezni lehet!

Idegességétől eltekintve Luce-nak be kellett ismernie, hogy elég kellemes helyen voltak. A bungalók sora mesterséges tavacska körül sorakozott félkörben. Volt egy nagy előcsarnokos épület is, ajtaja mellett sorban tolószékekkel. A nagy molinón az állt: ISTEN HOZTA SHASTA SHIRE NYUGDÍJASKÖZÖSSÉGÉBEN!

A torka annyira kiszáradt, hogy alig bírt nyelni. Nem tudta, van-e benne annyi, hogy akár két szót szóljon ezekhez az emberekhez. Talán ez azok közé a dolgok közé tartozik, amibe nem szabad ennyire belegondolni. Talán csak oda kell mennie, ráerőltetni a kezét arra a kopogtatóra, és ott, akkor kitalálni, hogyan viselkedjen.

- 34-es lakás. — Shelby egy piros, spanyol cseréptetős, négyszögletes, díszvakolatot épületre mutatott. — Úgy néz ki, hogy ez az! Ha akarod, hogy én...

- Megvársz a kocsiban, míg visszajövök? Az nagyszerű lenne, köszönöm. Nem maradok soká!

Mielőtt Luce elbátortalanodott volna, már ki is pattant a kocsiból, és a kanyargós járdán elindult felfelé a házhoz. A meleg levegőt mámorító rózsailat lengte be. Mindenféle kedves, idős emberek. Csapatokra oszlottak a bejáratnál lévő tologatós társasjáték mellett, esti sétájukat végezték a medencéhez közeli, gondosan metszett virágskerten át. Luce erőltette a szemét a kora esti fényben, hogy a párt kiszúrja valahol itt a tömegben, de senki nem volt ismerős neki. Egyenesen a házukhoz kell mennie.

A bungalójukhoz vezető gyalogösvényről Luce láthatta, hogy az ablakukból fény szűrődik ki. Közelebb ment, hogy jobban lásson.

Hátborzongató volt: ugyanaz a szoba, amit korábban a derengőben látott! Még a kövér fehér kutya is ott aludt a szőnyegen! Mosogató zaját hallotta a konyhából. Láta a férfi vékony, barna zoknis bokáját, a férfiét, aki az apja volt, nem tudni hány évvel ezelőtt.

Nem érezte, hogy az apja lenne. Nem úgy nézett ki, mint az apja, és az asszony sem úgy nézett ki egyáltalán, mint az anyja. Nem azért, mintha bármi baj lett volna velük. Nagyon szimpatikusnak tűntek. Nagyon szimpatikus... idegeneknek. Ha most kopogtat az ajtajukon, és kitalál valami hazugságot az autómosásról, vajon kevésbé lesznek idegenek számára?

Nem, állapította meg. De ez nem minden. Bár ő nem ismerte fel a szüleit, de ha tényleg azok voltak, ők természetesen felismernék *Luce-t*.

Ostobának érezte magát, hogy erre korábban nem gondolt. Egy pillantást vetnének rá és tudnák, hogy a lányuk áll előttük. A szülei sokkal idősebbek voltak, mint a többi kint látott ember többsége. Lehet, hogy a megrázkódtatás túl sok lenne számukra. Már Luce-nak is az, és ez a pár majd hetven évvel idősebb nála.

Eddigre a nappalijuk ablakához nyomódva guggolt egy szűrös zsályacserje és egy kaktuszbokor mögött. Az ablakpárkányba kapaszkodástól ujjai bepiszkolódtak. Ha a lányuk tizenhét éves korában halt meg, legalább ötven éve gyászolják. Mostanra már belenyugodtak. Vagy nem? Más se hiányzik nekik, mint hogy Luce hívatlanul elő bukkanjon a kaktuszok mögül!

Shelby csalódott lesz. Luce maga is csalódott. Fájt rájönnie, hogy ennél közelebb nem kerülhet hozzájuk. Előző szüleinek ablakpárkányába kapaszkodva érezte a könny-cseppeket, melyek az arcán legördülnek. Még a nevüket sem tudja!

NYOLCADIK FEJEZET

TIZENEGY NAP

Címzett: thegaprices@aol.com

Feladó: lucindap44@gmail.com

Dátum: hétfő, november 15., 9:49

Tárgy: Kitartás

Kedves Anya és Apa!

Ne haragudjatok, hogy nem jelentkeztem! A suliban eléggé elfoglalt vagyok, de sok jó tapasztalatot gyűjtöttem. Jelenleg a humán tárgyak a kedvenceim. Most éppen egy különfeladaton dolgozom, pluszpontokért, ami elég sok időmet elveszi. Hiányoztok, és remélem, hamarosan látjuk egymást. Köszí, hogy ilyen rendes szülők vagytok! Azt hiszem, ezt nem mondom nektek elégszer.

*Puszi:
Luce*

Luce a laptopján rákattintott az ELKÜLD gombra, és gyorsan vissza állította böngészőjét az internetes előadásra, amit Francesca tartott nekik a tanteremben. Luce még mindig nem szokott hozzá, hogy olyan iskolába jár, ahol az óra közepén drótnélküli internettel ellátott számítógépek osztanak ki. A Sword & Crossban összesen hét számítógép volt a diákok számára, mindegyik a könyvtárban. Még ha sikerült is megszerezni a hálózat eléréséhez szükséges titkosított jelszót, néhány száraz, akadémiai kutatói web-oldalon kívül minden mást letiltottak.

A szüleinek írt e-maillt a lelkiismeret-furdalás sarkallta. Előző éjjel az a különös érzése támadt, hogy pusztán azzal, hogy elautózott abba a nyugdíjasközösségbe a Mount Shasta lábánál, megcsalta az igazi szüleit, azokat, akik ebben az életben felnevelték. Persze biztos, hogy valamikor ezek a másik szülők is igaziak voltak, de ez még mindig elég különös gondolat volt ahhoz, hogy Luce teljesen befogadja.

Shelby tizedannyira sem volt dühös, mint lehetett volna, miután teljesen hiába vitte el Luce-t egészen odáig. Ehelyett beindította a Mercedest, és elhajtott a legközelebbi gyorsétterembe, ami egy Ki-be Burger volt, hogy ehessenek pár menüajánlaton kívüli sajtos meleg szendvicset, a hozzá járó szósszal.

- Ne is gondolj rá többet! - mondta Shelby, szalvétával a száját törölgetve. — Tudod te, hány pánikrohamom volt az elfuserált családom miatt? Én leszek az utolsó, aki ítéletet mond rólad emiatt!

Most Luce keresztülnézett az osztálytermen Shelby felé, és iszonyú hálát érzett a lány iránt, aki egy héttel ezelőtt még halálra rémítette. Shelby sűrű, szőke haját frottír hajpánttal kötötte le, és szorgalmasan jegyzetelte Francesca előadását.

Minden egyes képernyő, amit maga körül látott, arra a kék és arany háttérű PowerPoint bemutatóra volt beállítva, melyen Francesca csigalassúsággal kattintgatva haladt végig. Még Dawné is.

Dawn ma különösen merészen nézett ki a rikító rózsaszín pólójában és magasan, oldalt viselt copfjával. Lehetséges, hogy már felépült a hajón történekből? Vagy leplezi azt a rémületet, amit a hajón biztosan, de talán még most is érzett?

Roland képernyőjére átpillantva Luce eltakarta az arcát. Az nem lepte meg, hogy a Shoreline-ba érkezése óta Rolandot szinte egyáltalán nem lehetett látni, de az feldúlta, hogy amikor viszont régi javítóintézeti csapattársa megjelent az órákon, mennyire betartotta a szabályokat.

Rolandon nem látszott, hogy annyira érdekelné a „Karrierlehetőségek a nefilim számára: Hogyan segíthetnek különleges képességeid a szárnyalásban?” című előadás. Tulajdonképpen arckifejezése inkább csalódott volt, mint bármi más. Száját összehúzta, és folyton rázta a fejét. Az a tény is különös volt, hogy minden alkalommal, mikor Francesca a diákok szemébe nézett, Rolandot félreérthetetlenül átugrotta.

Luce kinyitotta az osztály csevegőoldalát, hogy lássa, Roland be van-e jelentkezve. Ez arra volt kitalálva, hogy az osztály tagjai mindenfélét kérdezzenek egymástól, de Luce Rolandnak szánt kérdései nem voltak alkalmasak ilyesféle eszmecserére. Roland tudott valamit, többet, mint amit a minap elárult, aminek biztosan köze van Danielhez. És azt is meg akarta tőle kérdezni, hogy szombaton hol volt, és vajon hallott-e Dawn vízbe eséséről.

Csakhogy Roland nem volt fenn a hálózaton. Az osztályból Miles volt az egyetlen, aki bejelentkezett a csevegőbe. Egy nevével jelzett párbeszédablak ugrott fel Luce képernyőjén.

Helóóóóóóóóó, te ott!

Miles közvetlenül Luce mellett ült. Luce még a kuncogását is hallotta. Édes volt, hogy ennyire jól szórakozik a saját bugyuta viccén. Ez pont olyan ökörködős, incselkedős viszony, amelyet Daniellel szeretne.

Ha az nem lenne állandóan olyan borongós hangulatban, ha legalább a közelében lenne!

De nem volt.

Luce visszaírt: *Milyen az idő ott nálatok?*

Egyre naposabb. Gépelte a fiú még mindig mosolyogva. *Hé, mit csináltál tegnap este? Átugrottam hozzátok, hogy nem akarsz-e együtt vacsorázni.*

Felnézett a számítógépéről, egyenesen Milesra. Mélykék szemével olyan őszintén nézte, amitől Luce heves vágyat érzett, hogy el mondjon neki mindent a történetekről. A múltkor is megnyugtató volt, amikor a Sword & Crossban eltöltött időkről hallgatta. De az biztos, hogy ezt a kérdését nem a csevegőben fogja megválaszolni. Luce bármennyire is el akarta neki mondani, nem tudta igazán, hogy beszéljen-e erről. Még Shelby beavatása a titkos tervbe is majdnem bajt hozott a fejükre Steventől és Francescától.

Miles arckifejezése megváltozott, a szokásos laza mosolyából kínos homlokráncolás lett. Luce ettől rettenetesen érezte magát, és kicsit meg is lepődött, hogy ilyesféle reakciót vált ki belőle.

Francesca kikapcsolta a vetítőt. Mikor karját a mellkasán keresztbe fonta, parasztlúzának rózsaszín selyemujja kibuggyant rövid bőrdzsekijéből. Most először vette észre Luce, Steven milyen messze áll tőlük. A terem nyugati sarkában, az ablakpárkányon ült. Egész nap alig szólt egy szót az osztályhoz.

- Lássuk, mennyire figyeltetek! - mondta Francesca széles mosollyal az osztálynak. - Miért nem álltok össze párokba, és készítetek felváltva áinterjúkat egymással?

Társai kezdtek felállni a székeikről, mely hang hallatán Luce mélyen felsóhajtott. Alig hallott valamit Francesca előadásából, és fogalma sem volt a feladatról.

Azt is tudta, hogy bár ő csak meghúzza magát egy ideig ebben a nefilimprogramban, túl sok lenne a tanáraitól azt kérni, hogy időről időre eszükbe jusson, ő nem olyan, mint a többi gyerek az osztályban.

Miles megkocogtatta Luce képernyőjét, ahova üzent neki: *Leszel a párom?* Amikor is Shelby toppant elé.

- Szerintem csináljuk a CLA-t vagy az Orvosok Határok Nélkül-t – mondta Shelby. Intett Milesnak, hogy adja át neki a Luce melletti padot. Miles maradt. – Olyan nincs, hogy én fiktíven jelentkezem valmi béna fogászati asszisztensi állásra!

Luce hol Shelbyre, hol Milesra nézett. Úgy tűnt, mindketten szeretnék volna kisajátítani Luce-t maguknak. Mostanáig Luce ezt nem tudatosította magában. Igazából Miles párja szeretett volna lenni, szombat óta nem látta. Valamelyest hiányzott neki. Barátilag. Inkább olyan „gyeredumáljunk-egy-kávé-mellett”, mint „sétáljunk-a-tengerparton-naplementekor-és-rám-mosolyoghatsz-azokkal-a-hihetetlenül-kék-szemeiddel” érzése volt. Luce Danielhez tartozott, nem gondolt más fiúkra. És egyáltalán nem pirult el az osztály közepén, miközben arra figyelmeztette magát, hogy ne gondoljon más fiúkra.

- Minden rendben folyik itt? - tette rá Steven napbarnított kezét Luce asztalára, és a lányra vetette nagy, barna színű, „nekem-elmondhatod” tekintetét.

De Luce még mindig feszült volt a közelében azok után, amit a múltkor neki és Dawnnak a mentőcsónakban mondott. Annyira feldúlta, még azt is kerülte, hogy Dawn előtt újra szóba hozza.

- Minden nagyszerű! — felelte Shelby. Luce-t a könyökénél fogva a dobogó felé húzta, ahol a többiek már párokban végezték az álinterjú feladatot. - Luce-szal épp az önéletrajzokról kezdtünk volna beszélni!

Francesca jelent meg Steven mögött. - Miles! - mondta lágyan - Jasmine-nak még mindig szüksége van partnerre, odahúznál egy padot mellé?

Néhány paddal arrébb Jasmine szólalt meg: - Nem értettünk egyet Dawnnal abban, melyikünk játssza az indie sztárjelöltet, és ki - tette hozzá egy oktávval mélyebb hangon - a szereposztó rendezőt, így aztán elhagyott engem Roland kedvéért.

Miles csalódottnak látszott. — Szereposztó rendező — motyogta. Végre megtaláltam a hivatásomat! — Elindult, hogy a párjához csatlakozzon, Luce meg csak nézett utána.

Most, hogy a helyzet megoldódott, Francesca a tanterem elejére kormányozta Stevent. Miközben Francesca mellett lépkedett, Luce érezte, hogy a férfi még mindig őt nézi.

Titokban a telefonjára pillantott. Callie még mindig nem üzent vissza. Ez nem vall rá, de Luce magát okolta. Talán mindkettejüknek jobb lenne, ha Luce távolságot tartana. Hiszen csak kis időre szól.

Követte Shelbyt kifelé, és leültek a fából készült terasz hajlatába épített egyik fapadra. A nap fényesen ragyogott a tiszta égbolton, de a terasz egyetlen olyan része, ami nem volt tele diákokkal, a mellette tornyosuló vörösfenyő hűvös árnyékába esett. Luce lesöpörte a fénytelen zöld fenyőtűket a padról, és vastag pulóverének a nyakán kicsit feljebb húzta a cipzárt.

- Nagyon rendes voltál tegnap este, mindennel kapcsolatban - mondta halkan. — Én már kezdtem... kiborultam.

- Tudom! - nevetett Shelby. - Tisztára olyan voltál... - Remegő zombiarcot utánzott.

- Hagyjál már! Elég durva volt. Az egyetlen esélyem, hogy megtudjak valamit a múltamról, én meg totál lebénulok!

- Ti, déliek, meg a bűntudat! - rándította meg Shelby az egyik vállát. - Adhatnál egy kis időt magadnak. Biztos vagyok benne, hogy sokkal több rokon van ott, ahonnan az a kettő előjött. Még talán olyanok is, akik nincsenek ilyen közel a halál kapujához. - Mielőtt Luce arcáról leolvadt volna a mosoly, Shelby hozzátette: - Csak azt mondom, ha bármikor benne vagy, hogy újabb családtagod után nyomozunk, szóljál! Furcsa, de egyre jobban kedvellek, Luce!

- Shelby - suttogta Luce hirtelen, összeszorított állkapoccsal. - Ne mozdulj! — A terasz mögött a Luce által valaha látott legnagyobb, legfenyegetőbb derengő hullámozott egy hatalmas vörösfenyő által vetett hosszú árnyékban.

Lassan, Luce tekintetét követve, Shelby szétnézett a terepen. A derengő a fa valódi árnyékát használta álcának. Némely része rángatózott.

- Betegnek látszik, vagy nyugtalannak, vagy nem is tudom - vonult vissza Shelby az ajkát biggyesztve. — Valami baja van, nem igaz?

Luce elnézett Shelby mellett a házikó földszintjére kanyarodó lépcső sorra. Alattuk egy csomó festetlen fagerenda, melyek a teraszt támasztották alá. Ha Luce meg tudná szerezni az árnyékot, Shelby csatlakozhatna hozzá a terasz alatt, mielőtt bárki meglátna bármit. Segíthetne Luce-nak a történet kibontásában, simán felérnének az emeletre, és időben visszatérhetnének az osztályba.

- Ugye, nem komolyan készülsz arra, amire szerintem készülsz? - kérdezte Shelby. - Vagy igen?

- Őrködj itt egy percet! — kérte Luce. — Legyél kész, amikor hívlak!

Luce lejjebb ment pár lépcsőfokot, így a feje egyvonalban volt a terasszal, ahol a többiek a riportjaik készítésével foglalták el magukat. Shelby háttal ült Luce-nak. Jelez, ha bárki észrevenné Luce eltűnését.

Luce hallotta Dawnt, ahogy a sarokban Rolanddal rögtönöz:
- Tudja, el se hittem, mikor a Golden Globe-ra jelöltek...

Luce visszapillantott a fűvön elnyúló sötétségre. Eszébe jutott, vajon a többi diák látja-e? De nem aggódhatott ezen. Értékes időt veszítene.

A derengő jó három méterre esett tőle, de Luce a terasz takarásában állt, védve a többiek tekintetétől. Az túl nyilvánvaló, ha egyenesen odasétál. Meg kell próbálnia a földről felcsalogatni, oda magához, a kezei használata nélkül. Fogalma sem volt, hogy csinálja.

Ekkor vette észre a vörösfenyő másik oldalának támaszkodó alakot, szintén elrejtve a teraszon lévő diákok szeme elől.

Cam cigarettázott és dúdolgatott magában, mintha semmi gondja sem lenne ezen a világon. Azon kívül, hogy csupa seb és vér borította. Haja a homlokára tapadt, karjain horzsolások és zúzódások látszottak. Pólója átázott, izzadságfoltok szennyezték, farmerja is bekoszolódott. Mocskosan és undorítóan nézett ki, mint aki éppen most bukkant fel a csatából. Csakhogy senki más nem volt körülötte, sem testek, sem más. Egyedül Cam.

Luce-ra kacsintott.

- Mit keresel itt? - suttogta a lány. - Mi lett veled? - Elkábult a fiú vérrel áztatott ruháinak émelyítő bűzétől.

- Ó, csak megmentettem az életedet! Megint. Összesen hányszor is tettem már? — Lepöckölte a hamut a cigarettájáról. — Ma Miss Sophia bandáján volt a sor, és nem mondom, hogy nem élveztem! Átkozott szörnyetegek! Utánad is kutatnak, tudod-e? Elterjedt a híre, hogy itt vagy. És hogy szeretsz kíséret nélkül bóklászni abban az erdőben — mutatta.

- És te csak úgy megölted őket? — Luce elborzadt, és felpillantott a teraszra, hogy lássa, vajon Shelby vagy bárki más észrevette-e őket. *Nem.*

- Néhányukat igen, épp most, a puszta két kezemmel. - Cam megmutatta a tenyerét, amit valami vörös, nyálkás anyag vont be, és amit Luce olyan nagyon nem akart volna látni. — Egyetértetek, Luce, hogy az erdő csodálatos, de ugyanakkor tele van lényekkel, melyek a halálotat kívánják. Szóval, tegyél meg nekem egy szívességet...!

- Nem! Neked nincs jogod szívességet kérni tőlem! Undorodom tőled, úgy, ahogy vagy!

- Jól van - forgatta a szemét. - Akkor tedd meg Grigori kedvéért! *Maradj a campuson!* - Cigarettyját a fűbe pöccintette, vállait hátrafelé tekergette, majd szétnyitotta a szárnyait. — Nem lehetek itt mindig, hogy vigyázzak rád! És isten a megmondhatója, Grigori pláne nem.

Cam szárnyai nyúlánkak és keskenyek voltak, szorosan behúzva a válla mögé, fényes és arany szárnyak, fekete foltos csíkokkal tarkítva. Szerette volna visszataszítónak találni őket, de nem tudta. Csakúgy, mint Steven szárnya, Camé is recés és durva volt, úgy nézett ki, mintha egész életében harcolt volna vele. A fekete csíkok sötét, érzéki jelleget kölcsönöztek szárnyainak. Volt bennük valami vonzó.

Jaj, ne! Luce *gyűlölt* mindent Cammel kapcsolatban! Élete végéig fogja...

Cam csapott egyet a szárnyával, mire lába elemelkedett a földtől. A szárnyacsapkodás borzasztóan lármás volt, és az általa kavart szélörvény felkapta a leveleket is a földről.

- Köszönöm — mondta Luce csípősen, mielőtt Cam elsiklott a terasz alatt. Már el is tűnt az erdő árnyai közt.

Most akkor Cam a védelmezője? Hol van Daniel? Nem úgy volt, hogy a Shoreline biztonságos?

Cam nyomán a derengő - az ok, ami miatt Luce elsősorban lejött ide - kisebb fekete ciklonként tekeredett fel az árnyékból.

Közeledett. Aztán még egy kicsit közelebb.

Végül az árnyék a levegőbe vándorolt, éppen Luce feje fölé.

- Shelby! — suttogta Luce hangosan. — Gyere le ide!

Shelby lenézett Luce-ra. Meg a ciklon alakú, felette ingadozó de rengőre. — Mi tartott ilyen sokáig? — kérdezte, a lépcsőn lerohanva, épp időben ahhoz, hogy végignézze, amint az egész, súlyos derengő lepottyan.

Egyenesen Luce karjába.

Luce felsikoltott, de szerencsére Shelby rácsapta a kezét a szájára.

- Köszönöm! — mondta Luce Shelby tenyerébe motyogva.

A lányok még mindig három lépcsővel a terasz alatt kuporogtak, szem előtt bárki számára, aki esetleg úgy határoz, hogy átsétál az árnyékos oldalra. Luce nem tudta a térdét kiegyenesíteni az árnyék súlya alatt. Eddig ez volt a legnehezebb és érintésre a leghűvösebb. Nem volt annyira fekete, mint a többiek nagy része, hanem betegesen zöldesszürke. Helyenként még mindig rángatózott, távoli villámcsapásokhoz hasonlatosan fel-felragyogva.

- Van valami rossz érzésem ezzel kapcsolatban — mondta Shelby

- Ugyan! - suttogta Luce. - Én hívtam ide. Most rajtad a sor, hogy megtedd a bepillantást.

- Az én sorom? Ki mondta neked, hogy én is játszani akarok? Te cibáltál le ide! — Shelby úgy integetett a kezével, mintha a világon az utolsó dolog lenne, hogy hozzáér a Luce kezében lévő szörnyűséghez. — Tudom, hogy azt mondtam, segíték a rokonaid után nyomozni, de bármiféle rokonod is van ebben, nem hiszem, hogy találkozni akarnánk vele!

- Shelby, kérlek! — könyörgött Luce, nyöszörögve a súly, a hűvös és úgy általában az árnyék kellemetlen volta miatt. — Én nem vagyok nefilim. Ha nem segítesz, egyedül nem tudom megcsinálni!

- Pontosan mi is az, amit csinálni akartok? — jött egy hang mögülük a lépcső tetejéről. Steven a korlátba kapaszkodva bámult le a lányokra. Nagyobbnak látszott, mint az osztályteremben, följük tornyosulva kétszer akkorának tűnt. Mélybarna szemei vészjóslóan szikráztak, de Luce érezte, hogy hőség árad belőlük, amitől egyszeriben megijedt. Még karjában a derengő is megremegett, és arrébb húzódott.

Mindkét lány annyira megrémült, hogy felkiáltott.

A hangtól megriadva az árnyék kiugrott Luce karjából. Olyan gyorsan mozgott, hogy Luce-nak esélye sem volt megállítani, nem maradt más, mint fagyos bűz a nyomában.

A távolban megszólalt egy harang. Luce érzékelte, ahogy az összes többi gyerek ebédhez gyülekezik a kantinnál. Kifelé menet Miles átdugta a fejét a korláton, és lebámult Luce-ra, de amint meglátta Steven dühödt arckifejezését és kikerekedett szemét, továbbhaladt.

- Luce! — mondta Steven sokkal udvariasabban, mint Luce várta volna. — Megkeresnél engem sulis után?

Kezét felemelte a korlátról, az alatta lévő fa feketére perzselődött.

Steven kinyitotta az ajtót, még mielőtt Luce kopogott volna. Szürke inge kissé meggyűrődött, fekete kötött nyakkendőjét meglazította a nyaka körül. Már visszanyerte higgadt külsejét, és Luce kezdte felfogni, mekkora nagy erőfeszítést követel ez egy démontól. Szemüvegét beletörölte egy monogramos zsebkendőbe, és félrehúzódott.

- Fáradj be, kérlek!

Az iroda nem volt nagy, de épp elég széles egy hatalmas fekete asztal, és épphogy elég hosszú három magas könyvespolc számára, melyek minegyike több száz, sokat

forogatott könyvvél volt teletömve. Kényelmes, még barátságos is, nem olyan, ahogy Luce egy démon irodáját elképzelte. A szoba közepén perzsaszőnyeg, széles ablaka keletre, a vörösfenyőkre nézett. Az alkonyat az erdőnek földön túli, majdnem levendulaárnyalatot kölcsönzött.

Steven leült az asztalnál lévő egyik sötétbarna székre, és intett Luce-nak, hogy foglaljon helyet a másikon. Luce tanulmányozta a bekeretezett műalkotásokat, melyek kirakós játékként a fal minden szabad felületét elfoglalták. Legtöbbjük arckép volt, változó aprólékossággal kidolgozva. Luce felismert néhány Stevenről készült vázlatot és több előnyös ábrázolást Francescáról.

Luce mély lélegzetet vett, nem tudva, hogyan is kezdje. - Elnézést, hogy odahívtam azt a derengőt ma, én...

- Elmondtad bárkinek is, hogy mi történt a vízben Dawnnal?

- Nem. Azt kérte, ne tegyem!

- Nem mondtad Shelbynek? Milesnak?

- Nem mondtam el senkinek!

Ezen egy pillanatra elgondolkozott. - Miért nevezted a derengőket árnyékoknak a múltkor, mikor a hajón beszélgettünk?

- Csak kicsúszott. Mikor kicsi voltam, mindig az árnyékok részei voltak. Leváltak azokról, és hozzám jöttek. Szóval így hívtam őket, mielőtt még tudtam volna, mifélék. — Luce vállat vont. — Valójában ostobaság.

- Nem ostobaság! — Steven felállt, és a legtávolabbi könyvespolchoz sétált. Levett egy piros borítójú, vastag, poros könyvet, és odahozta az asztalhoz. *Platón: A köztársaság*. Steven pont a keresett oldalon nyitotta ki, majd oldalra fordítva Luce elé helyezte.

Egy rajzot mutatott, ami fal felé forduló, egymás mellé béklyózott emberek csoportját ábrázolta egy barlangban. Mellettük tűz lobogott.

A mögöttük álló másik csoport falra vetülő árnyékaira mutogattak. A kép alatti felirat: *A barlang allegóriája.*

- Mi ez? — kérdezte Luce. Platónról való tudása kimerült abban, hogy az Szókratésszel barátkozott.

- Bizonyíték arra, hogy a te elnevezésed a derengőkre valójában elég találó. - Steven az illusztrációra mutatott. - Képzeld el, hogy ezek az emberek egész életükben *csak* ezeket a falon lévő árnyékokat látják. Az árnyékok alapján értelmezik a világot és azt, ami abban történik, anélkül, hogy látnák, mi veti oda ezeket az árnyékokat. Nem értik még azt sem, hogy amit látnak, *azok* árnyékok.

Luce oda nézett, ahova Steven ujja mutatott, a második embercsoportra. — Tehát ők soha nem fordulhatnak meg, soha nem látják azokat az embereket és dolgokat, amelyek árnyékot vetnek?

- Pontosan! És mivel nem látják, hogy valójában mi veti ezeket az árnyékokat, azt feltételezik, hogy amit látnak - ezek a falon lévő árnyékok -, az maga a valóság. Fogalmuk sincs, hogy az árnyékok csupán képzetei és eltorzulásai valami sokkal igazibbnak és valóságosabbnak. — Szünetet tartott. — Érted, miért mondom el ezt neked?

Luce megrázta a fejét. — Azt akarja, hogy ne csináljak több ostobaságot a derengőkkel?

Steven hangosan összecsapta a könyvet, aztán átment a szoba másik felébe. Luce úgy érezte, mintha csalódást okozott volna neki.

- Mert nem hiszem, hogy befejezed az ostobaságaidat a derengőkkel, akkor sem, ha arra kérlek! Viszont azt akarom, hogy megértsd, mivel van dolgod, mikor legközelebb előhívod egyiküket. A derengők múltbéli események *árnyékai*. Segíthetnek, de tartalmazhatnak néhány felzaklató, némely esetben veszélyes torzulást. Sokat kell még tanulnod! A tökéletes, biztonságos megidézési technikát.

Aztán, mikor már megfelelően csiszolódott a tehetséged, és a derengő zajat ki tudod zárni, tisztán kivehető lesz az üzenete...

- Úgy érti, az a susogó zaj? Van mód arra, hogy azon túl meghalljunk valamit?

- Mindegy. Még nincs. - Steven megfordult, és kezét a zsebébe süllyesztette. - Mi volt ma a tervetek Shelbyvel?

Luce elpirult, és kényelmetlenül érezte magát. Ez a beszélgetés egyáltalán nem úgy alakul, ahogy várta. Arra gondolt, elzárás vagy szemétszedés lesz belőle.

- Szerettünk volna többet megtudni a családomról. - Ennyit sikerült végül kiböknie. Szerencsére, Stevennek halvány sejtelve sincs arról, hogy Luce korábban látta Camet. — Vagyis a családjaimról, azt hiszem, így kéne fogalmaznom.

- Ennyi az egész?

- Bajban vagyok?

- Mást nem csináltál?

- Mi mást csináltam volna?

Átszaladt az agyán, hogy Steven talán azt hiszi, Daniellel akart kapcsolatba lépni, üzenetet próbált neki küldeni vagy valami ilyesmi. Mintha tudná, azt hogyan kell csinálni!

- Hívj ide most egyet! - mondta Steven az ablakot kitarva. Már a nap is lement, és Luce-t a gyomra figyelmeztette, hogy a diákok többsége most ülhet le a vacsorájához.

- N... nem tudom, sikerül-e.

Steven melegebben nézett rá, mint korábban, és majdhogynem izgatottan. — Mikor megidézzük egy derengőt, az kicsit olyan, mintha kívánnánk valamit. Semmi anyagiast, hanem azt, hogy jobban megértsük a világot, a szerepünket benne, és azt, hogy mivé kell váljunk.

Luce azonnal Danielre gondolt, arra, hogy milyen kapcsolatot szeretne vele. *Nem* érezte, hogy túl sok szerepe van abban, mi lesz kettőjükből, de szeretne volna, ha van. Ez lenne az oka, amiért képes volt a derengőket megidézni még azelőtt, hogy pontosan tudta volna, hogyan kell?

Izgatottan elhelyezkedett a székén. Behunyta a szemét. Elképzelt egy, a kinti fatörzsek által vetett, elnyúlt sötét folt-ról leváló árnyékot, elképzelte, ahogy onnan eltávolodik, egyre növekedve betölti a nyitott ablakkeretek közötti helyet. Aztán még közelebb sodródik hozzá.

Először a fekete olajbogyóra emlékeztető hűvös penész-szagot érezte meg, aztán kinyitotta a szemét az arcán érzett hideg fuvallatra. A szoba hőmérséklete pár fokot zuhant. Steven összedörzsölte a kezét a hirtelen nyirkossá és huzatosná vált irodában.

- Igen, itt is van! — mormolta.

A derengő az irodájának légterében áramlott, vékonyan és átlátszóan, nem volt nagyobb egy selyemsálnál. Egyenesen Luce felé suhant, majd a semmiből elmosódott indákat font az asztalon álló, fűjt üvegből készült papírnehezék köré. Luce levegő után kapkodott. Steven mosolyogva lépett a derengő felé, függőleges állásba terelte, míg üres, fekete képernyővé nem alakult.

Aztán Luce kezébe került, és Luce húzni kezdte. Óvatos mozdulattal próbálta megnyújtani, mintha egy süteményről venné le a szélét anélkül, hogy eltörné, ahogy azt az anyjától vagy százszor látta. A feketeség tompa szürkébe fordult, és nemsokára a leghalványabb lekete-fehér kép vált rajta láthatóvá.

Sötét hálószoba, egyszemélyes ágy. Luce — egyértelműen egy korábbi Luce - az oldalán fekszik, és kibámul a nyitott ablakon. Olyan tizenhat év körül lehet. Az ágy mögötti ajtó kinyílik, és a folyosói lámpa által megvilágított arc jelenik meg benne. Az anyja.

Az az anya, akit Shelbyvel majdnem meglátogatott! De fiatalabb, sokkal fiatalabb, talán csak ötvenéves, orra hegyén szemüveg csücsül. Mosolyog, mintha örülne, hogy a lányát alva találja, aztán behúzza az ajtót.

Egy pillanattal később néhány ujjvég kapaszkodik az ablakpárkányba. Luce szeme tágra nyílt, mikor a korábbi Luce felült az ágyban. Az ablakon túl az ujjak megfeszültek, két kéz vált láthatóvá, aztán két erős kar, mely kékesen sugárzott a holdfényben. Eztán pedig Daniel ragyogó arca, miközben bemászik az ablakon át.

Luce szíve iszonyú hevesen vert. Bele akart zuhanni a derengőbe, mint tegnap is, Shelbyvel. De ekkor Steven csettintett az ujjával, és az egész történet megszakadt, olyan gyorsan, ahogy a vászonroló ugrik fel az ablakkeret tetejére. Széttöredezett és összeomlott.

Steven leült az asztala mögé, és Luce-t fürkészte, hogy lássa, a bepillantás mit tett vele. Luce-t nagyon személyesen érintették a derengőben látottak, nem volt benne biztos, hogy akarja, Steven is tisztában legyen azzal, hogy mindez mennyire megrendíti. Végül is Steven gyakorlatilag a másik oldalon áll. Az utóbbi pár napban egyre több és több démonit ismert fel benne. Nemcsak a robbanékony természetét, ami úgy tört fel belőle néha, hogy szinte füstölt, de a sötéten is káprázatos aranyszárnyát. Steven elbűvölő és elragadó volt, csakúgy, mint Cam... és, emlékeztette magát, Camhez hasonlatosan, démon.

- Miért segít nekem ebben?

- Mert nem akarom, hogy bajod essék! - suttogta Steven alig hallhatóan.

- Ez valóban megtörtént?

Steven elnézett. - Ez valaminek a képzelete. És ki tudja, mennyire van eltorzulva. Egy múltbéli eseménynek az árnyéka csupán, nem a valóság. Persze, mindig van abban valami, amit a derengő mutat, de az sohasem a szintisza

igazság. Emiatt olyan problémásak a derengők, és ezért olyan veszélyesek azokra, akik nem készültek fel rájuk. - Az órájára pillantott. Alattuk ajtónyitódás majd csukódás hallatszott a lépcsőfordulónál. Steven megrezzent, amikor magas sarkú cipők gyors kopogását hallotta a lépcsőn felfelé.

Francesca.

Luce megpróbálta értelmezni Steven arckifejezését. A férfi odaadta neki *A köztársaságot*, amit Luce a hátizsákjába csúsztatott. És mielőtt még Francesca gyönyörű arca megjelent volna az ajtóban, Steven értésére adta Luce-nak: - Ha legközelebb te és Shelby úgy döntötök, hogy nem fejezitek be valamelyik feladatot, kérni fogom, hogy írjatok egy ötoldalas tudományos elemzést, hivatkozásokkal! Ezúttal megúszod figyelmeztetéssel.

- Értettem! - s éppen elkapta Francesca pillantását az ajtónyílásban.

Francesca rámosolygott, de hogy ez vajon „na, eredj” jellegű elbocsátó mosoly vagy „ne gondold, hogy engem megteveszthetsz” típusú volt, azt nehéz lett volna megmondani. Luce kicsit remegve felállt, hátizsákját a vállára kapta, aztán az ajtó felé indult. Még visszaszólt Stevennek: — Köszönöm!

Mire Luce visszaért a szobájába, Shelby begyújtott a kandallóba. Az elektromos fazekat bedugta a Buddha formájú éjjeli lámpa mellé, a szobában paradicsomillat terjengett.

- Elfogyott a sajtos makaróni, de főztem neked levest! - Shelby kimert egy tálnyi tűzforró levest, a tetejére friss fekete borsot darált, és odavitte Luce-nak, aki lerogyott az ágyára. - Borzalmas volt?

Luce nézte, ahogy a gőz felszáll a tálból, és próbálta kitalálni, mit is mondjon. Bizarrr volt, igen. Zavarba ejtő. Meg kicsit ijesztő. És a távlatokat nézve... felszabadító.

De borzalmas, az nem.

- Rendben volt. — Steven, úgy látszik, megbízik benne, legalábbis engedi Luce-nak, hogy folytassa a derengők megidézését. Luce látta, hogy a többi diák bízik a tanárban, még csodálják is. Senki nem aggódik az indítékai vagy az elkötelezettségei miatt. Csak Luce-szal olyan titokzatosan és érthetetlenül viselkedett.

Volt már rá példa, hogy Luce nem a megfelelő embereket avatta a bizalmába. *A legjobb esetben is óvatlanság. A legrosszabb esetben öngyilkosság* Ezt Miss Sophia mondta a bizalomról azon az éjszakán, mikor megkísérelte Luce-t megölni.

Daniel arra biztatta Luce-t, hogy bízson az ösztöneiben. De neki pontosan a saját érzései tűntek a leginkább megbízhatatlannak. Eltűnődött azon, Daniel tudott-e már a Shoreline-ról, mikor ezt mondta neki, vajon ez a tanácsa arra szolgált-e, hogy felkészítse erre a hosszú elszakadásra, ráadásul éppen akkor, amikor az életével kapcsolatban mindenben egyre jobban elbizonytalanodik. A családjában. A múltjában. A jövőjében.

Felnézett a táljából Shelbyre. - Köszönöm a levest!

- Ne engedd, hogy Steven keresztezze a terveidet! - fortyant fel Shelby. - Tovább kell dolgoznunk a derengőkön! Annyira unom már ezeket az angyalokat meg démonokat és a hatalmi játszmákat! Hogy mindent jobban tudnak nálad, mert „mi tisztára angyalból vagyunk, te meg csak törvényen kívüli gyereke egy olyan angyalnak, aki túlságosan élvezte az életet!”.

Luce nevetett, de közben azt gondolta, hogy Steven kiselőadása Platónról, meg hogy odaadta neki *A köz-társaságot*, pont az ellentéte a hatalmi játszmának.

Ezt persze nem mondhatta el Shelbynek, aki Luce ágyán megint rákezdett szokásos „beszédem a Shoreline ellen” című szónoklatára.

- Úgy értem, az világos, hogy nektek megvan ez a *valami* Daniellel - folytatta Shelby -, de most komolyan, tett valaha egy angyal bármi jót értem?

Luce mentegetőzve vállat vont.

- Megmondom én neked: soha! Semmit, azon kívül, hogy teherbe ejtette anyámat, aztán mielőtt megszülettem, szépen faképnél hagyott bennünket! Igazi angyali tempó! - horkantott Shelby. - És mdod, mi a legjobb? Anyám egész életemben azt hajtogatta, hogy hálásnak kell lennem! De könyörgöm, miért? Ezért a felhígult képességért és a hatalmas homlokért, amit apámtól örököltem? Köszönöm, nem! - Rosszkedvűen belerúgott a felső ágyba. - Mindent megadnék azért, hogy normális legyek!

- Tényleg? — Luce az egész hetet úgy töltötte, hogy silányabbnak érezte magát nefilim társainál. Tudta, hogy a szomszéd kertje mindig zöldebb, de Shelbynek ezt most nem hitte el. Milyen előnye származna Shelbynek abból, ha nem lennének nefilimképességei?

- Várj - mondta Luce -, a szájalmas exfiúd. Ö...

Shelby félrenézett. — Együtt meditáltunk, és gőzöm sincs, hogyan, de a mantra közben véletlenül levitálni kezdtem. Nem volt nagy ügy, csak kábé öt centire emelkedtem el a talajtól. De Phil nem hagyta annyiban! Szekálni kezdett, hogy mi mást tudok még. Meg olyan furcsákat kérdezett!

- Mint például?

- Nem is tudom - felelte Shelby. - Legfőképpen rólad egy-két dolgot. Tudni akarta például, vajon te tanítottál-e meg levitálni. És hogy te tudsz-e.

- Miért pont én?
- Valószínű ez is a perverz fantáziálása része volt... a szobatársamról. Mindegy, látnod kellett volna aznap az arcát! Mintha valami cirkuszi csodabogár lennék! Nem volt más választás, szakítanom kellett vele.

- Ez rémes! — szorította meg Luce Shelby kezét. — De azért ez inkább az ő problémája, nem a tiéd. Tudom, hogy a többi gyerek a Shoreline-ban furán néz a nefilimre, de én sok iskolába jártam már, és kezdem azt gondolni, hogy a legtöbb gyereknek egyszerűen ez a természetes ábrázata. Amúgy meg senki sem „normális”. Biztos Philben is van valami furcsa.

- Ja, tulajdonképp a szeme elég különös. Kék, de halvány, majdnem teljesen elmosódott. Kontaktlencsét kell hordania, hogy ne bámulják meg az emberek. - Shelby félrehajtotta a fejét. - Plusz, tudod, van egy harmadik mellbimbója is. — Kitört belőle a nevetés, az arca teljesen kipirosodott, Luce-ra is átragadt, és már majdnem potyogtak a könnyeik, mikor az ablakpárkány felől jövő óvatos kopogás mindkettejükbe belefojtotta a hangot.

- *Nagyon* remélem, ez nem ő! - Shelby azonnal kijózanodott, ahogy felugrott az ágyról, és kitárta az ablakot, sietségében ledöntve egy cserepes jukkát.

- Hozzád jöttek! - mondta majdnem érzéketlenül.

Luce egy szempillantás alatt az ablaknál termett, mert addigra *megérezte* a jelenlétét. Tenyerét a párkányra szorítva kihajolt a csípős esti levegőbe.

Arca és ajka Danielével találkozott.

Egy pillanatra azt hitte, Daniel elnéz mellette, be a szobába, Shelbyre, de őt kezdte csókolni, fejét gyengéden két kezébe véve magához húzta, amitől Luce-nak elakadt a lélegzete. Egy hétre elegendő melegség árasztotta el a testét,

és a ki nem mondott bocsánatkérés a kemény szavakért, amit múltkor éjjel, a tengerparton mondtak egymásnak.

- Szia — suttogta a fiú.

- Szia!

Daniel farmert és fehér pólót viselt. Luce látta a forgót a hajában, félelmetes, gyöngyfehérségű szárnyai szelíden verdestek mellette, a fekete éjszakát tapogatva, Luce-t csábítva. Úgy tűnt, szinte egyszerre csapkodnak Luce szívdobogásával. Luce meg akarta érinteni őket, beléjük bújni, mint akkor éjjel lenn a parton. Lenyűgöző volt Daniel lebegését látni, Luce harmadik emeleti ablaka előtt.

Kézen fogta Luce-t, és áthúzta az ablakpárkányon, ki a levegőre, a karjaiba. Aztán leültette az ablak alatti széles, lapos párkányra, melyet Luce még soha nem vett észre.

A legboldogabb perceiben Luce mindig késztetést érzett a sírásra. - Nem szabadna itt lenned! De úgy örülök, hogy mégis itt vagy!

- Bizonyítsd be! — mondta Daniel, ahogy Luce hátát a mellkasához húzta, s feje éppen Luce vállán pihent. Egyik karját Luce dereka köré fonta. Szárnyaiból melegség sugárzott. Ha Luce hátranézett, nem látott mást, csak fehérséget. Fehér volt a világ, puha, holdfényben tündöklő anyag. Ekkor Daniel szárnyai gyorsabban kezdtek verdesni...

Kicsit felkavarodott a gyomra, érezte, hogy felemelik, nem *is, fellövik*, egyenesen az égbe. A párkány alattuk egyre kisebbnek látszott, csillagok felettük egyre fényesebben ragyogtak, a szél áthatított a testén, haját összekócolta az arca előtt.

Csak repültek felfelé, egyre magasabbra az éjszakában, míg az iskola már csak fekete pacának látszott lenn alattuk.

Míg az óceán eziüstitkaróvá olvadt a földön. Míg bele nem fúródtak a pehelypuhaságú felhőrétegbe.

Luce nem fázott, nem is félt. Megszabadult mindentől, aminek súlya volt lenni a földön. Megszabadult a veszélytől, és minden valaha érzett fájdalmától. Megszabadult a gravitációtól. Szerelmes! Daniel ajka egy sor csókkal borította a nyakát. Karjait szorosan Luce dereka köré fonta, és szembe fordította magával a lányt. Luce lába Danielén nyugodott, úgy, mint mikor a tábortűz napján együtt táncoltak az óceán felett. Már nem fújt a szél, a levegő körülöttük csendes és mozdulatlan lett. Az egyetlen zaj Daniel égbolton köröző szárnyainak csapkodása és önnön szívük dobogása volt.

- Az ilyen pillanatokért - szólalt meg Daniel - minden kint érdemes elszenvedni.

Ezután megcsókolta úgy, ahogy soha ezelőtt. Hosszan, kitartóan, mintha örökké magánál akarná tartani Luce ajkait. Kezével végigkövette Luce alakját, először gyengéden, aztán egyre erősebben, örömet lelve annak domborulataiban. Luce teljesen beleveszett, ahogy Daniel végigfuttatta ujjait combjának hátulján, a csípőjén, a vállán, minden egyes porcikáját birtokba vette.

Luce érezte a Daniel pólója alatt feszülő izmait, feszes karját és nyakát, derekánál a kis bemélyedést. Megcsókolta a fiú állát, ajkát. Ide, a felhők közé, ahol Daniel tekintete fényesebben ragyog, mint az általa valaha látott legszikrázóbb csillagok, ide tartozott Luce.

- Nem maradhatunk itt örökké? — kérdezte. — Soha nem tudnék betelni ezzel! Veled.

- Remélem is - mosolyodott el Daniel, de aztán hamar, túlságosan is hamar, szárnyai szétterültek. Luce tudta, mi következik. A lassú leereszkedés.

Utoljára még megcsókolta Danielt, felkészült a repülésre, lazított karja szorításán a fiú nyaka körül, de aztán megcsúszott a keze.

És zuhant.

Úgy tűnt, mintha lassítva történne. Luce hátradőlt, karjai vadul kalimpáltak, majd a zuhanástól jött a hideg légáram, és a lélegzete elkadt. Az utolsó elmosódott képe Daniel tekintete volt és az arcára kiült rémület.

Majd minden felgyorsult, Luce megállíthatatlanul zuhant lefelé, nem kapott levegőt. A világot forgó fekete úrként érzékelte, hányingere volt, megijedt, szemét csípte a szél, látása elhomályosult, mintha alagútban lenne. El fogja veszíteni az eszméletét.

Itt a vég.

Soha nem tudja meg, ki is ő igazán, soha, vajon megérte-e az egész. Nem fogja tudni, megérdemelte-e Daniel szerelmét, és a fiú az övét. Mindennek vége, ennyi volt.

A szél tombolt a fülében. Becsukott szemmel várta, hogy bekövetkezzen a vég.

És ekkor Daniel elkapta.

Karok fonódtak köré, erős, ismerős karok, és Luce zuhanása szelíden lelassult, ahogy a karok átölelték. Daniel. Luce csukott szemmel is felismerte őket.

Annyira megkönnyebbült, hogy zokogásban tört ki. Daniel elkapta, megmentette. Ebben a pillanatban úgy érezte, ennél jobban soha nem szerette őt, nem számított, hány emberöltőt éltek már le.

- Jól vagy? - suttogta Daniel szelíden, ajkával a lehető legközelebb hozzá.

- Igen. — Luce érezte a szárnycsapásait. — Megfogtál!

- Mindig megfoglak majd, ha zuhanni kezdesz!

Lassan visszatértek a maguk mögött hagyott világba. A Shorelinehoz és a sziklákat nyaldosó óceánhoz. Mikor a kollégium épületéhez közeledtek, Daniel szorosabban fogta, majd óvatosan leereszkedett vele a párkányra, pihekönnyen földet érve.

Luce megvetette lábát a párkányon, és Danielre nézett. Szereti. Ebben az egy dologban biztos volt.

- Tessék! — mondta a fiú komolyan. Mosolya megkeményedett, és a szemében lévő fény tompulni látszott. — Remélem, ez kielégíti a mehetnékedet, legalábbis egy kis időre!

- Hogy érted azt, hogy mehetnék?

- Úgy, hogy folyton elhagyod a campust! — Hangjában sokkal kevesebb melegség volt, mint pár perccel azelőtt. — Abba kell hagynod! Mikor nem vagyok itt, hogy vigyázzak rád?

- Ugyan már, az csak egy hülye kis tanulmányi kirándulás volt! Együtt a többiekkel. Francesca, Steven... — Elakadt, arra gondolva, ahogyan Steven reagált a Dawnnal történetekre. Az utazását Shelbyvel nem is merte felhozni. Vagy hogy összefutott Cammel a terasznál.

- Nagyon megnehezítetted a dolgot számomra - mondta Daniel.

- Azért nekem sem annyira könnyű itt!

- Mondtam neked, hogy vannak szabályok! Mondtam, hogy ne hagyd el ezt a campust! Nem hallgattál rám! Hányszor szegültél ellen nekem?

- *Ellenszegültem* neked? - Luce nevetett, de szédelgett, és hányingere volt. — Mi vagy te, a barátom vagy a gazdám?

- Tudod te, mi történik, mikor elkóborolsz innen? Milyen veszélynek teszed ki magad, csak mert unatkozol?

- Oké, játsszunk tiszta lapokkal! - felelte Luce. - Cam már tudta, hogy itt vagyok.

- Hát persze, hogy tudta! - ismételte Daniel feldühödve. - Hányszor kell még elmondanom, hogy jelen pillanatban nem Cam a veszély forrása? Nem fog próbálkozni, hogy átállítson a maga oldalára!

- Miért nem?

- Mert annál okosabb. És neked is bölcsebbnek kéne lenned, nem folyton eltünezni! Olyan veszélyek leselkednek rád, amilyeneket el sem tudsz képzelni!

Luce szóra nyitotta volna a száját, de nem tudta, mit feleljen. Ha kimondja, hogy ma beszélt Cammel, aki többeket is megölt Miss Sophia kíséretéből, az csak Daniel igazát bizonyítja. Luce haragra lobbant iránta, a rejtélyes szabályai miatt, hogy gyerekként kezeli őt. Bármit odaadna, hogy vele lehessen, de Daniel tekintete megkeményedett, áthatolhatatlan szürke függöny ereszkedett közéjük, az egekben együtt töltött idő távoli álomnak tűnt csupán.

- Te nem érted, milyen poklokra megyek keresztül, hogy biztonságban tartsalak?

- Hogy érteném, mikor nem mondasz el nekem semmit?

Daniel gyönyörű vonásai ijesztő grimasszá torzultak. - Ez az ő bűne? — bökött hüvelykujjával Luce hálósobája felé. — Miféle sötét ötletekkel tömi a fejed?

- Kösz, de tudok én a magam fejével gondolkodni! - szűkülte össze Luce szeme. — Honnan ismered Shelbyt?

Daniel tudomást sem vett a kérdésről. Luce nem akart hinni a füének, a fiú úgy beszél vele, mintha rosszkedű kis házi kedvenc lenne. Az a melegség, ami percekkel ezelőtt átjárta, mikor Daniel ránézett, ölelte és csókolta, kevés lesz, ha ezt a hidegséget érzi minden beszélgetésük alkalmával.

- Talán Shelbynek van igaza — szólalt meg Luce. Oly régóta nem látta Danielt, de az a Daniel, akit látni akart, aki jobban szerette őt bárminél, aki évezredek óta keresztül

követte, mert képtelen nélküle élni, az fenn volt a felhők között, nem itt lenni parancsolgat neki. Taán ennyi együtt töltött élet után sem ismeri eléggé Danielt. — Lehel, hogy angyalnak és embernek nem kellene...

Képtelen volt kimondani.

- Luce! - Daniel ujjai összezárultak Luce csuklóján, de Luce lerázta őket. Daniel szeme elkerekedett, tekintete elkomorult, arca elfehéredett a hidegtől. Luce szíve azt sugallta, hogy ragadja meg és ne engedje el, érezze testük összefonódását, de mélyen legbelül tudta, hogy ez nem az a fajta nézeteltérés, amit egy csók feledtet.

Arrébb húzódott, a párkány szűkebb vége felé, kinyitotta az ablakot, és meglepődve látta, hogy a szoba elsötétedett. Bemászott. Mikor visszafordult Danielhez, észrevette, hogy a fiú szárnyai reszketnek. Mintha mindjárt sírva fakadna. Luce vissza szeretett volna menni hozzá, hogy megölelje, megnyugtassa és megszeretgesse.

De nem volt rá képes.

Bezárta a spalettákat, és csak állt a sötét szoba közepén, egyedül.

KILENCEDIK FEJEZET

TÍZ NAP

KEDD REGGEL, MIRE LUCE FELÉBREDT, Shelby már elment. Beágyazott, a patchwork takarót szépen összehajtogat-ta. Piros puffos mellénye és bevásárlószatyra hiányzott az ajtó melletti fogasról.

Luce még pizsamában betett egy bögre vizet a mikróba teának, aztán leült, hogy megnézzze az e-mailjeit.

Címzett: lucindap44@gmail.com

Feladó: callieallieoxenfree@gmail.com

Dátum: hétfő, november 15-, 13:34

Tárgy: Próbálom nem magamra venni

Kedves Luce!

Megkaptam az üzeneted, és, hogy a lényegnél kezdjem, te is hiányzol nekem. A bolond Callie és a vad ötletei. Tudom, hogy elfoglalt vagy. Tudom, hogy erős ellenőrzés alatt, ahonnan nehéz meglógni. Viszont nem tudok jöttányit sem az életedről.

Kivel szoktál ebédelni? Melyik a kedvenc órád? Mi a franc történt azzal a fiúval? Látod, még a nevét sem tudom! Utálom ezt!

Örülök, hogy lett mobilod, de ne üzenesd, hogy fel fogsz hívni. Csak hívjál! Marha régen hallottam a hangodat! Nem vagyok rád mérges! Egyelőre.

Puszi, ölelés: C

Luce lecsukta az e-mailt. Callie-t szinte lehetetlen volt felbosszantani, tulajdonképpen még sosem sikerült. A tény, hogy Callie még csak nem is gyanítja, hogy Luce hazudik, további bizonyítéka annak, milyen távol kerültek egymástól. A szégyen súlyosan nehezedett Luce vállára.

A következő e-mailre ugrott:

Címzett: lucindap44@gmail.com

Feladó: thegaprices@aol.com

Dátum: hétfő, november 15., 9:49

Tárgy: Nos, szívem, mi is szeretünk

Luce, Kislányom!

E-mailjeid mindig nagy örömet szereznek nekünk. Mi van az úszócsapattal? Meg szoktad szárítani a hajad most, hogy kint már hűvösödik? Tudom, hogy bosszantalak ezzel, de úgy hiányzol!

Szerinted a Sword & Crossból hazaengednének téged jövő héten hálaadásra? Apa felhívhatná a dékánt. Még nem vettük készpénznek, de apád már elment, és minden-esetre vett abból a vega pulykából. Én meg süteményekkel tömtem tele a második fagyasztót.

Még mindig szereted azt az édesburgonyásat? Szeretünk, és állandóan rád gondolunk!

Anya

Luce megrökönyödve tartotta kezét az egéren. Kedd reggel volt. Másfél hét múlva hálaadás. Először fordult elő, hogy kedvenc ünnepe eszébe sem jutott. De amilyen gyorsan rátört, Luce olyan gyorsan próbálta elhessegetni. Az lehetetlen, hogy Mr. Cole hazaengedje hálaadásra.

Már majdnem rákattintott a VÁLASZ gombra, mikor a képernyő alján villogó narancssárga ablak vonta magára a figyelmét. Miles volt fenn a hálózaton, és csevegni próbált vele.

Miles (8:08): 'reggelt, Miss Luce!

Miles (8:09): FARKASÉHES vagyok! Te is olyan éhesen ébredsz, mint én?

Miles: (8:15): Ne menjünk reggelizni? Odafelé beugróm hozzátok, jó? 5 perc múlva?

Luce az órájára nézett. 8:21. Dübörgő kopogtatás az ajtón. Luce még mindig pizsamában volt. Meg sem fésülködött. Résnyire nyitotta az ajtót.

Reggeli napfény áradt be a folyosó faburkolatára. Ez eszébe juttatta, ahogy jön le a mindig napfényáztatta falépcsőkön reggelizni a szülei házában, és hogy mennyivel derűsebbnek látszik a világ egy fénnel elárasztott folyosóról.

Miles ma nem viselte Dodgers-sapkáját, így ez azon ritka alkalmak egyike volt, mikor Luce tisztán láthatta a szemét. Teljesen mélykék, annyira, mint nyári napon reggel kilenckor az égbolt. Haja nedvesen csöpögött fehér pólója

vállára. Luce nyelt egyet, mert nem tudta elkerülni, hogy el ne képzelje zuhanyzás közben. Miles rávigyorgott, megmutatva a gödröcskéjét és hihetetlenül fehér mosolyát. Ma annyira kaliforniainak tűnt. Luce meglepődve állapította meg, milyen jól áll neki.

- Hé! - Luce amennyire csak bírt, az ajtó mögé bújt a pizsamájában. - Csak most láttam az üzeneted. Benne vagyok a reggeliben, de még nem öltöztem fel.

- Tudok várni. — Miles a falnak támaszkodott a folyosón. Hallhatóan korgott a gyomra. Megkísérelte karját a hasán keresztbe fonni, hogy eltompítsa a hangot.

- Sietek! - nevetett fel Luce, az ajtót becsukva. Ahogy a szekrénye előtt álldogált, megpróbált nem gondolni a hálaadásra, a szüleire, Callie-ra, meg hogy miért veszíti el a kapcsolatot egyszerre annyi, számára fontos emberrel.

Kirángatott egy hosszú szürke pulcsit a szekrényéből, és egy fekete farmerral magára kapta. Fogat mosott, nagy ezüstkarikát tett a fülébe, kis kézkrém, majd felkapta a táskáját, és végignézett magán a tükörben.

Nem olyan lánynak tűnt, aki afféle civakodó, tekintélyelvű kapcsolatban van, vagy aki nem mehet haza hálaadásra a családjához. Ebben a percben egyszerűen úgy nézett ki, mint egy lány, aki izgatottan nyit ajtót, hogy ott találja azt a srácot, akitől normálisnak boldognak és majd minden téren csodálatosnak érezheti magát.

A srácot, aki *úgy* nem a barátja.

Sóhajtva nyitotta ki az ajtót Milesnak. A fiú arca felderült.

Mikor kiértek a szabadba, Luce rádöbrent, hogy megváltozott az idő. A napsütötte reggeli levegő éppolyan csípős volt, mint tegnap éjjel Daniellel a tetőpárkányon. És ott bizony jegesnek érezte.

Miles felé nyújtotta hatalmas khaki zubbonyát, de Luce nemet intett. — Csak egy kávéra van szükségem, az majd felmelegít!

Ugyanannál az asztalnál táboroztak le, mint egy héttel ezelőtt. Két pincértanuló azonnal rohant hozzájuk. Úgy tűnt, mindketten Miles barátai, könnyed, viccelődő stílusban beszéltek vele. Luce határozottan nem kapott ilyen színvonalú kiszolgálást, mikor Shelbyvel ült itt. Míg a srácok kérdésekkel bombázták Milest - hogy játszott Miles fantasy focicsapata múlt éjjel, látta-e azt a YouTube videót arról a srácról, aki bolondot csinált a barátnőjéből, mi a terve ma, sulis után -, Luce körülnézett a teraszon szobatársát keresve, de nem találta.

Miles ugyan válaszolt a fiúk kérdéseire, de nem látszott rajta, hogy érdekelné a beszélgetés. Luce-ra mutatott. - Ez itt Luce! Szeretne egy nagy bögrével a legforróbb kávétokból és...

- Tojásrántottát — tette hozzá Luce, összehajtva a kis étlapot, melyet a Shoreline kávéházban mindennap kinyomtatnak.

- Nekem ugyanazt, srácok, kösz! - adta vissza Miles a két menülapot, és teljes figyelmét Luce-nak szentelte. - Úgy tűnik, mostanában nem sokszor találkozunk az órákon kívül. Hogy vagy?

Miles kérdése meglepte Luce-t. Talán, mert ma reggel úgy érezte, lelkét mardosó bűntudat gyötri. Tetszett neki, hogy nem volt semmi „Hol bujkáltál?”, vagy „Kerülsz engem?” odabiggyesztve a végére. Csak az egyszerű kérdés: „Hogy vagy?”.

Luce derűsen nézett rá, aztán valahogy elvesztette az uralmát a mosolya felett, megrándult, és azt felelte: — Minden rendben.

- Aha.

Volt egy szörnyű veszekedésünk Daniellel. Hazudtam a szüleimnek. Elvesztem a legjobb barátnőmet. Szerette volna mindezt Milesra zúdítani, de tudta, hogy nem szabad. Nem lehet. Ezzel más szintre emelné a barátságukat, és nem volt

biztos benne, hogy az jó ötlet. Még soha nem volt igazán közeli fiúbarátja, olyan, akivel megoszthatott volna mindent, és úgy számíthatott rá, mint a lánybarátaira. Nem bonyolítaná ez meg a dolgokat?

- Miles — mondta végül —, hálaadáskor az emberek mit csinálnak erre felé?

- Nem tudom. Azt hiszem, még sosem maradtam itt. Nálunk otthon visszataszítóan nagyszabású. Legalább száz emberrel. Úgy tíz fogással. És szmokingban!

- Te viccelsz!

Megrázta a fejét. — Bárcsak vicc lenne! De komolyan. Személyzetet kell bérelnünk a parkolóba! - Majd kis szünet után: — Miért kérdezed? Várj csak, nincs hova menned?

- Hát...

- Akkor hozzánk jössz! - Felnevetett Luce megdöbbsen arckifejezését látva. - Kérlek! A bátyám most nem jön haza az egyetemről, pedig ő lenne az egyedüli megmentőm. Körbeviszlek Santa Barbarán! Kihagyhatjuk a pulykát, ehetünk helyette a Super Ricában a világ legjobb tacosából. — Felhúzta a szemöldökét. — Jelentősen kevesebb szenvedéssel járna, ha ott lennél velem. Akár be is jöhet!

Míg Luce Miles ajánlatán töprengett, hátán egy kéz simítását érezte. Ismerte ezt az érzést, megnyugtató, szinte gyógyító hatású... Francesca érintése.

- Beszéltem tegnap éjjel Daniellel.

Luce próbált nem reagálni, mikor Francesca közelebb hajolt. Hozzá ment Daniel, miután Luce kizárta? A gondolat féltékenységet tett, nem igazán értette, miért.

- Aggódik érted. - Francesca kivárt, úgy látszott, Luce arcát fürkészi. — Mondtam, hogy a környezetváltozást figyelembe véve, teljesen jól érzed magad. Megígértem neki, hogy elérhető leszek számodra, bármire is legyen szükséged.

Kérlek, értsd meg, hozzám kéne jönnöd, ha kérdéseid vannak. - Tekintetében valami kemény, indulatos árnyalatú szigorúság jelent meg. *Steven helyett hozzám gyere*, úszott kimondatlanul a levegőben.

Eztán Francesca ugyanolyan gyorsan eltűnt, ahogyan megjelent, fehér gyapjúkabátjának selyembélése súrlódott fekete harisnyáján.

- Szóval... a hálaadás - szólalt meg újra Miles a kezét dörzsölgetve.

- Oké, oké! - nyelte le Luce a maradék kávéját. - Gondolkodom rajta!

Shelby nem jelent meg a neofilmházban az aznap reggeli órán. Az előadás az angyali ősök megidézéséről szólt, hogy az kicsit olyan, mint mennyei hangüzenetet küldeni. Ebédidőre Luce kezdett ideges lenni, de aztán amikor matekórára indult, végre kiszúrta az ismerős piros pufi mellényt, és úgyszólván sprintben vágta az utat felé.

- Hé! — rángatta meg szobatársa vastag szőke farkocát. — Merre jártál?

Shelby lassan fordult felé. Arckifejezése visszarepítette Luce-t az első napjához a Shoreline-ban. Shelby orrlyukai kitágultak, szemöldökét összehúzta.

- Jól vagy? — kérdezte Luce.

- Jól! - Shelby elfordult, és a hozzá legközelebbi öltözőszekrény zárját kezdte babrálni, próbálgatta a kombinációkat, amíg az egyszer csak kipattant. Benne egy amerikaifutball-sisak és majd egy ládányi üres Gatorade-üveg. Az valami sportital. Az ajtó belsejére ragasztva pedig a Laker Lányok poszttere.

- Ez a te szekrényed egyáltalán? - kérdezte Luce. Egyetlen olyan nefilimgyereket sem ismert, aki öltözőszekrényt használt, de Shelby ezt alaposan átkutatta, piszkos frottírzoknikat dobálva a háta mögé.

Aztán Shelby becsapta a szekrényajtót, és arrébb lépett a következő szekrényhez, s annak a kombinációjával is próbálkozni kezdett.

- Most ítélsz felettem?

- Nem. — Luce megrázta a fejét. - Shel, mi folyik itt? Ma reggel eltűntél, lógtál óráról...

- De most itt vagyok, nem? - Shelby felsóhajtott. - Frankie és Steven sokkal lazábban fogja fel, ha az ember lánya szabadnapot vesz ki, mint ezek az emberszabásúak.

- Minek neked szabadnap? Tegnap éjjel még jól voltál, egész addig...

Még meg nem jelent Daniel.

Mikor Daniel megjelent az ablakban, Shelby teljesen elsápadt, elcsendesedett, egyenesen ágyba bújtt, és...

Miközben Shelby úgy bámult Luce-ra, mintha nem lenne ki a négy kereke, Luce lassan érzékelní kezdte a teremben zajló eseményeket. Ahol véget ért a rozsdaszínű öltözőszekrények sora, lányok sokasága gyűlt össze a szürke szőnyeggel borított falak előtt. Dawn, Jasmine és Lilith. Elit sulis, kardigános lányok, mint Amy Branshaw Luce délutáni órájáról. Punkos, piercinges lányok, akik Arriane-ra emlékeztették, csak velük nem volt olyan élvezet beszélni. Néhányukat Luce még soha nem látta. Lányok, akik könyveket szorítottak a mellkasukhoz, rágógumit pukkantgattak, és a szemük ide-oda járt a szőnyeg, a fagerendás mennyezet és a többi lány között. Mindenhova néztek, csak Luce-ra és Shelbyre nem. Az azonban világos volt, hogy mindannyian hallgatóznak.

A gyomrában elhatalmasodó rossz érzés elárulta, miért. Ez volt az eddigi legnagyobb összeütközés nefilim és nem nefilim között, aminek Luce a Shoreline-ban tanúja volt. És erre a teremben minden egyes lány előbb jött rá, mint ő:

Shelby és Luce mindjárt egymásnak esik egy srác miatt!

- Ó! - nyelt egyet Luce. - Te és Daniel!

- Ja. Mi... Sok évvel ezelőtt. - Shelby nem akart rá nézni.

- Értem! — Luce a légzésére koncentrált. Meg fog birközni ezzel. A lányok falakról visszaverődő sugdolózása kényesen érintette, összerázkódott.

Shelby gúnyolódott: - Sajnálom, ha ez a képzet annyira undorít léged.

- Nem arról van szó! — Noha Luce valóban undort érzett. Undort magával kapcsolatban. - Én mindig... azt hittem, én voltam az egyetlen...

Shelby csípőre tette a kezét. - Azt gondoltad, hogy minden alkalommal, mikor tizenhét évre eltűnsz, Daniel ölbe tett kézzel várakozik? Az ég szerelmére, Luce, Danielnek van ám Előtted korszaka is! Vagy Köztetek, ha az jobban tetszik. - Szünetet tartott, ésután Luce-ra hunyorított. — Tényleg ennyire csak magaddal vagy elfoglalva?

Luce szóhoz sem tudott jutni.

Shelby mordult egyet, és arccal a terem túlsó része felé fordult. — Ennék az ösztrogén erőternek azonnal fel kell oszlania! — harsogta, ujjával megfenyegetve őket. — Mozgás! Mindnyájan! Most!

Amíg a lányok elsiettek, Luce fejét a hideg fémszekrényhez szorította. Legszívesebben belebújt volna, hogy ne is lássák.

Shelby Luce mellett háttal a falnak támaszkodott. - Tudod - mondta ellágyuló hangon —, Daniel csapnivaló barát. És hazug. Hazudik neked.

Luce kiegyenesedett, és odafordult Shelbyhez, érezve, hogy arca elvörösödik. Lehet, hogy most dühös Danielre, de akkor sem beszélhet senki trágárságokat a barátjáról.

- Vau! - húzódtott el Shelby. - Nyugi, te! Istenem! - Lecsúszott a fal mellett, és a földre ült. — Nézd, nem kellett volna felhoznom. Egyetlen hülye este volt jóval ezelőtt, a srác láthatóan boldogtalan volt *nélküled*. Akkor még nem ismertelek, azt gondoltam, az az egész mese kettőtökről... elképesztően banális. Na, most már tudod, ez magyarázza azt a hatalmas ellenszenvet is, amit a neved iránt tápláltam.

Megpaskolta maga mellett a padlót, mire Luce is lecsúszott mellé Shelby nevetéssel próbálkozott. - Esküszöm, Luce, soha nem hittem, hogy egyszer találkozunk! És legfőképpen nem számítottam rá, hogy ilyen... cool leszel!

- Szerinted cool vagyok? - kérdezte Luce, csendben mosolyogva maga elé. - Abban igazad van, hogy önmagammal vagyok elfoglalva.

- Fűjj, pont, ahogy elképzelted! Te is azok közé az emberek közé tartozol, akikkel képtelenség haragot tartani, mi? - Shelby felsó hajtott. - Rendben! Bocsásd meg, hogy ráhajtottam a barátodra, és hogy gyűlöltelek, mielőtt megismertelek volna! Nem fordul elő többet!

Na, ez érdekesen alakult. Aminek szét kellene választania két barátot, a végén még közelebb hozza őket egymáshoz! Nem, ez nem Shelby bűne. Azt a cseppnyi haragot, amit Luce ezzel kapcsolatban érzett, Daniellel kell megbeszélnie. *Egy hülye éjszaka*, mondta Shelby, Mi történhetett valójában?

Napnyugtakor Luce a kőlépcsőkön sétált lefelé a tengerpartra. Hűvös volt kinn, és a vízhez közeledve egyre hidegebb. A nap utolsó fénysugarai visszaverődtek a vékony felhőrétegről, és az eget narancs-rózsaszínre és pasztellkékre festették. A mozdulatlan tenger úgy terült el előtte, mint a Mennyszigetbe vezető út.

Míg oda nem ért a széles, kör alakú homokkupachoz, ami Roland máglyájától még mindig fekete volt, nem tudta, mit keres itt lenn. Aztán azon kapta magát, hogy már be is mászott a magas lávakő mögé, ahová Daniel félrevonta. Ahol táncoltak, majd azzal töltötték azt a pár értékes percet, hogy olyan semmiségről veszekedtek, mint Luce hajának a színe.

Callie-nak a Doverben volt egyszer egy fiúja, akivel egy kenyérpirító miatt vesztek össze és szakítottak. Egyikük nagyméretű New York bagelt tömött bele, a másik meg kiborult. Luce már nem emlékezett a részletekre, csak arra, amit gondolt, *Ki szakít egy konyhai kisgép miatt?*

Callie aztán elmondta neki, hogy igazából ez nem a kenyérpirítóról szólt. A kenyérpirító volt a kórtünet, az jelképezett mindent, ami nem működött közöttük.

Luce gyűlölte, hogy ő és Daniel állandóan vitatkoznak. A múltkori a tengerparton, a haja befestése miatt, Callie történetére emlékeztette. Mintha valami nagyobb, csúnyább veszekedés előszele lenne.

Ahogy nekifeszült a szélnek, Luce rájött, azért van itt, hogy rájöjjön, mi romlott el közöttük azon az éjjelen. Jeleket keresett bután a vízben, áruló nyomot a durva vulkanikus kőbe vésve. Mindenfelé kutatott, csak saját magában nem, mert önmagában múltjának megfejthetetlen talányát látta. Lehet, hogy a válasz ott van valahol a derengőkben, de azok mostanáig elkeserítően elérhetetlenek maradtak számára.

Nem akarta Danielre kenni. Ő volt a naiv, hogy azt feltételezti, kapcsolatuk lehetett kizárólagos az idők végtelenségében. De Daniel sem állította másképp, amivel gyakorlatilag előidézte, hogy ő belesétáljon ebbe a megrázkódtatásba. Kínos. Még egy pipa a listájába, ahol azok a dolgok gyűlnek, amikről Luce úgy gondolta, joga lenne tudni, ám Daniel nem tartja érdemesnek rá, hogy beavassa.

Érzett valamit, mintha eső permetezné az arcát és a kezét. De nem hideg, inkább meleg és könnyű, porszerű, nem pedig nedves. Arcát az égnek fordítva szinte elvakította a vibráló ibolyaszín fény. Mivel nem akarta eltakarni az arcát, még akkor is nézte, mikor olyan fényes lett, hogy szinte fáj. A részecskék lassan elúsztak a víz felé, a nyílt tengerig, és olyan alakzattá álltak össze, melynek körvonalát bárhol felismerte volna.

Daniel minden eddiginél káprázatosabbnak tűnt. Meztelen lábfeje a parthoz közeledve centiméterekkel a víz felett lebegett. Széles, fehér szárnyai, melyeket mintha ibolyaszín fény szegélyezne, majdnem észrevehetetlenül lüktettek a viharos szélben. Ez nem igazság! Amint meglátja a fiút, áhítatot, rajongást és kis félelmet érez. Alig tud másra gondolni. Minden bosszúsága és a civakodásuk felett érzett csalódottsága elpárolog. Nem létezik más, csak a kétségbevon hatatlan vonzódása iránta.

- Mindig megjelensz! — suttogta Luce.

Daniel hangját a víz közelebb hozta. — Mondtam, hogy beszélni akarok veled.

Luce érezte, hogy a szája összehúzódik. - Shelbyről?

- A veszélyről, aminek folyton kiteszed magad! — Daniel olyan őszintén mondta. Luce arra számított, hogy Shelby említése kicsihol belőle valamilyen reakciót. De Daniel csak félrehajtotta a fejét. Elérte a part nedves részét, ahol a habzó víz már visszafelé hömpölyög, és tovább lebegett

a homok felett, közvetlenül Luce előtt. — Mi van Shelbyvel?

- Tényleg úgy akarsz tenni, mintha nem tudnád?

- Várjunk csak! - Daniel mélyen behajlított térdrel leereszkedett a földre, először meztelen talpa ért a homokra. Mikor kiegyenesedett, szárnyait hátrahúzta az arcából, ami kis fuvallatot kavart. Luce először érzékelte, milyen nehezek is lehetnek.

Két másodpercig sem tartott Danielnek, hogy elérjen hozzá, de évszázadoknak tűnt, mire karját Luce nyaka köré fonta és magához húzta.

- Ne rontsuk el már megint az elején! - mondta.

Luce behunyta szemét, és hagyta, hogy Daniel felkapja. Ajkuk egymásra talált, Luce hátra, az ég felé hajtotta a fejét, és hagyta, hogy Daniel testének közelsége hasson rá. Nem volt már sötétség, nem volt többé hideg, csak a mindent elsöprő érzés, átjárta Daniel ibolyaszín melegsége. Még az óceán zaját is elnyomta a lágy zsongás, a Daniel testében rejlődő életerő.

Luce szorosan ölelte Daniel nyakát, majd erőteljes hátizmaival simogatta, végigtapogatta szárnyainak puha, tömött körvonalát. Erősek, fehérek és csillámlóak, mindig sokkal nagyobbak, mint amire emlékezett. Vitorlaként ágaztak szét az oldalából, minden egyes centiméterük tökéletesen bársonyos. Feszültek az ujjai alatt, akárha egy szorosan kifeszített vásznat simogatna. Csak ez selymesebb és elragadóan puha, bársonyos. Úgy tűnt, válaszolnak az érintésére, előrenyúltak, hogy hozzájuk dörgölőzzön, közelebb húzta és eltemetkezett bennük, egyre mélyebbre fészkelődött. Úgy érezte, ebből soha nem elég. Daniel meg rázkódott.

- Ezt lehet? — suttogta Luce, mert néha nyugtalanította, ha felforrósodott körülöttük a levegő. — Fájdalmat okozok?

Ma éjjel mohóság sütött Daniel tekintetéből. - Csodálatos érzés! Semmihez sem fogható!

Daniel ujjai leszánkáztak Luce derekán, és bebújtak a pulóverébe. Luce mindig elgyengült Daniel finom cirógatásától. Ma éjjel érintése erőszakosabb volt. Szinte durva. Luce nem tudta, mi ütött belé, de jólesett neki.

A fiú ajka végigrajzolta a lányét, majd feljebb haladva követte az orra vonalát, gyengéden megpihent Luce szemhéján. Mikor visszahúzódott, Luce felnyitotta a szemét, és csak bámult rá.

- Annyira gyönyörű vagy! - suttogta a fiú.

Ez az, amit a legtöbb lány szeret hallani, csak hogy amint Daniel kimondta, Luce úgy érezte, kiszakítják a testéből, és mással helyettesítik.

Shelbyvel.

De nemcsak Shelbyvel, hisz mi az esélye annak, hogy rajta kívül nem volt más? Fogadták más szemek, orrok és arcok is Daniel csókjait? Más testek is összebújtak vele a tengerparton? Összegabalyodtak vele más ajkak, dobogtak érte más szívek? Másokkal is váltott elsuttogott bókokat?

- Mi a baj? — kérdezte a fiú.

Luce rosszul érezte magát. A csókjaikkal bepárásíthatnak ablakokat, de amint másra használják a szájukat, például beszédre, rögtön bonyolultabbá válik az életük.

Luce elfordította az arcát. — Hazudtál nekem!

Daniel, Luce várakozásával ellentétben, nem gúnyolódott, nem is dühödött fel. Leült a homokba. Kezét a térdére támasztva bámult a tajtékozó hullámokra. — Pontosan *mivel* kapcsolatban?

Luce már aközben, hogy a szavak elhagyták a száját, megbánta, amibe belekezdett. — Választhatnám a *te* módszeredet, és én se mondanék el neked soha semmit.

- Nem tudom elmondani neked, amit tudni akarsz, ha nem mondd el, mi bosszant!

Luce Shelbyre gondolt, de mikor elképzelte a féltékenységi jelenetet, és hogy emiatt Daniel gyerekként kezelné, nevetségesnek érezte magát. Ehelyett azt mondta: - Úgy érzem, olyanok vagyunk, mint két idegen. Mintha nem ismernének jobban, mint bárki más.

- Ó! - A hangja lágy volt, de az arc kifejezése olyan őrzítően szenvedélymentes, hogy Luce legszívesebben megrázta volna. Semmi sem hozta ki a sodrából.

- Daniel, te engem túszként tartasz itt fogva! Nem tudok semmit. Nem ismerek senkit. Magányos vagyok. Minden alkalommal, ha találkozunk, újabb falakat húzol közénk, és soha nem engedsz be! Soha nem is engednél! Elvonszoltál ilyen messzire...

Arra gondolt, *Kaliforniáig*, de ennél többről volt szó. A múltjáról és arról, hogy mennyire korlátozottak az ismeretei róla, mint egy földre dobott filmtekercs, amiből csak néhány kockát lát.

Daniel sokkal, de sokkal messzebbre hurcolta, mint Kalifornia. Századok során vonszolta magával hasonló veszekedéseken át. Gyötrelmes halálokon keresztül, melyek fájdalmat okoztak a Luce-hoz közel állóknak, mint azoknak a kedves idős embereknek is, akiket a múlt héten meglátogatott. Daniel tönkretette annak a párnak az életét. Megölte a lányukat. És mindezt azért, mert nagymenő angyalként hajszolni kezdte, akit meglátott és megtetszett neki!

Nem, nem csak Kaliforniába hurcolta el. Belehúzza ebbe az elátkozott örökkévalóságba. Ami pedig az ő terhe, és egymagának kellene hordoznia. - Én bűnhődök, én és a szeretteim, a te kiátkozásodért! Az idők végezetéig. Miattad.

Daniel megrezzent, mintha megütötték volna. — Haza akarsz menni... — mondta tétován.

Luce a homokot rugdalta. - Vissza akarok menni! Azt akarom, csináld vissza, bármit is tettél, ami engem ide juttatott! Nem akarok mást, csak normális életet és halált, normális emberekkel szakítani közönséges dolgok, akár egy kenyérpirító miatt, nem pedig a világegyetem kifürkészhetetlen titkaiért, amiket ráadásul rám sem bízol!

- Várj csak! - Daniel arca teljesen elfehéredett. Válla megmerevedett, keze remegett. Még a szárnyai is, melyek percekkel ezelőtt hatalmasnak tűntek, most törékenynek látszottak. Luce hozzájuk akartnyúlni, hátha az érintésük valahogy bizonyítaná, hogy a fiú szemében látott fájdalom valódi. De aztán elvetette az ötletet.

- Szakítasz velem? - kérdezte Daniel erőtlen, gyenge hangon.

- Együtt vagyunk mi egyáltalán, Daniel?

A fiú felállt, és a kezei közé fogta Luce arcát. Mielőtt Luce elhúzódhatott volna, érezte, hogy az orcáin szűnni kezd a forróság. Behunyt szemmel próbált Daniel érintésének és vonzerejének ellenszegülni, de az erős volt, erősebb minden-nél.

Lecsillapította a dühét, személyiségét foszlányokra tépte. Ki is ő nélküle? Miért győzi le Daniel vonzereje az összes többi, ami elszakíthatná tőle? A józan eszt, az érzékenységet, az önfenntartási ösztönét: egyik sem veszi fel vele a versenyt. Ez biztos Daniel büntetésének része. Luce örökre hozzákapcsolódott, akár marionett a bábjátékoshoz. Tudta, hogy nem kellene létezésének minden idegszálával Danielt akarnia, de nem tehetett ellene. Ha Danielre nézett, érintését érezte, az egész világ háttérbe szorult.

Csak azt kívánta, bár ne lenne mindig ilyen nehéz Danielt szeretni.

- Mi ez az egész azzal a kenyérpirítóval? - suttogta Daniel Luce fülébe.

- Úgy látszik, nem tudom, mit akarok.

- Én igen! - Átható tekintettel fürkészte Luce-t. - Én *téged* akarlak!

- Tudom, de...
- Ezt soha, semmi nem fogja megváltoztatni. Bármit is hallasz, Bármi is történik.
- Nekem több kell annál, hogy akarjanak! Szükségem van rá, hogy együtt legyünk, igazán együtt!
- Nemsokára! Ígérem! Mindez itt csak ideiglenes.
- Ezt már mondtad! - Luce látta, hogy fejük felett felkelt a hold. A ragyogó narancsszínű fogyó hold, nyugodtan tündökölve. - Miről akartál velem beszélni?

Daniel Luce szőke haját a füle mögé tette, s elidőzve vizsgálta egy tincset. - Az iskoláról - mondta bizonytalanul, amiből Luce arra következtetett, talán mégsem mond igazat. — Megkértem Francescát, hogy vigyázzon rád, de a saját szememmel akartam látni. Tanulsz valami érdekeset? Az legalább rendben van?

Luce hirtelen késztetést érzett, hogy eldicsekedjen a derengőkön folytatott munkájával, meg a Stevennel való beszélgetésével és a szüleire vetett futó pillantással. Ám Daniel arca sokkal lelkesebbnek és nyitottabbnak tűnt, mint az est eddigi részében. Úgy látszott, próbálja kerülni az újabb veszekedést, ezért Luce úgy határozott, ő is így tesz.

Becsukta a szemét. Azt mondta neki, amit hallani akart. Az iskola remek. Ő is remekül van. Daniel ajka újra az övére tapadt, röviden, forrón, míg egész teste bizseregni nem kezdett tőle.

- Mennem kell - mondta végül a fiú, és felállt. - Nem is szabadna itt lennem, de nem tudom távol tartani magam tőled. Minden ébren töltött pillanatban érted aggódok. Szeretlek, Luce! Annyira, hogy az már fáj.

Luce behunyta a szemét, mert Daniel verdesni kezdett a szárnyával, s nyomában felkavarodott a szemcsés homok.

TIZEDIK FEJEZET

KILENC NAP

CSENGÉS-BONGÁS ÉS SUHINTÁSOK VISSZHANGJA szakította félbe a madarak énekét. Fém csapódott a fémhez hosszú, éneklő zajjal, majd csattanás, ahogy az egyik ezüstpenge visszapattant az ellenfél markolatáról.

Francesca és Steven harcolt egymással.

Vagyis, nem egészen, inkább vívtak. Bemutatót tartottak a diákjaiknak, mielőtt azok is elkezdik saját mérkőzéseiket.

- A kardforgatás tudományát ismerni, legyen az könnyű vívótőr, amit ma használunk, vagy valami sokkal veszélyesebb, mint a kard, felbecsülhetetlen képesség — mondta Steven, tűre hegyével rövid, ostorcsapásszerű mozdulatokkal szelve ketté a levegőt. — A Menny és a Pokol seregei ritkán bocsátkoznak harcba, de mikor megteszik — anélkül, hogy odanézett volna, pengéjével oldalról Francesca felé vágott, aki, szintén odanézés nélkül emelte fel fegyverét, s hárította a csapást —, a modern hadviselés eszközeit békén hagyják. Tőrök, íjak és íjpuskák, óriási lángoló pallosok a mi állandó fegyvereink.

A párbaj, ami következett, csak bemutató volt, vívólecke csupán, Francesca és Steven védőmaszkot sem viselt.

Szerdán késő délelőtt volt, Luce a terasz széles padján ült Jasmine át Miles között. Az egész osztály, két tanárukat is beleértve, átöltözött -, hétköznapi ruhájuk helyett a vívók által viselt fehér formaruhát öltöttek. A fél osztály fekete rostélyos vívómaszkot tartott a kezében.

Luce épp azután ért oda a felszerelést tartalmazó szekrényhez, mikor az utolsó maszkot is elvitték, de ez egyáltalán nem zavarta. Remélte, hogy így elkerülheti azt a kínos helyzetet, hogy az egész osztály előtt kiderül: nem tud vívni. Abból, ahogy a többiek kitöréseket végeztek fa terasz szélén, nyilvánvaló volt, hogy korábban is részt vettek ilyen gyakorlaton.

- A lényeg az, hogy a lehető legkisebb támadófelületet hagyjuk az ellenfelünknek - magyarázta Francesca az őt körülálló diákoknak. - Tehát testsúlyotokat az egyik lábatokra helyezve, a kard felőli lábatokkal indultok előre, aztán előre-hátra hintáztok... a támadó távolságra, majd vissza.

Ő és Steven hirtelen döfések és hárítások rohamába kezdett, sűrű fegyvercsattogtatással, szakszerűen védtek ki egymás csapásait. Mikor Francesca pengéje messze a bal oldalra siklott, Steven előretört, de Francesca hátraugrott, és kardjával nagy ívben felfelé csapott, Steven csuklójára. - *Touché!*- mondta nevetve.

Steven az osztályhoz fordult. - A *touché* a „találat” francia megfelelője. Vívásban a pontokat a találatok alapján számoljuk.

- Attól tartok, ha igaziból küzdöttünk volna - mondta Francesca, Steven kézfeje itt heverne véresen a teraszon. Ne haragudj, drágám!

- Nincs ezzel baj - szólt Steven. - Nincs. Ezzel. Baj. - Oldalról lódult Francescának, szinte felemelkedett a talajtól. Az ezt követő dühödt harcban Luce már nem tudta Steven kardját követni, ami újra meg újra keresztben cikázott,

majdnem megvágva Francescát, aki időben oldalra vetette magát, hogy aztán mögötte bukkanjon fel.

Steven fel volt rá készülve, félreütötte a pengéjét, majd fegyvere hegyét leengedve Francesca lábfejeére csapott.

- Attól tartok, drágám, ezt nem jól kezdted!

- Meglátjuk! - emelte fel a kezét Francesca, hogy a haját lesimítsa mialatt gyilkos indulattal bámultak egymásra.

Luce a heves játszma minden egyes meneténél rémülten megfeszült. Hozzászólt, hogy idegeskedjen, de ma az osztály többi része is meglepően nyugtalan volt, feszült és izgatott. Francescát és Stevent nézve egyikük sem tudott nyugton maradni.

Luce a mai napig csodálkozott, hogy miért nem játszik egyik nefilim sem a Shoreline bármelyik válogatott csapatában. Jasmine felhúzta az orrát, mikor Luce arról kérdezte, érdeklí-e őt meg Dawni az úszócsapat-válogatás a tornateremben. Tulajdonképpen, míg ma reggel véletlenül meg nem hallotta Lilithet az öltözőben, ahogy ásítva arról panaszkodik, hogy a víváson kívül minden sport „tökéletesen unalmas”, Luce úgy látta, hogy a nefilim diákok egyszerűen nem szeretik a sportot. De nem erről volt szó. Csupán körültekintően választják ki, mit játszanak.

Luce összerázkódott, elképzelte, amint a karcsú, de rosszindulatú Lilith, aki az összes francia megfelelőjét tudta azoknak a vívással kapcsolatos szakszavaknak, melyeket Luce angolul sem ismer, támadásra lendül. Ha az osztály többi része csak tizedannyira ügyes, mint Francesca és Steven, Luce-ból egy rakás összedarabolt testrész marad az óra végére!

Tanárai láthatóan szakavatottak, ahogy a kitöréseket ruganyosan előre-hátra véghezviszik. A napfény visszaverődött kardjukról és fehér, bélelt mellvédőjükéről. Francesca tömött, szőke fürtjei bámulatos ívben zuhogtak alá

a vállára, ahogy Steven körül forgolódott. Lábuk olyan eleganciával rajzolt mintákat a padlóra, hogy mérközésük szinte táncnak tetszett.

Arckifejezésük mogorva volt, és látszott rajtuk a szigorú eltökéltség: győzni akarnak. Az első pár találat után méltó ellenfelekké váltak. Valószínűleg kezdtek fáradni, hisz már több mint tíz perce nem vittek be találatot. Vívásuk annyira felgyorsult, hogy pengéjük íve szinte teljesen eltűnt, nem látszott más, csak finom remegés a levegőben, és nem hallatszott, csak az enyhe zsongásban egymásnak csapódó törjeik állandó csattogása.

Szikrák kezdtek pattogni minden alkalommal, ha kardjuk összeért. A szerelem vagy a gyűlölet szikrái? Volt pillanat, mikor úgy látszott, mindkettő.

Ez elvette Luce kedvét. Merthogy szerelem és gyűlölet elvileg a spektrum két oldalán kellett hogy álljon. Ez a felosztás olyan világos volt, mint... nos, mint amilyennek az angyalok és démonok különbözősége tűnt a számára valaha. De többé nem. Tanárait félelemmel vegyes bámulattal és aggódással figyelte, s a Daniellel folytatott tegnap esti vitájának emlékfoslányai szűrődtek be az agyába. Saját szerelmes és gyűlölködő érzései, vagy ha nem is a gyűlölet, de a felgyülemelő düh kavargott benne.

Osztálytársai üdvrivalgásban törtek ki. Luce úgy érezte, csak egyet pislogott, mégis elmulasztotta. Francesca kardjának hegye beledöfődött Steven mellkasába. A szívéhez közel. Francesca annyira erőlködött, hogy a pengéje nagy ívben meghajlott. Egy percre mindketten mozdulatlaná dermedtek, csak néztek egymás szemébe. Luce nem tudta megmondani, vajon ez is része volt-e a bemutatónak.

- Pont a szívem közepébe! — mondta Steven.
- Nem mintha az neked lenne! - suttogetta Francesca.

Úgy tűnt, a két tanár pillanatnyilag nincs tudatában annak, hogs a terasz tele van diákokkal.

- Újabb győzelem Francescának! — mondta Jasmine. Fejét Luce felé fordította, és lehalkította a hangját. — Győztesek hosszú sora van a felmenői közt. Stevennek? Nem annyira. - Úgy tűnt, megjegyzésnek éle van, de Jasmine könnyedén felugrott a padról, arcára tette a vívómaszkot, és szorosabbra húzta a copfját. Indulásra kész.

Amíg a többi diák sürgölődni kezdett körülötte, Luce elképzelt egy hasonló jelenetet közte és Daniel közt: átveszi a vezetést, Danielnek szegezi a kardját, ahogy Francesca tette Stevennel. Őszintén szólva, elképzelnie is lehetetlen volt. Ez bosszantotta Luce-t. Nem azért, mert uralkodni akart Daniel felett, hanem mert az sem akart lenni, akin uralkodnak. Előző éjjel túlságosan is Daniel könyörületére volt bízva. Eszébe jutott az a csók, amitől nyugtalan lett, felhevült és megsemmisült, de nem a szó jó értelmében.

Szerette Danielt. De...

Erre a mondatra anélkül az odabiggyesztett csúnya kis kötőszó nélkül kéne tudni gondolnia. De nem tud. Luce nem arra vágyik, ami most van köztük. És ha a játékszabályok örökre ezek maradnak, nem tudja, akar-e egyáltalán játszani. Mennyire illett ő Danielhez? És ő mennyire illett Luce-hoz? Ha Daniel más lányokhoz is vonzódott, akkor biztosan ő is eltűnődött már ezen. Nem tudna valaki ma ennél kiegyenlítettebb játékkeret biztosítani számukra?

Mikor Daniel megcsókolja, Luce minden porcikájában érzi, hogy ez a fiú a múltja. Ölelésébe burkolózva borzalmasan szeretné, ha a jelene is ő maradna. Ám amint ajkuk elválik egymástól, már nem lehet *igazán* biztos abban, hogy ő lesz a jövője. Szabadon akarta eldönteni, merre induljon. És még azt sem tudja, mi más van rajta kívül e világon.

- Miles! - szólt Steven. Visszavédlett a tanár szerepébe, kardját fekete bőrtokjába dugta, és a terasz északnyugati oldala felé biccentett. - Te Rolanddal ott fogsz megmérkőzni!

A Luce balján ülő Miles közelebb hajolt hozzá, és ezt suttogta: — Te már jó régóta ismered Rolandot, mi az Achilles-sarka? *Nem* vagyok hajlandó kikapni az új gyerektől!

- Háát, nem tudom igazán... - Luce emlékezete teljesen kihagyott. Rolandra nézve, aki már fel is vette a maszkját, rádöbbsent, milyen keveset is tud róla valójában. A fekete-piaci árak listáján kívül. Meg a harmonikajátékán. És azon, mennyire megneveltette Danielt azon az első napon a Sword & Crossban. Azt még mindig nem tudta, hogy akkor miről beszéltek, vagy hogy amúgy mit is csinál igazából Roland itt a Shoreline-ban. Ami Mr. Sparksot illeti, Luce határozottan sötétben tapogatózott.

Miles megpaskolta a térdét. - Luce, vicceltem! Olyan nincs, hogy az a fickó *ne* küldjön engem padlóra! — Nevetve állt fel. — Kívánj szerencsét!

Francesca átmént a terasz másik, a ház bejáratához közeli végébe, és egy palackból vizet kortyolgatott. — Kristy és Millicent, ebbe a sarokba álljatok! - mondta két copfos, fekete egyentornacipőben lévő neofilimlánynak. - Shelby és Dawn, gyertek, ott mérkőzzetek! - intett a közvetlenül Luce előtt lévő sarok felé. - A többiek majd nézik.

Luce megkönnyebbült, hogy nem őt szólították ki. Minél többet látott Francesca és Steven tanítási módszereiből, annál kevésbé értette. Megfélemlítő bemutató valódi útbaigazítás helyett. Nem figyelés és tanulás, hanem rögtön a figyelés után a látottak tökéletes végrehajtása. Az első hat diák elfoglalta helyét a teraszon, Luce óriási nyomást érzett, hogy azonnal el kellene sajátítania a vívás egész művészetét.

- *En garde!*- ordította Shelby hátralépve és leguggolva, kardjának hegyével csak centiméterekre Dawntól, akinek a fegyvere még mindig a tokjában csücsült.

Dawn ujjai rövid, fekete hajában cikáztak, apránként tűzgélte hátra egy nagy maréknyi lepkecsattal. — Shelby, nem mondhatod nekem, hogy *en garde*, míg fel nem készültem a küzdelemre! - Vékony hangja még magasabb lett, mikor ideges volt. - Mi vagy te farkasember? — förmedt rá a fogai között lévő utolsó hajcsatokon keresztül. - Rendben! — mondta, kardját kivonva. — Most már készen állok.

Shelby, aki végig kitartotta a pózt Dawn szépítkezős jelenete alatt, most felegyenesedett, és megvizsgálta repedezett körömágyát. — Várj csak, lenne még időm egy manikűrre? - kérdezte, ezzel pontosan annyi időre kiütve Dawnt, hogy ideje legyen újra felvenni a támadó pozíciót, és körbelendíteni a kardját.

- Milyen faragatlan! — kiáltotta Dawn, de Luce legnagyobb meg lepetésére, azonnal összekapta kardforgató tudományát, és pengéjét a levegőben ügyesen suhogtatva, oldalba lökte Shelbyt. Dawn vagányán vívott.

Luce mellett Jasmine kétrét görnyedt a nevetéstől. - Pokoli párosítás!

Mosoly öntötte el Luce arcát is, hisz még sohasem találkozott olyan megingathatatlanul pozitív emberrel, mint Dawn. Luce először szélhámosságra gyanakodott, álarcra, mivel délen, ahonnan Luce származott, ez az állandóan vidám hozzáállás gyanút keltett volna. De aztán lenyűgözte, Dawn milyen hamar rendbe jött a hajón töltött nap után. Úgy tűnt, Dawn optimizmusa nem ismer határokat. Mostanra elég nehéz volt vihogás nélkül Dawn környezetében lennie. Különösen, amikor Dawn arra összpontosította kislányos vidámságát, hogy a szert is kiverje egy olyan vele

nyilvánvalóan szöges ellentétben álló lányból, mint Shelby.

Luce és Shelby között még mindig kicsit furán álltak a dolgok.

Luce is tudta, Shelby is tudta, úgy tűnt, még a szobájukban lévő buddha formájú éjjeli lámpa is. Az volt az igazság, hogy Luce eléggé élvezte, hogy látja Shelbyt az életéért küzdeni, miközben Dawn vidáman támad rá újra meg újra.

Shelby magabiztosan, nyugodtan küzdött. Míg Dawn technikája mutatósabb és feltűnőbb volt, végtagsaival látszólag tangózva pörgött a teraszon, addig Shelby óvatos kitöréseket eszközölt, mintha csak meghatározott számú lehetősége lenne rá. A térdét behajlítva tartotta, nem adott fel soha semmit.

De azt mondta, hogy Danielről egy éjszaka után lemondott. Sietve hozzátette ugyan, hogy ez Daniel Luce iránti érzései miatt történt, mert azok megzavartak minden mást, de Luce nem hitt neki. Volt valami gyanús Shelby vallo-másában, valami, ami nem egyezett Daniel reakciójával, mikor Luce szóba hozta ezt a múlt éjjel. Daniel úgy reagált, mintha nem lenne mit elmondania.

Egy nagy huppanás hangja visszarántotta Luce figyelmét a jelenbe.

Miles, a terasz túloldalán, valami folytán a hátán kötött ki. Roland fölötte keringett. Szó szerint. Repült.

A hatalmas szárnyak, melyek Roland vállából kibomlottak, olyan nagyok voltak, mint egy óriáspalást, sasokra emlékeztető, gyönyörű, sötétarany márványozással átszőtt tollakkal. Biztos ugyanolyan vágás lehetett a vívóruháján, amilyen Daniel pólóján. Luce még soha nem látta Roland szárnyait, és akárcsak a többi nefilim, ő sem tudta nem bámulni. Shelby azt mondta, csak néhány nefilimnek van szárnya, és azok közül egy sem jár a Shoreline-ba. A Rolandé láttán, ami a vívógyakorlat alatt a küzdelem hevében elő-

bukkant, ideges izgalom hullámszórt végig a tömegben.

Szárnya olyan tekintélyt parancsoló volt, hogy Luce-nak eltartott egy pillanatig, míg észrevette, hogy Roland kardjának hegye éppen Miles szegycsontja felett lebeg, ezzel teljesen a földhöz szegezve őt. Roland ragyogó fehér vívóruhája és aranyozott szárnyainak körvonala erős kontrasztot képzett a teraszt körülvevő sötét, elvadult fák háttérével. Fekete rostélyos vívómaszkjában Roland még félelmetesebbnek, még veszélyesebbnek látszott, mintha Luce láthatta volna az arcát. Csak remélte, hogy arc-kifejezése könnyed, hiszen Milest tényleg sebezhető helyzetben tartotta. Luce felugrott, hogy odamenjen hozzá, de meglepve tapasztalta, hogy a térde megremeg.

- Atyaég, *Miles!*— kiáltott fel Dawn a terasz túloldalán, elég hosszan megfeledkezve saját küzdelméről ahhoz, hogy Shelby lecsapjon rá, és megérintse Dawn védtelen mellkasát, ezzel megszerezve a győztes pontot.

- Nem a legsportszerűbb módja a győzelemnek - mondta Shelby, kardját a tokjába téve —, de néha belefér.

Luce elsietett mellettük és a többi nem párbajozó nefilim mellett Roland és Miles irányába. Mindketten ziháltak. Addigra Roland leereszkedett a földre, és szárnyai visszahúzódtak a bőre alá. Miles jól volt, Luce nem tudta a remegést abbahagyni.

- Elkaptál! - nevetett Miles idegesen, a kard hegyét eltolva magától. - A titkos fegyvereddel nem számoltam!

- Bocs, haver - mondta Roland őszintén -, nem volt szándékomban a szárnyakat rád szabadítani. Néha előfordul, ha belemelegszem.

- Nos, jó meccs volt! Addig a pontig, legalábbis. - Miles felemelte a jobbját, hogy segítsenek neki feltápáskodni. — Mondják a vívásban azt, hogy „jó meccs”?

- Nem, ezt senki sem mondja. - Roland egyik kezével felrántotta a maszkját, a másiktól vigyorogva dobta el a kardot. Megmarkolta Miles kezét, és egy gyors mozdulattal talpra rántotta. — Jó meccs volt, én is azt mondom!

Luce kifújta a levegőt. Természetesen Roland nem akart igazából ártani Milesnak. Eredeti volt és kiszámíthatatlan, de nem *veszélyes*, még ha Cam oldalára is állt azon az utolsó éjjelen a Sword & Cross temetőjében. Nem volt okuk félni tőle. Miért lett mégis ilyen ideges? Miért nem tudja lelassítani a szíve lüktetését?

Aztán megértette. Miles miatt! Ő volt a Shoreline-ban a legközelebbi barátja. Eszébe jutott, hogy mostanában mindig, mikor Milesszal van, Daniel jut eszébe, az, hogy a dolgok mennyire nyüglődve mennek közöttük. És néha titokban azt kívánja, bárcsak Daniel kicsit jobban hasonlítana Milesra, aki jókedvű és könnyed, figyelmes és kedves. Nem bonyolódott bele olyan dolgokba, mint egykori kiátkozása az idők hajnalán.

Fehér alak rohant el Luce mellett, egyenesen Miles karjaiba.

Dawn! Milesra ugrott, szemét behunyva, az arcán óriási vigyorral: - Te élsz!

- Élek? - Miles lábra állította Dawnt. - Alig értek hozzám egy ujjal is! Még jó, hogy nem jársz a focimeccseimet nézni!

Dawn mögött állva, nézve, ahogy Milest simogatja ott, ahol a kard hozzáért fehér mellényéhez, Luce furcsán elszégyellte magát. Ugye, ez nem azért van, mert inkább ő akarná Milest becézgetni? Ő csak azt szeretné... nem tudta, mit szeretne.

- Kéred ezt? — jelent meg mellette Roland, s átadta a maszkját. — Te következel, nem?

- Én? Dehogy! — rázta meg a fejét Luce. — Mindjárt kicsöngetnek, nem igaz?

Roland megrázta a fejét. — Jó vice! Vedd csak fel, és senki rá nem jön, hogy még életedben nem vívtál!

- Azt kétlem! — babrálta Luce a vékony rácsos maszkot. — Roland, meg kell kérdeznem tőled...

- Nem, nem akartam Milest átszűrni. Miért borult ki mindenki annyira?

- Azt tudom... - Luce megpróbált mosolyogni. - Danielről volna szó.

- Luce, tudod a szabályokat!

- Milyen szabályokat?

- Sok mindent beszerzek, de Danielt nem tudom neked megszerezni. Egyszerűen ki kell várnod.

- Várj csak, Roland! Azt tudom, hogy most nem lehet itt. De milyen szabályok? Miről beszélsz?

Roland Luce mögé mutatott. Francesca feltartott ujjal hívta Luce-t magához. A többi nefilim helyet foglalt a padokon, kivéve azt a pár diákot, akik, úgy látszott, vívni készülnek. Jasmine és egy Sylvia nevű koreai lány, két magas, vékony fiú, akiknek a nevét Luce soha nem jegyezte meg, és Lilith, egyedül, óvatos alapossággal vizsgálgatva kardjának tompa hegyét.

- Luce? - szólt Francesca halkán. A teraszon Lilith előtt lévő helyre mutatott: — Foglald el a helyed!

- Tűzkeresztség! — fütyült Roland, meglapogatva Luce hátát. — Ne mutasd ki a félelmedet!

Csak öt másik diák állt a terasz közepén, de Luce úgy érezte, legalább százan vannak.

Francesca mellkasán lazán összefont karral álldogált. Arca nyugodt volt, de Luce erőltetettnek találta a nyugalmát. Talán az a szándéka, hogy Luce a legbrutálisabb, legkínosabb menetben veszítsen.

Mi másért engedné egymásnak Luce-t és Lilithet, aki legalább harminc centiméterrel Luce fölé tornyosul, és akinek tűzvörös haja úgy mered ki a vívósisak alól, mint az oroszlán sörénye?

- Én ezt még sosem csináltam - mondta Luce akadozva.

- Semmi baj, Luce, nem kell azonnal gyakorlottnak lenned! — mondta neki Francesca. - Most csupán megpróbáljuk felmérni a víváshoz való érzéked. Csak emlékezz arra, amit Stevennel a gyakorlat elején bemutattunk, és akkor jól csinálsz!

Lilith felnevetett, és pengéje hegyével nagy Z-t rajzolt a levegőbe.

- A zéró jele, te béna! — mondta.

- Azt mutatod, hány barátod van? - kérdezte Luce. Eszébe jutott, amit Roland tanácsolt neki, hogy ne mutasson félelmet. Ráhúzta a maszkot az arcára, és elvette vívótőrét Francescától. Azt sem tudta, hogyan tartsa. Ügyetlenkedett a markolattal, tűnődve, vajon a jobb vagy a bal kezében tartsa. Írni jobb kézzel írt, labdázni meg ütni a ballal szokott.

Lilith úgy nézett rá, mintha azt kívánná, bárcsak meghalna, így Luce tudta, nem pazarolhatja az időt arra, hogy a lendítést mindkét kézzel kipróbálja. Lendítésnek hívják ezt a vívásban egyáltalán?

Francesca hangtalanul mögéje került. Úgy állt meg, hogy vállá hozzáért Luce hátához, vékony testével Luce fölé hajolva kezébe fogta Luce bal kezét és a kardot.

- Én is balkezes vagyok — mondta neki.

Luce kinyitotta száját, de nem volt biztos benne, tiltakozzon vagy se.

- Pont, mint te! - Francesca előrehajolt, és sokat sejtetően Lucera a nézett. Ahogy változtatott a fogásán, valami meleg és rettenetesen megnyugtató érzés áradt a lányba Francesca ujjain át. Erő vagy talán bátorság. Luce nem értette, hogyan történt, de hálás volt érte.

- Könnyedén kell megmarkolnod - mondta Francesca, a markolatra irányítva Luce ujjait a kosár alatt. - Ha túl szorosan fogod, kevésbé fürgén tudod a pengét irányítani, ami korlátoz a védekezésben. Ha meg túlságosan könnyedén tartod, könnyen kiverhetik a kezedből.

Vékony, bársonyos ujjai úgy irányították Luce kezét a kard markolatán, hogy azt éppen a kosár alatt fogja meg. Egyik kezét a kardon, másikat Luce vállán nyugtatva, Francesca egy lépést könnyedén oldalra szökkent, megakadályozva, hogy megmozduljon.

- Haladás. - Kitört előre, és a kardot Lilith irányába döfte.

A vörös hajú lány végigfuttatta nyelvét a fogsorán, és úgy bámult Luce-ra, mintha középső gyerek szindrómája lenne.

- Szabadulás. — Francesca hátrahúzta Luce-t, mint egy sakkfigurát. Ellépett, szembefordult Luce-szal ezt suttogva: - A többi már gyerekjáték!

Luce nagyot nyelt. - Milyen játék?

- *En garde!* - Lilith gyakorlatilag kiabált. Hosszú lábait behajlítva, jobb karjában a tört egyenesen Luce irányába szegezte.

Luce hátrált, két galoppszerű lépéssel, aztán, mikor azt érezte, biztonságos távolságban van, kinyújtott kardjával előretört.

Lilith balról ügyesen elhajolt Luce kardja elől, körbepördült, aztán kardját Luce-éhez csattantva alulról támadt. A két penge elcsúszott egymáson, míg el nem érték a felezőpontot, ahol mindketten megtartották. Luce-nak minden erejét be kellett vetnie, hogy saját törének nyomásával megállítsa Lilithét. Karja remegett, de meglepődve tapasztalta, hogy ebben a pozícióban igenis vissza tudja tartani. Lilith végül elszakította magát tőle, és visszavonult. Luce elnézte, ahogy leguggol és párszor megpördül, kezdte kiismerni.

Lilith nyögött, rettenetes erőlködő hangot hallatott. Minden bizonnyal megtévesztésből. Óriási zajt csap és cselez az egyik irányba, aztán magasan ívelve visszarántja törének hegyét, hogy áthatoljon Luce védelmén.

Luce is kipróbálta ugyanezt a mozdulatot. Mikor kardjának hegyét nagy ívben visszahozta, hogy Lilith szíve alá találva megszerezze első pontját, a lány fülsiketítően felordított.

Luce összerezte és visszavonult. Nem hitte, hogy olyan keményen ért volna Lilithhez. - Jól vagy? - kiáltott neki, és fel akarta emelni a maszkját.

- Nem sérült meg - felelt Francesca Lilith helyett. A mosolytól ajkai szétnyíltak. — Azért dühös, mert nyeresre állsz!

Luce-nak nem volt ideje azon tűnődni, miért érzi azt, hogy Francesca hirtelen olyan jól szórakozik, mert Lilith kivont karddal megint egyenesen feléje tartott. Luce felemelte a kardját Lilith fegyverének fogadására, elforgatott csuklóval háromszor csapott össze vele a visszavonulás előtt.

Luce pulzusa lüktetett, jól érezte magát. Érezte, hogy olyan energia áramlik benne, melyet hosszú ideje nem tapasztalt. Ebben tényleg jó volt, majdnem olyan jó, mint Lilith, akin látszott, úgy nevelték, hogy éles tárgyakkal embereket nyársaljon fel. Luce pedig, akinek soha nem volt még kard a kezében, megérezte, hogy van esélye a győzelemre. Már csak egy pont kellett hozzá.

Hallotta a többi diák éljenzését, volt, aki még a nevét is bekiabálta.

Hallotta Milest, és azt gondolta, Shelbyt is hallja, ami igazán felbuzdította. De hangjukba más is beszűrődött. Valami statikus, hangos zaj. Lilith dühödtebben küzdött, mint előtte, aztán hirtelen Luce-nak nem ment tovább az összpontosítás. Visszavonult, pislogott és az égre emelte a tekintetét.

tetét. A napot eltakarták a belógó fák, de volt ott más is. Növekvő árnyékraj terebélyesedett fölé az ágakról, mint tintafoltok nyújtóztak szét pontosan Luce feje fölött.

Ne... ne most, ne nyilvánosan, mikor mindenki látja, és ne akkor, amikor elveszítheti miatta ezt a mérkőzést! Hihetetlennek tűnt, de senki más nem vette észre őket. Akkora lármát csaptak, hogy Luce nem tehetett mást, mint befogta a fülét, hogy ezzel próbálja kizárni a hangjukat. Kezét a füléhez emelte, amitől kardjának vége az ég felé meredt, Lilithet teljesen összezavarva.

- Ne hagyd, hogy megjesszen, Luce! Mérgező! - locsogott Dawn a padról.

- Használd a *prise de fert*! - kiáltotta Shelby. - Lilith borzalmas *pengefogásban*! Helyesbíték: Lilith borzalmas *mindenben*, de különösképp *pengefogásban*!

Annyi hang, úgy tűnt, több, mint ahány ember a teraszon jelen van. Luce arca megrándult, próbálta kizárni a zajokat. Egy hang azonban elkülönült a tömegből, és mintha közvetlenül mögüle a fülébe suttogna. Steven?

- Szűrj meg a zajt, Luce! Találd meg a mondanivalót!

Gyorsan hátrakapta a fejét, de Steven a terasz túloldalán nézelődött a fák felé. Vajon a többi nefilimről beszélt? Az volt a nagy zaj, a csevegésük? Luce az arcukra pillantott, de még csak nem is beszéltek! Akkor kik ezek? Nagyon rövid pillanatra elkapta Steven tekintetét, aki állát az égnek emelte. Mintha az árnyékokra mutatna.

A fák között, a feje fölött. A derengők *beszéltek*.

És Luce *hallotta* őket! Vajon egész idő alatt azok zajongtak?

Latinul, oroszul, japánul. Angolul, délies akcentussal. Töredezve franciául. Suttogások, énekek, rossz útirányok, rímelő verssorok. És egy hosszú, vérfagyasztó segélykiáltás. Luce megrázta a fejét, még mindig harcra készen vissza-

tartotta Lilith kardját. A fentről jövő hangok nem távolodtak. Stevenre nézett, majd Francescára. Nem mutatták jelét, de Luce tudta, hogy ők is hallják. Azt is tudta, hogy tisztában vannak azzal, ő is hallja.

Az értelmet kutatta a lármában.

Egész életében ugyanezt a zajt hallotta, mikor az árnyékok megérkeztek, susogó, zavaró, kótyagos zshivajt. De ezúttal nagyban különbözött a korábbitól...

Csattanás.

Lilith kardja összecsapott Luce-ével. A lány úgy prüszkölt, mint egy dühös bika. Luce hallotta saját lélegzését a maszk belsejében, lihegve próbálta Lilith fegyverét visszatartani. Hirtelen sokkal többet megértett a hangok közül. Sikerült teljesen összpontosítania. Megtalálni az egyensúlyt, azt jelentette, hogy szétválasztja a morajt a lényeges dolgoktól. De hogyan?

Il faut faire le coup double. Après ça, c'est facile a gagner, suttogta az egyik derengő franciául.

Luce csak a kétéves középiskolai francia tudására támaszkodhatott, de ezek a szavak valahogy mélyebben érintették. Nem csak az agya fogta fel a mondanivalójukat. Valahogy érezte az egész teste. Mélyen beleivódott, egészen a csontokig. És emlékezett: volt már ugyanilyen helyzetben, ilyen kardpárbajban, mint ez, állt már döntetlenre, mint most.

A derengő a dupla keresztet javasolta, egy bonyolult vívómozdulatot, melyben nagyon gyorsan két különböző támadás követi egymást.

Kardja lecsúszott ellenfele kardján, ekkor szétváltak. Egy pillanattal megelőzve Lilithet, Luce egy tiszta, ösztönös mozdulattal kitört előre, és kardjának hegyével jobbra majd balra döfött, majd folytatta Lilith mellkasa felé.

A többi nefilim éljenzett, de Luce nem állt meg. Visszavonult, aztán azonnal másodszor támadott, belemártva törének hegyét a Lilith ruhájának hastájékán lévő kipárnázott részbe.

Megvolt a három.

Lilith a földhöz csapta a kardját, letépte a sisakját, ijesztően mogorva képet vágott Luce-ra, aztán gyorsan elindult az öltöző felé. Az osztály többi része talpra ugrott, és Luce nézte, ahogy osztálytársai körülveszik. Dawn és Jasmine két oldalról ölegette, gyengéden szorongatta. Eztán Shelby jött elő, akivel összeütötték a tenyerüket a levegőben, mögötte pedig meglátta Milest, ahogy türelmesen várakozik. Mikor sorra került, Luce-t is meglepte, hogy a fiú felkapja a levegőbe, és hosszan, szorosan megöleli.

Luce viszonzta, felidézve, milyen kínosan érezte magát az előbb, mikor ő ment Mileshez a párbaja után, csak mire odaért, Dawn megelőzte. Most örült, hogy itt van, örült könnyed és őszinte rajongásának.

- Vívóleckéket akarok tőled venni! - mondta nevetve Miles.

Karjaiból Luce felnézett az égre, a hosszú ágakról lenyúló megnagyobbodott árnyékokra. Hangjuk már lágyabban csengett, kevésbe kivehetően, de még mindig világosabban, mint bármikor ezelőtt. Mint egy recsegő zajokkal teli rádió, amit évekig hallgatott, és most végre behangolták. Nem tudta, vajon hálásnak kellene lennie ezért, vagy féljen.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

NYOLC NAP

TARTSD CSAK: - dörgött Callie hangja a vonal végén. -
Hadd csípjem meg magam, hogy biztos nem...

- Nem álmodsz! - mondta bele Luce a kölcsönkért mobiltelefonba. A vétel nem volt egyenletes az erdő szélén, de Callie csípős stílusa így is jól kivehető és érzékelhető volt. - Tényleg én vagyok! Bocs, szörnyű barát vagyok!

Csütörtök vacsora után volt, Luce egy vaskos vörösfenyő törzsének támaszkodott a kollégium mögött. Balra tőle lankás domb, aztán a sziklák, mögöttük pedig az óceán. Az égen még némi borostyánszín fény tükröződött a víz felett. Új barátai már mind a házban vannak, édességet eszegetnek, és démontörténeteket mesélnek a kandalló körül. Ez volt Dawn és Jasmine összejövedele, a Nefilim Éjszakák része, melynek szervezésében elvileg Luce-nak is segítenie kellett volna, de összesen annyit tett, hogy pár csomag mályvacukrot és fekete csokit kért nekik a kantinból.

Aztán kimenekült az erdő árnyas szélére, hogy elkerüljön mindenkit a Shoreline-ban, és újra felvegye a kapcsolatot más fontos „dologgal”:

A szüleivel. Callie-val. És a derengőkkel.

Ma estig várt azzal, hogy hazaszóljon. A csütörtökönkénti Price-est azt jelentette, hogy anyja madzsongot játszik a szomszédoknál, apja pedig elmegy a helyi filmszínházba, hogy megnézze az Atlantai Opera élő közvetítését. Az megy neki, hogy hallja a hangjukat egy több mint tízéves üzenetrögzítőn, arra is képes, hogy harminc másodperces hangüzenetet hagyjon arról, milyen komolyan kérelmezte Mr. Cole-nál, hogy engedje haza a campusról hálaadásra, és hogy nagyon szereti őket.

Callie-tól viszont nem fog ilyen könnyen megszabadulni.

- Azt hittem, csak szerdánként tudsz telefonálni - mondta épp a barátnője. Luce el is feledkezett a Sword & Cross szigorú telefonálási rendszabályáról. — Az elején nem szerveztem programot a szerdákra, mert vártam a hívásodat — folytatta Callie de egy idő után feladtam. Egyébként, hogy jutottál mobilhoz?

- Ennyi? - kérdezte Luce. — Hogy jutottam mobilhoz? Nem is vagy rám dühös?

Callie hosszan felsóhajtott. - Tudod, gondolkodtam azon, hogy dühös legyek-e. Fejben még gyakoroltam is a veszekedést. De azzal mindketten csak vesztenénk. - Szünetet tartott. - És a helyzet az, hogy eléggé hiányzol! Szóval arra jutottam, minek pazarolni rá az időt?

- Köszí — suttogta Luce, könnyekkel küszködve... a boldogság könnyeivel. — Szóval, mi van veled mostanság?

- A-a! Én irányítom a beszélgetést! Ez a büntetésed azért, mert kikerültél a látószögemből! És amit tudni szeretnék, az a következő: mi a helyzet azzal a fickóval? Asszem, C-vel kezdődött a neve.

- Cam — nyögött egyet Luce. *Cam* volt a legutolsó fiú, akiről Callie-nak mesélt? - Nem olyan lett aztán... nem az a srác, akinek hittem.

- Egy pillanatra abbahagyta. - Most járok valakivel, és az viszont tényleg... — Felidézte Daniel ragyogó arcát, és hogy milyen gyorsan elkomorult legutóbbi találkozásuk alkalmával ott, az ablaka előtt.

Aztán Milesra gondolt. A barátságos, megbízható, elragadóan drámamentes Milesra, aki meghívta őt hálaadásra a családi házukba. Aki a kintinban savanyúságot rendelt a hamburgeréhez, pedig nem is szerette... csak, hogy Luce-nak adhassa. Aki megdöntötte a fejét, mikor nevetett, hogy Luce láthassa a csillogást a Dodgers-sapkával eltakart szemében.

- Jól mennek a dolgaink - mondta végül. - Sokat lógunk együtt.

- Ó-ó, egyik javítóintézeti fiútól a másikhoz ugrálsz? Te aztán élvezed az életet, igaz? De ez utóbbi komolynak tűnik, hallom a hangodon. Együtt töltitek a hálaadást? Hazahozod, hogy együtt szálljatok szembe Harry haragjával? Ha-ha-ha!

- Hm... aha, valószínűleg - mormolta Luce. S nem volt teljesen biztos abban, hogy Danielről vagy Milesról beszél.

- A szüleim ragaszkodnak valami nagy családi összejövetelhez Detroitban azon a hétvégén - mondta Callie -, de az részemről kizárt. Gondoltam, meglátogatlak, de azt hittem, be leszel zárva arra a reformhelyre. - Elhallgatott, és Luce már látta is maga előtt Doverben, a szobájában az ágyára kucorodva. Úgy tűnt, mintha évek teltek volna el, hogy Luce is abba a suliba járt. Mennyi minden megváltozott azóta! — Ha viszont otthon leszel, és hozod a javítóintézeti fiút, akkor ne is próbálj leállítani!

- Jól van, Callie, de...

Luce-t sikítás szakította félbe. - Akkor megbeszéltük? Képzeld csak el: egy hét múlva ott heverünk az ágyadon, és dumálunk! És megcsinálom a híres cukros pattogatott kukoricámat, hogy átsegítsen az unalmas vetytésen, amit

apád eszközöl. A bolond pudlid tuti megvadul...

Luce tulajdonképpen még sosem volt Philadelphiában, Callie-ék házában, Callie meg soha Luce-nál Georgiában. Mindketten csak képeket láttak. Callie látogatása tökéletesen hangzott, pontosan olyan lenne, amire Luce-nak most szüksége van. Teljességgel lehetetlen!

- Most azonnal megnézem a repülőjáratokat!

- Callie...

- Írok majd e-mailt, jó? - tette le Callie, mielőtt Luce válaszolhatott volna.

Ez így nem jó! Luce összecuska a telefont. Miért gondolja azt hogy Callie tolakodóan viselkedik, csak mert meghívatta magát hálaadásra? Éppen hogy nagyszerűen kéne magát éreznie, hisz a barátja még mindig látni akarja. De leginkább tehetetlenséget érzett, honvágya volt és lelkifurdalása, amiért fenntartja ezt a csomó hülye hazugságot.

Lehetséges még egyáltalán egyszerűen csak normálisnak és boldognak lenni? Mi kellene itt a földön, vagy azon túl. hogy Luce olyan elégedett legyen az életével, mint Miles például? Folyton Danielen járt az esze. Kész is volt a válasszal: az egyetlen módja annak, hogy gondtalan legyen, ha soha nem találkozik Daniellel. Ha soha nem ismeri meg az igaz szerelmet.

Valami megzörrent a fák tetején. Jeges szélrohamot érzett a bőrén. Nem igazán koncentrált egy derengőre sem, de megértette - ahogy Steven is mondta neki —, hogy válaszkérésére biztosan megidézett egyet.

Nem, nem egyet.

Megborzongott, és felnézett a kusza ágak közé. A több száz rejtett, sötét, rettenetes szagú árnyékra.

Együtt keringtek feje fölött a magasban, a vörösfenyők ágai közt. Mintha a felhőkből valaki kiborított volna egy óriási fazék fekete tintát, ami szétterült az égen, egyik ágat a másikba olvasztva lecsöpögött a fák koronájára, míg az egész erdőt összefüggő feketeséggel itatta át. Először szinte lehetetlen volt megkülönböztetni, hol végződik az egyik, s hol kezdődik a másik, és melyik árnyék igazi, és melyik derengő.

Ám nemsokára kezdtek alakot ölteni, felismerhetővé váltak, előbb ravasz ártatlansággal, mintha csak a halványuló napfény helyébe költöznének, majd egyre merészebben. Lefejtették magukat az általuk elfoglalt ágakról, elszakították nyúlványaikat, és egyre lejjebb és lejjebb húzódtak, Luce fejéhez közelítve. Üdvözölni vagy megfenyegetni akarták? Luce összeszedte magát, de alig kapott levegőt. Túl sokan vannak. Az egész túl sok. Levegő után kapkodott, próbált nem pánikba esni, de tudta, hogy túl késő.

Elrohant.

Déli irányba indult, vissza a kollégiumhoz. Csakhogy a fák hegyében kavargó fekete örvény vele mozgott, a vörösfenyők alsóbb ágai mentén sziszegve egyre közeledett hozzá. A vállán érezte érintésük jeges tűszúrásait. Felsikoltott a tapogatásukra, és pusztá kézzel csapkodott közöttük.

Irányt váltott, az ellenkező oldalra fordult, északra, a nefilimház felé. Meg akarta keresni Milest vagy Shelbyt, még akár Francescát is. De a derengők nem hagyták. Előreküsztek, felduzzadtak előtte, a fényt elnyelve elzárták a házhoz vezető ösvényt. Sziszegésük elnyomta a nefilim tábornász távoli moráját, amitől Luce barátai elérhetetlenül távolinak tűntek.

Luce kényszerítette magát, hogy megálljon, és mély levegőt vegyen. Többet tudott a derengőkről, mint bármikor ezelőtt.

Nem kéne *ennyire* félnie tőlük. Mi a baja? Talán sejti, hogy egyre közelebb kerül valamihez, egy emlékhez vagy tudáshoz, ami megváltoztathatja egész életútját? És a Daniellel való kapcsolatát. Az az igazság, hogy nem pusztán a derengőktől rettent meg. Attól félt, amit bennük láthat.

Vagy hallhat.

Tegnap végre működött, mikor megfogadta Steven tanácsát a derengők zöreijének a kizárásával kapcsolatban, és Luce belehallgathatott elmúlt életeibe. Áthatalolt a háttérzajon, és arra összpontosíthatott, amit tudni akart. Amire szüksége volt. Steven valószínűleg szándékosan árulta el a nyitját, tudnia kellett, hogy Luce hallgat rá, és újonnan szerzett tudásával közelít a derengőkhöz.

Megfordult, s visszalépett a félreeső fák sötétjébe. A derengőkből áradó susogó hangok elcsendesedtek, majd teljesen alábbhagytak.

A lombozat alatti sötétség hideggel és a rothadó levelek tőzegfüst szagával takarta be. Az alkonyi szürkületben a derengők előlopakodtak, és belesüppedtek a körülöttük lévő homályba, ismét a természetes árnyékok közé rejtőzve. Némelyikük sebesen és mereven mozgott, mint egy katona, mások hajlékony eleganciával. Luce el tűnődött, vajon külsejük elárul-e bármit is a bennük lévő történetekről.

Olyan sok minden tűnt még áthatolhatatlannak a derengőkben! Nem lehetett megérezésre alapozni a behangolásukat, inkább olyan az, mint egy régi rádió gombjával babrálni. Az a hang, amit tegnap kihallott a lármás csöndületből, véletlenül talált el hozzá.

Lehet, hogy a múlt ezelőtt kifürkészhetetlen volt számára, de Luce érezte, ahogy belülről feszegeti szét ezeket a sötét felületeket, várva, mi kerül napvilágra. Becsukott szemmel, lazán összeillesztett két tenyerét előrenyújtotta. Ott, a sötétben, zakatoló szívvel azt akarta, hogy előbújjanak.

A leghidegebb, legsötétebb árnyakhoz folyamodott, kérve, hogy fedjék fel a múltját, világítsák meg ő és Daniel történetét. Hozzájuk fordult, hogy megoldhassa Daniel létezésének rejtélyét, és azt, hogy miért Luce-t választotta.

Még akkor is, ha az igazság összetöri a szívét.

Gyöngyöző, női nevetés visszhangzott az erdőn át. Tiszta és életteli nevetés, mely szinte körülölelte Luce-t, és visszaverődött a fák lombzatáról. Próbálta megkeresni a forrását, de annyi árnyék gyűlt össze, nem tudta, hogyan jöjjön rá az eredetére. És akkor érezte, hogy megfagy ereiben a vér.

A saját nevetése volt.

Vagy legalábbis az övé lehetett valaha, a gyerekkorából. Daniel előtt, a Sword & Cross és Trevor előtt, a titkokkal, hazugságokkal és a megválaszolatlan kérdésekkel teli élete előtt. Még mielőtt angyalt látott volna. Annyira ártatlan és gondtalan nevetés volt, hogy az nem tartozhatott ma már hozzá.

A feje fölötti ágak közt leheletnyi szellő kavargott, nyomában barna fenyőtűk töredezték le és permeteztek szerteszét a földre. Esőcseppekként kopogtak, amint csatlakoztak ezernyi elődjükhöz az erdőt takaró avarrétegben. Közöttük egyetlen hatalmas páfránylevél.

Vastag, tollszerűen imbolygó és érintetlen volt. Lassan hullott alá, mintha a gravitáció nem lenne érvényes rá. Inkább fekete, mint barna. És a talaj helyett pihekönnyen Luce kinyújtott tenyerén landolt.

Nem páfránylevél volt, hanem derengő! Ahogy Luce lehajolt, hogy közelebből megvizsgálja, újra hallotta a nevetést. Valahol a mélyében egy másik Luce kacagott.

Luce óvatosan meghúzta a derengő szűrős peremét. Rugalmasabb volt, mint gondolta, de jéghideg, és az ujjához tapadt. A legfinomabb érintésre is nőni kezdett. Mikor már minden irányban úgy harminc centiméteresre nyúlt, Luce

engedett a szorításán, és örömmel nyugtázta, ahogy szemmagasságban előtte marad lebegve. Külön erőfeszítést tett, hogy arra összpontosítson, amit hall, arra, hogy kirekessze a körülötte lévő másik világot.

Először semmi, de aztán...

Még egy felcsattanó kacagás hallatszott az árnyékból. Aztán a sötétfátyol szétoszlott, és tisztán láthatóvá vált a benne rejlő kép.

Daniel jelent meg legelőször.

Még a derengő képernyőjén keresztül is mennyei volt látni. A haja pár centivel hosszabb, mint mostanában hordja. És le van barnulva, a válla és az ornyerge is mély aranybarna. Csinos, sötétkék úszó nadrágot visel, mely hozzásimul a csípőjéhez, olyan, amelyet Luce a hetvenes évekbeli családi fotókon látott. Milyen jól áll neki!

Daniel mögött sűrű, füledt esőerdő zöldellő pereme látszott, buja zöld, élénk színű bogyókkal és fehér virágokkal, amilyenekhez foghatót Luce még soha nem látott. Egy alacsony, de meredek szikla peremén állt, ami a villódzó vízfelületre nézett. Daniel azonban folyton felfelé, az égre tekingetett.

Megint a nevetés. Aztán Luce saját hangja, apró kacarászásokkal széttörödvén. - Siess már, gyere le!

Luce előrehajolt, közelebb a derengő ablakához, melyben korábbi önmagát látta sárga pántos bikiniben a vízben lépdelni. Hosszú haja táncot járt körülötte, mélyfekete glóriaként lebegett a víz felszínén, Daniel is őt figyelte, de még akkor is fel-felpillantott a magasba. Mellkasán megfeszültek az izmok. Luce-nak az a rossz érzése támadt, hogy már tudja, miért.

Az égbolt tele lett derengővel, akár egy óriási fekete varjúcapat, vastag felhőt képezve takarták el a napot. A sok évvel ezelőtti Luce lenn a vízben nem vette észre, nem látott semmit belőle. De az erdőben levő Luce-t hirtelen megszédí-

tette az esőerdő párás levegőjében, a mostani derengő által készített képen szálló és gyülekező derengők látványa.

- Egy örökkévalóságig kell várnom rád! — kiáltott fel az évekkel ezelőtti Luce Danielnek. — Nemsokára megfagyok!

Daniel elszakította tekintetét az égről, és összetörve nézett le rá. Ajka remegett, arca kísértetiesen fehérré vált. — Nem fogsz megfagyni - mondta neki. *Könnyek* lennének, amiket törölget? Daniel behunyta a szemét, és megborzongott. Eztán karját a feje fölé emelve elrúgta magát a szikláról, és fejest ugrott.

Egy pillanattal később már fel is bukkant a felszínen, és a régi Luce odaúszott hozzá. Karját derűs és boldog arccal Daniel nyaka köré fonta. Luce élmelygéssel vegyes megelégedéssel nézte az előtte zajló jelenetet. Szerette volna, ha korábbi önmagának annyi jut Danielből, amennyit csak akar, hogy ő érezhesse a szeretett személy társaságának ártatlan, mámorító meghittségét.

De Luce tudta, csakúgy, mint Daniel és a derengők raja, hogy pontosan mi fog történni, amint az a másik Luce ajkát a fiúéhoz tapasztja. Danielnek igaza volt: nem fog megfagyni. Lángra lobban, és szörnyűségesen porrá ég.

Danielnek pedig nem marad más, csak a gyász.

De nem ő lesz az egyetlen. Annak a lánynak élete van, barátai, szerető családja, akiket szintén megsemmisít az elvesztése.

Luce hirtelen dühbe gurult. Feldühítette az átok, ami Daniel és az ő feje fölött lebegett. Luce ártatlan volt, tehetetlen, nem értett semmit abból, ami lejátszódott. Azt sem értette, miért történik így, miért kell mindig olyan gyorsan meghalnia azt követően, hogy rátalál Danielre.

És miért nem történt vele ugyanez ebben a mostani életében?

A vízben lévő Luce még életben volt. Luce nem fogja... nem hagyhatja meghalni!

Megragadta a derengőt, markában összesodorva a széleit. Tekeredett, elferdült, úgy eltorzítva az úszók képét, mint vidámparkban a görbe tükör. Képernyőjén belül a többi árnyék tovább ereszkedett lefelé. Az úszóknak fogytán volt az ideje.

Dühében Luce felordított, és öklével a derengőre csapott, először egyet, aztán másikat, majd záporoztak ütései az előtte zajló történetre. Teljes erőből ütötte újra meg újra, zihálva és zokogva próbált meg minden tőle telhetőt, hogy megállítsa a jövő történéseit.

Aztán megtörtént: jobb ökle áttörte a felszínt, és a karja könyékig belesüppedt. Azonnal megérezte a hirtelen hőmérséklet-változást. A nyári napnyugta forrósága áradt szét a tenyerében. A gravitáció eltolódott, Luce nem tudta megmondani, melyik irányban van a fenn és a lenn. Érezte, ahogy a gyomra összeugrik, attól tartott, hogy elhányja magát.

At tudna menni! Megmenthetné korábbi énjét! Próbaképpen előrenyújtotta bal karját is. Az is eltűnt a derengőben, mintha csak egy fényes, tapadós zselérétegen haladna át, ami fodrozódik, és egyre távol, hogy teljes-ségében átengedhesse.

- Ez is azt akarja - mondta ki hangosan. - Meg tudom csinálni! Megmentem őt! Megmentem az életemet! — Kissé hátrahajolt, hogy egész testével a derengőbe hatoljon.

Napfény fogadta, olyan vakító, hogy be kellett csuknia a szemét, és olyan trópusi meleg, hogy a bőrén azonnal csillogó izzadság gyöngyöződött. És az émelyítő látvány, miközben a nehézségi erő felfordult, és minden a feje tetejére állt, akár zuhanás előtt. Egy pillanat múlva zuhanni kezd...

Csakhogy valami megfogta a bal bokáját. Meg a jobbat is. És teljes erőből húzta Luce-t visszafelé.

- Ne! — kiáltott fel, mert már látta, láthatta messze lent a sárga robbanást a vízen. Túl fényes volt ahhoz, hogy csak a fürdőruhája színe legyen. Lehet, hogy az évekkel ezelőtti Luce már lángolt?

Aztán minden eltűnt előle.

Luce-t durván visszarángatták a Shoreline kollégiuma mögötti vörösfenyők hideg félhomályába. Bőrét hidegnek és ragacosnak érezte, egyensúlyérzéke teljesen felborult, a sáros fenyőtűk közé esett egyenesen az arcára, az erdő sűrűjében. Átfordult, és két alakot látott maga előtt, de látása annyira megzavarodott, hogy azt nem tudta megmondani, kik azok.

- Gondoltam, hogy itt találalak!

Shelby. Luce megrázta a fejét, és párat pislogott. Nemcsak Shelby, Miles is ott van. Mindketten kimerültnek látszottak. De Luce kimerült is *volt*. Az órájára pillantott, de már meg sem lepődött, milyen hosszú időt töltött a derengő tanulmányozásával. Éjjel után egy órát mutatott. Hogyhogy Miles és Shelby még fenn van?

- M-mit... mit akartál csinálni a... — Miles dadogott, és arra a helyre mutatott, ahol az imént a derengőt látta. Luce hátranézett a válla lelett. A derengő ezernyi halvány fenyőtűdarabra töredezett, melyek szétszóródtak, és törékenységük miatt a földre érve hamuvá váltak.

- Azt hiszem, hányni fogok — mormogta Luce, és oldalára fordulva a legközelebbi fa mögé nézett. Öklendezett párat, de nem jött ki semmi belőle. Behunyta a szemét, tele volt büntudattal. Túlságosan gyöngé ahhoz, hogy megmentse magát, elkésett!

Egy hűvös kéz átkarolta, és kisimította rövid, szőke haját az arcából. Luce Shelby kikopott fekete jóganadrágját és strandpapucsos lábát látta, és előntötte a hála.

- Köszönöm — mondta. Egy hosszú pillanat múlva megtörölte a száját, és bizonytalanul lábra állt. — Dühös vagy rám?

- Dühös? *Büszke* vagyok! Mert rájöttél! Miért is lenne szükséged eztán olyasvalakire, mint én? - rándította meg egyik vállát Luce fele

- Shelby...

- Nem, megmondom én neked, miért van rám szükség! - bukott ki Shelbyből. - Hogy megmentslek az olyan szerencsétlenségektől, mint amibe az imént majdnem belekeveredtl! Hozzáteszem, akár tetszik, akár nem. Mit akartál csinálni? Tudod te, mi történik azokkal az emberekkel, akik átlépnek egy derengő belsejébe?

Luce megrázta a fejét.

- Én se, de nem hinném, hogy bármi jó!

- Nem árt tudni, hogy mit csinálsz - mondta Miles mögöttük váratlanul. Arca sápadtabb volt a szokásosnál. Luce látványa biztosan felkavarta.

- Ó, és feltételezem, *te* tudod, mit csinálsz - provokálta Shelby.

- Nem - motyogta Miles. - De az egyik nyáron a szüleim elküldtek tanfolyamra egy öreg angyalhoz, aki tudta, hogy kell, rendben?

- Luce-hoz fordult. - Viszont ahogy te csináltad! Nem is hasonlított arra! Komolyan megijesztettél, Luce!

- Ne haragudj - ráncolta az orrát Luce. Shelby és Miles úgy viselkedett, mintha becsapta volna őket azzal, hogy egyedül jött ide.

- Azt hittem, ti a ház mögötti tábortűzhöz készültök.

- Mi meg azt hittük, te is oda jössz! - vágott vissza Shelby. — Ott voltunk egy darabig, de aztán Jasmine elkezdett azon sipákolni, hogy Dawn eltűnt, a tanárok meg egyszerre furcsán viselkedtek, főleg, mi után rájöttek, hogy te is elpárologtál, szóval a partinak így, úgymond, vége szakadt. Ekkor mellékesen megemlítettem Milesnak, hogy nekem van azért ötletem, miben töröd a fejed, és megyek, megkereslek, mire azonnal rám tapadt. Mr. Technokol Rapid... — Várj csak egy pillanatot! — szakította félbe Luce. — Dawn *eltűnt*?

- Valószínűleg nem — próbálkozott Miles. — Úgy értem, tudod milyenek, ő meg Jasmine! Olyan szeleburdik.

- De ez az ő partija volt! — mondta Luce. — Nem hagy-ná ki a saját buliját!

- Jasmine is ezt hajtogatta - felelte Miles. - Nem jött haza a szobájába tegnap éjjel, ma reggel sem volt a kantinban, így végül Francesca és Steven utasított bennünket, hogy mi is menjünk vissza a szobánkba, de...

- Két rongyba fogadok, hogy Dawn valami zsíros hajú nem nef sráccal próbálkozik valahol a környéken az erdőben! — Shelby még a szemét is forgatta hozzá.

- Nem! — Luce-nak rossz érzése támadt. Dawn olyan izgatott volt a tábortűz miatt! Pólókat rendelt az interneten, bár semmi garancia nem volt rá, hogy képes lesz meggyőzni bármelyik neofilmet, hogy valaha is viselje. Nem tűnne el csak úgy. Saját akaratából tutira nem. — Mióta hiányzik?

Mire kiértek a fák közül, Luce még jobban ki volt akadva. Nem csak Dawn miatt. Megviselte, amit a derengőben látott. Gyötrelmes volt korábbi énjének a halálát ilyen közlőről figyelni, ráadásul ez volt az első alkalom, hogy látta. Daniel viszont több száz alkalommal nézte végig. Csak most kezdte megérteni, miért viselkedett olyan hűvösen vele, mikor először találkoztak: mindkettejüknek meg akarta spórolni az újabb szörnyűséges halál traumáját. Daniel helyzetének felismerése megrendítette, és most kétségbeesetten szeretne volna látni.

Ahogy átvágtak a réten a szobák felé, Luce-nak a szeme elé kellett tennie a kezét. Erős zseblámpák fénye világította be a campust.

A távolban helikopter zúgott, reflektora a partvonalat kutatta, fel-alá pásztázva a homokot. Sötét egyenruhás férfiak haladtak széles sorban a nefilimháztól a kantin felé vezető ösvény mentén, aprólékosan átfésülve a terepet.

Miles szólalt meg: - Ez a kutatócsapatok szabályos alakzata. Egyes sorba fejlődnek, és egy talpalatnyi helyet sem hagynak fedezetlenül.

- Ó, istenem! - mormolta Luce az orra alatt.

- Dawn tényleg eltűnt - rándult össze Shelby. - Nem jó jel.

Luce futásnak eredt a nefilimház felé. Miles és Shelby követte.

A virágokkal borított, nappal olyan mutatós ösvényt most árnyékok borították. Előttük, a tábortűznél, már csak parázs pislákol a gödörben, de a házon belül minden villany égett, mindkét emeleten, és mindenhol a terasz körül. A fantasztikus A-szerkezetű épület szinte lángolt, félelmetesnek látszott a sötét éjszakában.

Luce látta a teraszon körben elhelyezett padokon ülő nefilimgyerekek ijedt arcát. Jasmine zokogott, piros kötött sapkáját mélyen a szemébe húzta. Támaszul Lilith dermedt kezét fogta, míg két, jegyzettömbökkel felszerelkezett rendőr egy csomó kérdést zongorázott le velük. Luce teljes szívével vele érzett. Tudta, milyen rettenetes ez.

Rendőrök nyüzsögtek a terasz körül is, és Dawn egyik újabb fotójának felnagyított, fekete-fehér fénymásolatát osztogatták, amit valaki ma nyomtatott ki az internetről. Rápillantva a nagy felbontású képre, Luce meglepve tapasztalta, Dawn mennyire hasonlít rá, legalábbis, mielőtt Luce befestette volna a haját. Emlékezett rá, hogy azon a reggelen, miután befestette, mennyit viccelt Dawn azzal, hogy ők ketten már nem ikrek többé.

Luce a szája elé kapta a kezét. A feje is belefájdult, ahogy számba vette azokat a dolgokat, amelyeknek nem volt értelme. Mostanáig.

Az a rettenetes pillanat a mentőcsónakban. Steven szigorú figyelmeztetése a titok megtartásáról. Daniel mániája azokkal a „veszélyekkel” kapcsolatosan, melyeket el sem magyarázott Luce-nak. A kitaszítottak, akik elcsábították a campusról, az a valami, amit Cam az erdőben megsemmisített. És az, hogy Dawn annyira hasonlít rá az elmosódott fekete-fehér fényképen.

Bárki is vitte el Dawnt, tévedett. Luce-t akarta.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

HÉT NAP

PÉNTEK REGGEL LUCE SZEME KIPATTANT, tekintete az órára esett. Reggel hét harminc. Alig aludt valamit, össze-zavarodott, betegre aggódta magát Dawn miatt, és még mindig dühös volt a régi életével kapcsolatban, melynek tegnap a derengő révén szemtanúja lett. Hátborzongató volt látni a halála előtti pillanatokat. Vajon mind egyik ilyen lehetett? Elméje újra meg újra ugyanabba az akadályba ütközött:

Ha Daniel nem lenne...

Lenne esélye a normális életre, valaki mással való kapcsolatra, házasságra, gyerekekre, ugyanúgy megöregedni, mint a világon mindenki más? Ha Daniel nem szeret bele annyi évezreddel ezelőtt, Dawn most el sem tűnt volna egyáltalán?

Ezek a kérdések kerülő útra vitték, de végül is visszakanyarodott a legfontosabbhoz: milyen lenne a szerelem valaki mással? Egyáltalán lehetséges lenne-e a szerelem valaki mással? Elvileg a szerelem nem szabadna, hogy megerőltető legyen. Miért érez mégis ekkora kint?

Shelby feje lebukott a fölső ágyról, vastag szőke copfja úgy hullott le mögötte, mint egy súlyos kötél. - Te is annyira ki vagy akadva ettől az egésztől, mint én?

Luce megpaskolta az ágyát, Shelbynek jelezve, hogy nyomban jöjjön le, és üljön mellé. Shelby, még vastag piros flanelpizsamájában, lecsúszott Luce ágyára, s két szelet fekete csokit is hozott magával.

Luce akarta mondani, hogy képtelen bármit is enni, de ahogy a csokoládé illata megcsapta az orrát, lefejtette róla a bronzszínű fóliát, és félszegen Shelbyre mosolygott.

- Isteni, pont, ami kell! - mondta Shelby. — Tudod, az, amit tegnap Dawnról mondtam, hogy biztos összejött valami zsíros hajúval... Elégge rosszul érzem magam miatta.

Luce megrázta a fejét. - Ó, Shel, nem tudhattad! Ne gyötörd magad! - Neki viszont annál több oka volt emésztetni magát a Dawnnal törtétek miatt. Luce már oly sok időt töltött azzal, hogy felelősnek érezte magát hozzá közeli emberek halála miatt... Trevor, aztán Todd meg szegény, szegény Penn. Elszorult a torka a gondolatra, hogy Dawn is felkerülhet a listára. Mielőtt Shelby észrevehette volna, letörölt egy magányos könnycseppet. Már kezd arra a pontra jutni, hogy el kell szigetelnie magát, távol kell maradnia a szeretteitől a biztonságuk érdekében.

Az ajtajukon felhangzó kopogás Luce-t és Shelby-t is megijesztette. Az ajtó lassan nyílt ki. Miles.

- Megtalálták Dawnt!

- Micsoda? - kérdezte Luce és Shelby, egyszerre felülve.

Miles közelebb húzta Luce asztali székét az ágyukhoz, és leült a lányokkal szemben. Levette a sapkáját, és megtörölte a homlokát. Izzadságtól gyöngyözött, mintha az egész campuson végigfutott volna a hírrel.

- Tegnap éjjel nem tudtam aludni — kezdte, sapkáját a kezében forgatva. — Korán felkeltem és körbesétáltam. Belebotlottam Stevenbe, tőle tudom a jó hírt. Napfelkelte körül hozták vissza azok az emberek, akik elvitték. Kicsit meg van rendülve, de nem sérült meg.

- Ez valóságos csoda! — mormolta Shelby.

Luce jobban hitetlenkedett. - Nem értem. Csak úgy visszahozták? Sértetlenül? Szokott ilyen történni egyáltalán?

És bárkik is voltak, meddig tartott nekik, hogy rájöjjenek, téve désből másik lányt vittek el?

- Annyira azért nem volt egyszerű — ismerte be Miles. — Stevennek is köze van hozzá. Ő mentette meg.

- De kitől? — Luce jóformán kiabált.

Miles vállat vont, és hátradőlt a széke két hátsó lábán egyensúlyozva. - Megfogtál. Steven nyilván tudja, de asszem, nem éppen én vagyok az első gondolata egy intimebb beszélgetéshez.

Az ötletre Shelby gúnyosan felkurjantott. Úgy tűnt, Luce kivételével mindenkit megnyugtatott, hogy Dawnt sértetlenül megtalálták. Teste elzsibbadt. Nem tudott másra gondolni, mint hogy: *ennek velem kellett volna történnie!*

Kikelt az ágyából, és kirántott egy pólót meg egy farmert a szekrényéből. Megkeresi Dawnt! Ő az egyetlen személy, aki megválaszolhatja a kérdéseit. Azt is tudta, hogy tartozik neki egy bocsánatkéréssel, akkor is, ha Dawn ezt sose fogja megérteni.

- Steven azt mondta, hogy azok az emberek, akik elvitték, soha nem jönnek vissza - tette hozzá Miles, aggódóan figyelve Luce-t.

- És te hiszel neki? — csipkelődött Luce.

- Miért ne hinne? — kérdezte egy hang a nyitott ajtó felől.

Francesca támaszkodott az ajtófélfának khakiszínű ballonkabátjában. Nyugalom sugárzott belőle, de nem tűnt igazán boldognak, hogy így együtt látja őket. — Dawn otthon van, biztonságban.

- Látni szeretném! — mondta Luce, nevetségesen érezve magát, ahogy ott áll, ugyanabban a szakadt pólóban és futónadrágban, amiben aludt.

Francesca lebiggyesztette az ajkát. - Egy órával ezelőtt eljött érte a családja. Majd akkor jön vissza a Shoreline-ba, mikor neki megfelel.

- Miért viselkedik úgy, mintha semmi nem történt volna? - hadonászott Luce magasra emelt karokkal. - Mintha Dawnt nem rabolták volna...

- Nem is rabolták el - javította ki Francesca. - Kölcsönvették, mint kiderült, tévedésből. Steven intézkedett.

- Hm, ettől kéne magunkat jobban éreznünk? Hogy kölcsönvették? De mihez?

Luce Francesca vonásait fürkészte, de nem látott mást, csak megfontoltságot és higgadtságot. Aztán valami megváltozott Francesca kék szemében: összeszűkül, majd kitágult, és egy hallhatatlan kérés érkezett tőle Luce-hoz. Francesca azt akarta, Luce ne árulja el Miles és Shelby előtt, hogy mire gyanakszik. Nem tudta, miért, de Luce bízott benne.

- Stevennel számítottunk rá, hogy a többiek eléggé ki lesznek borulva - folytatta Francesca, tekintetét már Miles és Shelby felé vetve. — A mai órák elmaradnak, mi pedig az irodánkban leszünk, ha beszélni akartok velünk. - Elmosolyodott, kápráztató, angyali módon, ahogy szokott, aztán sarkon fordult, és magas sarkú cipőjében végigkopogott a folyosón.

Shelby felkelt, és becsukta Francesca mögött az ajtót. - Hihetetlen, hogy azt a kifejezést használta egy emberi lényre, hogy „kölcsonvették”! Mintha Dawn könyvtári könyv lenne! — Ökölbe szorította a kezét. - Csinálnunk kell valamit, hogy ne gondoljunk erre! Úgy értem, örülök, hogy Dawn biztonságban van, és bízom Stevenben... azt hiszem... de még mindig kiráz a hideg ettől az egésztől!

- Igazad van — mondta Luce, Milesra nézve. — Tereljük el a figyelmünket! Elmehegnénk sétálni...

- Az túl veszélyes - járt Shelby szeme egyikükről a másikra.

- Vagy nézzünk meg egy filmet!

- Az túl passzív. Elkalandoznék.

- Eddie említett valami focimeccset ebédidőben - dobta be Miles.

Shelby egyik kezével a homlokára csapott. — Emlékeztesselek, hogy *végeztem* a Shoreline-os fiúkkal?

- Mit szóltok egy társasjátékhoz?

Végül Shelby arca felderült. — Mit szóltok inkább egy életjátékhoz? Mármint, a te régi életeiddel. Megint csinálhatnánk olyat, hogy kinyomozzuk a rokonaidat! Segíthetnék!

Luce az alsó ajkát rágcsálta. Az, hogy tegnap átnyúlt azon a derengőn, mélyen, alapjaiban ingatta meg. Fizikailag elveszett, érzelmileg kimerült, és odáig még el sem jutott, hogy emiatt hogyan változtak meg Daniel iránti érzései.

- Nem tudom — mondta.

- Úgy érted, olyasmit, amit tegnap csináltál? - kérdezte Miles.

Shelby fejkörzést végzett, aztán Milesra bámult. -Te még mindig itt vagy?

Miles felkapott egy földre esett párnát, és hozzávágta. Shelby visszadobta, láthatóan lenyűgözve saját reflexeitől.

Jól van, rendben! Miles maradhat. A kabala mindig jól jön. És lehet, hogy valakit a busz elé is kell dobunk, nem igaz, Luce?

Luce becsukta a szemét. Igen, majd meghalt, hogy még többet megtudjon a múltjáról, de mi van, ha azt is olyan nehéz lesz megemésztetni, mint a tegnapi? Még Milesszal és Shelbyvel az oldalán is félt újra megpróbálni.

De aztán eszébe jutott a nap, mikor Francesca és Steven megmutatta Szodoma és Gomora derengőjét az osztály előtt. Bár a többiek szédelegtek tőle, Luce magában azt gondolta utána: az, hogy ilyen borzasztó történetet láttatnak, egyáltalán nem számít, mivel az visszavonhatatlanul megtörtént. Csakúgy, mint a múltja.

Az összes eddigi önnönmaga érdekében Luce nem fordíthatott most hátat. - Csináljuk! - mondta a barátainak.

Miles adott pár percet a lányoknak, hogy felöltözzenek, aztán újból találkoztak a folyosón. Ekkor viszont Shelby vonakodott, hogy elmenjen abba az erdőbe, ahol Luce a derengőket megidézte.

- Ne nézzetek rám így! Dawnt most kapták el, és az erdő sötét és hátborzongató. Tudjátok, nem igazán szeretnék én lenni a következő!

Miles meg ahhoz ragaszkodott, hogy jó lenne, ha Luce valamilyen új helyen gyakorolná a derengők megidőzését, például a hálósobájukban.

- Csak fütyülsz egyet, és loholnak hozzád! - mondta. - Hajtsd a hatalmad alá a derengőket! Te is tudod, hogy ezt akarod!

- Azért én nem szeretném, hogy itt ólálkodjanak - mondta Shelby Luce felé fordulva. — Ne vedd zokon, de az ember szereti a saját kis világát.

Luce nem bántódott meg. Arról van szó, hogy a derengők soha nem hagyják abba a követését, tekintet nélkül arra, hogy mikor idézi meg őket. Ő sem akarja jobban Shelbynél, hogy az árnyékok csak úgy, bejelentés nélkül megjelenjenek a szobájukban.

- A derengőkkel kapcsolatban legfontosabb az erő demonstrálása. Mint egy kölyökkutya beszoktatásánál. Csak meg kell mutatnod nekik, hogy ki a főnök!

Luce megdöntötte a fejét, úgy nézett Milesra. - Mióta tudsz te ennyi hasznos dolgot a derengőkről?

Miles elpirult. - Talán az órán nem mindig „teszem oda magam”, de azért pár dologgal tisztában vagyok!

- Szóval, akkor hogy is legyen? Luce egyszerűen itt, helyben meg idézi őket? — kérdezte Shelby.

Luce a szoba közepén állt Shelby szivárványszínű jógamatraca mellett, és azon gondolkodott, Steven hogyan tanította. — Nyissunk ki egy ablakot! — mondta.

Shelby felpattant, felemelte a széles ablak kallantyúját, ezzel friss, hűvös tengeri levegőt engedve be a szobába. - Jó ötlet! Ettől sokkal barátságosabb!

- És hűvösebb - mondta Miles, feltéve a pulcsija kapucniját.

Ezután mindketten leültek az ágyra, Luce felé fordulva, mintha ő lenne az előadó a színpadon.

Luce behunyta a szemét, próbált nem figyelni központi szerepére. De ahelyett, hogy az árnyékokra gondolt volna, gondolatban meg idézné őket, csak Dawnon járt az esze, hogy mennyire megrémülhetett előző este, és hogyan érezheti magát még most is, a családja körében. A hajón történt furcsa esetről még gyorsan felépült, de ez sokkal súlyosabb volt annál. És egyedül Luce felelőssége. Vagyis, Luce-é és Danielé, aki őt idehozta.

Daniel folyton azt mondogatta, hogy biztonságosabb helyre hozza. Luce most eltűnődött, nem annyit ért-e el ezzel, hogy a Shoreline-t mindenki más számára veszélyesebbé tette.

Miles sóhaját hallva Luce felnyitotta a szemét. Pont az ablak fölé nézett, ahol nagy, faszénszürke derengő tapadt a mennyezetre. Elsőre rendes árnyéknak is elment, melyet az állólámpa vetett, amit jogázáskor Shelby a sarokba tett. De ekkor a derengő szétterjedt a mennyezeten, míg olyannak nem tűnt, mintha Luce feje felett hideg, bűzös szagot árasztó, halálos festékréteggel kenték volna be. Nem tudta elérni.

A derengő, melyet meg sem idézett – nos, ez a derengő, ami *bármit* tartalmazhat –, gúnyolódott vele.

Idegesen lélegzett, emlékezni próbált, mit is mondott Miles az erőről. Olyan vadul koncentrált, hogy a feje is belefájdult. Arca kivörösödött, szemét annyira megerőltette, hogy más nem maradt, mint egyszerűen feladni. Ám ekkor:

A derengő meggörbült, és úgy csúszott Luce lába elé, mint egy darab földre dobott vastag rongy. Luce hunyorogva észrevett egy kisebb, de vaskosabb barnás árnyéket, amely a nagyobb és sötétebb felett lebegett, úgy követve minden mozdulatát, ahogy a veréb repül a sólyommal egy vonalban. Ez meg mit akar itt?

- Hihetetlen! - suttogta Miles. Luce igyekezett Miles szavait bókként értelmezni. Ezek azok, amik egész életében terrorizálták és boldogtalanná tették, és amiktől mindig rettegett? Most pedig engedelmeskedtek neki! Ez tényleg hihetetlen! És ez fel sem merült benne, amíg meg nem látta Miles arcán az álméltkodást. Életében először rettenetesen vagánynak érezte magát.

Rendezte a légzését, és a derengőt a padlóról lassan a saját kezébe irányította. Mikor a nagy szürke derengő karnyújtásnyira volt, a kisebb a földre omlott, és mintha

csak az ablakon beszüremelő arany fénysugár lenne, bele-simult a keményfából készült deszkákba.

Luce visszatartott lélegzettel fogta meg a nagyobb derengő szélet, fohászkodva, hogy a benne rejlő történet ártalmatlanabb legyen a tegnapinál. Megrántotta, de meglepődött, mert ez az árnyék minden előzőnél nagyobb ellenállást tanúsított. Bár áttetszőnek és anyagtalannak tűnt, a keze merevnek érezte. Mire úgy harminccentis négyzetté bővülte, a karjai sajogtak belé.

- Ennél jobban nem tudom - mondta Milesnak és Shelbynek. Azok felálltak, és közelebb léptek.

A derengőben felemelkedett a szürke lepel, de alatta újabb terült el. Addig hunyorgott, míg nem érzékelte a szürke fátyol finom mozgását és hullámozását, és rá nem eszmélt, hogy már nem is az anyagot látja: a szürke réteg egy cigaretta sűrű füstfelhője. Shelby felköhögött.

A füst nem oszlott szét igazán, de Luce szeme hozzászokott, és nemsokára meglátott egy piros filccel bevont, széles, félhold alakú asztalt. Felületén játékkártyák, takaros sorokba rendezve. Egy csomó idegen zsúfolódott össze az egyik oldalán. Némelyikük nyugtalannak, izgatottnak látszott, például az a kopasz férfi, aki folyton lazítgatta pöttyös nyakkendőjét, és az orra alatt fütyörészett. Mások elcsigázottnak tündek, mint a lelakkozott frizurájú nő, aki épp valami félig telt pohárba hamuzta le a cigarettáját. Szétkent szempilla festéke már teljesen lejött a felső szemhéjáról, szeme alatt egy réteg fekete porszemcsét hagyva.

Az asztal túloldalán két kéz kártyát kevert és osztott ki, szakszerűen, minden játékosnak egyszerre csak egyet felfordítva. Luce közelebb araszolt Mileshez, hogy jobban lásson. Az asztalok mögött közvetlenül elhelyezkedő, temérdek szerencsejáték-automata villózó neonfényei terel-

ték el a figyelmét. Egészen addig, míg meg nem látta az osztót.

Azt hitte, hozzászokik majd, hogy saját maga korábbi változatait látja a derengőkben. Fiatal, bizakodó, nagyon naiv. De ez eltért azoktól. A fülledt kaszinóban kártyát osztó nő fehér, nyakig gombolt inget viselt, szorosan rásimuló fekete nadrágot és fekete mellényt, amely a mellkasánál kidomborodott. Hosszú, vörös körmök, csillogó flitterdíszekkel mindkét kisujján, melyeket arra használt, hogy tekete haját az arcából elsimítsa. Tekintete épp a játékosok homloka fölé szegeződött, így soha nem nézett igazán senkinek a szemébe. Legalább háromszor annyi idős volt, mint Luce, de volt *valami* hasonlóság közöttük.

- Az te vagy? — suttogta Miles, igyekezve leplezni, hogy kissé megbotráncozott.

- Nem! - jelentette ki Shelby határozottan. - Az egy öreg tyúk! Luce csak tizenhét éves koráig él. — Idegesen Luce-ra pillantott. — Mármint a múltban ez volt a helyzet. Ez alkalommal meg, biztos vagyok benne, hogy szép öregkor jut neki. Talán annyi, mint ennek a hölgynek itt. Vagyis...

- Elég lesz, Shelby! - mondta Luce.

Miles rázta a fejét. — *Annyi* mindenről lemaradtam, amit be kell hoznom!

- Oké, ha ez nem én vagyok, akkor biztosan... nem is tudom, valamiképp rokonok lehetünk. - Luce nézte, ahogy a nő beváltja a nyakkendő kopasz férfi zsetonjait. Keze majdnem olyan, mint Luce-é. Szája is hasonló állású. — Gondoljátok, hogy az anyám lehet? Vagy a nővérem?

Shelby bőszen firkantotta megjegyzéseit jogakézikönyve hátsó borítójának a belsejére. — Csak egy módon tudjuk kideríteni! — Jegyzeteit megvillantotta Luce felé: *Vegas:*

Mirage Hotel és Kaszinó, éjszakai műszak, a bengálitigris-bemutató közelében lévő asztal, Vera, a Lee markájú felragasztható műkörmökkel.

Luce visszanezett az osztóra. Shelby akkurátusán figyelt azokra a részletekre, melyeket Luce soha nem vesz észre. Az osztó névkitűzőjén aszimmetrikus fehér betűkkel valóban ott állt, hogy VERA. A kép elkezdett imbolyogni és halványulni. Nemsokára apró árnyékfoszlányokra esett szét az egész, melyek a földre hullva felkunkorodtak, akár az égő papír hamuja.

- De várj csak, ez nem a múlt? - kérdezte Luce.

- Nem hiszem - felelte Shelby. - Vagy legalábbis nem a régmúlt. A háttérben az új Cirque du Soleil-előadás hirdetését láttam. Na, mit mondasz?

Menjenek el egészen Las Vegasig, hogy megtalálják ezt a nőt? Egy középkorú testvért valószínűleg könnyebb lesz becserkészni, mint a nyolcvan év körüli szülőket, de mégis. Mi van, ha eljutnak Las Vegasba, és ő újra lebénul?

Shelby megbökte. — Hé, az tuti, hogy frankón kedvellek, ha bele egyezem ebbe a vegasi kiruccanásba! Gyerekkoromban anyám pincérnő volt ott pár évig. Én mondom neked, az a hely a földre szállt Pokol!

- Hogy jutunk el odáig? - kérdezte Luce, mert nem akart rákérdezni, vajon kölcsönvehetnék-e megint az exének az autóját.

- Kocsival túl messze van - szólalt meg Miles. - Ami nem is baj, mert régóta gyakorolni akartam az átlépést.

- Az átlépést? - kérdezett vissza Luce.

- Átlépést, ja! - Miles letérdelt a földre, és az árnyékdarabokat összesöpörte a tenyerébe. Megviseltnek látszottak, de Miles addig gyúrta őket az ujjával, míg laza, piszkos golyóvá nem álltak össze.

- Mondtam, hogy nem tudtam aludni tegnap éjjel! Így hát betörtem Steven irodájába az ajtó feletti ablakon.

- Ja, persze! — hitetlenkedett Shelby. — Levitációból elhasaltál! Ahhoz meg tuti nem vagy elég jó, hogy berepülj azon az ablakon.

- Te meg nem vagy elég erős ahhoz, hogy arrébb húzz egy könyvespolcot! - mondta Miles. - De én igen, és itt van nálam ez, hogy bebizonyítsam! - Vigyorogva feltartotta a kezében lévő vastag kötetet a következő címmel: *A derengő kézikönyve: megidézés, bepillantás és utazás tízezer könnyű lépésben.* — És van egy hatalmas zúzóadás is a sípcsontomon, rosszul kiviteleztem a távozásom a kisablakon át, de mindegy... - Luce-hoz fordult, aki alig bírta türtőztetni magát, hogy ki ne tépje a könyvet a kezéből. - Arra gondoltam, hogy a te nyilvánvaló tehetséged a bepillantáshoz, meg az én magasabb rendű tudásom...

Shelby felhorkant. — Mennyit olvastál el? A könyv három tized százalékát?

- A legjobban hasznavehető három tized százalékát! — hangsúlyozta Miles. — Szerintem lehet, hogy meg tudjuk csinálni. És talán nem is veszünk el örökre!

Shelby gyanakvoan hajtotta félre a fejét, de nem szólt többet. Miles folytatta tenyerében a derengő dagasztását, majd elkezdte kinyújtani. Egy vagy két perc múlva már majdnem ajtó méretű szürke lemezzé nőtt. Szélei egyenetlenek és szinte áttetszőek voltak, de mikor Miles eltolta kicsit a testétől, úgy tűnt, mintha szilárdabb formát venne fel, akár a száradó gipsz. Miles a sötét téglalap bal oldalához nyúlt, valamit keresett a felszínén tapogatózva.

- Ez furcsa - mormolta, ujjait körbefuttatva a derengőn. - A könyv azt mondja, ha a derengő felületét elég nagyra nyújtjuk, a felületi feszültség olyan mértékben lecsökken, hogy lehetővé teszi az áthatolást. - Felsóhajtott. - Elvileg van itt egy...

- Kiváló könyv, Miles! - forgatta a szemét Shelby. - Te pedig iazán szakértő vagy!

- Mit keresel? — kérdezte Luce, közvetlenül Miles mögé lépve, aztán kezének tapogatózását követve meglátta.

Egy retesz!

Pislogott, mire a kép szertefoszlott, de Luce tudta, merre keresse. Átnyúlt Miles mellett, és a kezét a derengő bal oldalához nyomta. Megvan! Ahogy kitapintotta az ujjával, levegő után kellett kapnia.

Úgy érezte, nehéz fémretesz lehet, olyan kallantyúval és pecekkel, amit a kertkapuk bezárására szokás használni. Jéghideg és érdes, láthatatlan rozsdával borítva.

- És most? — szólalt meg Shelby.

Luce visszanézett két zavarodott barátjára, vállat vont, kicsit babrált a zárral, aztán lassan félrecsúsztotta a láthatatlan kallantyút.

A zár kinyílt, az árnyékajtó kivágódott, majdnem hátradöntve mindhármut.

- Megcsináltuk! — suttogta Shelby.

Egy hosszú és mély, fekete-vörös alagútba bámultak. Nyirkos volt, és penészszag áradt belőle, meg olcsó likőrből készült felvizezett koktéloké. Luce és Shelby elbizonytalanodva nézett egymásra. Hol a kártyaasztal? Hol a nő, akit keresnek? Mélyen belülről vörösen izzó vibrálás szűrődött ki, aztán Luce meghallotta a játékautomaták csöngését, meg ahogy a pénzermék nagy csörgéssel, kopogással a kifizető nyílásba potyognak.

- Frankó! — mondta Miles Luce kezét megragadva. — Erről a részről olvastam, ez az átmeneti fázis! Tovább kell mennünk!

Luce Shelby keze után nyúlt, szorosan megmarkolta, Miles pedig belépett a ragacsos sötétségbe, és áthúzta őket maga után.

Pár métert előresétáltak, körülbelül annyit, mintha elérnék Luce és Shelby szobájának valódi ajtaját. De a zavarosszürke derengő ajtaja rettenetesen ijesztő *pppppp* hanggal bezáródott mögöttük, és shoreline-beli szobájuknak nyoma vészett. A mély, bársonyos, vörös izzás a távolban egyszerre csak vakító fehérséggé vált. A fehér fény feljük lövellt, beburkolta őket, fülüket hangokkal töltötte meg. Mind a hárman el kellett takarják a szemüket. Miles, Luce-t és Shelyt maga mögött húzva, előrébb nyomult. Ellenkező esetben Luce talán örökre lebénul. Mindkét tenyere izzadt barátai kezében. Egyetlen hangos, tökéletesen rezonáló zenei akkordot hallott csak.

Luce megdörzsölte a szemét, de a derengő ködfüggönye akadályozta a kilátást. Miles odanyúlt, és körkörös mozdulattal, finoman masszírozta, míg hámlani nem kezdett, ahogy a régi festékdarabok peregnék le a mennyezetről. Minden lehulló hártýából száraz, sivatagi levegő érkezett szellőkésként a homályos hűvösből, Luce bőrét felmelegítve. Ahogy a derengő darabokra esett a lábuk előtt, az eléjük táruló látvány értelmet nyert: a *Las Vegas sugarútra* láttak rá. Luce eddig csak képekről ismerte, de tudta, hogy szemmagasságban előtte, a távolban, a Paris Las Vegas Hotel Eiffel-tornyára néz.

Ami azt jelenti, hogy nagyon, nagyon magasan vannak. Vakmerően lenézett: kint álltak valahol egy tetőn, melynek pereme három-négy arasszal a lábuk előtt kezdődött. És azon túl... a rohanó Las Vegas-i forgalom, pálmafasor csúcsa, kifinomult ízléssel kivilágított úszómedence. Mindez alattuk legalább harminc emelettel.

Shelby elengedte Luce kezét, és kezdte feltérképezni a barna betontető határait. Három teljesen egyforma, téglalap alakú szárny nyúlt ki a középsőből. Luce körbefordult, gyönyörködött a mindent elárasztó neonfényben és a sugarút mögött húzódó, távoli, kopár hegyláncban, melyet a

város kissé szennyezett levegője kísérteties homályba burkolt.

- A francba, Miles! - mondta Shelby a tetőablakokon átugrálva, hogy még többet felfedezzen a tetőből. — Ez az átlépés elképesztő! Most kis híján vonzódok hozzád! Kis híján!

Miles belesüllyesztette a kezét a zsebébe. - Hm... Köszí.

- Hol vagyunk pontosan? - kérdezte Luce. Első magányos bukdácsolása a derengőn át úgy különbözött a mostanitól, mint a nappaltól az éjszaka. Ez mennyivel kulturáltabb! Senkinek nem lett tőle hányingere. Ráadásul, valóban működik! Legalábbis Luce szerint. - Mi lett az előbbi kilátásunkkal?

- El kellett távolodnom — mondta Miles. — Úgy véltem, furán nézne ki, ha kilépünk hárman egy felhőből a kaszinó közepén.

- Icipicit — fűzte hozzá Shelby egy bezárt ajtót rángatva. — Valaki nek valami briliáns ötlete, hogyan jutunk le innen?

Luce grimaszolt. A derengő cafatokra szakadva remegett a lábuknál. El se tudta képzelni, hogy lenne benne annyi erő, hogy most is segítsen rajtuk. Nincs kiút sem a tetőről, sem vissza a Shoreline-ba.

- No problémo! Zseni vagyok! - szólt nekik Shelby a tető túloldaláról. Az egyik tetőablak fölé görnyedve küzdött a zárral. Aztán egy nyögéssel szétfeszítette, és felemelte a kicsapódó üvegtáblát. Bedugta a fejét, majd intett Milesnak és Luce-nak, hogy jöhetnek.

Luce óvatosan kémlelt be a nyitott tetőablakon egy hatalmas, fényűző fürdőszobába. Négy jókora fülke sorakozott az egyik oldalon, és a másikon, az aranyozott tükrök előtt, egy sor magasított márvány mosdókagyló. Mályvaszínű plüsskanapét állítottak az öltözőasztalka mellé, melyen egy nő ült, és a tükörben nézegette magát. Luce felülről csak fekete, tupírozott haját látta, de a tükörképén látszott

erősen kifestett arca, vaskos frufruja és franciás manikűrözött kezei, melyekkel még egy felesleges vörös rúzsréteget kent magára.

- Amint Kleopátra az egész rúzszt elhasználja, egyszerűen leszánkázunk innen! - suttogta Shelby.

Alattuk Kleopátra felállt az öltözőasztalka mellől. Cuppantott az ajkaival, és letörölgette a véletlenül fogára került rúzsnyomot. Ezután elindult az ajtó felé.

- Ha jól értem - szólalt meg Miles -, azt szeretnéd, hogy „szánkázzak le” egy női mosdóba?

Luce még egyszer körbenézett a kihalt tetőn. Nem volt, csak ez az egy út lefelé. - Ha bárki meglát, tegyél úgy, mintha rossz ajtón mentél volna be!

- Vagy mintha kavartál volna valakivel az egyik fürkében — tette hozzá Shelby. - Mi van? Vegasban vagyunk!

- Csak menjünk! - Miles elpirult, miközben lábbal előre leereszkedett az ablakon át. Lassan nyújtotta ki a karját, mígnem lába éppen az öltözőasztalka magasított márványlapja felett lengedezett.

- Segítsd le Luce-t! — utasította Shelby.

Miles bezárta a mosdó ajtaját, aztán felemelte a kezét, hogy Luce-t elkaphassa. Luce megpróbálta Miles technikáját alkalmazni, de a karja remegett, miközben a tetőablakon keresztül leengedte magát. Nem sok mindent látott maga alatt, de hamarabb megérezte Miles erős szorítását a dereka körül, mint ahogy számított rá.

- Eleresztheted! — mondta Miles, és mikor Luce engedelmeskedett, Miles elegánsan leengedte őt a padlóra. Miles ujjai Luce bordáira simultak, csak egy vékony fekete pólónyira a bőrétől. Karjai tartották még akkor is, mikor a lány lába már padlót ért. Luce meg akarta köszönni, de ahogy Miles szemébe nézett, képtelen volt megszólalni.

Feltűnően gyorsan kihátrált a szorításából, bocsánatkérést motyogva, amiért rálépett a lábára. Mindketten nekidőltek az öltözőasztalkának, zavartan kerültek egymás tekintetét, a szemközti falra bámultak.

Ennek nem szabadott volna megtörténnie. Hiszen Miles csak a barátja!

- *Hahó!* Segít nekem is valaki? - Shelby bordás harisnyás lába türelmetlenül kalimpálva lógott a tetőablakból. Miles odament az ablak alá, keményen megragadta Shelbyt övét, és a derekánál fogva lassan eresztette le. Shelbyt sokkal hamarabb elengedte, mint őt, jegyezte meg Luce.

Shelby átszökdécselt az aranycsempéken, és kinyitotta az ajtót. - Hé, ti ketten, mire vártok? Gyertek már!

Az ajtó túloldalán lenyűgözően kifestett, feketébe öltözött pincérnők siettek el mellettük flitterekkel díszített magas sarkúban, behajlított karjukon koktélsékerekkel teli tálcákat egyensúlyozva. Drága, sötét zakót viselő férfiak tömörültek a kártyaasztalok körül, és tizenéves fiúkként kurjongattak minden egyes leosztásnál. Idelenn nem hallatszott a játékgépek végtelenített csörömpölése és csattogása. Csendesebb, előkelő és végtelenül izgalmas, de egyáltalán nem olyan, mint a derengőben látott jelenet.

Egy koktélpincérnő jött oda hozzájuk. - Segíthetek? - Lejjebb engedte rozsdamentes fémtálcáját, hogy alaposan végigmérhesse őket.

- Ó, kaviár! — lelkenedezett Shelby, felmarkolt három blinit, és szétosztotta a többiek közt. — Srácok, ti is arra gondoltok, amire én?

Luce bólintott. - Épp lefelé indultunk.

Mikor a felvonó ajtaja kinyílt a kaszinó világos és vakító előcsarnokára, Milesnak úgy kellett kitessekélnie Luce-t. Ott már tudni lehetett, hogy végre jó helyen járnak. A koktélpincérnők idősebbek, fáradtabbak voltak, sokkal kevesebb fedetlen testrésszel. Inkább trappoltak, mint suhantak a foltos narancsszínű szőnyegen. A kuncsaftok pedig jobban hasonlítottak azokra, akiket a bepillantáskor láttak az asztalnál tömörülni: túlsúlyos, középosztálybeli, középkorú, levert, akaratukat vesztett, pénztárcaürítő bábok. Már csak Verát kellett megtalálniuk.

Shelby átkalauzolta őket a játékautomaták szűk útvesztőjén, át a rulettasztaloknál felgyülemlett, a kerékben forgó kis golyóra ordítózó embercsoportokon, át a nagy, szögletes, speciális asztalok mellett, ahol az emberek ráfújtak a dobókockára, eldobták, és ujjongtak az eredményen, át azon az asztalsoron, ahol pókert és más, különleges játékokat kínáltak, olyan nevekkal, mint Pai Gow, mígnem eljutottak egy csomó kisebb kártyaasztalhoz.

Az osztók nagy része férfi volt. Magas, görnyedt, olajos hajú férfiak, szemüveges férfiak ősz bajusszal, egyikük még védőmaszkot is viselt a szája előtt. Shelby le sem lassított, hogy megbámulja őket, és igaza lett: odébb, a kaszinó távoli, hátsó sarkában, meglátták Verát.

Fekete haja aszimmetrikus copfba volt fogva. Sápadt arca sovány és megereszkedett. Luce nem érezte ugyanazt az erős érzelmi kitörést, amikor meglátta, amit Shastában, előző élete szüleit megpillantva. Ugyanakkor még mindig nem tudta, kije is Vera, amellet, hogy egy fáradt, középkorú nő, aki a kezében egy pakli kártyát tart a félálomban lévő vörös hajú nő elé, várva, hogy az emeljen. A vörös nő hanyagul a felénél választotta szét a paklit, mire Vera keze sebesen mozogni kezdett.

A kaszinó összes többi asztala túlszűfolt volt, de Veránál csak a vörös hajú nő és annak apró termetű férje foglalt helyet. Vera mégis komoly bemutatót tartott nekik, finom

kézügyességgel kezelte a lapokat, mozdulatai könnyűnek tűntek. Verát Luce itt olyan elegáns oldaláról láthatta, amit nem vett észre eddig. Jó érzéke volt a drámához.

- Nos - kezdte Miles, kissé Luce felé dőlve. - Megyünk... vagy...

Luce nyomban a vállán érezte Shelby kezét, aki gyakorlatilag beletuszkolta az asztalnál lévő egyik üres bőrülésbe.

Bár alig bírta ki, Luce először kerülte, hogy a nő szemébe nézzon. Izgult, hogy Vera talán felismeri, mielőtt esélye lenne. De Vera tekintete a leghalványabb érdeklődés jele nélkül siklott át mind annyiukon, mire Luce-nak eszébe jutott, mennyire másképp néz ki, mióta kiszőkítette a haját. Idegesen tépdeste, bizonytalanul, hogy most mi legyen.

Ekkor Miles meglengetett egy húszdolláros bankót Luce előtt, mire neki eszébe jutott a játék, amiben elvileg most részt vesz. At csúsztotta a pénzt az asztalon.

Vera felhúzta ceruzával rajzolt szemöldökét. - Van nálad személyi?

Luce megrázta a fejét. - Lehet csak nézni?

Az asztal túloldalán a vörös nő elszunyókált, feje Shelby kemény vállára zuhant. Vera csak forgatta a szemét az egész jelenetre, és visszatolta Luce pénzét a Cirque du Soleil előadását hirdető neontáblára mutatva. — A cirkusz arra van, gyerekek!

Luce felsóhajtott. Most várniuk kell, amíg Vera befejezi a munkát. És addigra valószínűleg még kevesebb kedve lesz beszélni velük. Csalódottan nyúlt oda, hogy elvegye Miles pénzét. Vera éppen az ujjait húzta vissza, mikor Luce besöpörte a pénzt, és újbegyük egy pillanatra összeért. Mindketten felkapták a fejüket. A furcsa sokk egy pillanatra elvakította Luce-t. Mélyen belenézett Vera óriásira tágult, mogyoróbarna szemébe.

És meglátott mindent:

Kétszintes házikót egy behavazott kanadai városkában. Jégvirágok az ablakain, szélfütyül az ablaktáblákon. Egy tízéves forma kislány tévét néz a nappaliban, ölében kisbabát ringatva. Vera az, sápadtan is szép, koptatott farmerban és Doc Martens bakancsban, állig vastag, sötétkék garbóba burkolózva, a háta és a dívány közé olcsó gyapjú takarót gyűrve. Egy tál pattogatott kukorica a kis asztalon, de már csak egymaréknyi ki nem pattogott maggal. Kövér, vörös macska ólálkodik a kandallónál, fűjtat a fűtőtestre. Es Luce... Luce a kishúga, a kicsi lány a karjaiban.

Luce érezte, Hogy hintázni kezd vele a világ a kaszinó székében, akkora fájdalmat okozott neki az emlékezés. A kép, olyan gyorsan, ahogy jött, elhomályosult, és a helyét egy másik vette át.

Luce totyogó kisgyerekként kergeti Verát a lépcsőn fel, a lépcsőről le, az elnyúlt, széles lépcsőfokok dobognak a lábuk alatt, mellkasa szúr a lihegéstől és a nevetéstől, mikor megszólal az ajtócsengő, és egy szöke, fényezett hajú fiú érkezik, hogy Verát randira vigye, mire ő megáll, lesimitja a ruháját és visszafordul, aztán el...

Egy szívdobbanással később Luce maga is tizenéves, kócos, göndör, válligérő fekete hajjal. Vera farmer ágytakaróján elterpeszkedve (a durva anyag érintése valahogy jólesik) Vera titkos naplóját lapozgatja. Szeret engem ez a fiú, firkálta be Vera újra meg újra meg újra, egyre kevésbé olvasható kézírással. Ezután a lapok eltűnnek, nővére feldühödött arca közeledik, arcán a könnyek nyoma világosan látható...

És megint egy másik jelenet, Luce még idősebb, talán tizenhét. Felkészült a megváltoztathatatlanra.

Az égből szakad a hó, puha fehér takaró. Vera pár barátjával a házuk mögötti befagyott tavacskán kocsolyázik, boldogan nevetve gyors köröket rónak, a kis tó egyenetlen szélénél Luce guggol, a hideg átjárja vékony

ruháit, míg sietve, ahogy szokta, befűzi a korcsolyacipőjét, hogy utolérhesse a nővérét. Mellette pedig a melegség, melyre rá se kell néznie az azonosításhoz, Daniel, csendben, rosszkedűen, már szorosan bekötözött cipőkkel. Érti a késztetést, hogy megcsókolja... még egyetlen árnyék sem látszik. Az este és minden hozzá kapcsolódó dolog olyan csillagos és szikrázó, végtelenül tiszta, tele lehetőséggel.

Luce az árnyékokat kereste, aztán rájött, mi az oka a hiányuknak. Ezek Vera emlékei! És a hótól minden sokkal nehezebben kivehető, Danielnek mégis tudnia kell, ahogy akkor is tudta, mikor fejest ugrott abba a tóba. Érzékelnie kell minden egyes alkalommal. Törődik egyáltalán azzal, mi lesz Luce halála után az olyan emberekkel, mint Vera?

A tó Luce felőli oldaláról robbanás hangja hallatszik, mint mikor valaki kiengedi az ejtőernyőjét. Utána rögtön, a hófúvás kellős közepén, forró, vörös tűzvirág nyílik. A tavacska szélénél hatalmas, élénk narancs lángoszlop lövell az égbe. Ott, ahol Luce állt az előbb. A többi korcsolyázó esztét vesztve, nyílegyenesen száguld felé. Ám a jég olvadni kezd, katasztrofálisan gyorsan, amitől korcsolyáik alámerülnek az alattuk lévő jeges vízbe. Vera kiáltásai visszhangoznak a sötétkék éjszakában, és Luce nem lát mást, csak a megdőbbszent arcára kiülő gyötrő fájdalmat.

A kaszinóbeli Vera visszarántotta a kezét, úgy rázogatta, mintha megégette volna. Ajkai párszor megremegtek, mielőtt szavakba tudta volna önteni: - Te vagy az! - Megrázta a fejét. - De az nem lehet!

- Vera — suttogta Luce, újra a nővére keze után nyúlva. Meg akarta ölelni, hogy átvegye, magára vegye az összes fájdalmat, amit Vera elszenvedett.

- Ne! - Vera csak hátrált, a fejét rázta, Luce-t az ujjával fenyegetve. - Nem, nem, nem! — Nekihátrált az osztónak a mögötte lévő asztalnál, megbotlott benne, és egy halom pókerzsetont döntött le az asztalról. A színes érmék szerteszét gurultak a padlón, „ú!” és „á!”, morajlott fel a játé-

kosok serege, majd felpattantak az üléseikről, hogy felszedegessék.

- A fene egye meg, Vera! — üvöltötte egy guggoló férfi a föltépő lármát is keresztülharsogva. Míg az asztaluk felé totyogott olcsó, szürke, műszálas öltönyében és kopottas fekete cipőjében, Luce aggódva nézett össze Milesszal és Shelbyvel. A három kiskorú gyerek nem akart ujjat húzni a helyi főnökkel. De az még mindig keményen szidta Verát, szája eltorzult a felháborodástól. — Hányszor mondjam...?!

Vera újra lábra állt, de folyton Luce-ra bámult rémülten, mintha maga az ördög volna, nem pedig a húga egy távolabbi életből. Vera szénceruzával kihúzott szeme elfehéredett a rettenettől, miközben ezt dadogta: - Nem lehet itt!

- Krisztusom! — mormolta a főnök, végigmérve Luce-t és barátait, majd beleszólt a rádiójába: - Szóljon a biztonságiaknak! Van itt pár csavargó kölyök.

Luce meghúzta magát Miles és Shelby között, aki összeszorított fogai közt ezt mormolta: - Mit szóltok most egy olyan átlépéshez, Miles?

Mielőtt Miles válaszolhatott volna, három vastag csuklójú, vastag nyakú férfi jelent meg és tornyosult föléjük. A főnök feléjük intett.

- Vigyétek őket a cellába! Megnézzük, miféle bajt kevertek még erre felé!

- Nekem jobb ötletem van! — hallatszott egy lány dörmögő hangja, a biztonsági örök fala felől.

Minden fej arra fordult, amerről a hang jött, de csak Luce arca derült fel: - Arriane!

Ahogy átevickélt a tömegen, az aprócska lány Luce-ra villantotta a mosolyát. Több mint tíz centi magas tömött talpú cipőben, bolondosan felstócolt frizurával és olyan szemmel, amit majdnem elnyelt a szemfesték, Arriane töké-

letesen illett a kaszinó furcsa törzsvendégei közé. Úgy látszott, senki nem tudja, mit gondoljon róla, legkevésbé Shelby és Miles.

A helyi főnök felé vette az irányt, és elé állt. Cipőpasztától és köhögős gyógyszertől bűzlött.

- Önnek is a cellában van dolga, kisasszony?

- Ó, jó mulatságnak tűnik - kerekedett el Arriane szeme -, de sajna, már így is túl sok programom van mára! Első sorba van jegyem a Blue Man Csoportra, és természetesen az előadás után Cherrel vacsorázom! És tudom, hogy volt még valami, amit akartam... — ütögette az állát, aztán Luce-ra nézett. - Ó, igen! Elvinni ezt a három srácot innen a francba! Bocsika! - Dobott egy csókot a dühöngő főnöknek, bocsánatkérően vállat vont Vera irányába, majd csettintett az ujjával.

És a fények egyszerre kialudtak.

TIZENHARMADIK FEJEZET

HAT NAP

AZ ELSÖTÉTÜLT KASZINÓ ÚTVESZTŐJÉBEN ROHANVA Arriane úgy mozgott, mintha látna a sötétben.

- Maradjatok nyugton, ti hárman - kiáltotta -, egy szempillantás alatt kiviszlek innen benneteket!

Szorosan megmarkolta Luce csuklóját, aki a másikkal Miles kezét fogta, Miles meg Shelbyét, aki káromkodott, mert méltóságon alulinak tartotta ezt a csatasorban menekülést.

Arriane biztos kézzel vezette őket, és ugyan Luce nem láthatta, mit csinál, hallotta az emberek nyögéseit és felkiáltásait, ahogy Arriane átfurakodik közöttük. - Elnézést, elnézést! - mondogatta. Meg „Hupsz!” és „Bocsánat!”

Telefonjukat zseblámpaként használó, izgatott turistákkal tömött, sötét folyosókon vezette őket keresztül. Felfelé még sötétebb, áporodott szagú lépcsősorokon, melyek használaton kívüli üres kartondobozokkal voltak telezsúfolva. Végül kirúgott egy vészkijáratot, és kiterelte őket egy sötét, szűk sikátorba.

Az utcácska a Mirage és egy másik toronymagas szálloda közé ágyazódott be. Az ott sorakozó szemetesekből drága ételek rothadó, undorító szaga szivárgott. A csörgedező savaszöld esővíz csúnya kis patakot képezett, középen kettéosztva a sikátort. Egyenesen előttük, a fényesen nyüzsgő, neonokkal kivilágított sugárúton egy régimódi fekete utcai óra tizenkettőt ütött.

- Ááá! - Arriane mélyen beszívta a levegőt. - Egy újabb csodálatos nap kezdete a Bűn Városában! És én szeretem jól kezdeni. Kiadós reggelivel. Ki éhes?

- Hm... öö... - dadogta Shelby Luce-ra, aztán Arriane-ra, végül a kaszinóra nézve. - Most micsoda... hogyan...?

Miles tekintete az Arriane nyakának egyik oldalán húzódó, fényes, húsos forradáson állapodott meg. Luce már megszokta Arriane-t, de az világos volt számára, hogy barátai nem nagyon tudják, hovi tegyék.

Arriane ujjával Milesra mutogatott. - Ez a srác úgy néz ki, hogy a saját súlyát is meg tudná enni palacsintában. Gyerünk, tudok egy koszos kis éttermet!

A sikátorban összekapaszkodva mentek az út felé, mikor Miles Luce-hoz fordult, s szájával a következő szavakat formázta: - Ez *döbbenetes* volt!

Luce bólintott. Ennyire volt képes, miközben próbálta utolérni Arriane-t, aki átkocogott a sugárúton. *Vera*. Nem bírta túltenni magát rajta. Az a rengeteg emlék, melyet egy szemvillanás alatt pillantott meg. Fájdalmasak és megdöbbenőek voltak, de csak elképzelni tudta, Verának ez milyen érzés lehetett. Luce-t mélységes meglepődéssel töltötte el mindez. Többel, mint bármelyik derengő felfejtése eddig, hisz ezúttal szinte igazából *átélte* egyik elmúlt életét. Különös módon olyat is látott, amire eddig még sosem gondolt: előző énjének megvolt a saját élete.

Daniel megjelenése előtt teljes és tartalmas életet élt.

Arriane egy vaskos, barna stukkóval díszített épületben elhelyezkedő, híres IHOP palacsintázóhoz vezette őket, ami olyan réginek látszott, hogy akár minden másnál korábban ott lehetett a sugárúton. De zsúfoltabbnak és szomorúbbnak tűnt hasonló társainál.

Shelby ment be először, benyomva az üvegajtókat, melyek fölött megszólalt a tetejükre ragasztott csengettyű. A pulton lévő tálból vett egy maréknyi mentolos cukorkát, mielőtt elkülönített asztalt rendelt volna maguknak a helyiség távoli sarkában. Arriane becsúszott mellé, míg Miles és Luce a másik oldalon foglalt helyet, a repedezett, narancsszínű bőrüléseken.

Egy füttyszóval és egy gyors körkörös mozdulattal Arriane mindannyiuknak kért kávét a bájos, kövérkés pincérnőtől, akinek a hajában ceruza fityegett.

A többiek a vastag, összespirálozott, laminált étlapra koncentráltak. Lapozása felért egy küzdelemmel az egésztest összeragasztó juharsziruppal, de direkt jó volt, hogy emiatt nem maradt energiájuk arról a kalamajkáról beszélni, amiből épphogy csak megmenekültek.

De Luce-nak végül csak meg kellett kérdeznie: — Mit keresel te itt, Arriane?

- Rendelek valami jól hangzót. Necces eprest, asszem. Sült tojásos-sonkás szendvicsük, sajna, nincs. Soha nem tudok választani!

Luce a szemét forgatta. Arriane-nak nem kellett volna szerénykednie. Nyilvánvaló, hogy mentőakciója nem a véletlen műve volt. -Tudod te, mire gondolok!

- Furcsa napok ezek, Luce! Gondoltam, egy szintén fura városban is töltöm őket.

- Értem, nos, azoknak a napoknak mindjárt vége. Vagy a fegyveszünet forgatókönyve szerint nem?

Arriane letette a kávéscsészéjét, és állát a tenyerébe fektette. — Hát akkor, halleluja! Mégiscsak tanítanak nektek valamit abban a suliban.

- Igen is, meg nem is - felelte Luce. - Csak véletlenül meghallottam, ahogy Roland arról beszél, Daniel mennyire számolja a hátralévő percekét. Azt mondta, a fegyverszünettel kapcsolatos, de azt nem tudom, pontosan hány percről van szó.

Luce-nak feltűnt, hogy Daniel említésére a mellette ülő Miles teste megrándul. Mikor a pincérnő odajött hozzájuk a rendeléseket felvenni, először ő vakkantotta el a sajátját, jóformán odalökve az étlapot Luce-nak. - Marhasült, tojással, véresen!

- Ó, milyen férfias! — mondta Arriane, s jóváhagyóan végigmérte Milest, miközben „ec-pec-kimehetsz”-féle kiszámolósdit játszott a menün. - Necces epres szalcsi palcsi lesz! - Olyan helyesen ejtette a szavakat, akárha az angol királynő tenné, és végig feltűnően komoly arckifejezéssel.

- Nekem Malacpokróc! — mondta Shelby. — Nem, legyen inkább tojásfehérjéből rántotta, sajt nélkül! Ó, a pokolba vele! Inkább Malacpokróc!

A pincérnő Luce felé fordult. — És neked mi legyen, szívem?

- A reggeli menü - mosolygott Luce bocsánatkérően a barátai helyett. — Rántotta, de húst nem kérek mellé!

A pincérnő bólintott, majd elsétált a konyha felé.

- Na jó, mi mást hallottál még? — kérdezte Arriane.

- Hm. — Luce a só és a bors melletti szirupos kancsóval kezdett játszózni. - Tudod, beszéltek a világvégéről is.

Shelby vihogva lötytyintett három kis adag tejszínt a kávéjába. — Világvége! Te tényleg beveszed ezt a baromságot? Úgy értem, hány ezer éve várunk már rá, hogy be-

következzen? Az emberek meg azt hiszik, pár évezredig csupán elég türelmesek voltak! Ha! Mintha valaha bármi is megváltozna!

Nem sok hiányzott Arriane-nak, hogy Shelbyt helyre tegye, de aztán letette a kávéját. — Milyen udvariatlanság tőlem, nem is mutatkoztam be a barátainak, Luce!

- Hm, tudjuk mi, hogy ki vagy! - mondta Shelby.

- Igen, egy egész fejezet szólt rólad a nyolcadikos angaltörténelem-tankönyvben! — egészítette ki Miles.

Arriane tapsikolt. - Nekem meg azt mondták, hogy azt a könyvet betiltották!

- Komolyan? Tananyag vagy? — nevetett Luce.

- Miért vagy meglepődve? Nem találsz engem történelmileg érdekesnek? - Arriane visszafordult Shelby és Miles felé. - Most pedig mondjatok el nekem mindent magatokról! Tudnom kell, kivel is haverkodik az én kis Luce-om!

- Eltévelyedett, hitetlen nefilim vagyok! - emelte fel a kezét Shelby.

Miles az ételére bámult. - Egy angyal hasznavehetetlen ük-ük- kilencedízig ükunokája.

- Ez nem igaz! - taszította meg Miles vállát Luce. - Arriane, látnod kellett volna, mennyit segített nekünk ma este átlépni abba az árnyékba! Nagyszerűen csinálta! Azért lehetünk ma itt, mert Miles olvasta azt a könyvet, és... és... aztán máris tudta...

- Aha, meg is lepődtem - mondta Arriane gúnyosan -, de ami aggaszt, az a másik. - Shelbyre mutatott. Arriane arca sokkal szigorúbb volt, mint amilyennek Luce megszokta. Még örült, világoskék szeme is komolynak látszott. - Mostanság senkinek nem jó eltévelyedni. Minden folyamatosan mozgásban van, de eljön a leszámolás ideje.

És akkor választanod kell, melyik oldalon állsz! - Arriane határozottan Shelbyre meredt. - Mindannyiunknak tudni kell, hol állunk!

Mielőtt bármelyikük válaszolhatott volna, újra megjelent a pincérnő, egy óriási, étellel megrakott, barna műanyag tálcát egyensúlyozva.

- Nos, mit szóltok a villámgyors kiszolgáláshoz? - kérdezte. — Lássuk csak, melyikőtök is kérte a Malac...

- Én! - hökkentette meg Shelby a pincérnőt a gyorsasággal, ahogy a tányérjáért nyúlt.

- Kér valaki ketchupöt?

Megrázták a fejüket.

- Még vajat?

Luce rámutatott a palacsintáján lévő fagyaltgombócnyi vaj halomra. - Ennyi rendben lesz, köszönjük!

- Ha szükségünk lesz valamire — mondta Arriane, rávigyorogva a tányérján lévő, tejszínhabbal rajzolt vidám arcra -, kiabálunk.

- Ó, azt tudom, hogy te fogsz! - kuncogott fel a pincérnő, tálcáját a hóna alá csapva. — Ez úgy üvölt, mintha a világnak azonnal vége szakadna!

Miután elment, egyedül Arriane kezdett enni. Lecsippentette az áfonyát a palacsintaarc orráról, a szájába dobta, majd élvezettel nyalogatta az ujját. Végül körbe pillantott az asztalnál ülőkön.

- Essetek neki — mondta Arriane —, semmi jó nincs abban, ha ki húl a hús meg a tojás! - Felsőhajtott. - Gyerünk, srácok! Olvastátok a történelemkönyvet. Nem tudjátok a dörgést?

- Én nem olvastam - mondta Luce. - Nem ismerek semmiféle dörgést.

Arriane elgondolkodva szopogatta a villáját. — Jó indok. Ebben az esetben engedd meg, hogy előadjam az én változatomat.

Kicsit talán szórakoztatóbb a történelemkönyveknél, mert nem húztam ki belőle a nagy harcokat, a kiátkozásokat meg a többi pikáns részletet. Viszont az enyém minden, csak nem háromdimenziós, de szerintem azt amúgy is jócskán túlbecsülik. Láttátok azt a filmet azzal a... — Észrevette arcukon az értetlenséget. — Jó, mindegy! Rendben. Évezredekkel ezelőtt kezdődött. Várjunk, fel kell elevenítenem a Sátánról tudottakat is?

- Korai hatalmi harc Isten ellen - szólt Miles monoton egykedvűséggel, mintha csak harmadikos leckét böfögne vissza, miközben egy falat húst a villájára szúrt.

- Azelőtt irtó közel álltak egymáshoz - tette hozzá Shelby, sziruppal lelocsolva Malacpokrócát. — Úgy értem, Isten az Esthajnalcsillagának hívta a Sátánt. Tehát nem arról van szó, hogy a Sátánt ne értékelték vagy szerették volna.

- De ő inkább választotta az uralkodást a Pokolban, mint a szolgaságot a Mennyben - szólt hozzá Luce is. Az lehet, hogy nefilim-történeteket nem olvasott, de az *Elveszett paradicsomot* igen. Legalábbis a zanzásított változatát a neten.

- *Nagyon ügyes!* - ragyogott Arriane Luce felé hajolva.
- Tudod, hogy Gabbe annak idején nagy barátja volt Milton lányának? És Gabbe magának tulajdonítja ezt a mondást. Hiába hajtogatom neki, hogy „nem vagy már így is eléggé az emberek kedvence?” Na, de mindegy! — Arriane a villájára szúrt egy falatot Luce tojásából. — A fenébe is, ez *aztán finom!* Kaphatnánk egy kis csípős szószt? — ordította a konyha felé. - Oké, hol is tartottunk?

- A Sátánnál - mondta Shelby palacsintával teli szájjal.

- Igen. Nos. Mondhattok, amit akartok róla, de az biztos, hogy El Diablo Grande — rázta meg a fejét Arriane — a felelős azért, hogy megmutatta az angyaloknak, mi az a szabad akarat. Vagyis: adott valamit, amin elgondolkodhat-

tunk. Hogy melyik oldalt erősítsük. És a választás szabadságában rengeteg angyal elbukott.

- Mégis mennyien? — kérdezte Miles.

- A bukottak? Elegen ahhoz, hogy az patthelyzetet idézzon elő. - Arriane egy pillanatra elmerült a gondolataiban, aztán grimaszolva kiáltott a pincérnőnek: - Csípős szószt! Nem létezik ilyen ebben az intézményben?

- És mi van azokkal az angyalokkal, akik elbuktak, de nem álltak az oldalára...? - hallgatott el Luce, Danielre gondolva. Tudatában volt, hogy suttog, de ez elég komoly témának tűnt egy étteremben Még ha az a legüresebb étkezde is az éjszaka kellős közepén.

Arriane is lehalkította a hangját. — Ó, bőven vannak bukott angyalok, akik gyakorlatilag még mindig Isten szövetségesei! Meg vannak azok, akik a Sátánnal vállaltak sorsközösséget. Ezeket hívjuk démonoknak, bár ők is bukott angyalok, csak rosszul választottak.

- Nem mintha ez könnyű lett volna bármelyikünk számára. A Bukás óta angyalok és démonok fej fej mellett haladnak, pont egyenlően elosztva, bla-bla-bla. - Vajat kent a palacsinta orrára. - De mindez nemsokára megváltozhat.

Luce az előtte lévő tojásra nézett, de képtelen volt enni.

- Hm, szóval, az előbb mintha arra céloztál volna, hogy az én hűségemnek is köze van mindehhez? — szólt közbe Shelby, szokásával ellentétben, kevésbé bizonytalanul.

- Nem, nem kimondottan a tiéd - rázta meg a fejét Arriane. - Tudom, úgy érezhetitek, mintha örökké egyensúlyban éltünk volna. De a legvégén egy erős angyal választása dönt majd. S mikor ez megtörténik, elbillen a mérleg nyelve. Akkor nagyon fog számítani, ki melyik oldalra áll.

Arriane szavai eszébe juttatták Luce-nak, mikor össze volt zárva ott fenn, abban a kis kápolnában Miss Sophiával, aki folyton azt hajtogatta, hogy neki és Danielnek köze lesz a világegyetem pusztulásához. Akkor örültségnek hangzott, és Miss Sophia *valóban* gonosz és tébolyodott. De, bár Luce nincs teljesen tisztában azzal, amiről mindenki beszélt, annyit tudott, hogy kapcsolatban áll Daniel visszatérésével.

- Daniel az — mondta lágyan. — Az angyal, aki elbillentheti a mérleg nyelvét, az Daniel.

Ez megmagyarázza azt a gyötrődést, amit magában hordoz, akár egy kéttonnás bőröndöt. Megmagyarázza, miért van olyan sokáig távol Luce-tól. Az egyetlen, amire nem magyarázat, hogy miért kérdéses Arriane számára, hogy a mérleg nyelve melyik oldalra billen majd. Hogy melyik oldal nyeri majd a háborút.

Arriane szája szóra nyílt, de ahelyett, hogy válaszolt volna, újabb falatot csent el Luce tányérjáról. — *Kaphatnék végre egy kis csípős szósz?* — üvöltötte.

Árnyék vetődött az asztalukra. — Adok én neked valami más *tüzeset!*

Luce hátrafordult, és visszahőkölt a látványtól: nagyon magas fiút látott, kigombolt, hosszú, barna ballonkabátban, ami alatt, az övébe dugva, valami ezüstöset látott megcsillanni. Feje kopaszra borotválva, orra vékony, egyenes, fogsora hibátlan.

És a szemei! Fehérek! Tökéletesen színtelenek. Sem szivárványhártya, sem pupilla, egyáltalán semmi.

Furcsán kifejezésten tekintete Luce-t a kitasztított lányra emlékeztette. És bár Luce nem látta a lányt elég közlelről ahhoz, hogy kitalálja, mi a baj a szemével, most rájött.

Shelby a fiúra nézett, nyelt egy nagyot, aztán a reggeli-jéhez látott.

- Nekem ehhez semmi közöm — mormolta.

- Vegyél vissza! - mondta Arriane a fiúnak. - A tüzedet pedig rá kenheted az első szendvicssre, amivel mindjárt megkínállak! - Luce kikerekedett szemmel nézte, ahogy az aprócska Arriane feláll, és kezét a farmerjába törli. - Mindjárt visszajövök, srácok! Ó, és Luce, emlékeztess rá, hogy lecsesszelek ezért, mikor újra itt leszek! - Mielőtt Luce megkérdezhetne volna, mi köze van neki ehhez a sráchoz, Arriane megragadta a fiú fülcimpáját, megcsavarta, és a fejét belenyomta a bár melletti kiállítópult üvegébe.

A ricsaj egy csapásra szétrombolta az étterem lomha, késő éjszakai nyugalmit. A srác gyerekként ordított, ahogy Arriane most a másik irányba csavarta a fülét, és rámászott. A fájdalomtól üvöltő fiú kezdte összekaparni szikár testét, és ledobta magáról Arriane-t, egyenesen az üvegpultra.

Arriane végiggurult rajta, felborított egy toronymagas habcsókos citromtortát, s csak a végén állt meg, majd ugrott talpra a bárpult tetején. A fiú felé szaltózott, fejét a combjai közé szorította, és kis ökleivel püfölni kezdte a fiú arcát.

- Arriane — sikította a pincérnő ne a tortáimon! Próbálok elnéző lenni, de a megélhetési forrásomra vigyáznom kell!

- Aú, rendben! - kiáltotta vissza Arriane. - Átmegyünk a konyhába! - Elengedte a fickót, lecsusszantak a padlóra, és ő kifelé rugdalta a vastag talpú cipője sarkával. A srác vakon botorkált az étterem konyhájába vezető ajtó felé. — Gyertek, ti hárman! — szólt vissza Arriane az asztalukhoz. - Esetleg tanulhattok is valamit!

Miles és Shelby ledobta a szalvétáit, s Luce-nak azonnal eszébe jutott, hogy a Doverben a gyerekek minden alkalommal, mikor legcsekélyebb hírért vették bárminemű dulakodásnak, csapot-papot ott hagytak, sikoltozva rohantak a folyosókon át, ordítózva, hogy „Harc! Harc!”.

Luce húzódozva követte őket. Ha Arriane azt sugallta, hogy ez a srác miatta bukkant fel, az sok kényes kérdést felvet. Mi van azokkal az emberekkel, akik Dawnt elvitték? És a nyilakat lövöldöző kítaszított lánnyal, akit Cam megölt a Noyo Pointnál?

A konyhából óriási csattanás hallatszott, és három rémült férfi rohant ki koszos kötényben. Mire Luce a csapóajtón át beért, Arriane már lenyomta a fiút a padlóra, lábát a fején tartotta, Miles és Shelby pedig a húskötözéshez használatos spárgával kötözte éppen. A fiú kifejezéstelen tekintete Luce-ra meredt, és mélyen belehatolt.

A száját egy konyharuhával tömték be, így mikor Arriane gúnyolódott vele — *Lehűtselek kicsit? Esetleg a húshűtőben?* - a fiú csak nyöszörögni tudott. Feladta, nem mutatott semmilyen ellenállást.

Gallérjánál megragadva, Arriane a konyhakövön át bevonszolta a hűtőkamrába, néhányszor még jól belerúgott a miheztartás végett, majd nyugodtan rázárt az ajtót. Leporolta a kezét, és arcán a „na, ez is kipipálva” kifejezéssel Luce-ra nézett.

- Ki üldöz engem, Arriane? — Luce hangja megremegett.

- Nagyon sokan, babám.

- Ez egy — Luce visszaemlékezett Cammel való találkozására — kítaszított volt?

Arriane megköszöri a torkát. Shelby felköhögött.

- Daniel azt mondta, nem lehet velem, mert túl sok figyelmet von magára. Azt mondta, a Shoreline-ban biztonságban leszek, de eljöttek oda is...

- Csak mert kinyomozták, hogy elhagytad a campust! Te vonod magadra a figyelmet, Luce! És mikor kimész a világba, kaszinókon rohansz végig, meg ilyenek, azt mi ösztönösen megérezzük! Ami igaz a rosszfiúkra is. Első-sorban ezért vagy abban az iskolában.

- Micsoda? - Ez Shelby volt. - Ti csak rejtegetitek őt nálunk? És mi van a biztonsággal? Mi van, ha ezek a kitaszított fickók egyszer csak megjelennek a campuson?

Miles nem szólt semmit, csak aggódva nézett hol Luce-ra, hol Arriane-ra.

- Te nem értetted meg, hogyan álcázhat téged a nefilim? - kérdezte Arriane. - Nem beszélt Daniel az ő... hogy is hívják, védő színükről?

Luce visszapergette fejében azt az éjszakát, mikor Daniel elhozta őt a Shoreline-ba. - Talán beszélt valami álcazónáról, de... - Annyi minden más zakatolt az agyában aznap éjjel! Elég volt neki azt fel dolgozni, hogy Daniel otthagyja. Fojtogató büntudathullám öntötte el. - Nem értettem. Nem fejtette ki, csak azt hangsúlyozta egyfolytában, hogy a campuson kell maradnom. Én meg azt gondoltam, hogy túlzásba viszi a védelmemet.

- Daniel tudja, mit csinál - vonta meg a vállát Arriane. - A legtöbb esetben. — Nyelve hegyét elgondolkozva dugta ki a szája sarkánál. — Jól van, néha. Egy-két alkalommal.

- Szóval ezek szerint bárki üldözi, nem láthatja Luce-t, ha egy csapat nefilim között van? - Ez már Miles volt, aki úgy látszik, újra képes volt beszélni.

- Tulajdonképp a kitaszítottak egyáltalán nem látnak — mondta Arriane. — Megvakították őket a Lázadás alatt. Épp ezt a részét akartam elmesélni a történetnek... nagyon jó! A szemek kioltása meg az az oidipuszi zshivaj. - Sóhajtott egyet. - Ó, na most! Ja, igen, a kitaszítottak! A lelkek tüzét látják, és azokat sokkal bonyolultabb egymástól megkülönböztetni, ha egy csomó nefilim közt vagy.

Miles szeme elkerekedett. Shelby idegesen rágcsálta a körmét.

- Szóval ezért tévesztették össze Dawnt velem!

- Mellesleg, így talált rád ez a hűtős fiúka is ma este - közölte Arriane. - Sőt, a pokolba, én is így találtalak meg! Ha kinn vagy, az olyan, mint gyertyaláng a sötét barlangban. — Lekapott egy doboz tejszínt a pultról, és egy keveset a szájába spriccelt. - Szeretek tejalapú frissítőt inni verekedések után. - Ásított, mire Luce a pulton lévő zöld digitális órára nézett. Hajnali két óra harmincat mutatott.

- Nos, bármennyire is imádok verekedni, meg neveket végleg eltörölni, nektek hármótoknak már rég takarodó van! — Arriane fütyentett egyet a foga közt, mire egy derengő vastag pacája szivárgott elő az előkészítő pultok árnyékából. - Ezt nem én csináltam! Oké? Ha bárki megkérdezi, én ilyet *soha* nem csináltam! A derengőben utazni nagy-gy-gyon veszélyes! Hallod ezt, bajnok? — Megütögette Miles homlokát, majd csettintett egyet az ujjaival. Az árnyék azonnal tökéletes ajtóformát vett fel a konyha közepén. - De időre megyek, és ez a leggyorsabb módja annak, hogy benneteket biztonságban hazajuttassalak!

- Tökéletes! - mondta Miles, mintha közben jegyzetelne.

Arriane a fejét csóválta rá. — Eszedbe ne jusson! Visszaviszlek benneteket a suliba, és ott is maradtok - nézett egyenként mindhármuk szemébe —, vagy velem gyúlik meg bajotok.

- Te is velünk jössz? - kérdezte Shelby, végre halvány kis megilletődést mutatva Arriane felé.

- Úgy néz ki — kacintott Arriane Luce-ra. — Olyan lettél, mint egy időzített bomba. Valakinek szemmel kell tartania téged.

Az átlépés Arriane-nal még zökkenőmentesebb volt, mint a másik, Vegas felé jövet. Olyan érzés, mint napozás után bemenni a házba:

mikor átsétálsz az ajtón, a fények kissé megfakulnak, de a szemed néhány pislogás után hozzászokik.

Luce majdnem csalódott volt, mikor Las Vegas fényűzése és izgalmai után újra a szobájában találta magát. Aztán eszébe jutott Dawn és Vera. *Majdnem* csalódott. Tekintete megállapodott azokon az ismerős dolgokon, amiket visszakapott: a két bevetetlen ágy, az ablakpárkányon sorakozó növények, Shelby felállított jogamatraca sarokban, Steven *Platón: A köztársaság* példánya könyvjelzővel ellátva Luce asztalán... és még valami, aminek látványa váratlanul érte.

Daniel. Tetőtől talpig feketébe öltözve a tüzet táplálta a kandallóban.

- Ááá! — kiáltott fel Shelby Miles karjaiba esve. — Az ütő is megállt bennem, úgy megijesztettél! A saját szentélyemben! Nem frankó, Daniel! — Haragosan Luce-ra nézett, mintha köze lenne a fiú meg jelenéséhez.

Daniel ügyet sem vetett Shelbyre, csak nyugodtan ezt mondta Luce-nak: — Isten hozott itthon!

Luce nem tudta, odarohanjon hozzá, vagy elsírja magát. — Daniel...

- *Daniel?* — Arriane alig kapott levegőt. Szeme úgy kiguvadt, mintha szellemet látna.

Daniel megdermedt, láthatóan ő sem számított arra, hogy Arriane-nal találkozhat. - É-én... csak egy percre van szükségem Luce-szal. Aztán megyek. - Úgy hangzott, mintha lelkiismeret-furdalása lenne, talán még meg is rémült.

- Jól van - mondta Arriane, és megragadta Milest és Shelbyt a tarkójuknál fogva. - Épp menni készültünk. *Egyikünk sem* látott téged itt! — Maga előtt terelte a többieket. — Később találkozunk, Luce!

Shelbyn látszott, hogy egy perccel tovább sem tudna a szobájukban maradni, csak úgy vágta az ajtót. Míles tekintete feldúlt volt, és addig Luce-t nézte, míg Arriane tulajdonképpen ki nem hajította a folyosóra, nagy csattanással becsapva mögöttük az ajtót.

Daniel ekkor odasétált Luce-hoz. A lány behunyta a szemét, és hagyta, hogy érintésének a lehetősége átmelegítse. Belélegezte a fiú illatát, boldogan, hogy újra otthon érezheti magát. Nem otthon a Shoreline-ban, hanem otthon Daniel közelében. Még akkor is, ha a legkülönösebb helyen járt az imént. Még akkor is, ha a kapcsolatuk csupa zűrzavar.

Amilyennek most tűnt.

Daniel még nem csókolta meg, még nem is vette a karjába. Luce-t meglepte, mennyire vágyik erre, még azok után is, amit látott. Érintésének hiánya fájdalmat idézett elő mélyen a mellkasában. Mikor a szemét felnyitotta, Daniel csak állt ott, centiméterekre tőle, s ibolyaszín szemét legettette a lány minden porcikáján.

- Megijesztettél!

Luce ezt még soha nem hallotta tőle. Ő volt az, aki félni szokott kettejük közül.

- Jól vagy? - kérdezte Daniel.

Luce megrázta a fejét. Daniel kézen fogta, és szó nélkül az ablakhoz vezette, ki a meleg szobából, a tűz mellől, vissza a hideg éjszakába, az ablak alatti rücskös párkányra, ahol már álltak egyszer.

A hold hosszúkásra nyúlt az ég alján. A baglyok már aludtak a vörösfenyőkön. Innen fentről Luce láthatta a parton megtörő hullámokat. A campus túloldalán egyetlen lámpa világított a neofilmházban, de azt nem tudta volna megmondani, hogy Francescáé vagy Stevené.

Leültek a párkányra Daniellel, és lelógatták a lábukat. Nekidőltek a mögöttük meredeken emelkedő tetőnek, és felnéztek az égen halványan pislákoló csillagokra, melyeket

mintha a legvékonyabb felhőréteg burkolt volna be. Kis idő múltán Luce sírni kezdett.

Mert Daniel mérges rá, vagy mert ő dühös a fiúra. Mert olyan sok megrázkódtatás érte, be és ki a derengőkből, államhatárokon át, a közeli múltba és azonnal vissza ide, a jelenbe. Mert szíve és feje összekuszálódott, zavaros volt, és Daniel közelsége csak mindent mégjobban összezavart. Mert úgy tűnt, Miles és Shelby gyűlöli Danielt. Mert világosan látta az iszonyatot Vera arcán, mikor Luce-t felismerte. Amiért a nővére annyi könnyet sírhatott el miatta, és mert Luce újra fájdalmat okozott neki azzal, hogy a kártyaasztalánál megjelent. Az összes többi őt gyászoló család miatt, akik azért süllyedtek szomorúságba, mert lányuk, szerencsétlenségére, egy idióta, szerelmes lány reinkarnációja lett. Mert azokra a családokra gondolva Luce-nak kétségbeesetten hiányoztak a szülei Thunderboltban. Mert ő a felelős Dawn elrablásáért. Mert tizenhét éves, és még mindig él, annak ellenére, hogy az elmúlt ezredévek alapján erre esélye sem volt. Mert eleget tud ahhoz, hogy féljen attól, mit hozhat a jövő. Mert hajnali fél négyre jár, és napok óta nem aludt, és nem tudja, mi egyebet tehetne.

Most Daniel Luce egész testét saját testmelegébe burkolva a karjában tartotta, magához húzta és ringatta. Luce zokogott, hüppögött, és zsebkendőre vágyott, hogy az orrát kifújhassa. Csodálkozott azon, hogyan lehetséges egyszerre annyi minden miatt ilyen rosszul éreznie magát.

- Sss - suttogta Daniel. - Ssss!

Egy napja még rosszul lett, mikor azt nézte a derengőben, ahogy Daniel szerelme a megsemmisülés felé úzi. A kapcsolatukba szőtt elkerülhetetlen erőszak leküzdhetetlennek tűnt. De most, főleg az Arriane-nal folytatott beszélgetés után, Luce úgy érezte, valami nagy dolog van kialakulóban.

Valami megváltozott, talán az egész világ változás előtt áll, és Daniel meg Luce ott egyensúlyoz ennek az egésznek a csúcán. Minden körülöttük zajlik az éterben, és mindenre hatással van az, ahogy saját magát és Danielt látja.

Az a kétségbeesett tekintet, amit közvetlenül a halála előtti pillanatokban a fiú szemében látott, most úgy érezte, az *volt* a múlt. Eszébe juttatta, hogyan nézett rá Daniel ebben az életben, a Sword & Cross melletti mocsaras mezőn, az első csókjuk után. A fiú ajkának íze az övé, lehelete a nyakán, erős kezei Luce köré kulcsolva, mindez oly csodálatos. A Daniel szemében bujkáló félelemtől eltekintve.

De Daniel egy ideje már nem néz így rá. Most sem árul el semmit a tekintete. Úgy nézi, hogy mellette marad-e Luce, mintha kötelességből tenné. Ebben az életében másképp történnek a dolgok. Mindenki ezt mondja, de Luce is így érezte: s ez a meggyőződése egyre erősebbé vált. Látta magát meghalni, és túlélte. Danielnek nem kell többé egyedül cipelnie a vállán a büntetését! Végre van valami, amit együtt csinálhatnak!

- Mondani akarok valamit — suttogta Luce Daniel pólójába, szemét beletörölve annak ujjába. - Beszélni akarok, mielőtt bármit mondanál.

Luce érezte, ahogy Daniel áll a végigsimít a feje tetején. Bólogatott.

- Tudom, hogy óvatosnak kell lenned, hogy mit árulsz el nekem. Tudom, hogy sokszor meghaltam ezelőtt. De ezúttal, Daniel, nem megyek el, érzem! Legalábbis, harc nélkül nem. — Mosolyogni próbált. - Mindkettőnknek segítene, ha többé nem kezelnél úgy, mint egy törekeny üvegcserepet. Tehát arra kérlek, mint barátod, barátnőd, mint életed szerelme, hogy jobban avass be! Különben annyira elszigeteltnek, nyugtalannak és...

Daniel elkapta Luce állát az ujjával, és megemelte a fejét. Kíváncsian fürkészte. Luce arra várt, hogy a fiú félbeszakítja, de nem tette.

- Nem azért hagytam el a Shoreline-t, hogy boszszantsalak - folytatta Luce. - Azért mentem el, mert nem értettem, mit számít ez. És a barátaimat is veszélybe sodortam emiatt!

Daniel szembefordította Luce arcát. Ibolyaszín szeme úgyszólván sugárzott. - Túl sokszor cserbenhagytalak ezelőtt - suttogta Daniel. - És emiatt ebben az életben talán hibáztam a túlzott óvatossággal. Tudhattam volna, hogy bármilyen keretek közé is szorítalak, feszegetni fogod őket. Nem lennél az a lány, akit szeretek, ha nem ezt tennéd. - Luce arra várt, hogy rámosolyog. Nem tette. - De most olyan sok minden forog kockán! Annyira ezekre összpontosítottam!

- A kitaszítottakra?

- Ők vitték el a barátodat - mondta Daniel. - Alig tudják a jobbot a baltól megkülönböztetni, nemhogy azt, melyik oldalnak dolgoznak!

Luce visszagondolt arra a lányra, akit Cam lelőtt az ezüstnyíllal, meg a jóképű, de üres tekintetű fiúra az étteremben. — Mert vakok.

Daniel a kezére nézett, összedörzsölte a tenyerét. Úgy tűnt, mindjárt rosszul lesz. - Vakok, ezzel együtt nagyon kegyetlenek. - Oda nyúlt, és ujjával végigsimította Luce egyik szőke tincset. — Nagyon okos dolog volt befesteni a hajad! Védelmet nyújtott arra az esetre, ha nem érnék ide elég gyorsan.

- Okos? - Luce megbotránkozott. - Dawn meg is *halhatott* volna amiatt, hogy rátettem a kezem arra az olcsó festékpalackra! Hogy lenne ez okos? Azt mondod, ha... ha holnap visszafesténém a hajam feketére, a kitaszítottak azonnal megtalálnának?

Daniel nyersen megrázta a fejét. - Egyáltalán nem kellett volna erre a campusra rátalálniuk. Nem lett volna szabad

egyikőtökre sem rátenni a kezüket. Éjt nappallá téve azon dolgozom, hogy visszatartsam tőled őket, tőled és az egész iskolától. Valaki segíti őket, csak azt nem tudom, kicsoda...

- Cam! - Mi mást csinálhatna errefelé?

Daniel megrázta a fejét. — Bárki is az, megbánja!

Luce összekulcsolta a karját a mellkasán. Arca még piros volt a sírástól. - Ezek szerint nem mehetek haza hálaadásra?

- Behunyta a szemét, megpróbálta szülei elszontyolodott képét nem elképzelni. — Erre ne is válaszolj!

- Kérlek! - Daniel nagyon komolyan beszélt. - Már csak egy kis ideig lesz így!

Luce bólintott. — A fegyverszünet idejére.

- Micsoda? — Daniel megszorította Luce vállát. — Honnan...?

- Tudom. — Luce remélte, a fiú nem érzi meg, hogy a teste reszketni kezd. Ami csak egyre rosszabb lesz, ha magabiztosabbnak mutatja magát, mint amilyen valójában. — És azt is tudom, hogy egy nap, nemsokára, te billented ki a Menny és a Pokol közötti mérleg nyelvét!

- Hát ezt meg ki mondta neked? - Daniel hátrafeszítette a vállait, amiből Luce tudta, próbálja szárnyai előbújását megakadályozni.

- Kitaláltam. Sok minden történt errefelé, amióta elmentél!

Daniel szemében szemernyi irigység villant fel. Először csaknem jólesett Luce-nak, hogy ki tudja váltani ezt belőle, de féltékennyé tenni azért nem akarta. Főképp, mert sokkal fontosabb dolgok vártak rájuk.

- Ne haragudj! — mondta Luce. — Arra van legkevésbé szükséged, hogy még én is elvonjam a figyelmedet! Amit te teszel, nagyon nagy dolog.

Ennyiben hagyta, remélve, hogy Danielt megnyugtatja annyira, hogy végre többet is eláruljon neki. Talán ez volt az eddigi legnyitottabb, legőszintébb és legérettebb beszélgetésük az idők kezdete óta.

De amitől Luce látatlanban is tartott, túlságosan is hamar bekövetkezett, Daniel arca befelhősödött. — Verd ki mindezt a fejedből. Fogalmad sincs arról, amiről azt hiszed, hogy tudod!

Csalódottság árasztotta el Luce lelkét. Daniel még mindig gyerekként kezeli! Egy lépést előre, tízet hátra.

Maga alá húzta lábait, és felállt a párkányon.

- Egy dolgot tudok, Daniel — mondta neki fentről. — Ha a he lyedben lennék, ez nem lenne kérdés. Ha *én* lennék az, akire az egész világegyetem vár, hogy a mérleg nyelvét kibillentse, én egyszerűen csak a jó oldalt választanám!

Daniel ibolyaszín szeme egyenesen előre meredt, az árnyékos erdő felé.

- Te egyszerűen csak a jót választanád - ismételte. Hangja érzéketlen és rettenetesen szomorú volt egyszerre. Szomorúbb annál, amilyennek Luce valaha is hallotta.

Ellen kell szegülnie a készítésnek, hogy lehajoljon és bocsánatot kérjen! Luce ehelyett elfordult, Danielt maga mögött hagyva. Nem magától értetődő az, hogy a jót kell választania? Nem ezt tenné mindenki?

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

ÖT NAP

VALAKI BEÁRULTA ŐKET... Vasárnap reggel, mikor a campus többi része még kísértetiesen nyugodt volt, Shelby, Miles és Luce egy sorban ült Francesca irodájának egyik oldalán, kihallgatásra várva. Ez az iroda nagyobb volt, mint Stevené, és világosabb is, magas, rézsútos mennyezettel és három hatalmas, az északon elterülő erdőre néző ablakkal, mindegyiken vastag, levendulaszín bársonyfüggönnyel, melyek széthúzva láthatóvá tették a döbbenetesen kék eget. A magas, márványborítású asztal felett a Tejút nagy, bekeretezett fotója volt az egyetlen művészi alkotás a helyiségben. A barokk székek, melyeken ültek, elegánsak, de kényelmetlenek. Luce nem tudta abbahagyni, folyton izgett-mozgott rajta.

- Névtelen bejelentés, egy francot! – mormolta Shelby, a szigorú e-maillt idézve, melyet ma reggel kaptak Francescától. - Ez az éretlen locsogás Lilithtól bűzlik!

Luce nem hitt abban, hogy Lilith, vagy igazából bármelyik másik diák tudhatta, hogy elhagyták a campust. Valaki más avathatta be a tanáraikat.

- Mi tart nekik ilyen sokáig? — biccentett Miles Stevennek a fal túloldalán lévő irodája felé, ahonnan kihallatszott tanáraik fojtott hangú veszekedése. — Olyan, mintha már most a büntetésen agyainának, mielőtt hallanak a történetet a mi szemszögünkéből! — Beharapta az alsó ajkát. - Mellesleg, mi is a sztorink?

Luce már nem figyelt. - Tényleg nem látom be, mi olyan bonyolult — mormolta maga elé, inkább csak magának, mint a többieknek.

- Eldöntöd, melyik oldalt választod, aztán továbblépsz!

- Mi? - kérdezte Miles és Shelby is egy szólamban.

- Bocs — mondta Luce. — Csak az van... emlékeztek, amit a múlt éjjel mondott Arriane a mérleg nyelvéről? Felhoztam ezt Danielnek, mire olyan furcsán viselkedett! Komolyan, hogy nem magától értetődő, hogy egy jó válasz van, meg egy rossz!

- Nekem egyértelmű - mondta Miles. - Van jó válasz-tás, és van rossz.

- Hogy mondatsz ilyet? — kérdezte Shelby. - Először is pont az e féle gondolkodás sodort bennünket ebbe az összevisszaságba! A vakhit! Ennek az elavult kettősségnek a gondolkodás nélküli elfogadása!

Arca egyre vörösödött, és hangját annyira felemelte, hogy valószínűleg Francesca és Steven is hallhatta. — Elegem van már ebből, hogy angyali meg démoni oldal! ..bla-bla-bla, *ők* a gonoszok! Nem, *ők* a gonoszok! És így tovább. Mint akik tudják, hogy kinek mi lenne a legjobb ebben a világ-mindenségben!

- Szóval azt akarod mondani, hogy Daniel a rossz oldalt választja? — csúfolódott Miles. — És ránk hozza a világvégét?

- Engem aztán cseppet sem érdekel, mit csinál Daniel! - vágod vissza Shelby. - És őszintén, amúgy is nehezen tudom elhinni, hogy az egész csak rajta múlik!

Pedig így kell legyen. Luce-nak nem jutott eszébe más magyarázat.

- Nézzétek, lehet, hogy a határok nem olyan egyértelműek, ahogy azt nekünk tanították - folytatta Shelby. - Úgy értem, ki mondja, hogy Lucifer annyira gonosz...

- Ööö... mindenki? - mondta Miles, Luce-ra pillantva erősítésért.

- Rossz válasz! - vakkantotta Shelby. - Nagyon meggyőző angyalok egy csoportja próbálja megőrizni a fennálló állapotot. Azt gondolják, csak mert hosszú idővel ezelőtt megnyertek egy nagy ütközetet, ez felhatalmazza őket erre!

Luce nézte Shelby összehúzott szemöldökét, miközben az összeroskadva ült a szék merev támlájának támaszkodva. Szavai elgondolkodtatták Luce-t egy máshol hallott dologról...

- A győztesek újraírják a történelmet - mormolta. Ezt mondta neki Cam akkor a Noyo Pointnél. Erre gondolna Shelby? Hogy a veszteseknek végül mindig rossz híruk kel? Álláspontjuk hasonló, csakhogy Cam valójában a gonosz törvényes megtestesítője. Igaz? Shelby meg csak beszél róla.

- Pontosan — bólintott Shelby Luce felé. — Várj csak! Micsoda?

Francesca és Steven pont ekkor sétált be az ajtón. Francesca leereszkedett az asztalánál lévő forgószékebe. Steven mögötte állt, kezét könnyedén a szék támláján nyugtatva. Olyan fesztelennek látszott a farmerjében és ropogós fehér ingében, amennyire Francesca szigorúnak a testre szabott, merev, szögletes nyakkivágású fekete ruhájában.

Ez felidézte Luce fejében Shelby beszédét az elmosódott határvonalakról, az *angyal* és *démon* szavak kapcsolt jelentéséről. Elég felületes, persze, pusztán öltözködésük alapján megítélni Stevent és Francescát, de másrészről nem csak erről van szó. Sok szempontból könnyű volt megfedkezni arról, melyikük mit képvisel.

- Melyikőtök akarja kezdeni? - kérdezte Francesca, manikűrözött kezeit összekulcsolva, az asztal márványlapján nyugtatva. — Tudunk mindenről, ami történt, úgyhogy ne is

foglalkozatok a részletek elmismásolásával! Most lehetőségetek van elárulni, miért tettétek.

Luce mély lélegzetet vett. Ugyan nem számított arra, hogy Francesca ilyen hamar rájuk borítja az asztalt, azt mégsem akarta, hogy Miles vagy Shelby próbálja őt fedezni. - Az én hibám volt - ismerte be. - Azt akartam... - Steven feszült arckifejezését látva lenézett az ölébe. - Láttam valamit a derengőkben, valamit a múltamból, és még többet akartam.

- Így aztán veszélyes vállalkozásba kezdtél - Illeték-telenül átkeltél egy derengőbe, veszélybe sodortad két osztálytársadat, akiknek, persze jobban kellett volna tudni, hogy ez veszélyes, egy nappal az után, hogy egy másik osztálytársatokat elrabolják? — kérdezte Francesca.

- Ez nem igazság! - mondta Luce. - *Maga* volt, aki elbogatellizálta, ami Dawnnal történt! Mi azt gondoltuk, csak megvizsgálunk valamit, de...

- De... ? — nógatta Steven. — Most rájöttél végre, milyen totálisan hülye logika ez!

Luce megmarkolta a szék karfáit, a könnyeivel küzdött. Francesca mindhármukra mérges volt, de úgy tűnt, Steven összes dühe egyedül Luce-ra irányult. Ez nem igazság!

- Igen, az igaz, hogy ellógtunk az iskolából, és elmentünk Vegasba – mondta végül. - De az egyetlen ok, amiért veszélybe sodródtunk az, hogy *maguk* nem világosítottak fel engem! Tudták, hogy valaki üldöz, sőt, valószínűleg azt is, hogy miért. Nem hagytam volna el a campust, ha ezt elmondják nekem!

Steven haragtól tüzes szemmel nézett Luce-ra. - Ha azt mondd, hogy nekünk tényleg *ennyire* szájbarágósnak kell lenni veled, Luce, csalódtam benned - helyezte a kezét Francesca vállára. - Talán igazad volt vele kapcsolatban, drágám.

- Várjon... — szólt közbe Luce.

De Francesca egy kézmozdulattal leállította. - Azt a tényrt is meg kell említenünk, hogy annak a lehetősége, hogy a Shoreline-ban tanulj, és fejlődhessen a személyiség, számodra ezer életenként ha egyszer adódik? - Arcát rózsaszín pír borította el. - Nagyon kellemetlen helyzetbe hoztál bennünket! Az iskola nagyobb részén - mutatott végig a campus déli oldalán - működik az elzárás és a közmunkaprogram a nem előírászerűen cselekvő diákok számára. De Steven és én nem használunk semmilyen fenytő eszközrendszert. Szerencsére mostanáig olyan diákjaink voltak, akik nem szegték meg a nagyon is elnéző korlátozásainkat!

- Mostanáig - mondta Steven Luce-ra nézve. - De Francescával egyetértünk abban, hogy most azonban szigorú büntetést kell kirónunk.

Luce előredőlt a székében. — De hát Shelby és Miles nem is...

- Pontosan — bólintott Francesca. — Amiért is, miután elengedünk benneteket, Shelby és Miles jelentkezik Mr. Kramernél a főépületben, közmunkára. Holnap a termények betakarításával kezdődik a Shoreline éves aratóünnep, ezért biztosan lesz számotokra elég munka.

- Mi a franc... - mondta Shelby, de Francescára nézve abbahagyta. — Vagyis, ez az aratóünnep úgy hangzik, nagyon is az ínyemre való *élvezet!*

- És mi lesz Luce-szal? — kérdezte Miles.

Steven összefonta a karját, különleges mogyoróbarna szeme merőn kémlelte Luce-t a teknőckeretes szemüvege fölül. - A mai nappal életbe lép a szobafogságod, Luce!

Szobafogság? Csak ennyi?

- Osztályterem. Étkezések. Hálószoza - sorolta fel Francesca. - Hacsak nem a mi szigorú felügyeletünk alatt vagy, ezekre a helyekre van engedélyed, amíg másként nem

döntünk. És *tilos* a derengőkben való elmerülés. Megértetted?

Luce bólintott.

Steven hozzátette: - Ne okozz csalódást! Még a mi türelmünknek is van határa!

Az osztályterem-étkezések-hálószoza háromszög nem hagyott túl sok lehetőséget Luce számára ezen a vasárnap reggelen. A ház sötét volt, a kantin egészen tizenegyig nem nyitott ki villásreggelire. Miután Miles és Shelby kellenlenül elcsoszogott Mr. Kramer közmunkás-kiképző tábora felé, Luce-nak nem maradt más választása, mint hogy vissza térjen a szobájába. Behúzza az árnyékolót az ablakon, melyet Shelby szeretett nyitva hagyni, és lehuppan az íróasztal melletti székére.

Lehetett volna rosszabb is. Összehasonlítva a Sword & Cross szűk, betonozott magánzárkáiról szóló történetekkel, majdnem úgy tűnt, igen könnyen megúsza. Senki nem kapcsolt a csuklóira nyomkövető pántokat. És végül is, Steven és Francesca alapjában véve ugyan azokat a megszorításokat alkalmazta, amelyeket Daniel. Az egyetlen különbség, hogy tanárai tényleg *ellenőrizhetik* éjjel-nappal. Daniel viszont egyáltalán nem lehet itt.

Bosszankodva kapcsolta be a számítógépét, félig számítva rá, hogy az internet-hozzáférését is korlátozták. Am szokás szerint be tudott jelentkezni, és rögtön három e-mailt látott a szüleitől, egyet pedig Callie-től. Talán ez lesz a szobafogság derűs oldala, hogy végre rá kényszeríti a barátaival és a családjával való rendszeres kapcsolattartásra!

Címzett: lucindap44@gmail.com

Feladó: thegaprices@aol.com

Dátum: péntek, november 20., 8:22

Tárgy: Pulyka-kutya

Nézd meg ezt a képet! Beöltöztettük Andrew-t pulykának a környék őszi háztömbpartijára! Ahogy a tollakon lévő harapásnyomokból is kitalálhatod, imádta! Mi a véleményed? Beöltöztessük megint, mikor hazajössz hálaadásra?

Címzett: lucindap44@gmail.com

Feladó: thegaprices@aol.com

Dátum: péntek, november 20., 9:06

Tárgy: UI

Apád elolvasta az e-mailt, és azt gondolja, hogy lehet, neked rosszulesik. Nem akartam lelkifurcsit okozni, szívem! Ha hazaengednének hálaadásra, azt imádnánk! Ha nem tudsz jönni, áttesszük egy másik alkalomra. Szeretünk!

Címzett: lucindap44@gmail.com

Feladó: thegaprices@aol.com

Dátum: szombat, november 21., 12:12

Tárgy: nincs tárgy

*Csak szólj nekünk mindkét esetben, jó?
Puszi, ölelés, puszi, ölelés*

Anya

Luce fejét a két kezébe fogta. Tévedett. A világ minden szobfogsága sem könnyíti meg a választ a szüleinek. Felöltöztették a kis pudlijukat pulykának, az isten szerelmére! Összetört szívvel gondolt rá, mennyire el fogja keseríteni őket. Halogatásul inkább kinyitom Callie e-mailjét.

Címzett: lucindap44@gmail.com

Feladó: callieallieoxenfree@gmail.com

Dátum: péntek, november 20., 16:14

Tárgy: NA ITT IS VAN!

*Úgy hiszem, a repjegyfoglalás alul magáért beszél!
Küldd el a címed, én megfogok egy taxit, mikor csütörtök
reggel odaérek. Életemben először Georgiában! Az
elvesztetnek hitt legjobb barátommal! Annnnyira baba
lesz! Találkozunk HAT NAP MÚLVA!*

Kevesebb mint egy hét múlva legjobb barátnője megjelenik hálaadáskor Luce szüleinek a házánál. A szülei is számítanak rá, ő meg itt lesz a kollégiumban, szobafogságra ítélve. Feneketlen szomorúság öntötte el. Bármit megadna, hogy elmenjen hozzájuk, hogy pár napot azokkal az emberekkel töltsön, akik szeretik, akik mellett kipihenheti azt a kimerítő, zavaros pár hetet, melyet ezek között a falak között leláncolva töltött.

Nyitott egy új e-mailt, és sietősen fogalmazott egy levelet:

Címzett: cole321@swordandcross.edu

Feladó: lucindap44@gmail.com

Dátum: vasárnap, november 22., 9:33

Kedves Mr. Cole!

Ne aggódjon, nem fogok azért könyörögni, hogy hálaadásra hazaengedjen. Felismerem ám, mikor valami olyan reménytelen energiapazarlás, mint ez. Viszont nincs szívem a szüleimnek megmondani. Tájékoztatná őket? Mondja meg nekik, hogy sajnálom!

Itt a dolgok rendben mennek. Úgy-ahogy.

Honvágyam van.

Luce

A tompa kopogás az ajtaján megugrasztotta a kezét, és emiatt rákattintott az e-mailen az ELKÜLDÉS-re, mielőtt azt még egyszer átnézhetne volna az elütések vagy a kínos érzelmi vallomások miatt.

- Luce! - kiáltotta Shelby az ajtó túloldaláról. - Nyisd ki! Telele van a kezem mindenféle őszi, fesztivális szar-sággal! Úgy értem, *adománnyal*. - A tompa puffanások tovább hallatszottak az ajtó túloldaláról, egyre hangosabban, alkalmanként erőltetett nyögéssel színesítve.

Az ajtót kitérve Luce ott találta a ziháló Shelbyt egy hatalmas kartondoboz súlya alatt roskadozva. Ujjaira több kinyúlt műanyag szatyor volt felfűzve. Térde remegett, ahogy betántorgott a szobába.

- Segíthetek valamiben? - Luce lesegítette a pihekönnyű fűzfa kosarat, ami Shelby fején pihent, akár egy bűvészsapka.

- Engem a dekorációkhoz osztottak be - elégedetlenkedett Shelby, a dobozt a földre ejtve. - Mindent odaadnék azért, hogy a hulladék részen lehessenek, mint Miles! Tudod te egyáltalán, mi történt a legutóbbi alkalommal, mikor valaki arra kényszerített, hogy forró ragasztópisztolyt használjak?

Luce felelősnek érezte magát Shelby és Miles büntetése miatt. Elképzelte, amint Miles a tengerpartot fésüli át azoknak a szemétszedő pálcáknak az egyikével, melyeket Thunderboltban a rabok is használtak az út mentén. - Azt sem tudom, mi az az aratóünnep!

- Utálatos és mesterkélt. Ennyi! - mondta Shelby, a dobozban kutakodva, miközben kidobált a padlóra pár műanyag zacskónyi tollat, flittert meg egy ív barna tervezőpapírt. - Alapjában véve egy óriási lakoma, ahova eljön a Shoreline összes támogatója, hogy pénzt gyűjtsenek az iskolának. Hazafelé mindenki rendkívül bőkezűnek érzi magát, mert Fort Braggben lepakolt pár régi zöldbabkonzervet az ételgyűjtő helyen. Majd holnap este meglátod!

- Kétlem — mondta Luce. — Nem emlékszel, szobafogságban va gyök?

- Ne aggódj, ide elvonszolnak! Az angyalok pártolói a legnagyobb adományozók, így Frankie meg Steven ügyel majd a látszatra. Ami azt jelenti, hogy az egész nefilimnek ott kell lenni, szépen mosolyogva.

Luce elkomorult, és saját nem nefilim tükörképére pillantott. Még egy okkal több, hogy itt maradjon.

Shelby káromkodott a bajsza alatt. - Mr. Kramer irodájában hagytam azt a hülye pulykafődíszt, amit a számok alapján kell kifesteni! - mondta, és kiegyenesedve belerúgott a dekorációkat tartalmazó dobozba. — Vissza kell mennem!

Mikor Shelby az ajtó felé indulva arrébb tolta Luce-t, az elvesztette az egyensúlyát, dőlni kezdett, és ahogy a dobozban felbukott, lába estében beleakadt valami nedves és hideg dologba.

Arccal esett a fapadlóra. Esését csak a műanyag szatyornyi toll tompította, ami kidurrant, és színes pihéket lövellt alóla szerteszét. Luce hátranézett, hogy lássa, mekkora kárt okozott, arra számítva, hogy Shelby szemöldöke is össze-

húzódik a bosszúságtól. De Shelby mozduladanul állt, és egyik kezével a szoba közepe felé mutatott, ahol egy füstös barna derengő lebegett nyugodtan.

- Nem kockázatos ez egy kicsit? — kérdezte Shelby. — Megidézni egy derengőt egy órával az után, hogy elkaptak a megidézésükért? Te aztán nem hallgatsz senkire, mi? Ezt valahogy csodálom benned!

- Nem én idéztem meg - ragaszkodott hozzá Luce, és feltápáskodva szedegetni kezdte a tollakat a ruhájáról. — Megbotlottam, ez meg csak ott volt, várakozott vagy mi. — Közelebb lépett, hogy megvizsgálja az elmosódott, sötétbarna lemezt. Olyan lapos volt, mint egy papírlap, és nem elég nagy derengőnek, de idegesítette Luce-t, ahogy az arca előtt lebegett a levegőben, szinte provokálva, hogy elutasítsa.

Nem úgy tűnt, hogy szüksége lenne Luce irányítására az alakváltoztatáshoz. Alig mozdulva lebegett, látszólag képes lett volna egész nap ott szálldosni.

- Várj egy percet - mormolta Luce. - Ez az, amelyik a másikkal együtt jött be a múltkor, nem emlékszel? — Ez volt az a különös barna árnyék, ami összetapadva repült be a sötétebbel, amelyik Vegasba vitte őket. Mindkettő az ablakon át érkezett péntek délután, aztán ez eltűnt. Mostanáig Luce el is feledkezett róla.

- Nos — szólalt meg Shelby, az emeletes ágy feljárójának dőlve. — Belepillantasz, vagy mi lesz?

A derengő olyan színű volt, mint egy füstös szoba, egészségtelen barna, érintésre ködszerű. Luce utánanyúlt, végigfuttatta ujjait tapadós határain. Érezte, ahogy a belőle áradó zavaros fuvallat a haját éri. A levegő párás volt körülötte, talán még sós is. Sirályok távoli vijjogása visszhangzott belőle.

Nem kellene belenéznie! Nem fog belepillantani!

Aztán a derengő füstös barna szövevényből világossá és áttekinthetővé vált, Luce-tól teljesen függetlenül. Lassacskán életre kelt az általa vetett árnyékban megbújó történet.

Egy sziget képe madártávlatból. Először egészen magasból, ahonnan Luce nem látott mást, csak a meredek fekete szikla kis domborulatát, peremén és a tövében körben kúp alakú fenyőfákkal. Aztán a derengő lassan, ahogy a madár esti szálláshelyet keres a fák koronája közt, a kép közepén egy kis, elhagyott partszakaszra fókuszált.

A víz zavaros volt az ezüstös, agyagszerű homoktól. Szétszórva heverő gömbölyű kövek tanúsították a tenger-mozgás folyamatos meglétét. És alig észrevehetően, a két legmagasabb szikla között állva...

Daniel a tenger felé bámult. A kezében lévő faág csupa vér volt.

Luce felszisszent, amint közelebb hajolva meglátta, mit néz Daniel. Nem a tengert, hanem egy férfit, aki szintén csupa vér. Egy halott férfit, aki mereven feküdt a homokban. A testét nyaldosó hullámok minden alkalommal mélyvörösre festve, sötéten húzódtak vissza. Luce nem láthatta a sebesülést, amibe a férfi belehalt. Még valaki, hosszú, fekete ballonkabátban hajolt a test fölé, és vastag, fonott kötéllel kötözte azt össze.

Luce dobogó szívvel újra Danielre nézett. Arc kifejezése nyugodt volt, de a válla rángatózott.

- Siess már! Vesztegeted az időt! Amúgy is jön az apály!

Hangja olyan ridegen csengett, hogy Luce beleborzongott.

Egy másodperccel később a jelenet eltűnt a derengőben. Luce visszatartotta a lélegzetét, míg a derengő le nem esett kis kupacba a padlóra. Ezután a szoba túloldalán, az árnyékolók, amiket korábban Luce összehúzott az ablakon, zörögve szétnyíltak. Luce és Shelby nyugtalanul összenézett,

majd figyelte, ahogy a derengőt egy szélfuvallat felkapja, és kirepíti az ablakon.

Luce megmarkolta Shelby csuklóját. - Te mindent észreveszel! Ki volt ott Daniellel? Ki hajolt a fölé... — megint megborzongott - a fickó fölé?

- Jaj, Luce, nem tudom! Az a *holttest* enyhén szólva lekötötte a figyelmemet! Nem beszélve a véres faágról, amit a barátod tartott!

Shelby gunyorosságát mérsékelte, hogy milyen rémültnek hangzott. — Szóval ő ölte meg? — kérdezte Luce-t. - Daniel ölte meg azt az embert?

- Nem tudom - rándult össze Luce arca. - Ne mondd ezt! Talán van rá logikus magyarázat...!

- Mit gondolsz, mit mondhatott a végén? — kérdezte Shelby. — Azt láttam, hogy a szája mozog, de nem tudtam kivenni. Ezt utálok a derengőkben!

Siess már! Vesztegeted az időt! Amúgy is jön az apály!

Shelby ezt nem hallotta volna? Hogy Daniel milyen érzéketlen, és hangjában nyoma sincs lelkiismeret-furdalásnak?

Aztán eszébe jutott: a derengőket nem olyan régen még ő sem hallotta. Azelőtt a zajok csak azok voltak... zajok: zizegések, sűrű, nyálkás susogások a fák tetején. Steven mondta el neki, hogyan hangolódjon rá a belső hangjukra. Bizonyos szempontból Luce azt kívánta, bárcsak ne tette volna.

Ez a történet többről kellett, hogy szóljon. - Újra bele kell pillantanom! - mondta Luce a nyitott ablak felé lépve. Shelby visszarángatta.

- Ó, nem, dehogy kell! Az a derengő mostanra már bármerre lehet, és te szobafogságra vagy ítélve, nem emlékszel? - Shelby belenyomta Luce-t az íróasztali székébe. - Itt maradsz, míg én elmegyek Kramer irodájába, hogy meg-

szeresszem a pulykámat! Mindketten el felejtjük, hogy ez megtörtént! Oké?

- Oké!

- Jól van. Öt percen belül itt vagyok, úgyhogy el ne tűnj nekem!

Amint az ajtó becsukódott, Luce már mászott is ki az ablakon, a párkány lapos részére, ahol előző éjszaka Daniellel ültek. Lehetetlen volt kivernie a fejéből, amit az imént látott. Újra meg kell idéznie azt az árnyékot! Még akkor is, ha még több bajba sodorja. Akkor is, ha olyat lát benne, amit nem szeretne.

A délelőtti viharossá vált, Luce-nak le kellett guggolnia, hogy a ferde fazsindelyekbe kapaszkodva megtartsa az egyensúlyát. A keze jéghideg volt. A szíve néma. Behunyta a szemét. Minden alkalommal, mikor megpróbált egy derengőt megidézni, eszébe jutott, milyen kevés gyakorlata van ebben. Mindig csak szerencséje volt, ha egyáltalán szerencsének számít, hogy láthatod a barátodat, amint egy általa megölt embert néz.

Nedvesség súrolta végig a karját. A barna árnyék lehet, a rondaság, ami még több rettenetet mutatott neki? Kipattant a szeme.

Az volt. Kígyóként kúszott fel a vállára. Luce lerántotta, és maga előtt tartva megpróbálta a kezével labdává formálni. A derengő visszautasította az érintését, hátrafelé lebbent, több karnyújtásnyira, túl a tető peremén.

Luce lenézett a kétemeletnyi mélységbe. Diákok sora szállingózott a kollégium felől a kantinba a korai ebédre. Mozgó színes sáv a rikító zöld fütakarón. Luce megingott, majd megszédült, és érezte, ahogy előrezuhan.

Ám ekkor az árnyék odavetődött, mint egy védő, s visszalökte a meredek tetőre. Luce ott maradt, odatapadva a zsindelyhez, s zihálva, miközben a derengő ásítva újra megnyílt előtte.

A füstös leplet szétoszlatta a fény, és Luce visszatért Danielhez és véres társaihoz. Vissza a fejük fölött köröző sirályok vijjogásához, a szárazon maradó tajtékhab rothadó bűzéhez, a parton megtörő jeges hullámok látványához. És vissza a földön kuporgó két alakhoz. A halott immár teljesen megkötözve. Az élő pedig feláll, hogy Daniellel szembenézzen.

Cam.

Nem! Ez biztosan tévedés! Hiszen ők gyűlölik egymást! Óriási ütközetet vezettek egymás ellen! Luce azt el tudta fogadni, hogy Daniel sötét dolgokat tesz annak érdekében, hogy Luce-t megvédje az üldözőitől. De milyen piszkos dolog veheti rá, hogy Camet megkeresse? Hogy együttműködjön Cammel, aki bevallottan élvezetét leli az ölésben?

Hevesen vitatkoztak, de Luce nem tudta kivenni a szavaikat. Nem hallott semmit a terasz közepén álló órától, ami éppen elütötte a tizenegyet. Hegyezte a fülét, arra várva, hogy az ütések abbamaradjanak.

- Hadd vigyem el én a Shoreline-ba! - hallotta végül Luce Danielt érvelni.

Ez pontosan azelőtt lehetett, hogy Luce Kaliforniába érkezett! De miért kell Danielnek Cam engedélyét kérnie? Hacsak...

- Rendben - mondta Cam beleegyezően. - Vidd el egészen az iskoláig, aztán keress meg engem! Ne rontsd el, figyelni foglak!

- És azután? — Daniel hangja nyugtalan lett.

Cam végigfuttatta tekintetét Daniel arcán. - Nekünk még vadásznunk kell!

- Ne! - kiáltotta Luce, dühében kezével az árnyék felé csapva.

Amint megérezte, hogy keze áthatol a hideg, csúszós felszínen, már meg is bánta. A derengő elhasznált darabokra töredezett, melyek hamuszerű kupacbahullottak le mellé.

Többet már nem láthatott. Megpróbálta összegyűjteni a darabokat, ahogy Milestől látta, de azok reszkettek, és nem reagáltak az érintésére.

Felmarkolta az értéktelen apróságokat, és beléjük zokogott.

Steven megmondta, hogy a derengő néha eltorzítja a valóságot. Mint a barlang falára vetülő árnyékok. De azért valami igazság mindig marad bennük. Luce megsejtette az igazságot ezekben a hideg, átázott darabkákban, még így is, ahogy facsarta őket, megpróbálva kiszorítani belőlük az összes aggodalmát.

Daniel és Cam nem ellenségei voltak egymásnak. Hanem társai.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

NÉGY NAP

MÉG EGY KIS VEGA PULYKÁT? - A hétfő esti aratóünnepen Connor Madson (a Shoreline egyik diákpincére, egy kócos, szőke hajú srác Luce biológiaórájáról) állt meg mellette, egy ezüsttálcával.

- Nem, köszönöm - mutatott Luce a tányérján kupacban felhalmozott langyos húsutánczat-szeletekre.

- Talán később. - Connor és a Shoreline többi ösztöndíjas pincére is kiöltözött az aratóünnepre, szmokingot és nevetséges ültetvényes kalapot viseltek. Egymás mellett suhantak el a teraszon, amely szinte felismerhetetlen volt, nem az a felvágósan laza hely, ahol az ember bekaphat egy palacsintát óra előtt. Teljesen átalakították, önálló szabadtéri díszteremmé.

Shelby még mindig zsörtölődve haladt asztalról asztalra, megigazította a helyjelző kártyákat, és újra meggyújtotta a kialudt gyertyákat. Ő és a dekorációs csapat többi tagja csodálatos munkát végzett: vörös és narancsszín selyemből készült levelekkel szórták tele a hosszú fehér abroszokat, frissen sült péksüteményekkel rakták meg az arannyal be-

fújt bőségszarukat, hősugárzó lámpákkal vették el az élénk tengeri szél élet. Még a számok alapján befestett pulyka asztal díszek is ízlésesek lettek.

Az összes diák, a tantestület és az iskola legnagyobb adományozói közül körülbelül ötvenen, mind a legszebb ruhájukban jelentek meg a fogadáson. Dawn és a szülei is eljöttek az estre. Bár Luce-nak még nem volt alkalma Dawnnal beszélni, gyógyultnak látta, talán még boldognak is. Jókedvűen integetett Luce-nak Jasmine melletti székéről.

A húszegynéhány nefilim többsége együtt ült, két szomszédos kerek asztalnál, Roland kivételével, aki egy távolabbi sarokban húzódott meg titokzatos partnerével. Aztán a rejtélyes lány felállt, fel emelte széles, rózsabimbó alakú kalapját, és titokban finoman Lucc felé intett.

Arriane!

Hangulata ellenére Luce elmosolyodott, de egy pillanattal később már közelebb érezte magát a síráshoz. Ahogy nézte kettejük kuncogását, eszébe jutott az a felkavaró és rosszat sejtető jelenet, amelyet a derengőben megpillantott. Ahogy Camnek és Danielnek, Arrianenak és Rolandnak is az ellenkező oldalon kellene állnia, de mindenki tudja, hogy egy csapatban vannak.

Mégis, ez valahogy másképp esett neki.

Az aratóünnep lett volna az utolsó előtti nagy örömködés a hálaadás előtt, ami után az osztályokat újukra bocsátják. Aztán mindenkinek lesz egy másik, egy igazi hálaadás a családja körében. Luce számára az itteni az egyetlen hálaadás, amin részt vehet. Mr. Cole vissza sem írt neki. A tegnapi szobafogság, majd a tetőn tett felfedezés után melleleg elég nehezebbre esett bármiért is hálát éreznie.

- Alig ettél valamit — mondta Francesca, nagy halom fényesen csillogó krumplipürét kanalazva Luce tányérjára. Luce egyre jobban hozzászokott a lelkét mélyen átitaó meleg-

séghez, ami elborította, amikor Francesca hozzá beszélt. Francesca földöntúli vonzerővel bírt, pusztán annak köszönhetően, hogy angyal.

Sugárzott Luce felé, mintha a tegnapi találkozó meg sem történt volna ott az irodájában, mintha Luce nem is lenne elzárás alatt.

Luce díszvendégnek járó, kiemelt helyet kapott Francesca mellett a hatalmas főasztalnál. Az összes támogató hozzájuk özönlött, hogy kezet rázzon a tanári karral. A főasztalnál ülő három másik diák — Lilith, Csőrös Brady és egy fekete, félhosszú hajú koreai lány, akit Luce nem ismert — esszéíró versenyen nyerte ezeket a helyeket. Luce-nak nem kellett mást tennie, mint annyira felbosszantania a tanárait, hogy ki se akarják többé engedni a látóterükből.

Az étkezés végre a végéhez közeledett, mikor Steven előrehajolt a székében. Francescához hasonlóan rajta sem látszott semmi a tegnapi mérgéből. — Tegyel róla, hogy Luce bemutatkozzon Dr. Buchanannek!

Francesca bedobta az utolsó falat vajas-kukoricás muffint a szájába - Buchanan iskolánk egyik legnagyobb támogatója - magyarázta Luce-nak. - Talán hallottál az Ördögök Külföldön programjáról?

Luce megvonta a vállát. A pincérek újra megjelentek, hogy elvigyék a tányérjaikat.

- A volt felesége anyagi származású, ő viszont a válás után másféle szövetségesek felé tolódott. Mégis — Francesca Stevenre pillantott — mindenképp érdemes megismerni. Ó, jó estét, Ms. Fisher! Milyen kedves, hogy eljött!

- Igen, jó estét! - Egy idősebb hölgy, mesterkéltséggel angol kiejtéssel, vastag szőrmekabátban és a nyaka körül több gyémánttal, mint amit Luce valaha is látott, odanyújtotta fehér kesztyűs kezét Stevennek, aki felállt, hogy üdvözlje őt. Francesca is felemelkedett, előrehajolva, hogy a hölgyet

mindkét arcán csókkal köszöntse. - Hol van az én Milesom? - kérdezte a hölgy.

Luce felugrott. — Ó, ön biztos Miles... nagymamája.

- Jóságos ég, dehogy! - hőkölt hátra a hölgy. - Nincsen gyere kém, soha nem voltam házas, brü-hü-hü! Ms. Ginger Fisher vagyok, a Fisherek észak-kaliforniai ágáról. Miles az unokaöcsém. És te ki vagy?

- Lucinda Price.

- Igen, Lucinda Price? - Ms. Fisher lenézően hunyorított Luce-ra.

- Olvastam rólad ebben-abban, de arra nem emlékszem, mi miatt is vagy híres...

Mielőtt Luce válaszolhatott volna, Steven a vállára tette a kezét. - Luce az egyik legújabb tanítványunk - dicsekedett. - Biztosan megelégedésére szolgál, hogy Miles minden tőle telhetőt megtesz, hogy segítsen neki a beilleszkedésben!

Ms. Fisher hunyorogva elnézett mellettük, az emberekkel teli pázsitot kutatva. A vendégek zöme már befejezte az evést, Shelby meg éppen a füves terület határain leszúrt kis fáklyákat gyűjtötte meg. Mikor a főasztalhoz legközelebb lévő fáklya fénye fellobbant, megvilágította Milest, aki a mellettük lévő asztal fölé hajolva épp a tányérokak akarta összeszedni.

- Az csak nem az unokaöcsém, aki ott... *felszolgál?* — Ms. Fisher kesztyűs kezét a homlokához nyomta.

- Igazából — mondta Shelby, közbeszólva a beszélgetésbe, egyik kezében a fáklyagyújtóval - ő a szemét...

- Shelby! — vágott a szavába Francesca. — Úgy látom, hogy a neofilim asztala melletti fáklya épp leégett. Megoldanád? *Most?*

- Tudja mit? - mondta Luce Ms. Fishernek. - Elmegyek Milesért, és idehozom! Biztosan alig várja, hogy beszélhessen velem!

Miles a Dodgers-sapkáját és pulcsiját egy barna bő tweednadrágra és rikító narancsszínű nyakig gombolt ingre cserélte. Elég merész párosítás, de jól állt neki.

- Hé! - intett felé a fiú azzal a kezével, amiben éppen nem egy rakás koszos tányért egyensúlyozott. Úgy tűnt, Milesnak semmi baja az asztalok letakarításával. Vigyorgott, elemében volt, mindenkiel csevegett a vacsoránál, amíg eltakarította a tányérjaikat.

Mikor Luce a közelébe ért, letette a tányérokat, és alaposan megölelte, a végén még meg is szorította.

- Jól vagy? — kérdezte Luce-t, a fejét félrehajtván, amitől barna haja belehullott a szemébe. Úgy látszott, nincs hozzászokva, hogy a haja rakoncátlankodik a baseball-sapkája nélkül, ezért gyorsan hátrasimította. - Nem nézel ki valami jól! Úgy értem... *jól* nézel ki, na, nem úgy értettem! *Egyáltalán!* Nagyon tetszik a ruhád. És a hajad is csinos. Csak közben mintha - összeráncolta a szemöldökét - le lennél lombozódva.

- Ciki - rugdosta Luce a füvet fekete magas sarkúja orrával -, mert egész este nem éreztem ilyen jól magam!

- Tényleg? - Miles arca felderült egy pillanatra. Amíg bóknak vette. Aztán leesett neki. - Ja, gondolom, elég rossz lehet az a szobafogság. Ha engem kérdezel, Francesca és Steven ezt elég rendesen túlreagálta. Egész este a fél szemük rajtad...

- *Tudom.*

- Ne nézz oda, de tutira minket néznek. A fenébe, óriási! - Felnyögött. — Az ott Ginger nénikém?

- Épp most volt hozzá szerencsém! - Luce felnevetett. - Szeretne veled találkozni.

- Meghiszem azt! Kérlek, ne gondold, hogy az összes rokonom olyan, mint ő! Hálaadáskor majd megismered a klán többi részét...

Hálaadás Milesnél. Luce teljesen megfeledkezett róla.

- Ó! - Miles az arcát tanulmányozta. - Gondolod, hogy Francesca és Steven kényszerít, hogy *itt* maradj hálaadásra?

Luce vállat vont. — Úgy számoltam, a „további értesítés-ig” ezt jelenti.

- Szóval emiatt vagy szomorú. — Rátette a kezét Luce meztelen vállára. Luce eddig a pillanatig bánta, hogy ujjatlan ruhát vett fel, míg Miles ujjai a bőréhez nem értek. Közel sem ért fel Daniel érintésével — ami minden alkalommal csodálatosan felvillanyozta —, azonban mégis megnyugtatónak érezte.

Miles közelebb lépett, és Luce arcához hajolt. - Mi bánt?

Luce belenézett Miles sötétkék szemébe. A fiú keze még mindig a vállán pihent. Luce érezte, hogy ajkai szétnyílnak, nyelve hegyén az igazsággal, vagy legalábbis, amit az igazságról tud, és kész a leikét kiönteni.

Azt, hogy Daniel nem az, akinek gondolta. Ami talán azt jelen ti, hogy *Luce* sem az, akinek hiszi magát. Hogy amit a Sword & Crossban Daniel iránt érzett, még mindig benne van, elszédül, ha csak rá gondol, de most minden iszonyúan megváltozott. És hogy mindenki folyton azt hajtogatja, ez az élete más, mint az előzőek, és itt az ideje, hogy megszakadjon az eddigi láncolat, de azt nem tudja neki megmondani senki, hogy ez mit jelent. Lehet, hogy a történetük nem azzal végződik, hogy egymáséi lesznek. Lehetséges, hogy szabaddá kell tennie magát, és a saját útját járni.

- Nagyon nehéz szavakba önteni ezt az egészet — mondta ki végül

- Tudom - mondta Miles. - Nekem is problémát jelent. Amúgy igazából van valami, amit már én is el akartam mondani neked...

- Luce! — Hirtelen Francesca állt mellettük, gyakorlatilag kettejük közé furakodva. — Ideje mennünk. Visszakísérlek a szobádba.

Ennyit arról, Hogy a saját utadat járni.

- És Miles! Ginger nénikéd és Steven látni szeretne!

Miles vetett még egy utolsó, együtt érző mosolyt Luce felé, aztán végigcammogott a teraszon a nénikéje felé.

Az asztalok megüresedtek, de a bár közelében Luce még látta Arriane-t és Rolandot hahotázni. Dawn körül nefilimlányok csoportosultak. Shelby egy magas, hidrogénszőke, sápadt, majdnem fehér bőrű fiú mellett állt.

Az exfiúja! Az kellett legyen. Shelby felé hajolt, nyilvánvalóan még mindig érdeklődve, de Shelby láthatóan továbbra is dühös volt rá. Annyira dühös, hogy észre sem vette Luce-t és Francescát, ahogy elsétáltak mellette. Nem úgy a volt barátja! Szemét szinte le sem vette Luce-ról. Fakó kékes szemének látványa hátborzongató volt.

Aztán valaki elkiáltotta magát, hogy az afterparti lekötözik a partra, Shelby meg visszaszerezte az exe figyelmét azzal, hogy hátat fordított neki, és közölte vele, hogy jobb lesz, ha a partra már nem követi.

- Szeretnéd, ha csatlakozhatnál hozzájuk? - kérdezte Francesca, amint távolodtak a teraszon lévő csődülettől. A lárma és a szél is elhalkult, mire a hálósobák felé vezető ösvényre értek, elhaladva a meleg rózsaszín murva-fürtbokrok sora mellett. Luce eltűnődött, vajon Francesca okozza-e ezt a mindent elárasztó békességet.

- Nem. — Luce kedvelte mindannyiukat, de ha bármihez hozzáilleszthetné azt, hogy *szeretné*, az nem holmi tengerparti összejövetel lenne. Azt szeretné, nos, nem volt benne biztos, mit is. Valami Daniellel kapcsolatosat, annyit tudott, de mit? Talán azt, hogy Daniel elmondja neki, mi történik. Ahelyett, hogy visszatartja az információkat azért, hogy védelmezze, beavathatná az igazságba. Luce még mindig szerette Danielt. Hát persze, hogy szerette! A fiú jobban ismerte őt, mint bárki más. Luce szíve gyorsabban vert

minden alkalommal, ha meglátta. Sívargott utána. De hogy igazából, nos, ő mennyire ismerte Danielt?

Francesca a kollégiumhoz vezető ösvény melletti pázsitra szegezte a tekintetét. Nagyon finoman karjait mindkét oldalon felemelte, mint a rúdnál álló balett-táncos.

- Nem liliumok és nem rózsák — mormolta maga elé, ahogy kecses ujjai remegni kezdtek. - Mi lehet akkor?

Egyszerre csak halk puffanásokkal, mint mikor a növény gyökereit húzgálják ki a virágágyásból, csodával határosan egy sor holdsugár fehérségű virág bújt elő a földből az ösvény mindkét oldalán. Tömöttek, buján, úgy harminc centiméter magasan. Nem akármilyen virágok voltak.

Ritka és törekeny vad bazsarózsák, teniszlabda nagyságú bimbókkal. Olyan virágok, amilyeneket Daniel vitt Luce-nak, mikor a kórházban feküdt, és még ki tudja, hány alkalommal. A Shoreline ösvényét szegélyezve úgy ragyogtak az éjszakában, mint a csillagok.

- Hát ez meg miért történt? - kérdezte Luce.

- Miattad - felelte Francesca.

- De miért?

Francesca megérintette Luce arcát. - Néha, egészen váratlanul, gyönyörű dolgok tűnnek fel az életünkben. Nem mindig értjük őket, de bízunk kell bennük. Tudom, hogy mindent megkérdőjelezel, de néha megéri kicsit hinni.

Danielről beszélt.

- Nézz csak rám és Stevenre - folytatta Francesca tudom, hogy zavarba ejtő a kapcsolatunk. Szeretem-e? Igen. De a végső ütközetben meg kell majd ölnöm. Ez a mi valóságunk. Mindketten pontosan tudjuk, hol a helyünk.

- De bízik benne?

- Abban bízom, hogy hű a saját démoni természetéhez. Neked is bíznod kell benne, hogy a körülötted állók hűek lesznek önmagukhoz. Még akkor is, ha úgy látszik, elárulják, amit képviselnek.

- Mi van, ha ez nem olyan egyszerű?

- Te erős vagy, Luce, független mindentől és mindenkitől. Láttam benned, ahogy tegnap az irodámban reagáltál. És ennek nagyon örültem.

Luce nem érezte magát erősnek. Nevetségesnek inkább. Daniel angyal, így valódi természete a jóság kellene legyen. De Luce-nak ezt vakon el kell fogadnia? És mi a helyzet az ő valódi természetével? Az nem szimplán fekete-fehér. Vajon Luce az oka, hogy a dolgok olyan bonyolulttá váltak köztük? Még hosszú idővel azután sem tudta kivenni a fejéből Francesca szavait, hogy beért a szobájába, és becsukta maga mögött az ajtót.

Körülbelül egy órával később, ahogy ott ült, és a kandallóban parázsló tűzbe bámult, felriasztotta az ablak felől jövő kopogás. Mielőtt felkelt volna, még egy, ezúttal határozatlanabb kopogást hallott az ablakkereten. Luce feltápászkodott a padlóról, és az ablakhoz sétált. Mit keres itt megint Daniel? Mikor akkora ügyet csinált abból, mennyire nem biztonságos egymást látniuk, miért jelenik meg állandóan?

Még azt sem tudja, Daniel mit akar tőle azon kívül, hogy ugyanazzal kínozza őt, amivel a korábbi énjét is kínozták, ahogy azt Luce a derengőkben látta. Vagyis az ő olvasata szerint szereti Luce megannyi alakját. Ma éjjel nem akart mást tőle, csak hogy békén hagyja.

Kitárta a faspalettákat, feltolta az ablakkeretet, ledöntve még egyet Shelby ezer növénye közül. Kezével megtámaszkodott a párkányon és kidugta a fejéet az éjszakába, készen

készen arra, hogy Danielre támadjon.

De nem Daniel állt a párkányon a holdfényben.

Miles volt az.

Átöltözött ünneplő ruhájából, csak a Dodgers-sapkáját nem vette fel. Testének nagyobb része árnyékban volt, de széles vállának körvonala jól kivehetően látszott a sötétkék éjszakában. Félénk mosolya Luce-t is mosolygásra készítette. Miles egy arany bőségszarut tartott, tele narancsszínű liliomokkal, melyeket az aratóünnep egyik asztaldíszéből tépkedhetett ki.

- Miles! - mondta Luce. Olyan viccesen hangzott a szájából a név. Volt valami kellemes meglepetés színezete az után, hogy egy perccel ezelőtt arra készült, undok lesz. Szívverése felgyorsult, és nem tudta abbahagyni a vigyor-gást.

- Örület, hogy át tudok sétálni a szobámnál levő párkánytól hozzád, nem?

Luce meglepődve bólogatott. Soha nem volt Miles szobájában a kollégium fiúk felőli oldalán. Azt sem tudta, hol van.

- Látod? - szélesedett el a mosolya. - Ha nem ítélnék szobafogságra, soha nem tudjuk meg. Nagyon szép itt kinn, Luce, ki kéne jönnöd! Nincs tériszonyod vagy ilyesmi, ugye?

Luce szeretett volna kiülni Milesszal a párkányra. Csak nem akarta, hogy azok az alkalmak jussanak eszébe, mikor Daniellel ült ott. Ők ketten annyira különbözőek! Miles megbízható, aranyos, és aggódik érte. Daniel... az élete szerelme. Bár ilyen egyszerű volna! Nem tűnik igazságosnak, inkább lehetetlen összehasonlítani őket.

Hogy lehet, hogy nem a tengerparton vagy, mint mindenki? - kérdezte.

- Nem *mindenki* van lenn a parton - mosolyodott el Miles. - Te, például, itt vagy. - Meglobogtatta a kosárnyi virágot a levegőben.

- Ezt neked hoztam a fogadásról. A szobákban annyi virág van Shelby oldalán. Gondoltam, ezeket az asztalodra tehetnéd.

Miles az ablakon át odatolta a fűzfakosarat Luce-nak. Túlsordult a ragyogó narancsszínű virágoktól. Fekete porzók remegtek a szélben. Nem voltak tökéletesek, némelyik már hervadni kezdett, de sokkal kedvesebbek voltak, mint a Francesca által virágzásra készített óriási bazsarózsák. *Néha, egészen váratlanul, gyönyörű dolgok tűnnek fel az életünkben.*

Talán ez volt az eddigi legkedvesebb gesztus, amit a Shoreline-ban kapott, amellet, amikor Miles betört Steven irodájába, hogy ellopja azt a könyvet, és ezzel segítsen Luce-nak megtanulni, miképp léphet át az árnyékokba. Vagy amikor Miles meghívta reggelizni a találkozásuk utáni első napon. Vagy hogy milyen hamar belevette a hálaadással kapcsolatos terveibe. Vagy a neheztelés teljes hiánya Miles arcán, miután Luce bajba sodorta a szökésükkel. Vagy az, ahogy Miles...

Egész este folytathatná, döbrent rá. Bevitte a virágokat a szobába, és az asztalára tette.

Mikor visszaért, Miles a kezét nyújtotta felé, hogy kisegítse az ablakon. Kitalálhatja valami mentséget, valami átlátszót, hogy nem akarja Francesca szabályait megszegni. Vagy egyszerűen elfogadja a felé nyújtott meleg, erős és biztonságos kezét, és hagyja magát átsegíteni. Egy percre csak elfelejtheti Danielt!

Kinn az égen mintha csillagrobbanás zajlott volna. Úgy ragyogtak a fekete éjszakában, mint Ms. Fisher gyémántjai, csak tisztábban, fényesebben, még káprázatosabban. Erről a helyről az iskolától keletre lévő vörösfenyők koronája áthatolhatatlannak, sötétnek tűnt, rosszat sugallt.

Nyugatra a szakadatlanul háborgó víz és a kialvó máglyarakás távoli fénye vetült a lármás tengerpartra. Luce mindezt már korábban is észrevette a párkányról. Óceán. Erdő. Égbolt. De a többi alkalommal, mikor kint volt, Daniel kötötte le minden figyelmét. Ő vakká tette a külvilágra, anyyira, hogy ez a látvány soha nem tudatosult benne.

Valóban lélegzetelállító.

- Biztos meglepődtél azon, hogy átjöttem — hallotta Milest, mire realizálódott benne, hogy egy ideje már mindketten csendben vannak. - Ezt kezdtem el korábban mondani, de... nem... nem vagyok biztos...

- Örülök, hogy átjöttél. Bent kezdett kicsit unalmas lenni a tűzbe bámulás — felelte Luce egy félmosollyal.

Miles zsebre gyűrte a kezét. - Nézd, tudom, hogy te meg Daniel...

Luce önkéntelenül felnyögött.

- Igazad van, bocs, nem kellett volna felhoznom...

- Nem, nem ezért nyögtem.

- Csak azért... azt tudod, hogy kedvellek, igaz?

- Uhum.

Hát persze, hogy kedvelte Miles. Barátok voltak. Jó barátok.

Luce beleharapott az ajkába. Na, most becsapja magát, ami sosem jó jel. Az igazság az, hogy Miles *kedvelte*. És Luce is *kedvelte* őt. Csak rá kell nézni! A tengerkék szemével meg a kis kuncogással, amit minden mosolygásnál hallat. Plusz, vitán felül, ő a legkedvesebb ember, akivel valaha találkozott.

De itt van Daniel, és előtte is ott volt Daniel, és Daniel újra meg újra... az egész végtelenül bonyolult.

- Még a végén elrontom — hunyorgott Miles —, pedig nem akartam mást, csak jó éjszakát kívánni.

Luce felnézett rá, és látta, hogyan néz rá Miles. Kezét a zsebéből elővéve Luce keze után nyúlt, és összekulcsolta tartotta kettejük mellkasa között. Lassan lehajolt, sietség nélkül, hogy még egy esélyt adjon Luce-nak a körülöttük lévő lenyűgöző éjszaka átélésére.

Luce tudta, hogy Miles meg fogja csókolni. Tudta, hogy nem szabadna hagynia. Daniel miatt, természetesen, de azért sem, ami Trevor megcsókolása után történt. Az első csókja volt. Az egyetlen csók, melyet nem Daniellel váltott. Lehet, hogy Trevor halálának a közte és Daniel között lévő kapcsolat az oka? Mi van, ha abban a pillanatban, mikor megcsókolja Milest... Nem bírta elviselni a gondolatát.

- Miles - tolt el magától a fiút. - Ezt nem szabadna. Engem - nyelt egyet — veszélyes megcsókolni.

Miles felkuncogott. Hát persze, hiszen semmit nem tudott Trevorról. — Azt hiszem, megkockáztatom!

Luce próbált elhúzódni, de Miles tudott valamit, amitől Luce majdnem mindig komfortosan érezte vele magát. Még most is. Mikor ajka a lányéhoz ért, Luce visszatartott lélegzettel készült fel a legrosszabbra.

De nem történt semmi.

Miles szája puha volt, annyira gyengéden csókolta meg, hogy Luce érezhette úgy is, hogy még mindig nagyon jó barátok, de épp elég szenvedélyesen ahhoz, hogy megmutassa, vannak rejtett tartalékai. Ha Luce is szeretné.

És bár nem csaptak fel lángok, nem perzselődött bőr, nem volt halál és pusztulás — de vajon miért nem? — a csókot akkor is tévedésnek kellett volna éreznie. Ajkai olyan sokáig másra sem vágytak, csak folyton-folyvást Daniel ajkaira. Rendszeresen álmodott a csókjáról, a mosolyáról, a gyönyörű, ibolyaszín szeméről, testéről, ami átöleli. Soha nem lett volna szabad másra vágyania.

Mi van, ha rosszul ítéli meg Danielt? Mi van, ha boldogabb lehetne – vagy csak boldog, és kész – egy másik fiúval?

Miles elhúzódott, egyszerre tűnt boldognak és szomorúnak. - Akkor, jó éjt! - Elfordult, mintha vissza akarna rohanni a szobájába. Aztán visszafordult, és megfogta Luce kezét. — Ha bármikor úgy érzed, nem működnek a dolgok, tudod, vele... — Miles az égre emelte a tekintetét -, én itt leszek. Csak akartam, hogy tudd!

Luce bólintott, és egyre növekvő zavarodottságával viaskodott. Miles megszorította a kezét, aztán elindult a másik irányba, átugrálva az épület ferde zsindelytetőin, vissza az ő oldalára.

Luce végigrajzolta ajkát, ahol Miles hozzáért. Ha legközelebb Daniellel találkozik, vajon ő észreveszi rajta? A feje is megfájdult a nap jó és rossz élményeitől, és szeretett volna ágyba bújni. Ahogy beosont az ablakon a szobájába, még egyszer utoljára visszanézett, hogy magába szívja a látványt, hogy emlékezhessen, milyen volt az éjszaka, amikor annyi minden megváltozott.

De a csillagok, a fák és a hullámok robaja helyett szeme a tető sok kéménye közül az egyik mögött valami máson akadt meg. Hatalmas fehérséget látott. Egy pár szivárványszínben játszó szárnyat.

Daniel! Összegörnyedve, csak félig elrejtve szem elől onnan, ahol Miles Luce-t megcsókolta. Háttal állt a lánynak. A fejét lógatva.

- Daniel! - kiáltott feléje Luce, érezve, ahogy a hangja megbicsaklik.

Mikor Daniel szembefordult vele, arca meggyötört volt, csupa kínszenvedés. Mintha Luce épp most szakította volna ki a szívét. Térdét behajlítva a szárnyát kiterjesztette, és elsuhant az éjszakába.

Egy pillanattal később már csak egy volt a fekete égbolt szikrázó csillagai közül.

TIZENHATODIK FEJEZET

HÁROM NAP

KÖVETKEZŐ NAP REGGELINÉL LUCE egy falatot is alig bírt lenyelni. Az utolsó tanítási nap volt, mielőtt a Shoreline elbocsátotta tanulóit a hálaadási szünetre, és Luce már ettől magányosnak érezte magát. Az emberek sokaságában érzett magány a legrosszabb fajta, de Luce nem tehetett róla. A körülötte lévő diákok boldogan csevegtek arról, hogy hazamennek a családjukhoz. Arról a fiúról meg lányról, akit a nyári szünet óta nem láttak. Azokról a bulikról, amelyeket a legjobb barátaik tartanak a hétvégén.

Az egyetlen buli, amibe Luce ezen a hétvégén elmehet, az az üres szobájában lesz megtartva.

Természetesen a főépületből páran még maradnak a szünetre: például Connor Madson, aki egy minnesotai árvaházból jött a Shoreline-ba. Brenna Lee, akinek a szülei Kínában élnek. Francesca és Steven is - minő meglepetés, huhú! -, ők lesznek a házigazdái csütörtök este a kantinban a hajléktalanoknak rendezett hálaadási vacsorának.

Luce nagy reményt táplált az iránt, hogy Arriane fenyegetése, miszerint szemmel tartja, remélhetőleg magában foglalja a hálaadást is. De persze alig látta a lányt, mióta visszahozta hármukat a Shoreline-ba. Csak arra a rövid pillanatra az aratóünnepen.

Mindenki más elutazott az elkövetkezendő két nap valamelyikén. Miles a családjához, a több mint száz főre tervezett nagy eseményre. Dawn és Jasmine családjaik közös rendezvényére Jasmine sausalitói házába. Még Shelby is, bár ő egyetlen szóval sem említette Luce-nak, hogy hazamegy Bakersfieldbe. De tegnap telefonon beszélt az anyukájával, ezt sóhajtozva: — *Igen. Tudom. Ott leszek!*

Luce a lehető legrosszabbkor marad magára. Belső nyugtalansága egyre mélyebben felkavarta, már azt sem tudta, hogyan érezzen Daniel vagy bárki más iránt. Folyamatosan magát szidta, amiért olyan hülye volt előző éjjel, hogy hagyta Milest ilyen messze menni.

Az éjszaka folyamán újra és újra ugyanarra a következtetésre jutott: bár dühös Danielre, ami közte és Miles között történt, az egyedül az ő hibája. Luce az, aki a csalást elkövette.

Fizikailag érezte rosszul magát, ha arra gondolt, ahogy Daniel ott ül kinn, egy szót sem szól, csak nézi, ahogy ő meg Miles megcsókolják egymást, ha elképzelte, hogy érezhette magát, mikor elrepült a tetőről. Úgy, ahogy ő, mikor először hallott a Daniel és Shelby között történetekről, csak rosszabbul, hiszen ez komoly megcsalás volt. Még egy dolog azoknak a bizonyítékoknak a listáján, amik azt igazolják, hogy ő és Daniel képtelen normális kommunikációra.

Lágy kacagás hozta vissza a meg nem kezdett reggeli-jéhez.

Francesca suhant az asztalok között egy hosszú, fekete-fehér pöttyös köpenyben. Bármikor nézett rá Luce, ugyanazt a nyájas mosolyt látta az arcán, miközben mélyen elmerülve beszélgetett hol az egyik, hol a másik diákkal, Luce mégis úgy érezte, hogy tüzetes megfigyelés alatt áll.

Mintha Francesca behatolna Luce fejébe, és pontosan tudná, mitől vesztette el az étvágyát. Ahogy a fehér bazsarózsák, melyek reggelre nyom nélkül eltűntek az ágyásokból, Francesca meggyőződése is gyorsan elillanhat azzal kapcsolatban, hogy Luce-t erősnek tartja.

- Miért lógatod az orrod? - nyelt le Shelby egy nagy falatot a bagelből. - Hidd el nekem, nem maradtál le semmiről tegnap este!

Luce nem felelt. A tengerparti máglyarakástól messzebb nem is járhattak volna a gondolatai. Épp akkor vette észre Milest, aki a szokásosnál sokkal később cammogott reggelizni. Dodgers-sapkáját mélyen a szemébe húzta, vállá kissé előregörnyedt. Luce ujja önkéntelenül az ajkához ért.

Shelby mindkét karjával a feje fölé, erőltetetten integetett. - Mi van, ez vak? A csudába, Miles!

Mikor végre felhívta magára Miles figyelmét, az olyan esetlenül intett az asztaluk felé, hogy gyakorlatilag majdnem felbukott az önkiszolgáló büféasztalban. Újra intett, aztán eltűnt a kantin mögött.

- Csak nekem tűnt fel, vagy mostanában Miles tényleg totál zizi? - forgatta a szemét Shelby, és Miles szerencsétlen botlását utánozta.

Luce majd meghalt, hogy utánabotladozhasson, és...

És mi? Megmondja neki, hogy ne érezze magát zavarban? Hogy a csók Luce hibája is? Hogy annak csak rossz vége lesz, ha egy ilyen idegroncs tetszik neki? Hogy bár Luce kedveli, velük kapcsolatban sok dolog elképzelhetetlen? Hogy bár ő és Daniel éppen összevesztek, a szerelmüket semmi nem fenyegetheti igazán?

- Mindegy, ahogy mondtam - folytatta Shelby, újra-töltve Luce kávéját az asztalon álló bronzkancsóból. - Tábortűz, hedonizmus, bla-bla-bla! Ezek a dolgok roppant uncsik! - Shelby szájának egyik sarka egy majdnem-mosolyba rándult. - Főleg, hogy most még te sem voltál ott!

Luce szíve kicsit megkönnyebbült. Shelby azért egyszer-egyszer szórt felé halvány fénysugarat. De eztán szobatársa gyorsan vállat vont, mintha azt mondaná: *nehogy a fejedbe szálljon!*

- Senki más nem értékeli a Lilith-imitáciomat. Ennyi az egész! - Shelby kihúzta magát, előretolta a mellkasát, és rosszállóan remegtette jobb felső ajkát.

Shelby Lilith-megszemélyesítésén Luce mindig nevető-görcsöt kapott. De ma csak egy mosolyt bírt kisajtolni magából.

- Hm - jegyezte meg Shelby. - Ja. Nem mintha téged érdekelne, miről maradtál le a partin! Az éjjel észrevettem Danielt elrepülni a part felett. Biztos sok megbeszélőnivalótok volt.

Shelby látta Danielt? Miért nem említette korábban? Mások is láthatták?

- Még csak nem is beszéltünk!

- Ezt elég nehéz elhinni! Daniel általában tele van neked szóló parancsokkal...

- Shelby, Miles megcsókolt! - szakította félbe Luce. Cukott szemmel. Valami miatt így könnyebb volt bevallani. - Tegnap éjjel. És Daniel mindent látott! Elrepült, előttén...

- Ja, azt meghiszem! - füttyentett Shelby halkán. - Ez azért nem semmi!

Luce arca égett a szégyentől. Nem tudta kivenni a fejéből Danielt, ahogy tovaszáll. Olyan véglegesnek érződött.

- Ezek szerint, izé, *vége* van köztetek?

- Nem. Soha! - Luce nem is tudta ezt a mondatot összerezzenés nélkül hallgatni. — Egyszerűen nem tudom.

Luce nem mondta el Shelbynek azt, amit még a derengőben látott, hogy Daniel és Cam együttműködik. Ahogy látta, titkos szövetségesek. Shelby amúgy sem tudná, ki az a Cam, és a történet túl bonyolult ahhoz, hogy elmagya-

rázza. Emellett Luce nem bírná elviselni, ha Shelby, az angyalokról és démonokról vallott ó-ez-annyira-erőltetett-szembeállítás-os nézeteivel megpróbálná úgy beállítani, hogy Daniel és Cam társulása nem is olyan nagy ügy.

- Tudod, hogy Daniel ezen most teljesen ki lesz akadva. Számára ez a legnagyobb dolog. Az egymás iránti múlhatatlan rajongásotok, nem?

Luce lemerevedett a fehér kovácsoltvas székben.

- Nem gúnyolódni akarok, Luce. Szóval, nem tudom, lehet, hogy Danielnek volt másokkal is kapcsolata. Az egész elég zavaros. De a legfőbb üzenet, ahogy korábban is mondtam, az, hogy azt sohasem kérdőjelezte meg, hogy te vagy az egyetlen, aki számít.

- Ettől most jobban kéne éreznem magam?

- Nekem nem az a dolgom, hogy megnyugtassalak, csak próbálom körüljárni a kérdést. Daniel minden boszszantó közömbössége ellenére, és abból aztán van elég neki, láthatóan rajong érted. Az igazi kérdés itt az: hogy te is? Amennyire Daniel tudja, dobhatod őt, ha valaki más bekacsint. Érted, ahogy Miles betalált. És ő egyértelműen jó fickó. Az én ízlésemnek kicsit szirupos, de...

- Soha nem dobnám Danielt! - mondta ki Luce hangosan, és kétségbeesetten próbálkozott, hogy el is higgye.

A rémült arcára gondolt azon az éjjelen, mikor a tengerparton vitatkoztak. Luce meg volt döbbenve, mikor olyan gyorsan kérdezte: *most szakítunk?* Mintha gyanítaná, hogy ez is egy lehetőség. Mintha Luce nem vette volna be teljesen az egész őrült, végtelen szerelmükről szóló történetet, mikor azt a Sword & Cross barackfái alatt elmesélte neki. Pedig benyelte, egyetlen nagy kortyban megitta, a repedéseit is magáévá tette... azokat a kicsorbult darabokat, melyeknek nem volt semmi értelmük, de könyörögtek neki, hogy akkor, ott higgyen bennük.

És most mindennap újabb és újabb rága a lelkét. Érezte, hogy a legfontosabb buggyan ki belőle:

- Az idő nagy részében azt sem tudom, miért kedvel engem.

- Jaj, ne! - nyögött fel Shelby. - Nehogy már az a fajta lány legyél! *Ő túl jó nekem, bla-bla-bla.* Át kellene penderítselek Dawn meg Jasmine asztalához. Ez az ő szakterületük, nem az enyém!

- Nem úgy értettem. - Luce előre hajolt, és lehalkította a hangját.

- Úgy értem, hajdanán, mikor tudod, Daniel még *oda*fönn volt, és engem választott. Engem, az összes földi lény közül...

- Hát, akkor valószínűleg még sokkal kisebb volt a kínálat... jaj! - Luce meglegyintette. - Csak próbálom oldani a hangulatot!

- Engem választott, Shelby, valami nagy mennybéli feladat helyett, egy kimagasló rang helyett. Ez elég komoly dolog, nem gondolod? — Shelby bólintott. — Fontosabb oka kellett legyen, mint hogy úgy látta, helyes vagyok!

- És nem tudod, mi az?

- Megkérdeztem, de soha nem mondta el, mi történt. Mikor felhozom, majdnem olyan, mintha nem is emlékezne. És ez őrjítő, mert azt jelenti, hogy mindketten csak úgy teszünk, mintha. Egy több ezer éves tündérmese alapján, melyet egyikünk sem tud alátámasztani.

Shelby megdörgölte az állát. — De mit tarthat vissza előled Daniel?

- Ezt szeretném kitalálni.

Körülöttük a teraszon múlt az idő, a diákok nagy része elindult az órákra. Az ösztöndíjas pincérek siettek a tányérok eltakarításával. Az óceánhoz legközelebbi asztalnál Steven iszogatta a kávéját egyedül. Szemüvege összecsuksva hevert az asztalon. Összenézett Luce-szal, hosszan, állhatatosan, olyan sokáig, hogy elmélyült, mindenre ügyelő arckifejezése

még azután is Luce-szal maradt, hogy a lány felállt, és az órájára indult. Stevennek valószínűleg ez volt a célja.

A sejtosztódásról szóló valaha látott leghosszabb, agy-tompító PBS-különkiadás után Luce kísétált a biológia-óráról, le az iskola főépületének lépcsőjén, ki a levegőre, ahol meglepődve látta, hogy a parkoló teljesen megtelt. Szülők, idősebb testvérek és jó pár sofőr képezte azt a hosszú sort, amelyet Luce nem látott georgiai általános iskolájának parkolósávja óta.

Körülötte diákok siettek el az órákról zezzugos vonalban a kocsik felé, nyomukban gurulós bőröndöket húzva. Dawn és Jasmine búcsúzóul összeölelkezett, mielőtt Jasmine beszállt egy városi autóba, Dawn bátyjai pedig helyet szorítottak Dawnnak egy fekete terepjáró hátsó ülésén. Ők ketten csak pár órára váltak el egymástól.

Luce visszahátrált az épületbe, és kiosont a ritkán használt hátsó ajtón, hogy a parkon átvágva jusson el a hálósobájáig. Az világos, hogy most nem képes a búcsúzkodással megbirkózni.

A sűrke égbolt alatt sétálva Luce még mindig magát bűnösnek érző roncs volt, de Shelbyvel való beszélgetése után kicsit úgy érezte, jobban tudja irányítani a dolgokat. Tudta, hogy elrontotta, de azzal, hogy megcsókolt valaki mást, úgy érezte, végre van beleszólása a Daniellel való kapcsolatába. A változatosság kedvéért talán sikerül valami reakciót kicsikarnia. Luce bocsánatot kérhetne. Daniel is bocsánatot kérhetne. Készíthetnének együtt limonádét vagy bármi mást. Áttörhetnék ezt a hülyeséget, és elkezdhetnének végre őszintén beszélni.

Felbúgott a telefonja. Üzenet Mr. Cole-tól:

Mindent elintéztem.

Szóval Mr. Cole továbbította a hírt, hogy nem megy haza. Csak azt hagyta ki az üzenetből, hogy Luce szülei szoba állnak-e még vele. Napok óta nem hallott felőlük.

Ezt a helyzetet nem lehetett nyerőre fordítani: ha írnak neki, Luce-nak lelkiismeret-furdalása lesz, ha nem válaszol. Ha nem írnak neki, felelősnek érzi majd magát, hogy nem tudják elérni. Azt meg még ki sem találta, hogy Callie-val mi legyen.

Felbattyogott az üres kollégium lépcsőjén. Minden lépcsőfok tompán visszhangzott a kongó épületben. Sehol senki.

Mikor a szobájához ért, arra számított, hogy Shelby már elment... vagy legalábbis, hogy a bőröndje útra készen várakozik az ajtónál.

Shelby valóban nem volt ott, de a ruhái igen, szerteszét szórva az ő oldalán. Puffos vörös mellénye még az akasztón, jogafelszerelése a sarokba beállítva. Talán holnap reggelig nem is megy el.

Mielőtt Luce teljesen becsukhatta volna az ajtót maga mögött, valaki kopogott a másik oldalán. Kidugta a fejét a folyosóra.

Miles.

Luce-nak nedves lett a tenyere, és érezte, hogy a szívverése felgyorsul. Azon tűnődött, hogy állhat a haja, vajon eszébe jutott-e, hogy bevesse az ágyát reggel, és hogy Miles milyen régóta sétálhatott mögötte. Vajon látta, hogy Luce kikerüli a hálaadási búcsúzkodások tömkelegét, vagy a bánatos kifejezést az arcán, mikor megnézte az üzeneteket a telefonján.

- Szia - köszönt Luce halkan.

- Szia.

Miles fehér galléros inge fölött vastag, barna pulóvert viselt. Az a térdénél kivágott farmer volt rajta, amit ha Dawn meglátott, minduntalan felpattant, hogy kövesse, és a távol-

ból Jasmine-nal együtt olvadozhassanak tőle.

Miles szája ideges mosolyra húzódott. — Akarsz csinálni valamit?

Hüvelykujját sötétkék hátizsákja pántja alá dugta, hangja visszaverődött a fával borított falakról. Luce-nak eszébe ötlött, hogy talán rajta meg Mileson kívül nincs is más az épületben. A gondolat izgalmas és idegőrlő volt egyszerre.

- Szobafogságon vagyok egy örökkévalóságig, nem emlékszel?

- Ezért hoztam helybe a szórakozást!

Luce először azt hitte, Miles magára utal, de aztán egyik válláról lecsúsztatva a hátizsákot, és kicipzárta a fő rekeszt. Benne társasjátékok kincsesládája: Boggle. Connect 4. Parcheesi. A High School Musical játék. Még egy utazó Scrabble is. Annyira kedves gesztus volt, annyira figyelmes, hogy Luce úgy érezte, menten sírva fakad.

- Azt hittem, hogy ma hazamégy — mondta. — Mindenki más is ma indul.

Miles vállat vont. - A szüleim azt mondták, semmi gáz, ha maradok. Pár hét múlva úgyis hazamegyek, és amellet meg mások az elképzeléseink a szünidő tökéletes eltöltéséről. Az övük bármi, amiről érdemes írni a *New York Times Stílus* rovatában.

Luce nevetett. — És a tiéd?

Miles még mélyebbre nyúlt a zsákjában, és kihúzott két csomag instant almabort, egy doboz mikróba való pattogatott kukoricát és Woody Allen *Hannah és nővérei* című filmjét DVD-n. - Elég szerény, tessék, ez az. - Elmosolyodott. - Megkértelek, hogy töltsd velem a hálaadást, Luce! Csak mert a helyszín megváltozott, nem jelenti azt, hogy változtatnunk kell a terveinken!

Luce érezte, ahogy vigyor önti el az arcát, és kitárta az ajtót Miles előtt, hogy beengedje. A fiú válla súrolta az övét, mikor elhaladt mellette, egy pillanatra összeakadt a tekin-

tetük. Luce úgy érezte, mintha Milesnak uralkodnia kéne magán, nehogy visszaforduljon és megcsókolja. Várározva megfeszült.

De Miles csak elmosolyodott, hátizsákját ledobta a padló közepére, és elkezdett kipakolni a hálaadáshoz.

- Éhes vagy? - kérdezte egy csomag pattogatott kukoricát lobogtatva.

Luce hunyorgott. - Nagyon rossz pattogatott kukoricát csinálok.

Eszébe jutott, mikor Callie-val majdnem leégették a szobájukat a Doverben. Nem tehetett róla, de a legjobb barátnője most újra hiányozni kezdett neki.

Miles kinyitotta a mikrohullámú ajtaját. Feltartotta az egyik ujját.

- Ezzel az ujjal minden gombot meg tudok nyomni, miáltal a legtöbb dolgot megmikrósza. Szerencséd, hogy annyira jó vagyok benne!

Furcsa, hogy korábban úgy szenvedett amiatt, hogy Milest megcsókolta. Most rájött, hogy ő az egyetlen, akitől jobban érzi magát. Ha nem jön át, Luce már zuhanna is vissza az újabb büntudattal teli fekete szakadékba. És bár azt nem tudta elképzelni, hogy újra megcsókolja - nem szükségszerűen azért, mert nem akarta, hanem mert tudta, hogy nem helyes, hogy nem teheti ezt Daniellel, hogy nem *akarja* ezt tenni Daniellel -, Miles jelenléte hihetetlenül megnyugtatta.

Boggle-t játszottak, míg Luce végre megértette a szabályait, Scrabble-t, míg rá nem jöttek, hogy a betűk fele hiányzik a készletből, és Parchee-sit, míg a nap le nem ment az ablakuk előtt, és túl sötét lett ahhoz, hogy villany nélkül lássák a táblát. Eztán Miles felkelt, begyújtotta a tüzet, és betette a *Hannah és nővéreit* Luce számítógépének DVD-lejátszójába. Az egyetlen hely, ahova le lehetett ülni filmet nézni, az ágy volt.

Luce hirtelen ideges lett. Eddig csak két barát voltak, akik hétköznapi délután társasjátékokat játszanak. Most, hogy feljöttek a csillagok, a kollégium kihalt, pattog a tűz... változik a helyzet ettől?

Leültek egymás mellé Luce ágyára, de Luce képtelen volt másra gondolni, mint hogy hol a keze, nem tűnik-e természetellenesnek, ha összefűzi az ölében, vajon súrolja-e Miles ujját, ha leteszi maga mellé. Szeme sarkából láthatta a fiú mellkasának a mozgását, miközben lélegzett. Hallotta, ahogy megvakarja a tarkóját. Levette a baseballsapkáját, és Luce érezte a finom barna hajából áradó citromos samponillatot.

A *Hannah és nővérei* volt az egyetlen Woody Allen-film, amit még soha nem látott, de nem tudta rávenni magát, hogy figyeljen. Mire a főcím lefutott, már legalább háromszor keresztezte újra és újra a lábait.

Az ajtó kivágódott. Shelby nyomult be a szobába, ránézett Luce képernyőjére, és kibukott belőle: — A valaha volt legjobb hálaadási film! Nézhetem én is...? - Ekkor vette észre a sötétben az ágyon ülő Luce-t és Milest. - Ó!

Luce felpattant az ágyról. - Persze, hogy nézheted! Nem tudtam, mikor mégysz haza...

- Soha! — Shelby felugrott a felső ágyra, amivel kisebb földrengést okozott az alsón Luce-nak és Milesnek. - Összevesztem anyámmal! Ne is kérdezzétek, tök uncsi! Emellett, amúgy is inkább veletek lógok!

- De Shelby...! — Luce elképzelni sem tudta, hogy akkora összeveszés kerekedjen, ami megakadályozza abban, hogy hazamenjen hálaadásra.

- Csak élvezzük csendben Woody zsenialitását! — rendelkezett Shelby.

Miles és Luce cinkosul összenézett. - Ahogy akarod - szólt fel Miles Shelbynek, Luce-ra vigyorogva.

Az igazat megvallva, Luce megkönnyebbült. Mikor visszatért a helyére, ujjai súrolták Milesét, aki meg is szorította őket. Csak egy pillanatra, de ahhoz elég hosszán, hogy Luce tudomására hozza: ami ezt a hálaadási hétvégét illeti, minden rendben lesz.

TIZENHEVEDIK FEJEZET

KÉT NAP

LUCE ARRA ÉBREDT, hogy a szekrényében valaki csikorogya végighúzza a rúdon a vállfáit.

Mielőtt láthatta volna, ki okozza a zajt, nagy halom ruha repült felé. Felült az ágyban, és kikecmergett a rakás farmer, póló és pulóver alól. Leszedett egy skót kötött zoknit a homlokáról.

- Arriane?

- Neked a piros tetszik? Vagy a fekete? - Arriane Luce két ruháját tartotta vékony alakja elé, magát illegetve, ahogy próbálgatta őket.

Arriane karja csupasz volt, nem viselte azt a rémes nyomkövető karperecet, amit a Sword & Crossban kellett hordania. Luce ezt eddig nem vette észre, és megborzongott, ahogy eszébe jutottak a könnyörtelen áramütések, melyek, ha rosszul viselkedett, minden alkalommal átfutottak rajta. Minél több időt töltött Kaliforniában, emlékei a Sword & Crossról annál jobban elhomályosultak, amíg egy olyan pillanat, mint ez, vissza nem repítette ottani tartózkodásának rémségeihez.

- Elizabeth Taylor azt mondta, hogy nem mindenki hordhat vöröset — folytatta Arriane. — A dekoltázs és az arcszín a titok nyitja. Szerencsére, neked mindkettő rendben van! — Kiszabadította a vörös ruhát a vállfáról, és a rakás tetejére dobta.

- Mit csinálsz itt? - kérdezte Luce.

Arriane csípőre tette parányi kezét. - Segítek neked pakolni, te buta! Hazamégy!

- H-hova haza?! Hogy érted ezt? - dadogta Luce.

Arriane felnevetett, és előrelépve megragadta Luce egyik kezét, hogy kirángassa az ágyból. — Georgiába, édes bogaram! — Megpas- kolta Luce arcát. - A jó öreg Harryhez és Doreenhoz! Meg valami barátodhoz, aki úgy látszik, szintén odarepül.

Callie! Valóban találkozhat Callie-val? És a szüleivel? Luce ott helyben, ahol állt, megszédült és hirtelen el is némult.

- Nem akarod a hálaadást családi körben tölteni?

Luce várta, hogy mi lesz benne a turpisság. — Mi lesz...

- Ne aggódj! - Arriane megcsavarta Luce orrát. - Mr. Cole ötlete volt. Fenn kell tartanunk a látszatot, hogy még mindig egy kőhajításnyira vagy a szülőidtől. Ez tűnt a legegyszerűbb és legszórakoztatóbb megoldásnak.

- De mikor üzent nekem tegnap, csak annyit monddott...

- Nem akarta, hogy hiába reménykedj, amíg minden apró részletet el nem intézett, beleértve — Arriane pukedlizett - az ideális kísérőt. Az egyik, legalábbis. Rolandnak mindjárt itt kell lennie.

Kopogás az ajtón.

- Milyen pontos! - Arriane a Luce kezében lévő vörös ruhára mutatott. - Kapd fel ezt a szépséget!

Luce gyorsan beletáncolt a ruhába, aztán beugrott a fürdőszobába, hogy megmossa a fogát és megfésülködjön. Arriane megajándékozta azon rika *Ugorj! -Milyen magasra?*

pillanatok egyikével. Nem teszel fel kérdéseket. Csak ugrasz!

A fürdőből kijövet arra számított, hogy Rolandot és Arriane-t látja majd valami rolandos-arriane-os dolgot csinálni, mint például egyikük a bőröndjén áll, míg a másik megpróbálja becipázazni.

De nem Roland kopogott.

Steven és Francesca.

A francba!

Meg tudom magyarázni, formálódtak a szavak Luce nyelve hegyén. Csakhogy fogalma sem volt, hogyan magyarázza ki magát ebből a helyzetből. Arriane-ra nézett segítségért. Arriane még mindig Luce tornacipőjét gyömöszölte a bőröndbe. Nem is tudja, mekkora bajban lesznek mindjárt!

Mikor Francesca előrelépett, Luce összeszedte magát. De aztán Francesca bíborvörös garbójának nagy harangujja egy váratlan öleléssel szinte elnyelte Luce-t. - Azért jöttünk, hogy jó utat kívánjunk!

- Természetesen hiányozni fogsz holnap, az általunk csúfondárosan elnevezett hajléktalanok estélyéről - mondta Steven, és Francesca kezét megfogva próbálta őt leválasztani Luce-ról. — De egy diáknak mindig jobb, ha családi körben van.

- Nem értem - mondta Luce. - Maguk tudtak erről? Én azt hittem, további értesítésig szobafogságban vagyok!

- Ma reggel beszéltünk Mr. Cole-lal - mesélte Francesca.

- És nem büntetésképp kerültél szobafogságba, Luce! - magyarázta Steven. - Ez volt az egyetlen módja annak, hogy az irányításunk alatt biztonságban légy. De Arriane-nál jó kezekben vagy!

Francesca, aki sose időzött túl sokáig sehol, már az ajtó felé kormányozta Stevent. — Hallottuk, hogy a szüleid türelmetlenül várják már, hogy lássanak.

Valamint, hogy anyukád tortákkal tölte tele a fagyasztót! — Luce-ra kacsintott, mindketten intettek, és már el is mentek.

Luce szíve majd kiugrott a lehetőségre, hogy hazamehet a családjához.

De aztán eszébe jutott Miles és Shelby. El lesznek keseredve, ha ő hazamegy Thunderboltba, és itt hagyja őket. Azt sem tudja, merre van Shelby. Nem mehetett el anélkül...

Roland dugta be a fejét a nyitott ajtón, elegánsan festett hajszálcsíkos blézerében és ropogós fehér, galléros ingében. Arany-fekete rasztái rövidebbek, tüskésebbek voltak, ami még jobban kiemelte mélyen ülő, sötét szemeit.

- Tiszta a levegő? - kérdezte, Luce felé küldve ismerős, ördögi vigyorát. - Van egy potyautasunk! - Hátrabiccentett valakire, aki egy pillanattal később utazótáskával a kezében lépett a szobába.

Miles!

Rávillantotta Luce-ra csodálatosan fesztelen mosolyát, és leült az ágya szélére. Luce-nak átfutott az agyán a kép, ahogy bemutatja a szüleinek. Miles levonná a baseballsapkáját, mindkettejükkel kezét rázna, megdicsérné anyukája félig kész csipketerítőjét...

- Roland, melyik részét nem érted annak, hogy „szupertitkos küldetés”? - kérdezte Arriane.

- Az én bűnöm — ismerte be Miles. — Láttam, hogy Roland erre indul, és kitapostam belőle. Ezért késett.

- Amint ez a srác meghallotta a *Luce* és a *Georgia* szavakat - villantotta hüvelykujját Milesra —, asszem, egy nanoszekundum alatt összepakolt!

- Volt egy megegyezésünk hálaadásra — mondta Miles egyenesen Luce-ra nézve. - Nem engedhettem, hogy megszegje!

- Nem - harapta el Luce a mosolyát. - Nem engedhetted.

- Hm-hm - húzta fel Arriane a szemöldökét. - Csak azon tűnődöm, Francesca mit mondana erre? Nem kellene valakinek megkérdezni a szüleidét is, Miles?

- Ó, ne csináld már, Arriane! — intett Roland a kezével elutasítóan. — Mióta egyeztetsz te a hatósággal? Majd vigyázok a srádra! Nem fog bajba kerülni!

- Bajba kerülni, hol? - rontott be Shelby a szobába, keresztben a vállán a jógamatraca lógott madzagon. - Hova megyünk?

- Luce-ék házába, Georgiába, hálaadásra! — mondta Miles.

A folyosón, Shelby mögött tejfölszörke alak téblábolt. Shelby volt barátja. Bőre kísértetiesen fehér, és Shelbynek igaza van: volt valami furcsa a szemével. Annyira fakó!

- Phil, utoljára köszöntem el, *viszlát!* - csapta az ajtót az orrára Shelby.

- Ez meg ki? - kérdezte Roland.

- A szálnalmas expasim.

- Érdekes fickónak tűnik — mondta Roland zavartan az ajtóra bámulva.

- Érdekes? — horkant fel Shelby. — A megelőző távortartás bevezetése ellene, az lenne érdekes! - Rápillantott Luce bőröndjére, aztán Miles utazótáskájára, és véletlenszerűen dobálni kezdte a dolgait egy lapos fekete kofferbe.

Arriane az égneke emelte a kezét. — Hát te semmit nem tudsz kíséret nélkül csinálni? - kérdezte Luce-t. Aztán Rolandhoz fordult:

- Feltételezem, hogy te vállalsz felelősséget érte is.

- Na, ez az ideális szünidei hangulat! — nevetett Roland. — Megyünk Price-ékhoz hálaadásra! - mondta Shelbynek, akinek felragyogott az arca. - Minél többen, annál jobb!

Luce el sem hitte, milyen tökéletesen összeállt minden. Hálaadás a családjával és Callie-val és Arriane-nal és Rolanddal és Shelbyvel és Milesszal. Ő maga sem szervezhette volna meg jobban!

Egyetlenegy dolog zavarta csak. És tényleg, komolyan zavarta.

- Mi lesz Daniellel?

Úgy értette: *Tud már erről a kirándulásról? és Mi az igazi története Cammel? és Még mindig mérges rám amiatt a csók miatt? és Helytelen az, hogy Miles is velünk jön? és még Mi az esélye annak, hogy Daniel holnap megjelenik a szüleim házában, noha azt mondja, hogy nem láthat engem?*

Arriane megköszöri a torkát. - Igen, mi lesz Daniellel? - ismételte meg halkán. — Annak csak az idő a megmondhatója!

- Szóval, van repülőjegyük vagy valami? - kérdezte Shelby. - Mert ha repülünk, be kell pakolnom a nyugtatókészletemet, az illóolajokat és a melegítőpárnát. Nem akarhattok engem tízezer méter magasban ezek nélkül látni!

Roland csettintett az ujjával.

Lába mellől, a nyitott ajtó által vetített árnyék úgy fejtette le magát a keményfa padlóról, mintha egy pincébe vezető csapóajtó emelkedne fel. A padlóból hideg levegő csapott fel, melyet sötét, zord áramlat követett. Nedves szénaszaga volt, ahogy tömör kis gömbbé húzódott össze. Ezután Roland fejbőlintására magas, fekete kapuvá duzzadt. Úgy nézett ki, mint egy étterem konyhájába vezető ajtó, egy csapóajtó, a tetején kerek, beüvegezett ablakbetéttel. Csakhogy ez a sötét derengő ködéből állt össze, és az ablakán át még sötétebb, örvénylő feketeség volt csupán látható.

- Ez pont úgy néz ki, mint amelyikről a könyvben olvastam! mondta Miles, láthatóan lenyűgözve. — Én nem tudtam, csak furcsa trapézszerű ablakot formálni. — Luce-ra mosolygott. — De azért tudtunk vele dolgozni!

- Maradjatok velem - mondta Roland és meglátjátok, milyen is előkelően utazni!

Arriane a szemét forgatta. — Annyira nagyképű!

Luce félredöntötte a fejét Arriane felé. - De azt hittem, szerinted...

- Tudom! - tette fel a kezét Arriane. - Tudom, hogy ismételtettem azt a halandzsát arról, hogy milyen veszélyes a derengőbeli utazás. És nem akarok azok közé a behízlgő „úgy csináld, ahogy mondom, ne ahogy csinálom” típusú angyalok közé tartozni. De mindannyian egyetértettünk, Francesca és Steven, Mr. Cole, mindenki...

Mindenki? Luce nem tudta őket anélkül összecsoportosítani, hogy egy feltűnően hiányzó elemet ne látna. Hol van mindebben Daniel?

- Azonkívül - mosolygott Arriane büszkén - egy nagy tanító van jelen köztünk! Ro az egyik legjobb derengőutazó. - Ekkor mellékesen odasúgta Rolandnak: - Ne hagyd, hogy a fejedbe szálljon!

Roland kitérte a derengő ajtaját. Nyöszörögtek, nyikorogtak az árnyékzsanárok, és egy nyirkos, tátongó üres gödör tárult fel előttük.

- Hm... még egyszer, mi is az, ami a derengőben utazást olyan veszélyessé teszi? - kérdezte Miles.

Arriane körbemutatott a szobán, az asztali lámpa alatti árnyékra, Shelby jógamatraca mögé. Az összes árnyék rezgett. — Gyakorlatlan szem nem feltétlenül tudja, melyik derengőbe lépjen át. És higgyétek el nekünk, mindig vannak hívatlan, lesben állók, várva, hogy valaki véletlenül felnyissa őket.

Luce-nak eszébe jutott az a beteges, barna árnyék, amibe belebotlott. A hívatlan, lesben álló, amely azt a lidércnyomásos történetet mutatta Daniellel és Cammel a tengerparton.

- Ha rossz derengőt választasz, nagyon könnyen eltévedhetsz - magyarázta Roland. — Mert fogalmad sincs, hova vagy mikor lépsz át. De amíg a közelünkben maradtok, nincs okotok aggodalomra!

Luce idegesen mutatott a derengő közepébe. Nem emlékezett, hogy a többi árnyék, amibe átléptek, ennyire borongós és sötét lett volna. Vagy talán ezidáig csak nem tudta a következményeit. — Ugye nem úgy lesz, hogy egyszer csak felbukkanunk a szüleim konyha jának a közepén? Mert azt hiszem, anyu a rémülettől elvesztené az eszméletét...!

- Kérlek - csettintett Arriane a nyelvével, Luce-t aztán Milest, végül Shelbyt is a derengő elé terelve -, bízzatok bennünk!

Olyan volt, mint sűrű, nyirkos ködön áthaladni, tapadós és kellemetlen. Szállt mindenfelé, beborította Luce bőrét, beleragadt a tüdejébe is, ahogy belélegezte. Szakadatlan háttérzaj visszhangja töltöttebe az alagutat, vízéséhez hasonló. A másik két alkalommal, mikor derengőben utazott, Luce esetlegesnek és sietősnek érezte, ahogy át röptült a sötétségen, hogy valahol máshol kerüljön ki a fényre. Ez most eltért attól. Nem tudta nyomon követni, hol van és mikor, sőt azt sem, hogy ki ő és hová tart.

Aztán egy erős kéz kirántotta.

Mikor Roland elengedte, a vízésés robaja csörgedezéssé, majd csöpögéssé szelídült, és orra klórszaggal lett tele. Egy ugródeszka. Ismerős, magas, boltíves mennyezet alatt áll, melyen törött festett üvegtáblák sorakoznak. A nap áthaladt a magasan lévő ablakokon, de fénye még halvány, színes foltokat vetett az olimpiai méretű úszómedence felületére. A falak mentén, a kőbe vájt mélyedésekben gyertyák pislákol-

tak, hasznavehetetlen, tompa fényt árasztva. Bárhol felismerné ezt a templom-tornatermet!

- Ó, istenem! — suttogta Luce. — Visszajöttünk a Sword & Crossba!

Arriane gyorsan, de nyugodtan átvizsgálta a termet. — Ami a szüleidét illeti, amikor holnap reggel felvesznek minket, te egész idő alatt itt voltál! Megértetted?

Arriane úgy viselkedett, mintha visszatérésük a Sword & Crossba nem különbözne egy bármilyen motelba való bejelentkezéstől. Luce-t viszont arcul ütötte az életének ebbe a szakaszába való visszazökkenés. Nem szeretett itt lenni. A Sword & Cross siralmas hely, de leginkább az a hely, ahol *megtörténtek* vele dolgok. Itt lett szerelmes, itt nézte végig egy közeli barátja halálát. Ez volt az a hely, ahol megváltozott.

Behunyta a szemét, és keserűen felnevetett. Akkor nem tudott még *semmit* ahhoz képest, aminek most a tudatában van. És mégis, elképzelni sem tudja, hogy valaha még anyyira biztos lesz magában és az érzelmeiben, mint itt volt.

- Hol a pokolban vagyunk? - kérdezte Shelby.

- Az előző iskolámban — mondta Luce, Milesra pillantva, aki úgy látszott, kellemetlenül érzi magát, mert Shelbyhez húzódott a fal mellett. Luce azt gondolta: ezek jó srácok, és bár ő nem beszélt sokat az itt töltött időről, a nefilim rémhírek tömkelege teletömhetette a fejüket elég élethű részlettel ahhoz, hogy képük legyen arról az ijesztő éjszakáról a Sword & Crossban.

- Így - mondta Arriane Shelbyre és Milesra nézve. - És ha Luce szülei kérdezik, ti is ide jártok!

- Magyarázd már el nekem, hogy lehet ez iskola? - mondta Shelby. - Mit csináltok, úsztok meg imádkoztok egyszerre? Ez a hatékonyságnak olyan magas szintje, amivel a nyugati parton soha nem találkozhatasz! Azt hiszem, most honvágyam lett.

- Ha azt hiszed, ez gáz - mondta neki Luce látnod kéne a campus többi részét!

Shelby összeráncolta a homlokát, de Luce nem hibáztat-hatta. A Shoreline-nal összehasonlítva, ez a hely a Purgatórium hátborzongató változatának tetszett. De az itteniekkel ellentétben ők legalább holnap már nem lesznek itt!

- Srácok, kimerültnek tűntök — mondta Arriane. — Ami jó, mert megígértem Cole-nak, hogy nem keltünk feltűnést!

Roland a halántékát masszírozva az ugródeszkának támaszkodott, míg a derengő szilánkjai ott reszkettek a lába előtt. Most felegyenesedett, és átvette az irányítást. — Miles, te jössz velem, ott alszol a felső ágyon a régi szobámban. Luce, a te szobád is megvan még! Shelbynek meg begurítunk egy összecsukható ágyat. Dobjuk le a csomagjainkat, és találkozunk a szobámban! A régi jó feketepiaci kapcsolatomtól rendelék pizzát!

A pizza említése elég volt ahhoz, hogy Milest és Shelbyt is felrázza kábultságából, de Luce-nak tovább tartott az alkalmazkodás. Az nem annyira különös, hogy a szobája még mindig üresen áll. Ujjain kiszámolva rájött, hogy három hete sincs, hogy elhagyta ezt a helyet. Sokkal többnek tűnt, mintha minden egyes nap egy egész hónap lenne, és Luce képtelen volt elképzelni a Sword & Crosst azok nélkül az emberek vagy angyalok és démonok nélkül, akik az itteni életéhez hozzátartoztak.

- Ne aggódj! — Arriane Luce mellé lépett. — Ez a hely olyan, mint az elutasított kérvényezőök forgóajtaja. Állandóan jönnek-mennek az emberek, szabadlábba helyezések, örült szülők meg ilyesmi miatt. Randy ma nem dolgozik. Más meg nem foglalkozik velünk. Ha bárki gyanakodni kezd, csak nézzetek bátran vissza rá! Vagy küldjétek hozzám! - Ökölbe szorította a kezét. - Készen vagy, mehetünk?

A többiekre mutatott, akik Roland mögött már mentek is ki az ajtón.

- Majd utolérlek benneteket! — mondta Luce. — Nekem van még valami, amit meg kell tennem.

Mélyen a temető keleti sarkában, édesapja parcellája mellett találta Penn szerény, de takaros sírhantját.

Mikor legutoljára látta ezt a temetőt, vastag porréteg borította. Daniel elmondása szerint az angyalütközetek szokásos velejárója. Luce nem tudta, vajon a szél hordta el, vagy az angyalpor idővel egyszerűen eltűnik, de a temető mostanra visszanyerte régi, elhanyagolt formáját. Még mindig a fojtóbabbal elszorított, egyre terebélyesedő tölgyfák erdeje vette körül. Még mindig kopárnak és lepusztultnak látszott a színtelen égbolt alatt. De valami hiányzott belőle, Luce nem tudott rájönni, hogy mi, de valami lényeges, és ettől még inkább magányos lett.

Penn sírja körül ritkás, fénytelen, zöld fűréteg hajtott ki, így az nem látszott olyan megrendítően frissnek a körülötte lévő több száz éves sírokhoz képest. Egy csokor friss lilium feküdt az egyszerű szürke sírkő előtt, melyen Luce, előregörnyedve, ezt olvasta:

PENNYWEATHER VAN SYCKLE-LOCKWOOD
DRÁGA BARÁTUNK
1991-2009

Luce szaggatottan vette a levegőt, szemébe könnyek gyűltek. Elment a Sword & Crossból, még mielőtt ideje lett volna Pennt eltemetni.

Daniel gondoskodott mindenről. Napok óta most először fájt a szíve a fiú után. Mert Daniel pontosan tudta, jobban, mint Luce maga, hogy mit kell írni Penn sírkövére. Luce letérdelt a fűre, ujjáival tehetetlenül a fűcsomókat markolászva szabadjára engedte a könnyeit.

- Itt vagyok, Penn - suttogta. - Sajnálom, hogy el kellett hagylak. Legjobban azt sajnálom, hogy velem barátkoztál össze. Ennél jobbat érdemeltél! Nálam jobb barátot.

Arra vágyott, bárcsak a barátja még mindig itt lenne. Azt kívánta, bár beszélhetne vele. Tudta, hogy Penn halála az ő hibája, és ez kis híján darabokra törte a szívét.

- Fogalmam sincs, hogy mit csinálok, és félek!

Azt akarta mondani, hogy Penn folyamatosan hiányzik neki, de ami leginkább hiányzik, az a barát, akit jobban is megismerhetett volna, ha a halál idő előtt el nem ragadja. Ez nagyon nem igazság!

- Szia, Luce!

Le kellett törölnie a könnyeit, hogy lássa, Mr. Cole áll Penn sírjának a túloldalán. Annyira hozzászokott a shoreline-beli üde és elegáns tanáraihoz, hogy mellettük Mr. Cole elhanyagoltnak tűnt meggyűrődött vörösesbarna öltönyében, a bajuszával és hajának a bal füle fölötti nyílegyenes választékával.

Luce a tenyerébe szipogva feltápáskodott. - Jó napot, Mr. Cole!

A férfi kedvesen elmosolyodott. - Úgy hallom, amott jól mennek a dolgaid! Mindenki azt mondja.

- Ó... n-nem... — dadogott Luce. — Nem vagyok benne biztos.

- Nos, én igen. És azt is tudom, hogy a szüleid nagyon boldogok, hogy mégis láthatnak. Az jó, ha összejönnek az ilyen dolgok!

- Köszönöm - mondta Luce, remélve, hogy Mr. Cole megérti, mennyire hálás neki.

- Nem tartalak fel, csak egy kérdés erejéig.

Luce arra számított, hogy valami mélyenszántót és sötétet, valami Luce számára beláthatatlanul bonyolultat kérdez majd Danielről és Camről, jóról vagy rosszról, igazságról meg hamisságról, bizalomról és becsapásról...

De csak annyit mondott: - Mit csináltál a hajaddal?

Luce a fejét lógatta a Sword & Cross önkiszolgáló éttermének folyosóján lévő lánymosdó egyik kagylója felett. Shelby egy papírtányéron behozta Luce-nak az utolsó két egymásra pakolt sajtospizza-szeletet. Arriane egy tubus olcsó fekete hajfestéket tartott a kezében, annál jobbat nem tudott szerezni Roland ilyen rövid idő alatt, viszont eléggé hasonlított Luce természetes hajszínéhez.

Sem Arriane, sem Shelby nem kérdezgette Luce-t, vajon miért a hirtelen felbuzdulás a változásra, amiért hálás volt. Most azonban úgy látta, csak azt várták, hogy kiszolgáltatót helyzetben legyen a félig befestett hajával, és megkezdték a vallatását.

- Szerintem, Daniel elégedett lesz - kezdte óvatosan Arriane. - Nem mintha Daniel miatt csinálnád! Vagy igen?

- Arriane! - figyelmeztette Luce. Nem hagyja magát beugratni. Ma este nem.

De úgy tűnt, Shelby is beáll. — Tudod, mit szerettem mindig Miles-ban? Hogy azért szeret, aki vagy, nem pedig azért, amit a hajaddal művelsz!

- Ha ti ketten ennyire feltűnően akarjátok csinálni, jöhetetek volna Daniel meg Miles feliratú pólókban!

- Meg kéne rendelnünk őket! — válaszolta Shelby.

- Az enyém mosásban van — tette hozzá Arriane.

Luce kikapcsolt, nem rájuk figyelt, hanem arra, milyen különös, ahogy összefonódnak a dolgok. Ez zakatolt a fejében, míg a meleg víz a fejbőréig hatolt, majd le a lefolyón: hogy Shelby tömzsi ujjai segítettek Luce-nak az első hajfestésnél, még amikor Luce azt gondolta, ez az egyetlen módja az újrakezdésnek. Aztán a barátságuk kezdetén Arriane első cselekedete az volt, hogy megparancsolta Luce-nak, vágja le az ő fekete haját is, hogy jobban hasonlítson Luce-ra. És most mindkettejük keze Luce fején dolgozott, ugyanabban a mosdóban, ahol Penn takarította le róla a húsgombócokat, amiket Molly a fejére borított Luce első napján a Sword & Crossban.

Keserédes és gyönyörű egyszerre, de az összefüggések értelmét Luce nem tudta megfejtetni. Viszont rejtőzködni sem akart többé sem saját maga, sem a szülei vagy Daniel elől, sőt, azok elől sem, akik azért keresik, hogy ártsanak neki.

Mikor Kaliforniába ment, először csak egyszerű átalakulásra vágyott. Most ráébredt, hogy az egyetlen módja annak, hogy valóban megváltozzon, ha igazán megdolgozik érte. Az, hogy visszafesti a haját feketére, nem megoldás semmire, hisz tudta, hogy még nem készült fel, de legalább egy lépés a megfelelő irányba.

Arriane és Shelby abbahagyta a vitatkozást, vajon melyik fiú is Luce lelki társa. Csendben figyelték, majd bólintottak. Luce megérezte, mielőtt belenézett volna a tükörbe: a búskomorság súlyos terhe, amiről nem is tudta, hogy a vállát nyomja, elillant fölüle.

Visszatért a gyökereihez. Készen állt arra, hogy hazatérjen.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

HÁLAADÁS

M IKOR LUCE ÁTLÉPTE szülei thunderbolti házának küszöbét, mindent úgy talált, ahogy megszokta: az előtérben álló fogas most is úgy nézett ki, mintha mindjárt felborulna a túl sok ráaggatott kabát súlya alatt. A törlóruhák és tisztítószeres illatától a házban most is nagyobb tisztaság érződött a valóságosnál. A nappali virágmintás ülgarnitúrája fakó volt az árnyékolókon beszűrődő reggeli napfénytől. A kávézóasztalkát egy halom teafoltos lakberendező folyóirat borította, bennük a kedvenc oldalak bolti blokkokkal megjelölve, abból a távoli időből, mikor szülei álma a hitel visszafizetésével valóra vált, és végre maradt kevéske felesleges pénzük az átalakításra. Andrew, anyukája betegesen izgatott picurka pudlija, odaszaladt, hogy körbeszagolja a vendégeket, és üdvözlésképp megharapdálja Luce sarkát.

Luce apja letette Luce szövetkabátját az előszobában, és könnyedén átkarolta a lányát. Luce nézte tükörképüket a bejáratnál lévő keskeny tükörben: apa és lánya.

Apja keret nélküli szemüvege az orrára csúszott, ahogy megcsókolta Luce újra fekete feje búbját. - Isten hozott itthon, Lucie! - mondta. — Hiányoltunk!

Luce becsukta a szemét. - Nekem is hiányoztatok! - Hetek óta először nem hazudott a szüleinek.

A házban meleg volt, és részegítő hálaadásillatok terjengtek. Luce mélyet lélegzett, és azonnal elképzelt minden egyes, a forró sütőben sorakozó, fóliába csomagolt fogást. Gombával töltött sült pulyka, apja specialitása. Almás-áfonyás szószt, habkönnyű keltészta-tekercesek és annyi sütőtökös-pekándióst pite - anyukájáé -, hogy jólakhatna vele az egész ország. Bizonyára egész héten süttőtfőzött.

Luce anyukája a lánya csuklóját fogta. Mogyoróbarna szemének sarka nedvességtől csillogott. - Hogy vagy, Luce? - kérdezte. - Minden rendben veled?

Mekkora megkönnyebbülés újra itthon lenni! Luce érezte, hogy az ő szeme is bepárasodik. Bólintott, és odahajolt anyjához, hogy megölelje.

Anyja állig érő sötét haja beszárítva és lelakkozva, mintha csak az előző nap járt volna a szépségszalomban. Ami, ismerve őt, valószínűleg igaz. Fiatalabbnak és csinosabbnak tűnt, mint ahogy Luce emlékezett. Ha idősödő szüleivel összehasonlítja, akiket a Mount Shastánál akart meglátogatni, de még Verához képest is, Luce anyukája boldognak és elevennek látszott, olyannak, akit nem viselt meg a fájdalom.

Mindez azért, mert neki nem kellett átélnie, amit a többiek éreztek, mikor a lányukat elvesztették. Mikor elvesztették Luce-t. Szülei egész életüket Luce köré szervezték. Tönkretenné őket, ha meghalna.

Nem halhat meg újra, ahogy a múltban mindig. Ezúttal nem teheti tönkre szülei életét, most, hogy többet tud a saját múltjáról. Bármit megtesz azért, hogy boldoggá tegye őket.

Anyja összegyűjtötte az előtérben álló négy tizenéves kabátját és sapkait. - Remélem, a barátainak jó étvágya van!

Shelby hüvelykujjával Miles felé bökött. - Vigyázzon, mit kíván!

Olyan volt, mintha Luce szülei egyáltalán nem bánnák az autónyi váratlan vendéget az asztaluknál, hálaadáskor.

Mikor apja autója, egy Chrysler New Yorker, átgördült a Sword & Cross magas, kovácsoltvas kapuján pontban mielőtt elütötte a delet, Luce már ott várta. Előző éjjel nem tudott aludni. Nem hagyta nyugodni a különös helyzet, hogy újra a Sword & Crossban van, meg ideges volt, mi lesz a másnapi hálaadáson különös és vegyes társasága miatt.

Szerencsére a délelőtti mindenféle zavarkeltő esemény nélkül telt. Miután apját olyan hosszan ölelgette, mint senkit ezelőtt, megemléltette neki, hogy van pár barátja, akiknek nincs hova menniük az ünnepekre.

Öt perccel később már mind az autóban ültek.

Most mindannyian Luce gyerekkori otthonában nyüzsögtek, a bekeretezett fotóit nézegették életének cikibbnél cikibb korszakairól, ugyanazokon a franciaablakokon bámultak ki, melyeken ő is, a reggeli müzlije fölött több mint tíz évig. Tisztára szürreális élmény volt. Ahogy Arriane beszökdécselt a konyhába, hogy anyjának segítsen a tejszínt felverni, Miles Luce apját ostromolta az irodájában lévő hatalmas bővli teleszkóppal kapcsolatban. Luce-nak dagadt a keble a büszkeségtől, hogy szülei ilyen örömmel fogadják mindnyájukat.

A kintről felhangzó autóduda felugrasztotta.

Felmászott a süppedt kanapéra, és felemelt egy lécet az árnyékolóból. Kint egy piros-fehér taxi várakozott a ház előtt, kipufogógázt pöfékelve a hideg őszi levegőbe. Elsötétített ablakai voltak ugyan, de az utasa csak egyvalaki lehetett.

Callie.

A hátsó ajtó mögül kibukkant Callie térdig érő vörös csizmája, majd lelépett a betonjárdára. Egy másodperccel később Luce legjobb barátjának szív alakú arca is láthatóvá vált. Callie porcelánfehér bőre kipirult, aranybarna haja rövidebbre, egyenesen az álla alá lett levágva. Halványkék szeme ragyogott. Valami miatt folyton visszatekingetett a kocsiba.

- Mit bámultok? - kérdezte Shelby, felhúзва még egy lécet, hogy ő is kilásson. Roland Luce másik oldalára csúszott, és szintén kinézett.

Épp időben, hogy Danielt lássák kiszállni a taxiból...

Cammel a nyomában, az első ülésről.

Luce-nak elakadt a lélegzete, mikor észrevette őket.

Mindkét fiú hosszú, sötét kabátot viselt, mint amilyet a tengerparton abban a történetben, melybe belepillantott. Hajuk csillámlott a napfényben. És egy pillanatra, de csak egy pillanatra, Luce felidézte, hogy miért keltették fel a kíváncsiságát mindketten a Sword & Crossban. Gyönyörűek voltak! Nem lehetett másképp mondani. Szürreálisán, természetellenesen lenyűgözőek!

De mi a fenét keresnek itt?

- Pont időben! - mormolta Roland.

A másik oldalon Shelby megkérdezte: - Ki hívta meg őket?

- Én is éppen ezen gondolkoztam — mondta Luce. Nem tehetett róla, de kicsit belefeledkezett Daniel látványába. Még akkor is, ha a dolgok összezavarodtak köztük.

- Luce — kuncogott Roland Luce arc kifejezésén, ahogy az Danielt bámulta. — Nem gondolod, hogy ki kéne nyitnod nekik az ajtót?

Megszólalt a csengő.

- Callie az? — kiáltott ki Luce mamája a konyhából a botmixer zúgása közepette.

- Nyitom! - rikkantott Luce, s érezte, ahogy a fájdalom hűvösen szétárad a mellkasában. Hát persze, hogy látni akarta Callie-t! De a legjobb barátja viszontlátása felett érzett öröménél elsöprőbb volt a vágyódása, hogy Danielt lássa. Hogy megérintse, karjában tartsa és belélegezze! Hogy bemutassa a szüleinek.

Észreveszik majd, ugye? Világosan látszik majd számukra, hogy Luce megtalálta azt a személyt, aki örökre megváltoztatja az életét?

Kitárta az ajtót.

- Boldog hálaadást! - hallatszott a vontatott, vékony déli akcentus. Luce-nak pislognia kellett párszor, hogy az agya helyére tegye az elé táruló látványt.

Gabbe, a Sword & Cross legszebb és legtökéletesebb modorú angyala állt Luce-ék bejárata előtt, rózsaszín mohergyapjú ruhában. Szőke haja ragyogó, őrült fonatokban, apró tekercsekbe tűzve a feje tetején. Bőrének finom, pompázatos csillámlása Francescáéhoz hasonlított. Egyik kezében egy csokor kardvirágot tartott, a másikban egy fehér, jégkrémes műanyag dobozt.

Mellette a démon, Molly Zane állt, akinek festett szőke haja a tövénél már kezdett barnán lenőni. Szakadt fekete farmerja illett kopott fekete gyapjúpulóveréhez, mintha még mindig a Sword & Cross szabályzata alapján öltözne. Az arcán lévő piercingek száma megsokszorozódott, mióta Luce legutóbb látta. Kis fekete öntöttvas üstöt egyensúlyozott a karja hajlatában. Mereven nézett Luce-ra.

Luce látta a többieket is a ház felé vezető hosszú, kacskaringós járdán felfelé sétálni. Daniel felvette a vállára Callie utazótáskáját, de Cam volt az, aki mosolyogva hozzá hajolt, egyik kezét Callie alkarján nyugtatva, miközben cseverészték. Úgy tűnt, Callie azt sem tudja, nyugtalanodjon, vagy le lehet nyűgözve.

- Csak itt jártunk a környéken! - sugárzott Gabbe, odanyújtva a virágot Luce-nak. - Csináltam otthon a vaníliás jégkrémemből, Molly meg hozott egy kis előételt!

- Diablo garnélarák - emelte fel Molly az üst fedelét, és Luce belélegezte a pikáns fokhagymás leves illatát. - Családi recept. - Molly visszacsapta a fedőt, aztán befurakodott Luce mellett az előtérbe, majdnem felbukva az útjában álló Shelbyben.

- Megbocsátok! — mondták egyszerre mogorván, és gyanakodva méregették egymást.

- Ó, ez rendben is van! — hajolt előre Gabbe, hogy Luce-t megölelje. - Molly máris összebarátkozott valakivel!

Roland bevezette Gabbe-ot a konyhába, és Luce végre tetőtől talpig láthatta Callie-t. Nem tehettek róla, de mikor egymás szemébe néztek, mindkét lány önkéntelenül vigyorogni kezdett, és a másik felé rohant.

A Callie testével való összeütközés a szuszt is kiszorította Luce-ból, de nem számított. Összeölelkeztek, arcukat beletemették a másik hajába, és úgy nevettek, ahogy csak legjobb barátok szoktak a túlságosan hosszúra nyúlt elválás után.

Luce vonakodva vált el, aztán a pár méterre álló két fiú felé fordult. Cam úgy festett, ahogy mindig szokott: fegyelmezett és könnyed volt, elegáns és jóképű.

Daniel azonban, úgy látszott, kényelmetlenül érzi magát, és meg is volt az oka rá. Nem beszéltek, mióta Daniel meglátta, hogy Luce csókolózott Milesszal.

Most meg ott állnak Luce legjobb barátnőjével meg a Daniel ellenségéből akármivé is vált Cammel.

De...

Daniel Luce *otthonában* volt! Hallótávolságra a szüleitől! Kiakadnának, ha tudnák, kicsoda is valójában? Hogyan mutassa be azt a fiút, aki ezernyi meghalásáért felelős, akihez az idő jelentős részében mágnesszerűen vonzódik, aki lehetetlen alak, megfoghatatlan, titkolózó, néha még gonosz is, és akinek a szerelmét Luce nem érti? Aki *az ördöggel együttműködik*, az ég szerelmére, és aki, ha azt hiszi, hogy jó ötlet ezzel a démonnal hívatlanul ide beállítani, talán nem is ismeri olyan jól Luce-t.

- Mit keresel itt? - Luce hangja száraz volt, hisz nem tudott Danielhez szólni anélkül, hogy ne szólna Camhez is, Cammel pedig nem tud beszélni anélkül, hogy ne akarna azonnal valami nehéz tárgyat hozzávágni.

Először Cam szólalt meg: - Boldog hálaadást neked is! Úgy hallottuk, hogy a mai napon nem szabad kihagyni az otthonodat!

- Összefutottunk a barátnőddel a reptéren — tette hozzá Daniel azon a határozott hangon, amit mindig használt, mikor Luce-szal mások előtt beszélt. Ilyenkor sokkal merevebb volt, de Luce ettől még jobban sóvárgott kettesben lenni vele, hogy őszintébbek lehessenek. Hogy megragadhassa a hülye kabátja hajtókájánál fogva, és addig rázza, amíg el nem magyaráz neki mindent. Kezdett már ebből elege lenni.

- Beszélgetni kezdtünk, megosztottunk a taxin - folytatta tovább Cam Callie-ra kacsintva.

Callie Luce-ra mosolygott. - Azt képzeltem, valami meghitt összejövetel lesz a Price-házban, de ez sokkal jobb! így aztán tényleg mindent bepótolok!

Luce érezte, ahogy a barátnője az arcát tanulmányozza, hogy vajon mi is a helyzet ezekkel a fiúkkal. A hálaadás szélsebesen egyre kínosabban alakult. Nem ilyen irányba kellene a dolgoknak fejlődniük.

- Kész a pulyka! - hívta őket az anyja a bejárati ajtóból. Mosolya zavart grimasszá torzult, amikor meglátta a kinn álló tömeget.

- Luce? Mi történik itt? - Régi zöld-fehér csíkos köténye volt a derekára kötve.

- Anya - mondta Luce intve a kezével -, ez Callie, és Cam, és...

Hozzá akart érni Danielhez, megérinteni, vagy valamit, bármit, amiből anyja tudná, hogy ő különleges, ő az igazi. Amiből Daniel is tudná, hogy még mindig szereti, és minden rendben lesz köztük. De képtelen volt rá. Csak állt ott esetlenül. - ...Daniel.

- Jól van. — Anyja mindegyik újonnan érkezettre vetett egy futó pillantást. - Nos, hm, isten hozott benneteket! Luce, édesem, beszélhetnénk egy percre?

Luce odament anyjához a konyha bejáratánál, ujjával jelezve Callie-nak, hogy mindjárt visszajön. Követte anyját az előszobán és a homályos, Luce bekeretezett gyerekkori képeivel teleaggatott folyosón át egyenesen szülei hangulatos, lámpafényes hálószobájába. Anyja leült a fehér ágytakaróra, és összefonta a karját. - Nem érzed úgy, hogy mondanod kéne valamit?

- Annyira sajnálom, anya! — kezdte Luce, melléroggyva az ágyon.

- Nem akarok senkit elutasítani a hálaadási vacsoráról, de nem gondolod, hogy valahol meg kell húznunk a határt? Egy váratlan vendégekkel teli kocsi nem volt elég?

- De, igen, igazad van - mondta Luce. - Nem én hívtam meg ezeket az embereket! Épp annyira meg vagyok dőbbenve, mint te, hogy ennyien megjelentek!

- Olyan kevés időt tölthetünk veled! Szeretünk találkozni a barátaiddal - mondta Luce anyja, lánya haját simogatva -, de a veled töltött idő nagyon drága nekünk!

- Tudom, hogy ez óriási teher, de anya — Luce elfordította arcát anyja tenyerében -, az a fiú kedves nekem. Daniel. Nem tudtam, hogy eljön, de ha már itt van, időre lenne szükségem vele éppúgy, mint veled és apával. Érted ezt?

- Daniel? — ismételte meg az anyja. — Az a gyönyörű, szőke fiú? Ti ketten...

- Szerelmesek vagyunk! - Valami okból kifolyólag Luce reszketett. Még ha voltak is kétségei a kapcsolatukról, attól, hogy az anyjának hangosan kimondta, szereti Danielt, mintha biztosabbá tenné. Tudatosította benne, hogy valóban, mindennek ellenére, szívből szereti őt.

- Értem. - Mikor anyja bólintott, lakkozott barna tincsei nem mozdultak. Elmosolyodott. - Nos, nyilván az sem megoldás, ha rajta kívül mindenki mást kitessekelünk, igaz?

- Köszönöm, anya!

- Köszönd meg apádnak is! És drágám! Legközelebb, kérlek, egy kicsivel előbb értesíts! Ha tudom, hogy a „nagy ő”-t hozod haza, lehozom a csecsemőkori képeidet is a padlásról! — kacsintott, és egy puszt nyomott Luce arcára.

A nappaliba visszatérve Luce először Danielbe botlott.

- Örülök, hogy végül sikerül a családdal lenned - mondta.

- Remélem, nem vagy mérges Danielre, hogy engem is elhozott — vágott közbe Cam, és Luce hiába figyelte a fennhéjázást a hangjában, nem találta.

— Biztos vagyok benne, hogy mindketten jobban szeretnétek, ha nem lennék itt, de — Danielre nézett — az üzlet, az üzlet.

- Biztosan - mondta Luce hűvösen.

Daniel arca nem árult el semmit. Míg hirtelen el nem borult. Miles lépett ki az ebédlőből.

- Hm, helló, apád épp köszöntőt akar mondani! — Miles szeme mereven Luce-ra tapadt. A lány gondolta, hogy keményen próbálkozhat azzal, hogy ne kelljen Daniel szemébe néznie. — Anyukád kérte, hogy kérdezzelek meg, hol szeretnél ülni!

- Ó, mindegy! Talán Callie mellett? - Luce-t enyhe rémület fogta el, ahogy a többi vendégre gondolt, meg arra, hogy amennyire lehetséges, távol kell tartania őket egymástól. Mollyt pedig lehetőleg mindenkitől. — Ültetési rendet kellett volna készítenem!

Roland és Arriane gyorsan megterítette a kártyaasztalt is az étkezőasztal mellett, így a vacsora társaság már átért a nappaliba. Valaki rádobott egy arany-fekete asztalterítőt, szülei meg még a nászajándékba kapott porcelánt is kikészítették. Gyertyákat gyújtottak, a talpas poharakat vízzel töltötték meg. Nemsokára Shelby és Miles hordani kezdte a gőzölgő, zöldbabbal és burgonyapürével töltött tálakat. Luce Callie és Arriane között foglalt helyet.

Meghitt hálaadási vacsorájukon most tizenketten vettek részt: négy ember, két nefilim, hat bukott angyal (három a jó és három a gonosz oldalról) és egy pulykajelmezbe öltöztetett kutyas, maradékokkal teli tányérjával az asztal alatt.

Miles megindult egy szék felé, ami Luce-szal pontosan szemben volt, de Daniel fenyegetően ránézett. Miles meghátrált, Daniel meg épp le akart ülni, mikor Shelby csusszant be elé. Egy apró győzelmi mosollyal Miles Shelby bal oldalára ült, Callie-val szemben, Daniel pedig, aki emiatt elég bosszúsnak tűnt, a jobb oldalára, Arriane-nal szemben.

Valaki az asztal alatt rugdosva igyekezett Luce figyelmét felkelteni, de ő csak bámult a tányérjába.

Miután mindenki elfoglalta a helyét, Luce apja felállt az asztalfőn, szemben az ellenkező oldalon ülő anyjával. Villájával megkocogtatta maga előtt a pohár vörösborát. — Híres vagyok arról, hogy szoktam egy-két terjengős beszédet tartani az év ezen időszakában. - Felkuncogott. — De mivel soha nem tálaltunk még ennyi éhes gyerekszájnak, a lényegre térek. Hálás vagyok édes feleségemért, Doreenért, a legjobb gyerekért, Lucie-ért, és azért, hogy ti is, mindnyájan csatlakoztatok hozzánk. - Tekintete megállapodott Luce-on, és arca úgy sugárzott, mint mikor különlegesen büszke valamire. - Csodálatos látni, hogy boldogulsz, és ilyen gyönyörű, fiatal nővé serdülsz, akinek ennyi nagyszerű barátja van. Reméljük, máskor is eljönnek! Egészségére mindenkinek! A barátokra!

Luce magára erőltetett egy mosolyt, kerülve a „barátai” által váltott hamis pillantásokat.

- Igen! Igen! - törte meg Daniel a tökéletesen kínos csendet, poharát a magasba emelve. - Mire is jó az élet hűségese és megbízható barátok nélkül?

Miles alig nézett rá, a merőkanalat mélyen a burgonya-pürébe merítette. - Egyenesen Mr. Megbízható szájából!

Az asztal két ellenkező végén Price-ék túlságosan el voltak foglalva a tálak adogatásával, így nem látták, milyen csúnyán néz Daniel Milesra.

Molly a Diablo garnélarák nevű előételt, melyhez még senki sem nyúlt, kanalazta Miles tányérjára. - Csak mondd azt, hogy fapapucs, ha elég!

- Hé, Mo! Hagyjál nekem is csípőset! - Cam odanyúlt, hogy elvegye a rákkal teli üstöt. - Figyi, Miles! Roland mesélte, hogy örületes vívási készségről tettél tanúbizonyságot

a minap. Fogadjunk, a lányok megőrülnek érted! - Előrehajolt. - Te is ott voltál, Luce, nem igaz?

Miles villája félúton megállt a levegőben. Nagy kék szemébe zavar költözött, nemcsak Cam szándékait illetően, hanem mintha abban reménykedne, mindjárt hallja, amint Luce helyesel: igen, a lányok, saját magát is beleértve, valóban megőrülnek érte.

- Roland azt is mondta, hogy Miles vesztett — mondta Daniel higgadtan, miközben egy falat töltelék szűrt a villájára.

Gabbe az asztal túloldaláról egy elégedett, hangos morolással szüntette meg a feszültséget: - Ó, istenem, Mrs. Price, ennek a kelbimbónak mennyei az íze! Nem igaz, Roland?

- Mmm! - értett egyet Roland. - A boldog békeidőket juttatja eszembe!

Luce anyja idézni kezdte a receptet, míg Luce apja a helyi terményeket dicsérte. Luce - kevés sikerrel - próbálta élvezni ezt a családja körében töltött ritka alkalmat. Callie felé hajolva azt suttogta, hogy legfőképp Arriane és Miles, de mindenki más is mennyire jó fejnek tűnik, de erre sem tudott reagálni, az egyéb körülmények lekötötték a figyelmét. Luce úgy érezte, bármelyik pillanatban előfordulhat, hogy bombát kell hatástalanítania.

Pár perccel később, a töltelék másodszori körbeadása közben, Luce anyja megjegyezte: - Tudod, hogy apádat akkor ismertem meg, mikor a te korodban voltam?

Luce ezt a történetet legalább harmincézerszer hallotta.

- Hátvéd volt az Athens középiskolában - kacsintott anyja Milesra. - A sportos fiúkért annak idején is megőrültek a lányok!

- Ja, huszonketten voltunk az egyetemi válogatottban a Trójaiaknál - nevetett Luce apja, kívárvá, hogy előjöhessen az agyonszajkózott mondattal:

- Csak meg kellett mutatnom Doreennak, hogy a pályán kívül nem vagyok annyira durva fiú!

- Szerintem csodálatos ez az erős kötelék kettejük között — mondta Miles még egyet véve Luce anyjának híres kelt tekercséből. - Luce szerencsés, hogy olyan szülei vannak, akik ilyen *őszinték és nyitottak* vele és egymással!

Luce anyjának arca sugárzott a boldogságtól.

Mielőtt azonban válaszolhatott volna, Daniel közbeszólt: — Miles, a szerelem sokkal több *ennél!* Mr. Price, egyetért velem, hogy a *valódi* kapcsolat több egyszerű szórakozásnál és játéknál? Komoly erőfeszítést igényel?

- Persze, persze - törölgette Luce apja a száját a szalvétával. - Mi másért hívnák a házasságot elkötelezettségnek? Az biztos, hogy a szerelemnek vannak derűs és borús napjai. Ilyen az élet!

- Jól mondja, Mr. P.! - mondta Roland érettebben, mint azt tizenhét évesnek látszó csupasz képe indokolta volna. — Isten a megmondhatója, én már láttam, milyen hepehupás!

- Ó, ne már! - csatlakozott Callie is, Luce legnagyobb meglepetésére. Szegény Callie, aki itt mindenkit komolyan vesz. - A ti szátokból olyan súlyos cuccnak hangzik!

- Callie-nak igaza van — szólt Luce anyja. — Ti még fiatalok vagytok, tele reménnyel, igazából csak élveznetek kéne az életet!

Elvezni. Szóval most ez a cél? Lehetséges-e egyáltalán az élvezet Luce számára? Milesra pillantott. Az mosolygott. - Én jól szórakozom - grimaszolta.

Ez sokat jelentett Luce-nak, mert ahogy újra körülnézett az asztalnál, rájött, hogy mindennek ellenére ő is jól mulat. Roland egy rákkal a szájában előadást tartott Mollynak, aki valószínűleg a történelem folyamán először nevetett fel. Cam Callie bálványozásával próbálkozott, még azt is felajánlotta,

hogy megvajazza a zsemléjét, amit Callie felvont szemöldökkel és élénk fejcsoválással utasított vissza. Shelby úgy evett, mint aki versenyre készül. És valaki még mindig focizott Luce lábával az asztal alatt. Tekintete találkozott Daniel ibolyaszín szemével. Daniel rákacsintott, mire Luce-on bizsergés futott végig.

Volt valami figyelemre méltó ebben az összejövételben. Ez volt a legvidámabb hálaadás azóta, hogy Luce nagyanyja meghalt, és a Price-ok nem töltötték többé az ünnepeket Louisianában, a torkolatnál. Most ez hát a családja: ezek az emberek, angyalok, démonok vagy akármik. Akik vele vannak jóban, rosszban, bonyolultak és kiszámíthatatlanok, változó hangulatúak, de néha akár szórakoztatóak is. Pont, ahogy az apja mondta: amilyen az élet.

Es olyan lányként, akinek van némi tapasztalata a halálról, az élet maga... semmi más... az élet az, amiért Luce hirtelen túlsorduló halát érzett.

- Nos, azt hiszem, nekem elég! — jelentette be Shelby pár perccel később. — Tudják. Az ételből. Más is befejezte? Pakoljunk el! — Fütttyentett, és lasszóvető mozdulatot tett az egyik ujjával. - Nagyon szeretnék már visszamenni abba a javítóintézetbe, ahova mindannyian járunk... hm...!

- Segítek leszedni az asztalt! — ugrott fel Gabbe, és kezdte egymásba pakolni a tányérokat, magával cipelve a konyhába a vonakodó Mollyt is.

Luce mamája még mindig óvatos pillantásokkal fürkészve próbálta az összejövételt a lánya szemén keresztül látni. Lehetetlen volt. A Danielről hallottakhoz elég gyorsan hozzászokott, és a szemét folyamatosan kettejük közt járatta. Luce szeretett volna lehetőséget kapni arra, hogy megmutassa anyjának, milyen szilárd, csodálatos és a világon semmihez

sem fogható a közöttük lévő viszony, de túl sok ember ült az asztal körül. Minden nehézkesnek érződött, aminek pedig felszabadultan kellene zajlania.

Aztán Andrew abbahagyta a nyaka körüli filcből készült tollak rágcsálását, és csaholni kezdett az ajtó irányába. Luce apja felemelkedett, és a kutya pórása után nyúlt. Micsoda megkönnyebbülés! - Valaki máris igényli a vacsora utáni sétáját! - jelentette be.

Luce anyja is felállt, Luce kikísérte az ajtóig, ahol felsegítette rá a vastag, sötétkék kabátját. Luce odaadta a sálát az apjának. — Köszí szépen, hogy ilyen rendesek voltatok ma este! Majd mi elmosogatunk, amíg oda lesztek sétálni!

Anyja elmosolyodott. - Büszkék vagyunk rád, Luce! Bármilyen történik, ezt jól jegyezd meg!

- Kedvelem ezt a Milest! - mondta Luce apja, a póráztrákapszolván Andrew nyakörvére.

- És Daniel... rendkívüli fiú! - tette hozzá Luce mamája kicsit parancsoló hangon.

Luce elpirult, és hátrapillantott az asztal felé. Ránézett a szüleire, azzal a „kérlek, ne hozzatok zavarba” kifejezéssel: - Oké! Élvezzétek a hosszú sétát!

Luce kitárta az ajtót, és nézte őket, amint elsétálnak az éjszakába a türelmetlen kutyával, aki majd megfojtotta magát a pórázzal. Friss, hűvös levegő áradt be a nyitott ajtón. A házban meleg lett a sok embertől. Mielőtt szülei eltűntek volna az utca végén, Luce-nak úgy tűnt, villanást lát odakinn.

Valami szárnyhoz hasonlót.

- Ti is láttátok? - kérdezte, de nem is tudta, kinek címezte.

- Micsodát? — szólt az apja, visszafordulva. Olyan jóllakottnak és boldognak látszott, hogy Luce szíve bele-sajdult.

- Semmit - erőltetett magára egy mosolyt, ahogy becsukta az ajtót. Érezte, hogy valaki ott áll mögötte.

Daniel. A melegség, amitől ott helyben megingott.

- Mit láttál?

Fagyos volt a hangja, de nem dühtől, hanem félelemtől. Luce felnézett rá, a keze után nyúlt, de Daniel elfordult tőle.

- Cam! - kiáltotta. - Hozd az íjad!

A szoba túloldalán Cam felkapta a fejét. — Máris?

A kintről jövő süvítő hang elhallgattatta. Eltávolodott az ablaktól, és benyúlt a zakójába. Luce látta az ezüstszín villanását, és eszébe jutott: a nyilak, melyeket a kítaszított lánytól szedett el!

- Szólj a többieknek! - mondta Daniel, mielőtt szembefordult volna Luce-szal. Ajka szétnyílt, és kétségbeesett arckifejezése láttán Luce arra gondolt, hátha megcsókolja, de csak ennyit mondott: - Van vihar elleni óvóhelyetek?

- Mondd el, mi történik! - kérte Luce. Hallotta, ahogy a konyhában folyik a víz, Arriane és Gabbe mosogatás közben együtt éneklí Callie-val a „Heart and Soul”-t. Látta Molly és Roland nyugtalan arckifejezését az asztal lepakolása közben. És Luce hirtelen rádöbbsent, hogy ez az egész hálaadási vacsora csak színjáték volt. Álcázó hadművelet. Csak azt nem tudta, miért.

Miles jelent meg Luce mellett. — Mi folyik itt?

- Semmi, ami miatt aggódnod kéne - mondta Cam. Nem durván, csak tényszerűen. - Molly! Roland!

Molly letette a kezében lévő edényeket. - Mit kell tennünk?

Daniel válaszolt neki, úgy beszélt vele, mintha egyszerre ugyanazon az oldalon állnának. - Szólj a többieknek! Keressetek fedezéket! Fel lesznek fegyverezve.

- Kik? - kérdezte Luce. — A kítaszítottak?

Daniel tekintete megállapodott Luce-on, arca elkomorult.
- Nem szabadott volna, hogy ma este megtaláljanak bennünket! Tudtuk, hogy van rá esély, de én tényleg nem akartam őket idehozni. Sajnálom...

- Daniel! - szakította félbe Cam. - Csak az számít, hogy felvegyük velük a harcot!

Erős kopogás visszhangzott a házban. Cam és Daniel ösztönösen a bejárati ajtó felé mozdult, de Luce megrázta a fejét. — A hátsó ajtó! – suttogta. - A konyhán át!

Mind megálltak egy pillanatra, és hallották a kinyíló hátsó ajtó nyikorgását. Amit fülsiketítő sikoly követett.

- Callie! - Luce rohanni kezdett a nappalin keresztül, iszonyodva képzelte el a jelenetet, aminek legjobb barátja ki lehet téve. Ha Luce tudja, hogy a kitaszítottak megjelenhetnek, nem engedi Callie-t idejönni. Ő maga sem jött volna haza. Ha bármi rossz történik, Luce soha nem bocsátja meg magának.

Szülei konyhaajtaján átlendülve Luce meglátta Callie-t, Gabbe vékony alakjának takarásában. Biztonságban volt, legalábbis egyelőre. Luce fellélegzett, majdnem beledőlt a mögötte Daniel, Cam, Miles és Roland által képzett izmos falba.

Arriane a fehérre meszelt ajtónyílásban állt, magasra emelt kezében egy óriási húsvágó deszkát szorongatva. Úgy látszott, kész erősen megütni valakit, akit Luce még nem látott.

- Jó estét! - szólalt meg egy kimért, hivatalos férfihang.

Mire Arriane leengedte a húsvágó deszkát. Az ajtónyílásban egy magas, vékony fiú állt barna ballonkabátban. Nagyon sápadt, keskeny arcú és karakteres orrú. Ismerősnek tűnt. Rövidre nyírt, kiszőkített haj. Üres, fehér szemek.

Egy kitaszított!

De Luce már valahol látta őt ezelőtt.

- *Phil?* - kiáltott Shelby. — Mi a francot keresel itt? És mi történt a szemeddel? Teljesen...

Daniel Shelbyhez fordult. - Te ismered ezt a kitaszítottat?

- *Kitaszított?* - remegett meg Shelby hangja. - Ő nem egy... ő az én szálnalmas volt ba... ő egy...

- Kihasználta téged — mondta Roland, mintha tudna valamit, amit a többiek nem. — Tudnom kellett volna! Fel kellett volna ismernem, miféle!

- De nem tetted — szólt a kitaszított hátborzongatóan nyugodt hangon. Benyúlt a ballonkabátjába, és egy ezüstíjat húzott elő. A másik zsebéből egy ezüstnyíl került elő, amit gyorsan behelyezett az íjba. Rolandot vette célba, aztán a többieket pásztázta, mindenkire egyenként célozva. — Elnézést a betolakodásért. Azért jöttem, hogy Lucindát elvigyem.

Daniel a kitaszított felé lépett. — Nem *viszel* te el senkit és semmit - mondta -, kivéve a gyors pusztulást, ha nem távozol nyomban!

- Bocsánat, de nem, ezt nem tehetem! — felelte a fiú, izmos kezében még mindig a felhúzott ezüstíjat tartva. - Volt időnk felkészülni erre az áldott, mindent jóvátevő éjszakára. Nem megyünk el üres kézzel!

- Hogy tehetted ezt, Phil? — nyöszörgött Shelby, majd Luce-hoz fordult. — Én ezt nem tudtam, őszintén, Luce, nem tudtam! Azt hittem, csak egy undorító patkány!

A fiú ajka mosolyra görbült. Rettenetes, kifejezéstelen fehér szeme mintha egyenesen egy rémálomból származna. — Adjátok nekem Luce-t harc nélkül, vagy senkit sem kímélünk!

Camből hosszú, mélyen a gyomrából induló hahotázás tört fel. A konyha is belerázkódott, az ajtóban álló fiú zavartan összerándult.

- Te és a milyen sereg? - kérdezte Cam. — Tudod, azt hiszem, azok közül, akikkel eddig találkoztam, te vagy az első kítaszított, akinek van humorérzéke! — Körbepillantott a zsúfolt konyhában. - Miért nem megyünk ki, te meg én, és intézzük el ott? Hogy minél előbb túl legyünk rajta, hm?

- Örömmel! - felelte a fiú, sápadt ajkain fakó mosollyal.

Cam hátrafelé körözött a vállaival, mintha egy csomót akarna ellazítani, mire éppen ott, ahol a lapockái összeértek, hatalmas arany szárnypár hasította át szürke kasmírpulóverét. Szétnyílt mögötte, majdnem az egész konyhát elfoglalta. Cam szárnya olyan fényes volt, lüktetése szinte elvakította őket.

- Szent pokol! - suttogta Callie pislogva.

- Többé-kevésbé! — szólt hozzá Arriane, míg Cam hátrahajlította a szárnyát, és elaraszolt a kítaszított fiú mellett, át az ajtón, ki a hátsó udvarra. - Luce majd megmagyarázza, abban biztos vagyok!

Roland szárnya egy madárcsapat röptének zajával nyílt szét. A konyhai lámpa kihangsúlyozta sötétarany és fekete márványozottságát, miközben ő is kipréselte magát az ajtón Camet követve. Közvetlenül mögötte Molly és Arriane, egymásba akadva, Arriane izzó, szivárványszínekben játszó szárnya Molly zavarosan bronzos szárnya mellett, úgy látszott, kis elektromos szikrákat bocsát ki, ahogy kifelé furakodnak az ajtón. Gabbe következett, akinek bolyhos fehér szárnya olyan kecsesen terült szét, mint egy pillangóé, viszont olyan sebesen, hogy virágillatú szellőkést kavart a konyha közepén.

Daniel megfogta Luce kezét. Csukott szemmel beszívta a levegőt, és hagyta, hogy az ő hatalmas fehér szárnyai is szétnyíljanak. Teljesen kiterjesztve megtöltötték volna az egész konyhát, de Daniel megzabolázva, a testéhez közel tartotta őket. Csillámlott, izzott és összességében elképesztően gyönyörűnek látszott. Luce odanyúlt, és mindkét kezével

megérintette. A külseje meleg, selyem finomságú, de belül erővel teli. Luce érezte, ahogy átáramlik Danielen, majd át belé is. Végtelenül közel érezte hozzá magát, és teljesen megértette. Mintha egyesültek volna.

Ne aggódj! Minden rendben lesz. Én mindig vigyázok rád!

De hangosan csak ennyit mondott: - Maradj biztonságban! Maradj itt!

- Nem! — könnyörgött Luce. — *Daniel!*

- Mindjárt visszajövök! - Ezután a szárnyát hátralendítve kirepült az ajtón.

Bent magukra maradva összegyűltek a nem angyalok. Miles a hátsó ajtónak támaszkodott, tátott szájjal bámult ki az ablakon. Shelby fejét a két keze közé fogta. Callie arca a hűtőszekrényhez fehérült.

Luce Callie kezébe csúsztatta az övét. - Azt hiszem, pár dolgot el kell magyarázzak!

- Ki az a fiú az íjjal meg a nyilakkal? - suttogta Callie megrándulva, de Luce kezét még mindig szorosan tartva. - Ki vagy *te*?

- Én? Én csak... én vagyok — vont a vállát Luce, érezve, hogy hideg borzongás fut végig rajta. - Nem tudom.

- Luce! — szólalt meg Shelby, láthatóan küszködve a könnyeivel. - Olyan tökfeknek érzem magam! Esküszöm, fogalmam sem volt! Azok a dolgok, amiket elmondtam neki... csaknem mindent elárultam! Mindig rólad kérdezett, és olyan jól tudott hallgatni, így én... úgy értem, fogalmam sem volt, mi is ő igazából... nem tenném soha, soha...!

- Hiszek neked! - mondta Luce. Odament Miles mellé az ablakhoz, ami a kis fadeszkázatra nézett, amit apja épített oda pár évvel ezelőtt. - Szerinted mit akar?

Az udvaron a lehullott tölgyfalevelek takaros halmokba voltak összegereblyézve. A levegőnek égőfarakás-szaga volt. Valahol a távolban felsikoltott egy sziréna. A deszkafedélzet három lépcsőjének lábánál Daniel, Cam, Arriane, Roland és Gabbe állt egymás mellett, a kerítés felé fordulva.

Nem, nem a kerítés felé, jött rá Luce. A kitaszítottak sötét tömegével néztek szembe, akik vigyázban állva, ezüstnyilaikkal az angyalok sorára céloztak. A kitaszított fiú nem volt egyedül. Egy egész sereget gyűjtött össze.

Luce-nak meg kellett támaszkodnia a pultban. Camen kívül az összes angyal fegyvertelen volt! És Luce már látta, mire képesek azok az ezüstnyilak.

- Luce, várj! - kiáltott utána Miles, de ő már kirohant az ajtón.

Még a sötétben is láthatta, hogy minden kitaszítottnak hasonlóan kifejezéstartalomban, de szép arca van. Pont annyi lány, mint fiú, mindegyikük arca sápadt, ugyanolyan barna ballonkabátot viseltek, rövidre vágott, kiszőkített hajú fiúk és szorosra húzott, majdnem fehér copfos lányok. A kitaszítottaknak is volt szárnyuk, de az övéik nagyon, nagyon rossz állapotban... cafatokban lógtak, kopottak és undorítóan mocskosak, gyakorlatilag kosszal lettek bevonva. Egyáltalán nem olyanok, mint Daniel és Cam pompás szárnyai, vagy a Luce által ismert bármelyik angyalé és démoné. Ott, egy tömegben a kitaszítottak serege szörnyűsége rémálomnak tűnt, ahogy különös, üres tekintettel, fejüket különböző irányba félrehajtva meredtek előre. Csak Luce nem tudott felébredni.

Mikor Daniel észrevette, hogy Luce is kinn áll a többiekkel a teraszon, visszalépett, és megragadta a kezét. Tökéletes arcán páni félelem tükröződött. — *Mondtam neked, hogy maradj benn!*

- Nem! — suttogta Luce. — Nem maradok bezárva, amíg a többiek harcolnak! Egyszerűen nem tudom tovább nézni a hozzám közel álló emberek ok nélküli halálát!

- Ok nélküli? Luce, erről máskor veszekedjünk! — Tekintete folyton a kitaszítottak kerítés melletti sötét sora felé lövellt.

Luce ökölbe szorította a kezét az oldalán. — *Daniel...*

- A te életed túl értékes ahhoz, hogy egy hisztiroham miatt eltékozzunk! Menj be! *Most!*

Hangos visítás hangzott fel az udvar közepéről. A kitaszítottak első sora, úgy tízen, az angyalokra emelte fegyverét, és ellőtték a nyilaikat. Luce épp időben kapta fel a fejét ahhoz, hogy meglássa, amint valami... *valaki...* leugrik a tetőről.

Molly.

Lerepült onnan, egy sötét folt, mindkét kezében két kerti gereblyét forgatva, akár a gumibotokat.

A kitaszítottak hallották, de nem látták leérkezni. Molly gereblyéi forogtak, úgy szedte le velük a nyilakat a levegőből, mintha a mezőn aratna. Fekete katonai bakancsára érkezett, a tompa végű ezüstnyilak a földre pattantak és elgurultak, olyan ártalmatlannak látszódva, mintha csak gallyak lennének. De Luce ennél jobban ismerte őket.

- Innentől nincs több könyörület! - ordította egy kitaszított, Phil, az udvar másik végéből.

- Vidd be Luce-t, és hozd a csillagnyilakat! - kiáltotta Cam Danielnek, miközben felmászott a terasz korlátjára, és előhúzta saját ezüstíját. Gyorsan egymás után három fényes nyilat helyezett be és lőtt ki az íjából. A kitaszítottak megvonaglottak, ahogy porfelhőt kavarva hármójuk is elenyészett.

Arriane és Roland villámsebesen végigrohant az udvaron, szárnyukkal felsöpörve a nyilakat.

A kitaszítottak második sora előrenyomult, újabb nyílzáport előkészítve. Mikor már majdnem lőttek, Gabbe ugrott a terasz korlátjára.

- Hm, lássuk csak! — Tüzes tekintettel az arcán, jobb szárnya hegyével a kitaszítottak előtti földdarabra mutatott.

A pázsit megrázkódott, és egy egyenes földsáv - az egész udvar hosszában és úgy fél méter szélesen - nyílt ketté előttük.

A fekete szakadék mélye elnyelt legalább húsz kitaszítottat.

Tompa, magányos ordításuk visszhangzott zuhanásuk közben. Lefelé, isten tudja, hová. A mögöttük lévő kitaszítottak faroltak, és épphogy csak megálltak a szörnyű szakadék előtt, melyet Gabbe a semmiből varázsolt. Fejüket balról jobbra ingatták, amivel mintha segíteni akartak volna vak szemüknek megérteni, mi is történt. Pár kitaszított még megtántorodott a szélén, és belezuhant. Jajveszékelésük egyre halkult, mígnem az utolsó hang is elhalt. Egy pillanattal később a föld, rozsdás ajtóvasként megnyikordulva, újra bezáródott.

Gabbe a legnagyobb eleganciával húzta vissza puha szárnyát az oldalára. Megtörölte a szemöldökét. — Nos, ez biztosan segít!

Ezután ezüstszilánkok újabb fényes zápora dőlt az égből. Az egyik a terasz legfelső lépcsőfokába fúródott, éppen Luce lábánál. Daniel kirántotta a nyilat a falépcsőből, felemelte és élesen elhajította, mint egy halálos dárdát, egyenesen egy előrenyomuló kitaszított homlokába.

Fény villant, akár egy fényképezőgép vakuja, a fehér szemű fiúnak kiáltani sem volt ideje a becsapódás után, elpárolgott a levegőbe.

Daniel sietősen Luce testére nézett, hitetlenkedve paskolta meg, mintha csodálkozna azon, hogy él.

Mellette Callie nyelt egyet. - Az a fickó... tényleg.. valóban...

- Igen — mondta Luce.

- Ne csináld ezt, Luce! — mondta Daniel. — Ne kényszeríts rá, hogy bevonszoljalak! Nekem harcolnom kell. Neked el kell menned innen! *Most!*

Luce eleget látott ahhoz, hogy beleegyezzen. Callie után nyúlt, és visszafordult a ház felé, de akkor a nyitott konyhaajtón keresztül újabb szörnyűséges kitaszítottat pillantott meg.

Hármat. *Benn álltak az ő házában!* Ezüstnyilaikkal tüzelésre készen.

- Ne! — ordított fel Daniel, odarohanva, hogy Luce-t fedezze.

Shelby tántorgott ki a konyhából a teraszra, az ajtót becsapva maga mögött.

Három nyíl pontosan kivehető, tompa puffanása hallatszott az ajtó másik oldaláról.

- Hé, itt a felmentő sereg! — kiáltotta Cam a pázsitról, rövidet biccentve Shelby felé, mielőtt belevágott egy nyilat az egyik kitaszított lány koponyájába.

- Jól van, új terv — mormolta Daniel. - Találjatok egy helyet a közelben fedezéknek! Mindnyájan! — Callie-nak és Shelbynek címezte, valamint a mai este folyamán először, Milesnek. Megragadta Luce-t a karjánál fogva. - Maradj távol a csillagnyilaktól! - esedezett. - Ígérd meg nekem! - Gyorsan megcsókolta, aztán a terasz hátsó fala felé terelte őket.

A tömérdék angyalszárny ragyogása olyan pompás volt, hogy Luce, Callie, Shelby és Miles el kellett takarja a szemét. Lekuporodtak és végigkúsztak a terasz mentén, a korlát árnyéka táncolt előttük, miközben Luce mindenkit az oldalsó udvar felé vezetett. A menedékhelyre. Valamilyen helyet csak talál ott valahol.

Még több kitaszított lépett elő az árnyékból. Távoli fák magas ágain jelentek meg, a magasított kerti ágyások meg Luce termeszek által szétrágott régi, gyerekkori hintája mö-

gül lépkedtek elő. Ezüstnyilaik csillogtak a holdfényben.

A másik oldalon egyedül Camnek volt íja. Soha nem tartott szünetet, hogy megsámolja, hány kitaszítottat szedett le. Halálos pontossággal lőtte szívükbe egyik nyilat a másik után. De úgy látszott, mindegyik eltűnt helyébe újabb terem.

Mikor kifogyott a nyilakból, kicsavarta a kerti asztalt a földből tízéves helyéről, és fél karral pajzsként maga elé tartotta. Egyik röpülő nyíl a másik után pattant le az asztallapról, és hullott a lába elé a földre. Ő csak lehajolt értük, töltött és lőtt, lehajolt, töltött és lőtt.

A többieknek kreatívabbnak kellett lenniük.

Roland olyan erővel csapkodott a szárnyával, hogy a körülötte kialakuló légáram visszaküldte a nyilakat oda, ahonnan jöttek, egyszerre többet is kilőve a világtalan kitaszítottak közül. Molly újra meg újra megtámadta a sort, gereblyéit szamurájkardként forgatva.

Arriane lerántotta Luce régi autógumiból készített hingtáját a fáról, és lasszóként pörgette, eltérítve ezzel a nyilakat a kerítés felé, ahonnan Gabbe körberohanva összegyűjtötte őket. Dervisként forgolódott és kaszabolt, megsemmisítve a túl közel kerülő kitaszítottakat, édesen mosolyogva, ahogy a nyilak a bőrükbe fúródnak.

Daniel katonai célra előszedte Price-ék rozsdás vaspatkóit a tornác alól. A kitaszítottak felé hajította, néha akár hármat is az eszméletlenségig kiütve egy patkóval, mikor az irányt változtatott a koponyájukon. Ezután lecsapott rájuk, kitépte íjukból a csillagnyilakat, és pusztá kézzel a szívükbe szúrta.

A terasz szélén Luce meglátta apja fészereit, ahol az mindenfélét tárolt, és három társát afelé irányította. Átbucskáztak a kerítésen az alatta lévő gyepre, és nyakukat behúzza a fészerek felé igyekeztek.

Már majdnem elérték a bejáratát, amikor Luce sivítást hallott. Callie felkiáltott fájdalomában.

- Callie! - pördült meg Luce.

Barátja még mindig ott volt. A vállát dörzsölgette, ahol a nyíl megkarcolta, de azon kívül sértetlen maradt. - Ez rettenetesen csíp!

Luce odanyúlt, hogy megérintse. — Hogyan...?

Callie megrázta a fejét.

- Bukjatok le! — kiabálta Shelby.

Luce térdre esve rángatta magával a többieket, majd behúzta őket a fészerbe. A Luce apjának szerszámai, fűnyírója és régi sportfelszerelése által vetett piszkos árnyak között Shelby átmászott Luce mellé. Szeme csillogott, ajka remegett.

- Nem hiszem el, hogy ez történik! — suttogta Luce karját megragadva. - El nem tudod képzelni, mennyire sajnálom! Ez az egész az én hibám!

- Nem a te hibád! — felelte gyorsan Luce. Honnan is tudhatta volna Shelby, ki is Phil valójában! Hogy igazából mit akar tőle. Hogy mit hozhat ez az éjszaka. Luce ismerte a meg nem értett cselekedetek miatt érzett büntudatot. És nem kívánta senki másnak. Legkevésbé Shelbynek.

- Hol lehet? — kérdezte Shelby. - Meg tudnám ölni azt a szánszalmas szörnyszülöttet!

- Nem! - tartotta vissza Luce Shelbyt. - Nem mehetsz oda vissz- sza! *Megölhetnek!*

- Nem értem - mondta Shelby. - Miért akarna bárki is bántani téged?

Ekkor Miles lépett a fészer bejárata elé, a holdfénybe. Luce apjának egyik kajakját cipelte a feje fölött.

- Senki nem fogja Luce-t bántani! — mondta, és kilépett a kajakkal a fészerből.

Egyenesen a csata kellős közepébe.

- Miles! - sikította Luce. - Gyere vissza!

Feltápászkodott, hogy utánainduljon, aztán megdermedt, megdöbbenve a látványtól, ahogy Miles a kajakot az egyik kitaszítottnak csapja.

Philnek.

Üres szeme kikerekedett, és felordított, miközben a kajak ütésének hatására a fűre esett. Tehetetlenül odaszegezve, piszkos szárnyai a talajon vonaglottak.

Egy pillanatra büszkeség öntötte el Milest, és Luce is kis büszkeséget érzett. De aztán egy alacsony kitaszított lány lépett elő, félredöntötte a fejét, ahogy egy kutya figyel a halk füttyülésre, majd felemelte ezüstíját, és egyenesen Miles mellkasára célzott vele.

- Nincs kegyelem! - mondta lélektelenül.

Miles védtelen volt ez ellen a különös lány ellen, akin látszott, fogalma sincs, mi a könnyörület, még a világ legkedvesebb, legártatlanabb srácával kapcsolatban sem.

- Állj! - kiáltott fel Luce, s szíve a torkában dobogott, miközben kiszaladt a fészerből. Érezte, hogy folyik az ütközet körülötte, de semmi mást nem látott, csak azt a nyilat, amelyik bármikor belerepülhet Miles mellkasába. Belerepülhet, hogy még egy barátját megsemmisítse.

A kitaszított lány feje megmozdult. Kifejezéstelen szeme Luce felé fordult, aztán némiképp elkerekedett, mintha tényleg látná Luce lelkének izzását, ahogy Arriane mesélte.

- Ne lödd le! - emelte fel a kezét Luce megadóan. - Én vagyok, aki kell neked!

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

A FEGYVERSZÜNET VÉGE

A KITASZÍTOTT LÁNY LEENGEDTE AZ ÍJÁT. A húr elernyedte a Anyíl mentén, és mint a padlásajtó nyílása, megcsikordult. A lány arca kisimult, hasonlóan a tó felszínéhez egy szélcsendes napon. Olyan magas volt, mint Luce, sima, harmatos bőrű, fakó ajkú és még mosoly nélkül is gödröcskés arcú.

- Ha azt akarod, hogy a fiú éljen — szólt érzelemmentes hangon —, átengedem neked!

Körülöttük a többiek abbahagyták a csatározást. A gumihinta a kerítés sarkának csapódva megállt a forgásban. Roland szárnycsapásai lelassultak, visszaereszkedett a földre. Mindenki mozdulatlanra dermedt, a levegőben csendes feszültség érződött.

Luce magán érezte a tömérdek ráeső tekintet súlyát: Callie, Miles és Shelby. Daniel, Arriane és Gabbe. Cam, Roland és Molly. A kitaszítottak világtalan tekintete. De nem tudott elszakadni a lány érzelemmentes fehér szemeitől.

- Átengeded, csak mert én azt mondom? — Luce zavarában nevetni kezdett. — Azt hittem, engem akarsz megölni!

- Megölni téged? - A lány gépies hangja meglepődését jelezve dallamossá vált. - Soha! Meghálnánk érted! Azt akarjuk, hogy velünk gyere! Te vagy az utolsó reményünk! A belépőnk.

- Belépő? - Miles kimondta, amit Luce a meglepetéstől nem bírt.

- De hova?

- Természetesen a Mennybe. — A lány halott tekintetével Luce-ra bámult. — Te vagy a jutalom.

- Nem — rázta meg a fejét Luce, de a lány szavai kavargva visszhangoztak az elméjében, és olyan üresnek érezte magát, hogy alig bírt talpon maradni.

Belépő a Mennysországba. A jutalom.

Luce nem értette. Ha a kitaszítottak elvinnék őt, mit tennének vele? Valamiféle alkudozásra használnák fel? Ez a lány nem is látja Luce-t, nem tudhatja, ki ő. Ha mást nem is, azt megtanulta Luce a Shoreline-ban, hogy a mítoszokat lehetetlen következetesen végigvinni. Túl ósdiak, túl tekervényesek. Mindenki tudja, hogy van ez a történet, és hogy Luce-nak hosszú ideje szerepe van benne, de úgy látszik, azt nem tudja senki, hogy miért.

- Ne hallgass rá, Luce! Ez egy szörnyeteg! - Daniel szárnyai megremegtek. Mintha úgy gondolná, Luce kísértésbe esik, hogy velük menjen. Luce válla viszketni kezdett, forró, szúró fájdalmat érzett, ami teste többi részét lehűtötte.

- Lucinda! — hívta a kitaszított lány.

- Oké, várj egy percet! - mondta Luce a lánynak. Danielhez fordult. - Tudni szeretném, mi ez a fegyverszünet? És ne mondd azt nekem, hogy „semmi”, és azt se mondd, hogy nem magyarázhatod el! Mondd el az igazat! Tartozol ezzel!

- Igazad van! — mondta Daniel Luce meglepetésére. Titokban a kitaszítottira pillantott, mintha az bármelyik percben eltűntethetné Luce-t.

- Cammel dolgoztuk ki. Megegyeztünk, hogy tizenhét napra félre tesszük az ellenségeskedéseinket. Az összes angyal és démon. Összefogunk a közös ellenség ellen. Például ellenük — mutatott a kítaszítottakra.

- De miért?

- Miattad! Mert még időre van szükséged. A végcélunk talán különböző, de egy időre Cam és én, és mind a mi fajtánk, szövetségesként dolgozik. Van egy fontos közös célunk.

A jelenés, amit Luce a derengőben látott, az undorító jelenet, melyben Daniel és Cam együttműködik, ez így rendben van, csak mert megegyeztek a fegyverszünetben? Hogy időt adjanak *Luce-nak*?

- Nem mintha te betartottad volna a fegyverszünetet! — szitkozódott Cam Daniel felé. — Mire jó a fegyverszünet, ha nem tartod tiszteletben?

- Te sem tartottad magad! - mondta Luce Camnek. - Odajöttél a Shoreline melletti erdőbe!

- Hogy megvédjelek! - mondta Cam. - Nem azért, hogy díszfelvonulást tartsak neked a holdfényben!

Luce Arriane-hoz fordult. — Bármiről is szól ez a fegyverszünet... illetve, nem, ha egyszer vége szakad, az azt jelenti, hogy Cam hirtelen újra ellenség lesz? És Roland is? Ennek nincs semmi értelme!

- Csak szólnod kell, Lucinda! - mondta a kítaszított. - Én elviszlek, messze mindettől.

- Kihez? Hova? — kérdezte Luce. Volt valami vonzó abban, hogy csak el innen. El az összes szívfájdalomtól, küzdelemtől és fejetlenségtől.

- Ne csinálj semmi olyat, amit később megbánhatsz, Luce! - figyelmeztette Cam. Különös volt, hogy mintha ő mondana észérveket, míg Daniel gyakorlatilag lebénult.

Luce először nézett körül, mióta kilépett a fészerből. A harcnak vége szakadt. Ugyanaz a porréteg, mely a Sword & Cross temetőjét ellepte, most az udvar fűvét borította be. Míg az ő angyalcsopotjuk sértetlennek és hiánytalanak tűnt, a kitaszítottak elveszítették seregük nagy részét. Körülbelül tízen közülük a távolban álltak és figyeltek. Ezüstijaikat leengedték.

A kitaszított lány még mindig Luce válaszára várt. Szeme ríkított a sötétben, lábával hátrafelé araszolt, ahogy az angyalok közelebb nyomultak hozzá. Mikor Cam a közelébe ért, a lány lassan újra felemelte ezüstiját, és egyenesen a szívére célzott.

Luce kővé dermedve nézte.

- Nem akarsz te a kitaszítottakkal menni — mondta Cam Luce- nak —, legfőképp ma este nem!

- Ne mondd meg neki, mit akarhat és mit nem! - szólt közbe Shelby. - Nem azt mondom, hogy el kéne mennie az albínó szörnyekkel, meg minden. Csak mindenki hagyja már abba, hogy gyerekként kezeli, most az egyszer hadd tegye a saját dolgát! Vagyis: *elég* legyen már!

Hangja végigdübörgött az udvaron, megijesztve a kitaszított lányt. Megfordult, hogy nyilával Shelbyt vegye célba.

Luce nem mert lélegezni. A kitaszított kezében remegett az ezüstij. Megfeszítette rajta a húrt. Luce továbbra is visszatartotta a lélegzetét. De mielőtt a lány lőhetett volna, fényes szeme kikerekedett. Az íj kiesett a kezéből. Teste pedig egy tompa, szürkés fényvillanás kíséretében semmivé vált.

Fél méterrel amögött, ahol a kitaszított lány állt az előbb, Molly engedte le az ezüstiját. Egyenesen hátba lőtte a lányt.

- Mi van? - vakkantotta Molly, ahogy az egész csoport szájtátva bámult rá. — Kedvelem ezt a nefilimlányt! Emlékeztet valakire, akit ismerek.

Előrántotta egyik karját, és Shelbyre mutatott, aki azt mondta: - Köszönöm! Komolyan. Ez rendes volt tőled!

Molly megvonta a vállát, de nem vette észre a mögötte tornyosuló sötét alakot. Az a kitaszított fiú emelkedett fel mögötte, akit Miles a kajakkal a földre küldött. Phil.

Teste mögül előrelendítette a kajakot, mintha az csak egy baseballütő lenne, és simán átütötte vele Mollyt a gyeptúloldalára. Molly nyögve landolt a fűvön. A kajakot félrehajítva a kitaszított benyúlt a ballonkabátjába egy utolsó csillogó nyílért.

Halott szeme volt arcának az egyetlen kifejezéstelen része. A fennmaradó rész, a vicsorgása, szemöldöke, még arccsontja is, elképesztően kegyetlenül festett. Fehér bőre úgy tűnt, szétfeszül csontos koponyáján. Kezei inkább karomnak látszottak. A düh és elkeseredés a sápadt, furcsa, de azért jóképű fickót valódi szörnyeteggé változtatta. Felemelte ezüstíját, és Luce-t célozta meg vele.

- Hetekig türelmesen vártam a soromra. Úgyhogy most nem érdekel, ha kicsit erőszakosabb leszek a testvéremnél — dörmögte. — Velünk kell jönnöd!

Luce mindkét oldalán ezüstíjak emelkedtek a magasba. Cam újra elővette kabátjából a sajátját, Daniel meg lehajolt a földre, hogy felvegye a kitaszított lány által imént elejtett íjat. Úgy tűnt, Phil számít erre. Arca kárörvendő mosolyba torzult.

- Meg kell öljem a szerelmedet, hogy csatlakozz hozzánk? — kérdezte íjával most Danielt véve célba. — Vagy mindannyiukat meg kell ölnöm?

Luce az ezüstnyíl különös, tompa végére bámult, ami alig három méterre volt Daniel mellkasától. Ilyen távolságról nincs esély rá, hogy Phil elvétse. Láttá, ahogy ma éjjel a nyilak jelentéktelen fényvillanások kíséretében egytucatnyi angyalt megsemmisítettek. De azt is látta, hogy a nyíl szinte

lepattant Callie bőréről, mintha nem lett volna több annál a vékony botnál, aminek látszott.

Az ezüstnyilak az angyalokat ölik meg, nem az embereket, döbbszent rá hirtelen.

Daniel elé ugrott. — Nem engedem, hogy megsebesítsd! A te nyilad bennem nem okoz kárt.

Furcsa hang hagyta el Daniel száját, félig nevetés, félig sírás. Luce csodálkozó szemmel felé fordult. Látszott rajta a félelem, de még annál is jobban, a bűntudat.

Arra a beszélgetésükre gondolt, melyet a görcsös barackfa alatt folytattak a Sword & Crossban, mikor Daniel először mesélt neki az újjászületéseiről. Emlékezett arra is, mikor Mendocinóban a tengerparton ülve saját égi helyéről mesélt, még Luce megérkezése előtti időkből. Mekkora küzdelem volt rávenni, hogy nyíltan beszéljen róla! Luce érezte, hogy ennél több mondanivalója is van. Kellott, hogy legyen!

Az új húrjának nyikorgására figyelmét újra a kitaszítottira irányította, aki a nyilat éppen hátrafelé húzta. Most Milesra célzott. — Elég a beszédből! — mondta. — Egyesével kilövöm a barátaidat, amíg meg nem adod magad nekem!

Képzeletében Luce ragyogó fényvillanást látott, színkavalkádot, és eddigi életeinek montázsra pergett a szeme előtt... anyja, apja és Andrew. A szülők, akiket a Mount Shastán látott. A befagyott tavon korcsolyázó Vera. A vízesés alatt úszkáló sárga fürdőruhás lány, aki valaha volt. Városok, otthonok és régi idők, melyeket még nem ismert fel. Daniel arca ezernyi más szögből, ezernyi különböző megvilágításban. Egyik villanás a másik után.

Pislogott egyet, és újra az udvaron állt. A kitaszítottak egyre közeledtek, összetömörülve sugdostak vatamit Philnek.

Phil folyton elhárította őket, idegesen próbált Luce-ra koncentrálni. Mindenki feszült volt.

Luce látta, hogy Miles mereven néz rá. Rettenetesen meg lehet rémülve! De nem, nem volt rémült. Olyan intenzíven bámulta, hogy tekintete szinte Luce legbensőbb lényegéig hatolt. Luce egyre jobban elbizonytalanodott, látása zavarossá vált. Ami ezután következett, ismeretlen érzés volt, mintha valami elhagyná a testét. Mintha bőre burkát távolítanák el.

Hallotta a hangját, ahogy ezt mondja: - Ne lőj! Megadom magam!

Csakhogy ez a hang visszhangzott, és elkülönült a testétől, Luce valójában nem mondta ki ezeket a szavakat. Szemével követte a hangot, és teste megdermedt attól, amit látott.

Egy *másik* Luce állt a kitaszított mögött, annak vállát ütögetve.

De ez nem bepillantás volt egy másik életébe. Ez *ő maga*, a feszes, fekete farmerjében és skót kockás ingében, a hiányzó gombbal. Rövidre nyírt, újrafestett fekete hajjal. Mogyoróbarna szeme a kitaszítottal gúnyolódik. Ugyanaz a lélek, melynek izzása a kitaszított számára tökéletesen érzékelhető. És tökéletesen látható a többi angyal számára is. Luce tükörképe. Ez...

Miles műve.

Ő képes csak rá! Luce-t két énné hasította szét, pontosan, ahogy elmesélte, mit tud, Luce első, Shoreline-ban töltött napján. *Azt mondják, könnyű megtenni azokkal az emberekkel, akiket, hm, szeretsz*, mondta akkor.

Miles szereti őt.

De most nem tudott erre gondolni. Míg mindenki szeme a tükörképére tapadt, az igazi Luce hátrált két lépést, és elbújt a fészerben.

- Mi történik? — kérdezte nyersen Cam Danielt.
- Nem tudom! — suttogott Daniel rekedten.

Úgy tűnt, csak Shelby érti. — Miles megcsinálta! —
suttogta szelíden maga elé.

A kitaszított körbelendítette iját, hogy erre az új Luce-ra
célozzon. Mintha nem egészen bízna a győzelemben.

- Na, csináljuk! - hallotta Luce a saját hangját az udvar
közepéről. - Nem maradhatok itt velük! Túl sok a titok. Túl
sok a hazugság.

Egyik része valóban így érzett. Nem folytathatja így
tovább. Valaminek meg kell változnia.

- Velem jössz, és csatlakozol a bátyáimhoz és a
nővéreimhez? - kérdezte a kitaszított reménykedően. Tekin-
tetétől Luce-nak felfordult a gyomra. Kinyújtotta Luce felé
kísértetiesen fehér kezét.

- Igen - hallatszott Luce hangja.

- Luce, ne! — Daniel mély lélegzetet vett. — Nem
teheted!

A megmaradt kitaszítottak erre ráemelték ijaikat
Danielre, Camre és a többiekre, nehogy azok közbe-
avatkozzanak.

Luce tükröképe előrelépett. Kezét Phil kezébe csúsztatta. -
De, megtehetem!

A szörnyűséges kitaszított átfogta őt merev, fehér
karjával. Piszkos szárnyak verdesése hangzott fel. Száraz
porfelhő kavargott a földön. A fészkerben Luce visszatartotta
a lélegzetét.

Hallotta Daniel zihálását, mikor a Luce-tükrökép és a
kitaszított a magasba szárnyal, el a hátsó udvarról. A többiek
hitetlenkedve néztek. Shelby és Miles kivételével.

- Mi a fene történt itt? — kérdezte Arriane. — Luce
tényleg...?

- Nem! — kiabálta Daniel. — Nem, nem, nem!

Luce-nak fájt a szíve, ahogy Daniel a haját tépte,
körbeforogva hagyta szárnyait teljes méretükre szétterülni.

Rögtön ezután a fennmaradó kitaszítottak csapata is
kiterjesztette nyomorúságos, barna szárnyát és felrepült.
Szárnyuk azonban olyan vékony volt, hogy kétségbeesetten

kellett verdesniük, hogy a levegőben maradjanak. Egyre közelebb értek Philhez. Megpróbáltak pajzsot formálni körülötte, hogy oda vihesse Luce-t, ahová gondolja, hogy vinnie kell.

Cam gyorsabb volt náluk. A kitaszítottak talán hat méterre lehettek a levegőben, mikor Luce az utolsó nyílvevő süvítő hangját meghallotta.

Cam nem Philnek szánta a nyilat. Luce-nak.

És tökéletesen célzott.

Luce kővé dermedt, ahogy tükörképe óriási fehér fényvillanás közepette semmivé lett. Az égből Phil cafatokban lógó szárnyai remegve szétnyíltak. Üresen. Szörnyűséges ordítás hagyta el a száját. Cam felé kezdett száguldani, nyomában a kitaszítottak seregével. Félúton azonban megállt. Mintha rájött volna, hogy nincs többé oka a visszatérésre.

- Szóval újrakezdődik! — szólt le Camnek. És mindannyiuknak.

- Békésen is vége lehetett volna. De ma éjjel halhatatlan ellenségek új gyülekezeteit szabadítottátok magatokra! Legközelebb nem alkuszunk!

Ezután a kitaszítottak eltűntek az éjszakában.

Eközben az udvaron Daniel nekiment Camnek, és leterítette a földre. - Mi van veled? - ordította, öklével Cam arcába sújtva. - Hogy tehetted ezt?

Cam erőlködött, hogy megállítsa. Egymáson átfordulva birkóztak a fűvön. - Ez sokkal jobb befejezés volt Luce számára, Daniel!

Daniel forrongott, megragadta Camet, és fejét a piszokba nyomta. Szeme villámokat szórt. — Megöllek!

- *Tudod*, hogy igazam van! — kiáltotta Cam, ellenállást sem tanúsítva.

Daniel megtorpant. Behunyta a szemét. - Most már semmit sem tudok - szólt metsző hangon. Camet a gallérjánál fogva a markában tartotta, de most a földre rogyott, és arcát a fűbe temette.

Luce oda akart menni hozzá. Ráborulni és elmondani neki, hogy minden rendben lesz.

Eltekintve attól az apróságtól, hogy nem.

Amit ma éjjel látott, az túl sok volt a számára. Rosszul lett attól, hogy nézte saját magát, a Miles által létrehozott tűkörképét egy csillagnyíl által meghalni.

Miles megmentette az életét. Ezen nem tudta túltenni magát.

A többiek pedig azt hiszik, Cam végzett vele.

A feje is kóválygott, ahogy előlépett a fészker árnyékából, azt tervezve, hogy elmondja a többieknek, ne aggódjanak, hiszen még életben van. Ekkor azonban megérezte valami másnak a jelenlétét.

Egy derengő remegett az ajtókeretben. Luce kilépett a fészkerből, és megközelítette.

Az lassan szabadult ki a hold által vetett árnyékból. A fű mentén pár lépésnyit Luce felé csúszott, felszedve magára a csatából visszamaradt piszkos porréteget. Mikor elért Lucehoz, megremegett, majd felemelkedett Luce teste mellett, míg feketén a feje felett nem lebegett.

Luce behunyta a szemét, és érezte, ahogy keze felemelkedik, hogy találkozzon vele. A sötét feketeség megpihent a tenyerében. Hideg, ropogó hangot hallatott.

- Mi volt ez? - kapta fel a fejét Daniel a hangra. Felemelkedett a földről: - *Luce!*

Luce nyugton maradt, de a többiek levegőért kapkodtak a látványtól, hogy ott áll a fészker előtt. Luce nem akart a derengőbe belepillantani. Eleget látott a mai estére. Azt sem tudta, miért is csinálja mindezt...

Mígnem megértette. Nem egy történetet keres, hanem a kiutat. Valamit, ami elég messze található innen, hogy oda átléphessen. Réges-rég nem volt egyetlen perce sem, hogy magába merüljön. Pihenésre van szüksége. Mindennel kapcsolatban.

- Ideje mennem — mondta magának.

Az előtte formálódó árnyékajtó nem lett tökéletes, kicsit rücskös volt a szélein és csatornaszagú. De Luce ennek ellenére kettéválasztotta a felszínét.

- Nem tudod, mit csinálsz, Luce! - ért el hozzá Roland hangja a bejárat mellől. - Bárhova elvihet téged!

Daniel már felállt, és feléje szaladt. - Mit csinálsz? - Luce hallotta hangján a mélységes megkönnyebbülést, hogy még mindig életben van, és a pánikot, hogy egy derengőbe akar átlépni. Daniel aggodalma Luce-t csak tovább sarkallta.

Jó lett volna visszanézni, hogy bocsánatot kérjen Callie-től, hogy megköszönje Milesnek, amit érte tett, hogy megmondja Arriane-nak és Gabbe-nak, ne aggódjanak annyira, ahogy — Luce most már tudta - szoktak, és hogy üzenetet hagyjon a szüleinek. Hogy megmondja Danielnek, ne kövesse, mert ezt önmagáért kell megtennie. De szabadulásának az esélye egyre csökkent. Így aztán előre-lépett, és vállá fölött hátraszólt Rolandnak: - Azt hiszem, magamnak kell kitalálnom!

Szeme sarkából látta, hogy Daniel felé rohan. Mintha eddig nem hitte volna el, hogy Luce valóban megteszi.

Érezte, hogy szavak törnek fel a torkából. *Szeretlek*. Valóban. Örökké szerette. De ha neki és Danielnek az örökkévalóság *jut*, szerelmük várhat, míg Luce megtud magáról néhány számára fontos dolgot. Az eddigi és az előtte álló éveiről. Ma éjjel arra van idő, hogy búcsút intsen,

nagy levegőt vegyen, és belevesse magát a komor árnyékba.
A sötétségbe.
A múltjába.

EPILOGUS

POKOLI ZÜRZAVAR

-MI TÖRTÉNT AZ IMÉNT?

- Hova tűnt?

- Ki tanította meg neki, hogy kell ezt csinálni?

Az udvarban felhangzó kétségbeesett hangok határozatlannak és távolinak tündek Daniel számára. Tudta, hogy a többi bukott angyal vitázik, és derengők után kutat az udvar árnyékai között. Daniel, akár egy sziget, mindettől elzárva, csak saját lelki vívódásával volt elfoglalva.

Cserbenhagyta Luce-t. Kudarcot vallott.

Hogy történhetett? Hetekig a kimerülésig dolgozott, egyetlen célja az volt, hogy Luce-t biztonságban tartsa addig a pillanatig, míg már nem tud számára védelmet nyújtani. A pillanat elérkezett, és el is tűnt, csakúgy, mint Luce.

Bármi történhet vele. És bárhol lehet. Soha nem érezte ennyire üresnek és megszégyenítettnek magát.

- Miért nem keressük meg egyszerűen azt a derengőt, amelyikbe átlépett, aztán újra összegyűrjük, és követjük őt?

A nefilimfiú. Miles. Térden csúszva fésüli át a füvet az ujjával. Mint egy idióta.

- Az nem úgy működik — rőffent rá Daniel. - Mikor átlépsz az időn, a derengőt magaddal viszed. Ezért nem szabad megtenned, hacsak...

Cam is Milesra nézett, majdnem szánakozva. — Kérlek, mondd, hogy Luce többet tud a derengőben való utazásról, mint te!

- Fogd be! — mondta Shelby, védelmezően Miles fölé állva. — Ha nem teremti meg Luce tükörképét, Phil magával vitte volna!

Shelby körülményesnek, ijedtnek és idegennek látszott a bukott angyalok között. Évekkel ezelőtt Daniel nagyon tetszett neki, de ő természetesen soha nem viszonzta a vonzalmát. Ma estig Daniel mindig jó szívvvel gondolt Shelbyre. Most viszont csak az útjában volt.

- Te magad mondtad, hogy Luce-nak jobb, ha meghal, mintha a kitaszítottakkal van! - mondta Shelby még mindig Milest védve.

- A kitaszítottakkal, akiket nem más, mint *te* hívtál ide! - szólt Arriane a beszélgetésbe Shelby ellen fordulva, akinek az arca elvörösödött.

- Miért feltételezed, hogy holmi nefilingyerek képesek a kitaszított felismerésére? — provokálta Molly Arriane-t. — Te is voltál abban az iskolában! *Neked* kellett volna észrevenni valamit!

- Mindannyiótoknak: *Csendet!* — Daniel nem tudott rendesen gondolkodni. Az udvar tömve volt angyalokkal, de Luce távollétében az egész teljesen kihaltanak érződött.

Alig bírta elviselni, hogy a többiekre nézzen. Shelbyre, mert egyenesen a kitaszított átlátszó csapdájába sétált. Milesra, mert azt gondolta, részesül Luce jövőjéből. Camre, amiért megkísérelte azt megtenni.. .

Ó, az a pillanat, mikor Daniel azt gondolta, Cam csillagnyila miatt elvesztette Luce-t! Szárnyai túlságosan elnehezedtek ahhoz, hogy megemelje őket. És hűvösebbek voltak a halálnál. Abban a percben minden reményt feladott.

De csak szemfényvesztés volt. Egy kivetített tükörkép, ami rendes körülmények között nem lenne szenzáció, de ma éjjel erre számított Daniel a legkevésbé. Szörnyű megrázkódtatást okozott neki. Akkorát, hogy majd belehalt. Amíg nem örülhetett az újraéledésnek.

Még mindig van remény!

Feltéve, ha megtalálja.

Megdöbbsent, mikor meglátta Luce-t, ahogy az árnyékot szétnyitja. Áhítattal, lenyűgözve és fájdalmasan vonzódott a lány ahhoz a derengőhöz, de még inkább, döbbsenten. Hányszor tehetette meg ezt Daniel tudomása nélkül?

- Mit gondolsz? - kérdezte Cam odalépve. Szárnyaik egymás felé hajoltak a régi mágneses erő hatására, és Daniel túl kimerült volt ahhoz, hogy elhúzódjon.

- Utánamegyek! — mondta.

- Jó terv — gúnyolódott Cam. — Egyszerűen csak „utánamész”! Bárhová az időben és a térben több ezer éven keresztül. Miért is kellene ehhez stratégia?

Bántó megjegyzése miatt Daniel másodszorra is derékon akarta kapni.

- Nem kértem sem a segítséged, sem a tanácsodat, Cam!

Csak két csillagnyíl maradt az udvaron: az egyik, amelyiket Daniel a Molly által megölt kitaszított lányból húzott ki, és a másik, melyet Cam talált a tengerparton, a fegyverszünet kezdetén. Szép egyensúly lenne, ha most Cam és Daniel egymás ellenségei lennének: két íj, két csillagnyíl, két halhatatlan ellenlábás.

De nem. Még nem. Túl sok mindenkit kell még eltávolítaniuk, mielőtt újra egymás ellen fordulhatnak.

- Cam úgy érti - állt közéjük Roland, halkan suttogva Danielhez -, lehet, hogy ehhez csapatmunka kell. Én láttam, ahogy ezek a kölykök a derengőben botladoznak. Daniel, Luce nem tudja, mit csinál! Nagyon gyorsan bajba fog kerülni!

- Azt tudom!

- Az nem a gyengeség jele, ha hagyod, hogy segítsünk - mondta Roland.

- Én is segíthetek — szólt Shelby. Eddig Milesszal sugdolózott. - Szerintem, talán tudom, hol van.

- Te? - kérdezte Daniel. - Eleget segítettetek! Mindketten.

- Daniel...

- Én jobban ismerem Luce-t bárkinél a világon - fordult el Daniel mindegyikőjüktől a sötét, üres hely felé, ahonnan Luce átlépett. — Sokkal jobban, mint bármelyikőtök valaha is fogja. Nincs szükségem a segítségetekre!

- Te a múltját ismered - mondta Shelby Daniel elé sétálva, hogy a fiúnak mindenképp rá kelljen néznie. - Viszont nem tudod, min ment keresztül ezen az elmúlt pár héten! Én voltam vele, mikor belepillantott az elmúlt életeibe! Én voltam az, aki látta az arcát, mikor megtalálta a nővérét, aki elvesztette, mikor te megcsókoltad és ő... — Shelby elhalkult. - Tudom, hogy engem most mindnyájan gyűlöltök, de esküszöm... ó, bármire, amiben ti hisztetek, srácok! Innentől bízhattok bennem a végsőig. Milesban is. Segíteni akarunk! Segíteni *fogunk*! Kérlek! - Daniel után nyúlt. - Bízz bennünk!

Daniel elrántotta magát tőle. A bizalom mindig nyugtalanította. Ami Luce és közte van, az rendíthetetlen. Soha nem volt szükségük egymás bizalmáért dolgozni. A szerelmük egyszerűen létezett.

Daniel egy örökkévalóság alatt sem volt képes megbízni senki és semmi másban. És nem most akarta elkezdni.

Az út végéről egy kutya csaholása hallatszott. Aztán megint, egyre hangosabban.

Egyre közelebbről.

Luce szülei térnek vissza a sétájukból.

A sötét udvaron Daniel és Gabbe összenézett. Gabbe Callie közelében állt, valószínűleg vigasztalta. A szárnyai már visszahúzódtak a helyükre.

- Menj csak! - formálta felé a szavakat Gabbe a feldúlt, porral teli hátsó udvaron. Úgy értette, hogy *menj, szerezd vissza!* Majd ő gondját viseli Luce szüleinek. Vigyáz rá, hogy Callie hazajusson. Mindent elintéz, csakhogy Daniel az után mehessen, aki számít. *Megtalálunk, és segítünk neked, amint tudunk!*

A hold kibukkant a ködfelhő mögül. Daniel árnyéka megnyúlt a lába előtt, a fűvön. Nézte, ahogy egy kissé megduzzad, aztán elkezdte a benne lévő derengőt felfejteni. Mikor a hideg, nedves sötétség hozzáért, Daniel rájött, milyen régóta nem lépett át az időn. A visszatekintés rendes körülmények között nem volt az ő stílusa.

De a mozdulatok még benne voltak, eltemetve a szárnyaiban, vagy a lelkében, vagy a szívében. Gyorsan mozgott, lefejtette a derengőt a saját árnyékáról, az ujja közé csípve felemelte a földtől. Majd elhajította közvetlenül maga elé a levegőbe, mint a fazekas az agyagot.

Tisztán körülhatárolt kapu formálódott belőle.

Luce minden egyes eddigi életének részese volt. Nincs rá ok, hogy ne legyen képes megtalálni őt.

Kinyitotta az ajtót. Nincs vesztegetni való idő! A szíve elviszi hozzá.

Ösztönösen érezte, hogy valami rossz történik nem-sokára, de ugyanakkor érezte a reményt is, hogy a távolban egyúttal valami káprázatos vár rá.

Így kell legyen.

Luce iránti égő szerelme át- meg átjárta, míg olyan telítve nem érezte magát, hogy nem tudta, átfér-e majd a kapun. Szárnyait szorosan maga mellé húzta, és belevetette magát a derengőbe.

Mögötte az udvaron távoli zűrzavar. Suttogások, zörgések és kiáltások.

Nem törődött vele. Nem érdekelte igazán semmi sem.

Csak Luce.

Ujjongott, ahogy áttört.

- *Daniel!*

Hangok. Mögötte, őt követik, egyre közelebbről. A nevén szólítják, ahogy egyre mélyebbre és mélyebbre fúródik a múltba.

Megtalálja vajon Luce-t?

Nem is kérdés.

Meg tudja menteni?

Örökkön-örökké.

VÉGE